AMAZON PRIME ORİJİNAL DİZİSİ

KURTAR BENİ

MONA KASTEN

BİR *Maxton Hall* ROMANI

epsilon

ULUSLARARASI ÇOKSATAN *MAXTON HALL* SERİSİNİN İLK KİTABI, AYNI ZAMANDA AMAZON PRIME DİZİSİ OLARAK EKRANLARDA OLAN *KURTAR BENİ* HAYRANLARIYLA BULUŞUYOR!

FARKLI DÜNYALARDAN GELSELER DE BİRBİRLERİ İÇİN YARATILMIŞLAR.

Ruby Bell'in hayatında paraya, ihtişama, lükse ya da güce yer yok. İngiltere'nin en prestijli ve en pahalı özel okullarından biri olan Maxton Hall'a burslu kabul edildiğinde, tek hedefi görünmez olup çok çalışmak ve Oxford Üniversitesi'ne girmektir. Partilerden ve sosyallikten uzak durmaya kararlıdır; özellikle de zengin, kibirli ve fazlasıyla yakışıklı James Beaufort'tan.

Ancak Ruby'nin tesadüfen öğrendiği bir sır her şeyi değiştirir ve kendini bir anda James'in radarında bulur. Üstelik okulun yıllık galasını birlikte organize etmek zorunda kalınca ikili hiç beklemedikleri kadar yakınlaşır. Zamanla aralarındaki çekim, tüm farklılıkların önüne geçer.

Ruby kalbini kaptırmamak için direndikçe duyguları daha da derinleşir. James ise hayatının en zor kararını vermek zorundadır. Ailesinin beklentilerini karşılamayı mı seçecek, yoksa gerçek hislerinin peşinden mi gidecek?

THG
0396724
YOY

www.epsilonyayinevi.com

9 786254 147111

KDV'den muaftır.

Kurtar Beni
Orijinal Adı: *Save Me*
Mona Kasten
Çeviri: Emine Gülçin Erkman

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Bengü Impram
Düzelti: Bersu Kabran
Kapak Uygulama: Işıl Kardeşler
Sayfa Tasarım: Aslı Varol

Duzenleme
Ny.ozlem

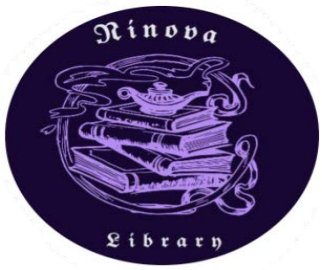
1. Baskı: Haziran 2025
ISBN: 978-625-414-711-1

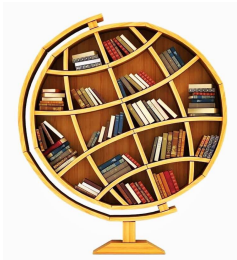
© Bastei Lübbe AG, Köln, 2018
Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz. Tüm hakları saklıdır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş. *

*

Baskı ve Cilt:
Pelikan Basım Matbaa ve Ambalaj Sanayi Tic Ltd Şti
Kayabaşı Mah. Ulubatlı Hasan Cd. No:2 H İç Kapı No:19
34494 Başakşehir/İstanbul
Tel: (212) 613 79 55
Sertifika No: 40619

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

KURTAR BENİ

MONA KASTEN

epsilon®

Ninova

Lucie'ye

Ninova

Hiç görmek istemediğim bir şehirdim,
Hiç olmak istemediğim bir fırtınaydım.

GERSEY, ENDLESSNESS

1

Ruby

Hayatım renklere bölünmüştü:
Yeşil – Önemli!
Turkuaz – Okul
Pembe – Maxton Hall Etkinlik Komitesi
Mor – Aile
Turuncu – Beslenme ve Spor

Bugün çoktan mor (Ember'ın kıyafetlerinin fotoğrafını çek), yeşil (yeni fosforlu kalemler al) ve turkuazı (Bayan Wakefield'a matematik ödevi için konuları sor) halletmiştim. Yapılacaklar listemde bir maddenin üzerini çizmek, bu dünyadaki en harika histi. Hatta bazen çoktan bitirdiğim işleri bile sırf üstünü çizmek için listeye eklerdim ama bunu, hile yapıyormuş gibi hissetmemek adına göze batmayan soluk gri bir renkle yapardım. Ajandamı gören biri, ilk bakışta günümün çoğunun yeşil, turkuaz ve pembelerden oluştuğunu fark ederdi. Ancak yaklaşık bir hafta önce, yeni eğitim yılının başlangıcında, ajandama yeni bir renk eklenmişti:

Altın – Oxford

Yeni kalemimle yazdığım ilk not şöyleydi:

Bay Sutton'dan tavsiye mektubunu al.

Parmağımı metallik bir ışıltıyla parıldayan harflerin üzerinde gezdirdim.

Sadece bir yıl kalmıştı. Maxton Hall Koleji'nde son bir yıl. Bu senenin başladığını düşünmek bile neredeyse gerçekdışı geliyordu. Belki de bundan tam üç yüz altmış beş gün sonra, dünyanın en zeki insanları tarafından verilen siyaset dersini dinliyor olacaktım.

En büyük hayalimin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini çok yakında öğreneceğimi düşündüğüm anda içim heyecandan kıpır kıpır oldu. Acaba gerçekten başarabilecek miydim? Oxford'da okuyabilecek miydim?

Ailemde daha önce kimse üniversiteye gitmemişti, onlara ilk kez Oxford'da felsefe, siyaset ve ekonomi okumak istediğimi söylediğimde bana yorgun bir gülümsemeyle karşılık vermemeleri bile mucizeydi. O zamanlar yedi yaşındaydım.

Ama şimdi, yani on yıl sonrasında bile değişen pek bir şey yoktu; tek fark artık hedefimin ulaşılabilecek kadar yakın olmasıydı. Bu noktaya gelmeyi başarmış olmam bile hâlâ bana bir rüya gibi geliyordu. Sanki sabah uyanıp da kendimi İngiltere'nin en prestijli özel okullarından biri olan Maxton Hall'da değil de eski okulumda bulacakmışım gibi.

Sınıfın ağır ahşap kapısının üzerinde asılı duran saate baktım. Üç dakika daha. Ödevlerimi dün akşamdan bitirmiştim, bu yüzden dersin bitmesini beklemekten başka yapacak işim yoktu. Sabırsızlıkla bacağımı sallamaya başladım ve anında bir dirsek darbesi yedim.

"Ah," diye mırıldanıp karşılık vermek için elimi kaldırsam da Lin benden daha hızlıydı. İnanılmaz refleksleri vardı, bunun sebebi ilkokuldan beri eskrim dersleri alması olabilirdi tabii. Ne de olsa eskrimde de bir kobra gibi hızlı sokmak gerekir.

"Kıpırdanmayı kes," diye cevap verdi gözlerini önündeki notlardan ayırmadan. "Beni geriyorsun."

Şaşırdım. Lin asla gergin olmazdı. En azından bunu kabul edecek ya da gösterecek kadar. Ama şu anda gözlerinde gerçekten de huzursuzluk vardı.

"Özür dilerim. Elimde değil." Tekrar parmaklarımla altın harflerin üzerinden geçtim. Son iki yıldır sınıf arkadaşlarımla aynı seviyeye gelebilmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Daha iyi olmak, Maxton Hall'da olmayı hak ettiğimi herkese kanıtlamak için gece gündüz çalışmıştım. Ve şimdi, üniversitelere başvuru süreci başladığından beri heyecandan yerimde duramıyordum. İstesem bile buna engel olamıyordum. Ama Lin'in de aynı şekilde hissettiğini görmek beni biraz olsun rahatlatmıştı.

"Afişler geldi mi acaba?" diye sordu Lin. Göz ucuyla bana baktığında omuz hizasındaki siyah saçlarından bir tutam yüzüne düştü. Sabırsızca saçlarını geriye attı.

Başımı iki yana salladım. "Henüz değil. Muhtemelen öğleden sonra gelir."

"Tamam. Yarın biyoloji dersinden sonra dağıtırız, değil mi?"

Ajandamdaki pembe satırı gösterdiğimde Lin memnuniyetle başını salladı. Tekrar saate baktım. Yeniden bacağımı sallamaya başlamamak için kendimi zor tutup olabildiğince sessiz bir şekilde kalemlerimi toplamaya başladım. Hepsinin uçlarının aynı yöne bakması gerektiğinden onları kutuya dizmek biraz zaman aldı.

Bir tek altın renkli kalemi kaldırmadım. Onu ajandamın ince lastik bandının arasına âdeta törensel bir havayla sıkıştırıp kapağını da öne doğru çevirdim. Ancak bu şekilde doğru duruyormuş gibi geliyordu.

Sonunda zil çaldığında Lin asla tahmin edemeyeceğim bir hızla yerinden fırladı. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Öyle bakma bana," dedi çantasını omzuna asarken. "Sen başlattın!"

Cevap vermedim, sadece gülümseyerek kalan eşyalarımı çantama yerleştirdim.

Sınıftan ilk çıkanlar Lin ve bendik. Hızlı adımlarla Maxton Hall'un batı kanadını geçip bir sonraki yol ayrımından sola döndük.

İlk haftalarda bu kocaman binanın içinde sürekli yolumu kaybedip birkaç kez derse geç kalmıştım. Her ne kadar öğretmenler bunun Maxton Hall'a yeni gelenlerin çoğunun başına geldiğini söylese de yine de benim için oldukça utanç vericiydi. Maxton Hall tıpkı bir şatoya benziyordu: Beş katlıydı ve güney, batı ve doğu kanatlarının yanı sıra müzik ve bilişim derslerinin işlendiği üç ek binası vardı. İçinde kaybolabileceğiniz koridorların ve dönemeçlerin sayısı sonsuzken her merdivenin her kata çıkmaması da insanı çileden çıkarabiliyordu.

Her ne kadar ilk başta kendimi kaybolmuş gibi hissetsem de şimdi binayı avucumun içi gibi biliyordum.

Hatta Bay Sutton'ın ofisini gözüm kapalı bulabileceğimden oldukça emindim.

"Keşke ben de tavsiye mektubunu Sutton'a yazdırsaydım," diye mırıldandı Lin koridorda ilerlerken. Sağımızda yükselen duvar geçen senenin mezunlarının sanat projesi olan Venedik maskeleriyle kaplıydı. Daha önce birkaç kez bu duvarın önünde durup zarif detaylarını hayranlıkla incelemiştim.

"Neden?" diye sordum ve hafta sonundaki okula dönüş partisinden önce maskeleri güvenli bir yere taşıması gerektiğini hademeye söylemek üzere zihnime not ettim.

"Çünkü geçen seneki mezuniyet törenini beraber düzenlediğimizden beri bizi seviyor ve bizim ne kadar gayretli ve

çalışkan olduğumuzun da farkında. Üstelik genç, hırslı ve kendisi de Oxford'dan yeni mezun olmuş. Ah, neden bu aklıma daha önce gelmedi ki?"

Teselli edercesine kolunu sıvazladım. "Bayan Marr da Oxford'da okudu. Ayrıca Bay Sutton'dan daha tecrübeli birinden tavsiye mektubu almak daha etkili."

Şüpheci bir ifadeyle bana baktı. "Yoksa ondan istediğin için pişman mısın?"

Omuzlarımı silkmekle yetindim. Geçen yılın sonunda Bay Sutton, Oxford'a gitmeyi ne kadar çok istediğimi tesadüfen öğrenmiş ve bana merak ettiğim her şeyi ona sorabileceğimi söylemişti. Her ne kadar benim istediğimden başka bir bölüm okumuş olsa da bana kimseden duyamayacağım pek çok tavsiye vermiş ve ben de büyük bir hazine bulmuşum gibi hepsini sıra sıra ajandama not etmiştim.

"Hayır," diye cevap verdim sonunda. "Eminim tavsiye mektubunda neyin önemli olduğunu biliyordur."

Koridorun sonunda Lin yanımdan ayrılacağı için daha sonra telefonlaşmak üzere sözleşip hızlıca vedalaştık. Saatime bir göz attım –bir buçuğa beş var– ve hızımı artırdım. Sutton ile olan randevum saat tam bir buçuktaydı ve kesinlikle geç kalmak istemiyordum. Maxton Hall'un yüksek Rönesans tipi pencerelerinin önünden hızla geçerken koridora vuran altın sarısı eylül güneşinin ışığı gözlerimi kamaştırdı ve benimle aynı lacivert okul üniformasını giyen bir grup öğrencinin arasından zar zor ilerledim.

Kimse bana aldırış etmiyordu. Maxton Hall'da işler böyle yürürdü. Hepimiz aynı üniformayı taşısak da –kızlar için mavi-gri ekoseli etek, oğlanlar için bej pantolon ve herkes için kişiye özel dikilmiş koyu lacivert ceket–, benim buraya ait olmadığımı anlamak zor değildi. Okul arkadaşlarım okula pahalı tasarım çantalarla gelirlerken, benim haki

yeşili sırt çantamın kumaşı o kadar incelmişti ki her gün yırtılacağı korkusuyla yaşıyordum. Bunun beni yıldırmasına izin vermiyordum elbette; tıpkı sırf varlıklı ailelerden geliyorlar diye bazı öğrencilerin kendilerini okulun sahibi sanmasına aldırmadığım gibi. Ben onlar için görünmezdim ve bunun böyle kalması için elimden geleni yapıyordum. *Dikkat çekme.* Şimdiye kadar işe yaramıştı.

Bakışlarımı öne eğip diğer öğrencilerin arasından sıyrıldım ve son kez sağa döndüm. Sol taraftaki üçüncü kapı Bay Sutton'ın ofisiydi. Önünde ağır bir ahşap bank vardı, bakışlarımı banktan saatime ve oradan da tekrar banka kaydırdım. Hâlâ iki dakika vardı.

Bir saniye daha bekleyemedim. Kararlı bir şekilde eteğimi düzeltip ceketimi toparladım ve kravatımın yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Sonra da kapıya yaklaşıp nazikçe vurdum.

Cevap yoktu.

İç çekerek banka oturdum ve koridorun her iki yönüne de göz gezdirdim. Belki kendine yiyecek bir şeyler almaya gitmiştir. Ya da çay veya kahve almaya. O an keşke bugün hiç kahve içmeseydim diye düşündüm. Zaten yeterince gergindim ama annem çok fazla kahve yapmıştı ve ben de kalanı dökmek istememiştim. Bir kez daha kol saatime bakarken ellerimin titrediğini fark ettim.

Saat tam bir buçuktu. Dakikası dakikasına.

Yeniden koridora baktım. Görünürde kimse yoktu.

Belki yeterince yüksek sesle tıklatmamıştım. Ya da –düşüncesi bile nabzımı yükseltmişti– hata yapmıştım. Belki randevumuz bugün değil yarındı. Telaşla sırt çantamın fermuarını açıp ajandamı çıkardım. Ama kontrol ettiğimde her şeyin doğru olduğunu gördüm. Tarihin de saatin de.

Başımı iki yana sallayarak sırt çantamı kapattım. Normalde bu kadar telaşlanmazdım ama başvurumda bir şey-

lerin ters gitme ihtimali ve bu nedenle Oxford'a kabul edilmemem düşüncesi bile beni neredeyse çıldırtıyordu.

Kendime sakinleşmem gerektiğini söyledim. Kararlılıkla ayağa kalkıp kapıya gittim ve bir kez daha tıklattım.

Bu sefer içeriden bir ses duydum. Sanki bir şey yere düşmüştü. Dikkatlice kapıyı açtım ve içeri göz attım.

Kalbim duracak gibi oldu.

Doğru duymuştum.

Bay Sutton oradaydı.

Ama... yalnız değildi.

Çalışma masasının üzerinde onu tutkuyla öpen bir kadın oturuyordu. Kadının bacaklarının arasındaki Bay Sutton ise iki eliyle onun baldırlarını kavramış hâldeydi. Bir an sonra kadını daha sıkı sarıp masanın kenarına doğru çekti. Dudakları yeniden buluşurken kadın adamın ağzına doğru hafifçe inledi ve ellerini onun koyu renk saçlarının içine gömdü. Kimin kim olduğunu ayırt edemiyordum.

Keşke bakışlarımı onlardan kaçırabilseydim ama yapamadım. Ne adamın elleri kadının eteğinin altına kaydığında ne de kadın ağır nefesler eşliğinde "Tanrım, Graham" diye inlediğinde.

Şoktan kurtulup kendime geldiğimde bacaklarımı nasıl hareket ettireceğimi bile hatırlamıyordum. Kapının eşiğinde sendeleyip tökezleyince kapı öyle hızla açıldı ki duvara çarptı. Bay Sutton ve kadın sıçrayarak birbirlerinden ayrıldı. Bay Sutton başını hızla çevirdiğinde kapı eşiğinde beni gördü. Özür dilemek için ağzımı açsam da çıkarabildiğim tek ses kuru bir hırıltıydı.

"Ruby," dedi Bay Sutton nefes nefese. Saçları darmadağın olmuş, gömleğinin üst düğmeleri açılmış ve yüzü kızarmıştı. Artık benim öğretmenimmiş gibi durmuyordu, tamamen yabancı biriydi sanki.

Alev gibi yükselen sıcaklığın yanaklarımı kapladığını hissettim. "Ben... özür dilerim. Zannediyordum ki bizim..."

Tam o anda genç kadın yüzünü döndü ve cümlenin geri kalanı boğazımda düğümleniverdi. Şaşkınlıktan ağzım bir karış açılmışken bedenime buz gibi bir soğukluk yayıldı. Kıza bakakalmıştım. Turkuaz gözleri en az benimkiler kadar şaşkındı. Hızla gözlerini kaçırıp pahalı görünen yüksek topuklu ayakkabılarına çevirdi bakışlarını, biraz yerde dolaştırdıktan sonra da çaresizce Bay Sutton'a –az önce *Graham* diye inlediği– baktı.

Onu tanıyordum. Özellikle de tarih dersinde hep önümde sallanan, dalgalı, kızıla çalan sarı at kuyruğunu.

Bay Sutton'ın dersinde.

Az önce öğretmenimle öpüşen kız Lydia Beaufort'tu.

Başım döndü. Midem bulanınca kusacak gibi oldum.

İkisine de bakakaldım; son birkaç dakikayı aklımdan silmeye çalışsam da nafileydi. Bunu benim gibi Bay Sutton ve Lydia da biliyordu, şok içindeki yüz ifadelerinden açıkça anlaşılıyordu. Bir adım geri çekildiğimde Bay Sutton elini uzatarak bana doğru bir adım attı. Yine kapı eşiğinde tökezledim ama bu sefer düşmemeyi başardım.

"Ruby..." dediğini duysam da kulaklarımdaki uğultu giderek arttı.

Arkama dönüp koşmaya başladığımda Bay Sutton'ın yeniden, bu sefer daha yüksek sesle adımı seslendiğini duydum.

Ama ben koşmaya devam ettim. Sadece koştum.

Düzenleme
Ny.ozlem

2

James

Biri kafamı matkapla deliyormuş gibi hissediyordum.

Gözlerimi yavaşça açarken fark ettiğim ilk şey buydu. İkincisiyse yarı çıplak, sıcak bir bedenin yanımda yatıyor olması.

Ona baktığımda görebildiğim tek şey, altın sarısı, dağınık bir saç yığını. Wren'in partisinden biriyle ayrıldığımı hatırlamıyordum. Hatta dürüst olmam gerekirse partiden ayrıldığımı bile hatırlamıyordum. Gözlerimi tekrar kapatıp dün akşamdan geriye kalan parçaları zihnimde bir araya getirmeye çalıştım ama tek hatırlayabildiğim kopuk kopuk anlardı: masanın üzerine yığılmış sarhoş hâlim, yuvarlanıp Wren'in ayaklarının dibine düştüğümde onun kahkahalarla gülen sesi, ben onun kız kardeşiyle sarmaş dolaş dans ederken Alistair'ın uyaran bakışları.

Ah, lanet olsun.

Dikkatlice elimi kaldırıp kızın alnına düşen saçlarını geriye ittim.

Boku yedim.

Alistair beni öldürecekti.

Birden doğruldum. Başıma dayanılmaz bir ağrı saplandığında bir anlığına gözlerim kararda. Elaine yanımda anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak öbür tarafa döndü.

Aynı anda matkap sesi gibi beynimi delen sesin aslında komodinin üzerinde titreyip duran cep telefonum olduğunu fark ettim. Sesi duymazdan gelip yerde giysilerimi ararken ayakkabımın bir tekini yatağın yakınında, diğerini de hemen kapının önünde, siyah pantolonumla kemerimin altına sıkışmış hâlde buldum. Gömleğimse kahverengi deri koltuğun üzerindeydi. Onu sırtıma geçirip düğmelerini iliklemeye çalıştığımda birkaç düğmesinin eksik olduğunu fark ettim. İç çekerek başımı geriye atarken Alistair'ın beni görmemesini umut ediyordum. Ne yırtık gömleğimi ne de Elaine'nin pembe ojeli tırnaklarıyla göğsümde bıraktığı kırmızı çizikleri.

Telefonum tekrar titredi. Ekrana göz attığımda babamın ismini gördüm. Okulda olmam lazımdı ve saat neredeyse iki olmak üzereydi. Kafam her an patlayacakmış gibiydi ve büyük ihtimalle Elaine Ellington ile sevişmiştim. Şu anda ihtiyacım olan son şey, babamın sesini duymaktı. Kararlı bir şekilde çağrıyı reddettim.

İhtiyacım olan bir şey daha vardı ki o da duş almak. Ve temiz kıyafetler. Wren'in misafir odasından usulca çıkıp kapıyı sessizce kapattım. Aşağı inerken geceye ait izler karşıma çıktı: merdiven korkuluklarından sarkan bir sutyen, oraya buraya atılmış kıyafetler, her tarafa dağılmış boş bardaklar ve içinde yemek artıkları olan tabaklar. Alkol ve sigara kokusu havaya sinmişti. Birkaç saat öncesine kadar burada büyük bir parti olduğu fazlasıyla belliydi.

Salonda Cyril ve Keshav'ı gördüm. Cyril, Wren'in ailesinin pahalı beyaz kanepesinin üzerinde derin bir uykudaydı. Kesh ise şöminenin yanındaki koltukta kucağında bir kızla oturuyordu. Kız, ellerini onun uzun siyah saçları arasına daldırmışken tutkuyla öpüşüyorlardı. İkisine bakılırsa parti daha yeni başlamış gibiydi. Kesh dudaklarını kızdan

ayırıp beni fark ettiğinde kahkahalara boğuldu. Önünden geçerken ona orta parmağımı gösterdim.

Fitzgeraldların bahçesine açılan büyük cam kapılar sonuna kadar açıktı. Dışarıya adımımı attığım anda gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Güneş ışığı çok parlak değildi ama yine de şakaklarıma bir şey batmış gibi hissediyordum. Dikkatlice etrafa bakındım. Dışarısı da evin içi kadar dağınık, hatta daha beterdi.

Wren ve Alistair'ı havuzun yanındaki şezlonglarda buldum. Kolları başlarının arkasında, gözleriyse güneş gözlüklerinin ardında saklıydı. Bir an duraksadıktan sonra onlara doğru yürüdüm.

"Beaufort," dedi Wren neşeyle, güneş gözlüğünü yukarı iterek kıvırcık siyah saçlarının üzerine kaldırdı. Kocaman sırıtışına rağmen teninin ne kadar soluk olduğunu görebiliyordum. Muhtemelen o da benim gibi akşamdan kalmaydı. "Keyifli bir gece miydi?"

"Pek hatırlamıyorum," diye cevap verdim bakışlarımı Alistair'a çevirerek.

"Siktir git, Beaufort," dedi Alistair yüzüme bakmadan. Öğle güneşinde saçları altın gibi parlıyordu. "Sana kız kardeşimden uzak durmanı söylemiştim."

Bu tepkiyi bekliyordum. Kayıtsızca kaşlarımı kaldırdım. "Onu yatağıma zorla sokmadım. Kiminle yatacağına kendisi karar veremezmiş gibi davranmayı kes."

Alistair yüzünü buruşturup bir şeyler mırıldandı.

Umarım siniri geçer de bu meseleyi fazla uzatmazdı. Sonuçta olan olmuştu ve geri alamazdım. Üstelik arkadaşlarımın önünde kendimi savunmaya hiç niyetim yoktu. Bunu evde fazlasıyla yapmak zorunda kalıyordum zaten.

"Sakın onun kalbini kırayım deme," dedi Alistair bir süre sonra ve aynalı pilot gözlüklerinin ardından bana

baktı. Gözlerini göremesem de bakışlarının öfkeden ziyade yorgun bir kabulleniş taşıdığını biliyordum.

"Elaine beş yaşından beri James'i tanıyor," diye araya girdi Wren. "Ondan ne beklemesi gerektiğini gayet iyi biliyordur."

Wren haklıydı. Dün gece Elaine ve ben ne yaptığımızın gayet farkındaydık. Her ne kadar doğru düzgün bir şey hatırlamasam da onun nefes nefese kalmış sesi hâlâ kulaklarımdaydı: *Bu sadece tek seferlik bir şey James. Tek seferlik.*

Alistair bunu kabul etmek istemese de kız kardeşi de en az benim kadar gözü kara biriydi.

"Eğer ailen duyarsa," dedi Wren keyifle sırıtarak, "hemen nişanınızı ilan ederler."

Gözlerimi devirdim. Ailem, yıllardır beni Elaine Ellington'la ya da büyük bir servetin mirasına konacak herhangi bir kızla nişanlamaya can atıyordu. Ama daha on sekiz yaşındayım ve mezun olana kadar gelecekte beni neyin ya da kimin beklediğini düşünüp durmak yerine kesinlikle yapacak daha iyi işlerim vardı.

Alistair hâlâ burnundan soluyordu. Onun da beni ailesinin bir ferdi olarak görmekten hiç hoşlanmayacağı belliydi. Sanki gücenmiş gibi yaparak elimi göğsüme bastırdım. "Neredeyse enişten olmamı istemediğini düşüneceğim."

Gözlüğünü dalgalı saçlarının üzerine itip koyu gözleriyle beni süzdü. Ardından yırtıcı bir hayvan gibi yavaşça ayağa kalktı. İnce yapılı olmasına rağmen onun ne kadar güçlü ve hızlı olabileceğini çok iyi biliyordum. Bunu antrenmanlarımız sırasında defalarca tecrübe etmiştim.

Bana bakışından ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum.

"Seni uyarıyorum, Alistair," diye homurdanıp geriye doğru bir adım attım.

Göz açıp kapayıncaya kadar yanımda bitti. "Ben de seni uyarmıştım. Ama umursamadın."

Bir an sonra kuvvetle beni göğsümden itti ve geriye doğru sendeleyerek havuza düştüm. Suya çarptığım anda ciğerlerimdeki hava boşaldı ve bir anlığına neresi yukarısı neresi aşağısı kestiremedim. Kulaklarıma su dolarken kafamın zonklaması suyun altında daha da kötüleşti.

Yine de hemen su üstüne çıkmadım. Yüzüm aşağı dönükken bedenimi serbest bırakıp hareketsiz kaldım. Havuzun zeminindeki fayanslara gözümü dikip içimden saymaya başladım. Gözlerim kapalı, o huzurlu sessizliği dinledim. Yarım dakika sonra nefesim tükendiğinde göğsümdeki baskı da artmaya başladı. Son bir baloncuğun yükselmesine izin verdim, beklemeye devam ettim ve sonra...

Alistair havuza atlayıp yakaladığı gibi beni kendisiyle beraber yukarı çekti. Gözlerimi açıp onun korku dolu bakışlarını gördüğümde hem gülmeye hem de nefes almaya başladım.

"Beaufort!" diye haykırıp üzerime atladı. Böğrüme bir yumruk atıp –lanet olsun, ne kadar sert vurduğunu unutmuşum– beni kıskıvrak yakalamaya çalıştı. Benden daha kısa olduğu için bunu istediği gibi yapamamıştı tabii. Bir an boğuştuktan sonra onu yakalamayı becerdim. Kolayca havaya kaldırıp kendimden olabildiğince uzağa fırlattım. Alistair gürültülü bir çarpma sesiyle havuza düşerken Wren'in kahkahası kulağıma kadar geldi. Tekrar su yüzüne çıkan Alistair bana öyle öfkeyle bakıyordu ki gülmemek için kendimi zor tuttum. Ellington ailesinin her üyesi gibi Alistair'ın da melekleri andıran bir yüzü vardı. Ne kadar tehditkâr görünmeye çalışırsa çalışsın, açık kahverengi gözleri, sarı bukleleri ve kusursuz yüz hatları bunu imkânsız kılıyordu.

"Sen tam bir orospu çocuğusun," deyip bana su attı.

Kolumla yüzümü sildim. "Özür dilerim, dostum."

"Sorun değil," dedi ama su atmaya devam etti. Ellerimi iki yana açarak ona teslim olduğumu gösterdim. Bir süre sonra durdu ve ona baktığımda sadece gülerek başını iki yana salladığını gördüm.

İşte o zaman aramızda bir sorun kalmadığını anladım.

"James?" dedi tanıdık bir ses arkamdan.

Hızla döndüğümde havuz kenarında duran ikiz kız kardeşimin güneşin altında dikildiğini gördüm. Dün geceki partide yoktu, bu yüzden hemen aklımdan okulu asıp buraya geldiğim için beni azarlayacağı düşüncesi geçti. Ama dikkatle yüzüne baktıktan sonra içim buz kesti: Omuzları düşmüş, cansız kolları vücudunun iki yanından sarkmıştı. Benimle göz göze gelmemeye çalışarak yere bakıyordu.

Hızla ona doğru yüzüp havuzdan çıktım. Sırılsıklam olduğumu umursamadan onu kollarından tutup başını kaldırmaya zorladım. Midem bir anda altüst oldu. Lydia'nın yüzü kıpkırmızı ve şişti. Ağlamış olmalıydı.

"Ne oldu?" diye sordum kollarını daha sıkı tutarak. Başını yana çevirmeye çalışsa da buna izin vermedim. Bakışlarımdan kaçamaması için çenesini tuttum.

Gözlerine dolan yaşları gördüğümde boğazım düğümlendi.

"James," diye fısıldadı titrek bir sesle. "İşleri berbat ettim."

3

Ruby

"Burası mükemmel," diyen Ember dikenli çalıların ve elma ağacının arasına yerleşti.

Küçük bahçemizin dört bir yanına dağılmış elmalar hâlâ toplanmayı bekliyordu. Annem ve babam günlerdir bu işi yapmamız için ısrar etseler de ajandamda elma toplama günü mor kalemle bir sonraki perşembe olarak işaretlenmişti.

Şimdiden biliyordum ki Ember'la sepetleri eve götürdüğümüz anda annemle babam arasında kimin daha fazla elma alacağı konusunda büyük bir kavga çıkacaktı. Çünkü annem her yıl olduğu gibi elmalı çörekler ve turtalar yaparak bunları fırındaki müşterilerine tattırmayı planlıyor, babamsa yüzlerce kavanoza yetecek kadar marmelat yapıp çılgın tatlar yaratmak istiyordu. Ama onun çalıştığı Meksika restoranında yaptıklarını tattırabileceği kimse yoktu. Bu da Ember ve benim yine denek olarak kullanılacağımız anlamına geliyordu. Eğer yeni bir tortilla tarifi söz konusuysa bu harika bir şey olabilirdi ama kakuleli ve acı biberli elma marmeladını denemek hiç de öyle değildi.

"Ne dersin?"

Ember her zamanki gibi ustaca poz verdi. Bunu ne kadar doğal yapabildiğine her seferinde şaşırıyordum. Duruşu

rahattı, başını hafifçe salladı ve uzun, açık kahverengi bukleleri daha dağınık bir hâl aldı. Yüzünde beliren gülümsemesiyle yeşil gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Onun sabah sabah bu kadar canlı görünmesine şaşırmamak elde değildi. Bense daha saçlarımı bile taramamıştım, düz kesim kâküllerimin yukarıya dikildiğine emindim. Hem aynı renkte gözlere sahip olmamıza rağmen benimkiler hiç de öyle parlamıyordu. Tam tersine, o kadar yorgun ve kuruydu ki gözlerimin yanmasını hafifletmek için sürekli kırpıştırmam gerekiyordu.

Saat daha sabahın yedisiydi ve ben gece boyunca uyumayıp dün öğleden sonra gördüklerimi düşünmekten başka bir şey yapmamıştım. Ember bir saat önce odama geldiğinde sanki daha yeni uykuya dalmış gibi hissediyordum.

"Harika görünüyorsun," dedim küçük dijital fotoğraf makinesini yukarı kaldırarak. Ember işareti verdiğinde üç fotoğraf çektim, sonra pozunu değiştirip yana döndü ve sonra omzunun üzerinden bana –daha doğrusu kameraya– bir bakış attı. Bugün giydiği elbisenin siyah bebe yakası ve göz alıcı mavi desenleri vardı. Bu elbiseyi annemden gizlice almış ve üzerine otursun diye bel kısmını daraltarak kendine uyarlamıştı.

Kendimi bildim bileli, Ember fazla kiloluydu ve vücut tipine uygun, beli oturan kıyafetler bulmakta hep zorlanmıştı. Piyasada böyle kıyafetler pek bulunmadığı için sürekli kendi başına uyarlamalar yapmak zorunda kalıyordu. On üçüncü doğum gününde annemle babamdan bir dikiş makinesini istemişti ve o günden beridir hoşuna giden kıyafetleri kendisi dikiyordu.

Ember kendisine neyin yakışacağını çok iyi bilirdi. Sokak modası konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahipti. Örneğin, bugünkü elbisesini kot ceket ve taban kısmını gümüş renge boyadığı beyaz spor ayakkabılarla tamamlamıştı.

Birkaç gün önce bir moda dergisinde, çöp torbası materyaline benzeyen bir kumaştan yapılmış bir ceket görmüştüm. Hemen burun kıvırıp sayfayı çevirmiştim ama şimdi düşününce eminim Ember o ceketi de bir süper model gibi taşırdı.

Muhtemelen bu, onun kendine duyduğu güvenle ilgiliydi; sadece kamera karşısında değil gerçek hayatta da.

Ne var ki her zaman böyle değildi. Okulda onunla alay ettikleri için odasına kapanıp hıçkıra hıçkıra ağladığı günleri hâlâ hatırlıyordum. O zamanlar Ember küçük ve kırılgan görünüyordu ama zamanla vücudunu olduğu gibi kabul etmeyi ve başkalarının ne dediğini umursamamayı öğrendi.

Artık kendisine "şişman" demekte hiçbir sakınca görmüyordu. İnsanlar buna şaşırdığında da "Bu, tıpkı *Harry Potter*'daki gibi," derdi. "Voldemort'un adı da kimse söylemeye cesaret edemediği için korkunç gelir. Aynı şey 'şişman' kelimesi için de geçerli. Aslında 'zayıf' ya da 'ince' gibi bir tanımlamadan ibaret. Sadece bir kelime işte ve kesinlikle olumsuz bir anlam taşımıyor."

Bu farkındalığa ulaşması uzun zaman almıştı ve tam da bu yüzden kendi blogunu açmaya karar vermişti. Kendisiyle benzer durumda olan insanlara yardım etmek, onların da kendilerini oldukları gibi kabul etmelerine yardımcı olmak istiyordu. Bir yılı aşkın süredir dünyaya kendini nasıl güzel bulduğunu anlatıyor, tutkuyla kaleme aldığı büyük beden moda içerikleriyle, kendi topluluğu içinde öncü ve ilham kaynağı olarak görülüyordu.

Annem, babam ve ben ondan inanılmaz şeyler öğrenmiştik –özellikle de bize sürekli bu konuyla ilgili makaleler okuttuğu için– ve başardığı şeyden dolayı onunla gurur duyuyorduk.

"Sanırım oldu," dedim üçüncü pozunu da çektikten sonra. Ember hemen yanıma gelip fotoğraf makinesini kaptı. Fotoğrafları tek tek incelerken kusur ararcasına burnunu hafifçe kırıştırdı. Ama sonunda omzunun üzerinden baktığı fotoğraflardan birini beğendi.

"Bunu alıyorum." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler."

Yere düşen elmaların arasından geçerek eve yürüdük. "Gönderiyi ne zaman paylaşacaksın?" diye sordum.

"Yarın öğleden sonra diye düşündüm," dedi bana yandan bir bakış atıp. "Bu akşam bir göz atmaya vaktin olur mu sence?"

Aslında yoktu. Ders çıkışında hafta sonundaki parti için afişleri asmak, sonra da tarih ödevimi bitirmem gerekiyordu. Üstelik bir daha Bay Sutton ile konuşmak zorunda kalmadan tavsiye mektubumu nasıl alacağımı planlamam gerekiyordu. Dünü –Bay Sutton'ın çalışma masası üzerindeki Lydia Beaufort'un bacakları arasına gömülmüş hâlini– düşünmek bile midemin tekrar bulanmasına neden oldu. Hele çıkardıkları o sesler...

Hafifçe başımı sallayıp o görüntüleri zihnimden atmaya çalıştım ama bu sefer de Ember'ın bana şaşkınlıkla bakmasına neden oldum.

"Tabii ki. Seve seve bakarım," dedim hızlıca ve onu geçerek oturma odasına doğru ilerledim.

Ember'ın gözlerine bakamazdım. Gözlerimin altındaki koyu halkaları fark ederse bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anlardı ve şu anda onun sorularına hiç hazır değildim.

Hele ki Bay Sutton'ın boğuk iniltileri hâlâ kulaklarımdayken...

"Günaydın, tatlım."

Annemin sesiyle irkildim ve yüz ifademi olabildiğince kontrol altına alarak normal görünmeye çalıştım. Ya da en

azından öğretmenini öğrencisiyle basmamış biri nasıl görünüyorsa artık.

Annem yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Her şey yolunda mı? Yorgun görünüyorsun."

Anlaşılan normal bir yüz ifadesi takınma konusunda biraz daha pratik yapmalıydım.

"Evet, sadece kafeine ihtiyacım var," diye mırıldandım ve beni kahvaltı masasına yönlendirmesine izin verdim. Bir fincan kahve doldurup önüme koyduktan sonra saçlarımı okşadı. O sırada Ember, babamın yanına gidip ona çektiğim fotoğrafları gösterdi. Babam hemen gazetesini kenara bırakıp ekrana doğru eğildi. Gülümserken dudaklarının kenarındaki ince çizgiler belirginleşti. "Çok güzel çıkmışsın."

"Elbiseyi tanıdın mı hayatım?" diye sordu annem, babamın arkasından eğilip ellerini onun omuzlarına koyarken.

Babam fotoğraf makinesini biraz daha yukarı kaldırdı ve gözlüklerinin ardından dikkatle fotoğrafı inceledi. "Bu... bu onuncu evlilik yıldönümümüzde giydiğin elbise değil mi?" dedi omzunun üzerinden anneme bakıp. O da evet anlamında başını salladı. Annemin ve Ember'ın vücut yapıları hemen hemen aynı olduğundan Ember'ın dikiş makinesini kullanmayı öğrenirken elinin altında deneme tahtası olarak kullanabileceği bir sürü giysi vardı. Başlarda annem, Ember'ın yanlış kesimlerle elbiselerini mahvetmesine üzülse de artık eski kıyafetlerinin geçirdiği dönüşümlerden mutlu oluyordu.

"Belini daralttım ve yaka ekledim," dedi Ember, masaya oturup annemin bizim için hazırladığı kâselerden birine mısır gevreği doldururken.

Babamın yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten harika olmuş," dedi ve annemin elini tuttu. Onu kendine doğru çekerek yüzünü yüzüne yaklaştırdı, sonra nazikçe öptü.

Ember ve ben birbirimize baktık, aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum: Iyyy. Anne ve babamız birbirlerine o kadar âşıktı ki insana bazen fenalık geliyordu. Ama biz bu durumu olgunlukla karşılıyorduk. Özellikle de Lin'in ailesinin yaşadıklarını düşününce kendi ailemin değerini daha iyi anlıyordum. Aramızdaki bu güçlü bağı korumak için epey çaba sarf etmiştik.

"Gönderini paylaşınca haber ver," dedi annem, babamın yanına otururken. "Hemen okumak istiyorum."

"Tamam," diye cevap verdi Ember dolu ağzıyla.

Okul otobüsünü kaçırmak istemiyorsak acele etmemiz gerekiyordu, yani aceleyle yemesini anlayabiliyordum.

"Ama öncesinde sen de göz atacaksın, değil mi?" diye sordu babam bana dönerek.

Babam, bir yıldan uzun bir süre geçmesine rağmen Ember'm bloguna hâlâ şüpheyle yaklaşıyordu. İnternet ona pek güvenilir gelmiyordu, özellikle de kızı orada kendine ait fotoğraflarını ve düşüncelerini paylaştığında. Ember, babamı büyük beden moda blogunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmek için çok uğraşmıştı. Zaten *Bellbird*'e öyle bir tutkuyla ve cesaretle başlamıştı ki babamın izin vermekten başka seçeneği kalmamıştı. Tek şartı, benim –aklı başında abla olarak– Ember'ın blog yazılarını ve fotoğraflarını gözden geçirmemdi. Böylece özel hayatımıza dair hiçbir detay internette paylaşılmayacaktı. Ancak babamın endişeleri yersizdi. Ember son derece dikkatli ve profesyonel çalışıyordu ve ben de bu kadar kısa zamanda *Bellbird* ile başardıklarına hayrandım.

"Tabii ki," dedim bir kaşık dolusu mısır gevreğini ağzıma atarak, ardından kahvemden büyük bir yudum aldım. Şimdi de Ember bana tiksintiyle bakıyordu ama ona aldırmıyordum. "Bugün biraz geç geleceğim, merak etmeyin."

"Okul çok mu yoğun?" diye sordu annem.

Ah, bir bilse.

Ne olup bittiğini anneme, babama ve Ember'a anlatmayı çok isterdim. Bunu yaparsam kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum. Ama yapamazdım. Evim ve Maxton Hall iki farklı dünyaydı ve birbirlerine ait değillerdi. Onları asla karıştırmamaya yemin etmiştim. Bu yüzden okuldaki kimse ailem hakkında bir şey bilmezdi ve ailem de Maxton Hall'da neler olup bittiğini bilmezdi. Daha ilk günümde bu sınırı çizmiştim ve bu verdiğim en doğru karardı. Ember'm bu kadar ketum olmama kızdığının farkındaydım ve annemle babamın "Günün nasıl geçti?" sorusunu her geçiştirdiğimde hayal kırıklıklarını gizleyemediklerinden ötürü kendimi suçlu hissediyordum. Ama evim benim huzur bulduğum tek yerdi. Burada önemli olan aile, sadakat, güven ve sevgiydi. Maxton Hall'daysa tek bir şey geçerliydi: Para. Eğer orada olanları buraya taşırsam bu huzurlu ortamı bozacağımdan korkuyordum.

Bay Sutton ve Lydia'nın yaptıklarının beni hiç ilgilendirmemesi bir yana zaten gördüklerimi kimseye anlatmayacaktım. Çünkü Maxton Hall'da kimsenin özel hayatıma dair bir şey bilmemesi için kendime katı bir kural belirlemiştim: *Dikkat çekme.* İki yıldır, görünmez olmak ve diğer öğrencilerin radarına girmemek için elimden geleni yapıyordum.

Eğer Bay Sutton'la ilgili bir şey söylersem ya da bunu müdüre bildirirsem, büyük bir skandal patlak verirdi. Bunu göze alamazdım. Özellikle de hedefime bu kadar yaklaşmışken.

Lydia Beaufort ve ailesi –özellikle de iğrenç abisi– tam da benim uzak durmam gereken türden bir aileydi. Beaufortlar, İngiltere'nin en eski ve en büyük erkek giyim

markasının sahibiydi. Sadece ülke çapında değil, Maxton Hall'da da güçlü bir etkiye sahiplerdi. Hatta okul üniformalarımızın tasarımları bile onlara aitti.

Hayır. Ne olursa olsun onlara bulaşamazdım.

Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım.

En sonunda sahte bir gülümsemeyle anneme bakıp, "O kadar da değil," diye mırıldandığımda gülümsememin ne kadar zoraki durduğunu biliyordum. Bu yüzden üzerime gelmeyip sessizce bana bir fincan daha kahve doldurmasına sevindim.

Okul tam anlamıyla kâbustu. Derse odaklanmaya çalışsam da düşüncelerim sürekli dağılıyordu. Ders aralarında, koridorda Bay Sutton ya da Lydia ile karşılaşacağım korkusuyla neredeyse koşar adımlarla sınıftan sınıfa geçiyordum. Lin, birkaç kez bana garip bakışlar atınca kendime çekidüzen vermem gerektiğini fark ettim. En son isteyeceğim şey, cevabını veremeyeceğim sorular sormasına neden olmaktı. Üstelik dünkü randevuyu unuttuğum için tavsiye mektubumu alamamamın ona pek inandırıcı gelmediğini hissediyordum.

Son dersin ardından Lin'le birlikte sekreterliğe gidip dün postayla gelen afişleri aldık. Aslında ilk önce yemekhaneye gitmek istemiştim; karnım biyoloji dersinde o kadar yüksek sesle guruldamıştı ki öğretmen bile dönüp bana bakmıştı. Ama Lin, oraya giderken birkaç afiş asabileceğimizi söyleyerek vakit kazanabileceğimizi düşündü.

İşe büyük salonla başladık ve ilk afişi oradaki sütunlardan birine yapıştırdık. Bantların iyice tuttuğuna emin olduktan sonra birkaç adım geri çekilip kollarımı kavuşturdum. "Sence nasıl?" diye sordum Lin'e.

"Mükemmel. Burası, ana kapıdan giren herkesin görebileceği bir yer," diyerek bana doğru döndü ve gülümsedi. "Gerçekten harika, Ruby."

Gözlerim, siyah kıvrımlı harflerle yazılmış "Okula Dönüş Partisi" başlığına takıldı. Doug gerçekten de harika bir tasarım yapmıştı; yazının altın rengi desenlerle birleşimi gümüş fon üzerinde hem zarif hem de şık duruyordu. Aynı zamanda okul partisi için de yeterince moderndi.

Maxton Hall efsanevi partileriyle ünlüydü. Bu okulda her şey kutlanırdı; okulun başlaması, bitmesi, kuruluş günü, Cadılar Bayramı, Noel, Yeni Yıl, hatta müdür Lexington'ın doğum günü... Etkinlik komitesine ayrılan bütçe inanılmaz derecede yüksekti. Ama –Lexington'ın bize sürekli hatırlattığı gibi– başarılı etkinliklerle oluşturduğumuz imaj parayla satın alınamazdı. Çünkü Maxton Hall partileri teoride sadece öğrenciler içindi. Asıl amaç, okulumuzu finanse eden ve destekleriyle çocuklarının hayata en iyi şekilde başlamasını sağlayan –ve onları doğrudan Cambridge veya Oxford'a yönlendiren– ebeveynleri, sponsorları, politikacıları ve diğer zengin insanları cezbetmekti.

Okula başladığımda ders dışı bir aktivite seçmek zorundaydım ve etkinlik komitesi bana en iyi seçenek gibi görünmüştü: Plan yapmayı ve organize etmeyi çok seviyordum ve burada arka planda kalıp diğer öğrencilerin dikkatini çekmeden çalışabiliyordum. Bu işten bu kadar keyif alacağımı hiç tahmin etmemiştim. Ve iki yıl sonra Lin ile komitenin başkanlığını paylaşacağımı da.

Lin kocaman sırıtarak bana döndü. "Bu sene kimsenin bize patronluk taslayamaması dünyanın en güzel hissi, değil mi?"

"Sanırım Elaine Ellington'ın baskısı altında bir gün daha geçirseydim onu dövecektim," diye cevap verdim ve Lin hafifçe kıkırdadı. "Gülme. Ben ciddiyim."

"Bunu görmeyi çok isterdim."

"Ben de yapmayı."

Elaine tahammül edilmez bir ekip lideriydi –otoriter, adaletsiz ve tembel– ama gerçek şu ki ona asla zarar veremezdim. Şiddete karşı olmam bir yana dikkat çekmemek için koyduğum kuralları da çiğnemiş olurdum.

Ama bu mesele artık kapanmıştı. Elaine mezun olmuş ve bu okuldan gitmişti. Üstelik onun diktatörce tavırlarının ekipteki diğer üyeler tarafından hoş karşılanmadığını Lin ve ben lider olarak seçildiğimizde anlamıştım. Ki bu bana hâlâ gerçek değilmiş gibi geliyordu.

"Bu iki afişi de asıp sonra yemeğe gidelim mi?" diye sordum, Lin de tamam anlamında başını salladı.

Neyse ki yemekhaneye vardığımızda öğle yemeği kalabalığı çoktan dağılmıştı. Çoğu öğrenci öğleden sonraki derslerine gitmek üzereydi ya da okul parkında güneşin son demlerinin tadını çıkarıyordu. Sadece birkaç masa dolu olduğundan Lin ve ben cam kenarındaki en iyi yerlerden birini kapmayı başardık.

Yine de tepsimi taşırken gözlerimi lazanyamdan kaldırmamaya özen gösterdim. Ancak oturup geri kalan afişleri yanımdaki sandalyeye, sırt çantamı da yere koyduktan sonra etrafa bakmaya cesaret edebildim. Neyse ki Lydia Beaufort ortalıkta yoktu.

Karşımda oturan Lin bir yandan ajandasını incelerken, bir yandan da portakal suyunu yudumluyordu. Sayfalarda Çin karakterlerinin yanı sıra üçgenler, daireler ve başka semboller de vardı ve bir kez daha onun sistemine hayran kaldım. Benim renk kodlamalarımın yanında çok daha havalı görünüyordu. Bir defasında Lin'e bu sembollerin ne anlama geldiğini ve hangi durumlar için kullandığını sormuş ama yarım saat içinde her şeyi unutmuş ve pes etmiştim.

"Müdür Lexington'ın masasına afiş örneği bırakmayı unuttuk," diye mırıldandı siyah saçlarını kulağının arkasına atarken. "Hemen bunu halletmeliyiz."

"Aynen," dedim dolu ağzımla. Sanırım çenemde domates sosu vardı ama umurumda bile değildi. Herhalde dünden beri sadece mısır gevreğiyle durduğumdan açlıktan ölüyordum.

"Bugün anneme sergide yardım etmeliyim," dedi Lin, Çince karakterlerden birini göstererek. Annesi bir süre önce Londra'da bir sanat galerisi açmıştı ve işlerin iyi gitmesine rağmen Lin hafta içi bile sık sık ona yardımcı olmaya gidiyordu.

"Erken çıkman gerekiyorsa kalanını tek başıma da asabilirim," diye önerdim ama o hayır anlamında başını salladı.

"Bu görevi kabul ederken adil iş bölümü yapacağımız konusunda anlaşmıştık. Ya birlikte yaparız ya da hiç yapmayız."

Ona gülümsedim. "Tamam."

Henüz okulun başındayken Lin'e, zaman zaman işlerinin bir kısmını tek başıma yapmaktan rahatsızlık duymayacağımı söylemiştim. Başkalarına yardım etmeyi severdim. Özellikle de arkadaşlarıma çünkü pek arkadaşım olduğu söylenemezdi. Ayrıca ailevi durumlarının pek kolay olmadığını ve çoğu zaman kaldırabileceğinden fazla yük taşıdığını biliyordum. Bir yandan da okulun yoğun akademik takvimine de uymak zorundaydı. Ama Lin en az benim kadar hırslı ve inatçıydı; muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk.

Birbirimizi bulmamız aslında bir mucizeydi. Çünkü ben Maxton Hall'a ilk geldiğimde Lin'in bambaşka bir çevresi vardı. O zamanlar öğle yemeklerini Elaine Ellington ve arkadaşlarıyla aynı masada yiyordu. Her ne kadar ikimiz de etkinlik komitesinde olsak da onunla konuşmayı aklımın ucundan dahi geçiremezdim.

Ama sonra babası büyük bir skandala karıştı ve bu durum Lin'in ailesinin sadece servetini değil, içinde bulunduk-

ları sosyal çevreyi de kaybetmesine neden oldu. Birdenbire Lin teneffüslerde yalnız kalmıştı; eski arkadaşları artık onunla görüşmek istemedi mi, yoksa olanlardan dolayı Lin mi onlardan utandı bilmiyordum. Ama bir anda tüm arkadaşlarını kaybetmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Eski okulum Gormsey Lisesi'nden buraya geldiğimde ben de öyle hissetmiştim. Her şey gözümde büyüyordu –derslerdeki yüksek beklentiler, ders dışı etkinlikler, buradaki herkesin benden bu kadar farklı olması– ve ilk başta Gormsey'deki arkadaşlarımla iletişimde kalmayı da başaramamıştım. Gerçi onlar da bana ne düşündüklerini açıkça belli etmişlerdi.

Sonradan fark ettim ki gerçek arkadaşlar sırf okulda başarılısın diye sürekli seninle dalga geçmezdi. Hiç komik bulmamama rağmen "inek" veya "ukala" gibi kelimeleri hep gülerek geçiştirmiştim. Ama sonra anladım ki insanın içinde bulunduğu özel duruma hiç anlayış göstermeyenlere arkadaş bile denemezdi. O dönemde bana nasıl olduğumu ya da bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soran bir kişi bile olmamıştı.

O zamanlar, bu arkadaşlıkların böylece sona ermesi canımı yakmıştı, özellikle de Maxton Hall'da kimse benimle ilgilenmezken. Zengin bir aileden gelmiyordum. Tasarım çantalar yerine altı yıllık sırt çantam, yepyeni bir MacBook yerine ailemin okul başlamadan önce ikinci el aldığı bir dizüstü bilgisayarım vardı. Hafta sonları, herkesin hafta boyunca konuştuğu popüler partilere gitmiyordum; çoğu sınıf arkadaşım için tamamıyla görünmezdim. Her ne kadar şimdi bunu sevsem de ilk birkaç hafta Maxton Hall'da kendimi son derece yalnız ve soyutlanmış hissetmiştim. Ta ki Lin ile tanışana kadar. Bizi birbirimize bağlayan şey sadece benzer olayları yaşamış olmamız değildi. Aynı zaman-

da hobilerimiz de aynıydı: O da organizasyon yapmayı çok seviyor ve mangalara bayılıyordu.

Eğer annesiyle babasının başına o olay gelmeseydi tanışır mıydık bilemiyorum. Bazen okuldaki eski konumunu ve Ellingtonlar gibi insanlarla geçirdiği zamanı özlediğini hissetsem de ona sahip olduğum için minnettardım.

"O zaman sen müdürün odasına git ve yolda kütüphaneye ve çalışma merkezine afişleri as. Geri kalanını ben hallederim, tamam mı?" diye teklif ettim.

Havada beşlik çakmak için elimi Lin'e doğru kaldırdım. Bir an sanki bir şey söyleyecekmiş gibi görünse de sonra minnettar bir şekilde gülümseyip elime vurdu. "Harikasın."

Biri yanımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda Lin'in yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Kocaman gözlerle önce bana, sonra yanıma oturan kişiye ve tekrar bana baktı. Kaşlarımı çattım.

Yavaşça başımı çevirdiğimde doğrudan turkuaz gözlerle karşılaştım.

Okuldaki herkes gibi bu gözleri tanıyordum ancak onları hiç bu kadar yakından görmemiştim. Koyu renk kaşlara, belirgin elmacıkkemiklerine ve kibirle kıvrılmış güzel bir ağza sahip karakteristik bir yüzün parçasıydılar.

Yanımda oturan kişi James Beaufort'tu.

Ve bana bakıyordu.

Yakından bakıldığında daha tehlikeli görünüyordu. Maxton Hall'un sahibiymiş gibi davranmak konusunda üstüne yoktu. Görünüşü de tam olarak bu mesajı veriyordu: Duruşu dimdik ve kendinden emindi, kravatı mükemmel bağlanmıştı. Aslında oldukça sıradan olan okul üniforması tam da vücuduna göre dikilmiş gibiydi. Muhtemelen annesi tasarladığı için böyleydi. Kusursuz olmayan tek yanı, kız kardeşininki gibi mükemmel şekillendirilmemiş, dağınık sarı saçlarıydı.

"Hey," dedi.

Daha önce onun konuştuğunu hiç duymuş muydum acaba? Lakros sahasında bağırırken ya da Maxton Hall partilerinde sarhoşken evet, ama böyle hayır. "Hey" deyişi sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi rahattı; gözlerindeki parıltı da öyle. Sanki öğle arasında yanıma oturup benimle konuşması tamamen normalmiş gibi davranıyordu. Halbuki şimdiye kadar tek kelime etmişliğimiz yoktu. Ve bunun böyle kalması gerekiyordu.

Dikkatlice etrafıma bakıp zorla yutkundum. Herkes olmasa da birkaç kişinin başını çevirerek bizi izlediğini görebiliyordum. Sanki iki senedir giydiğim görünmezlik pelerini hafifçe kaymıştı sanki.

Çok kötü, çok kötü, çok kötü.

"Hey, Lin, arkadaşını biraz ödünç almamın sakıncası var mı?" diye sordu gözlerini benden ayırmadan. Bakışları o kadar yoğundu ki sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti indi. Ne dediğini anlamam biraz uzun sürse de hemen başımı Lin'e çevirip ona gözlerimle "Kesinlikle sakıncası olur" mesajı vermeye çalıştım. Ama o bana değil, sadece James'e bakıyordu.

"Tabii ki," dedi kısık bir sesle. "Ödünç alabilirsin."

Zar zor yerdeki sırt çantamı kaptıktan sonra beni yemekhane dışına yönlendiren James Beaufort'un elini belimde hissettim. Elini üzerimden çekmesi için hızla bir iki adım attım ama yine de dokunuşunun ceketimin kumaşından derime işlediğini hissedebiliyordum. Beni girişteki büyük merdivenin etrafından dolaştırdı ve yemekhaneye girip çıkan öğrencilerin bizi göremeyeceği bir noktada durdu.

Ne istediğini tahmin edebiliyordum. Son iki yıldır bana tek bir bakış bile atmadığı için bu durumun kesinlikle kız kardeşi ve Bay Sutton arasındaki olayla ilgisi olmalıydı.

Kimsenin bizi duyamayacağından emin olduktan sonra nihayet ona döndüm. "Benden ne istediğini biliyorum."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Dinle, Beaufort..."

"Korkarım ki seni bu noktada durdurmak zorundayım, Robyn." Bana doğru bir adım attı.

Geri çekilmedim, sadece kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Dün gördüğün şeyi çabucak unutacaksın, anlaşıldı mı? Eğer bu konu hakkında tek bir kelime bile ettiğini duyarsam, seni okuldan attırırım."

Elime bir şey tutuşturdu. Sersemlemiş gibi aşağı baktım ve ne olduğunu anladığımda âdeta donup kaldım.

Avucumda elli sterlinlik kâğıt paralardan oluşan ağır bir deste duruyordu. Yutkundum.

Bu kadar parayı hayatım boyunca hiç elimde tutmamıştım.

Başımı kaldırdım. James'in küstah gülümsemesi her şeyi açıklıyordu. İfadesi, paraya ne kadar ihtiyacım olduğunu çok iyi bildiğini ve birinin sessizliğini ilk kez parayla satın almadığını açıkça gösteriyordu.

Bakışı ve genel tutumu o kadar kendini beğenmişti ki aniden içimi inanılmaz bir öfke kapladı.

"Sen ciddi misin?" diye sordum dişlerimin arasından ve bir tomar parayı havaya kaldırdım. O kadar öfkeliydim ki ellerim titriyordu.

Aniden düşünceli görünmeye başladı. Ceketinin iç cebine uzandı, ikinci bir para destesi çıkardı ve bana uzattı. "On binden fazlası olmaz."

Tamamen şaşkına dönmüş hâlde önce paraya, sonra da yüzüne baktım.

"Eğer dönem sonuna kadar çeneni tutarsan bunu iki katına çıkarabiliriz. Eğer ders yılının sonuna kadar susmayı başarırsan da dörde katlarız."

Sözleri kafamda tekrar tekrar yankılandı, öfkeden deliye dönmüştüm. Nasıl karşımda durup on bin sterlini ayaklarımın önüne atarak beni susturabileceğini sanıyordu? Sanki bu normal bir şeymiş gibi. Sanki ağzında altın kaşıkla doğmuş olanlar için işler böyle yürüyormuş gibi. Ansızın her şey açıklığa kavuştu:

James Beaufort'tan hoşlanmıyordum.

Ondan *nefret ediyordum*. Ondan ve temsil ettiği her şeyden.

Yaptıklarının sonuçlarını umursamadan korkusuzca yaşıyordu. Eğer soyadın Beaufort'sa dokunulmazdın. Ne halt yersen ye, babanın parası her şeyi hallederdi. Ben iki yıldır Oxford'a kabul edilmek için gece gündüz çalışıp kıçımı yırtarken James için lise sadece gezintiden ibaretti.

Bu haksızlıktı. Ve ona ne kadar uzun bakarsam o kadar çok öfkeleniyordum.

Parmaklarım avucumdaki kâğıt paraları sıkıca sardı ve desteyi bir arada tutan ince şeridi dişlerimle çekip kopardım.

James kaşlarını çattı. "Ne..."

Bir anda elimi kaldırdım ve parayı havaya savurdum.

James bakışlarıma soğukkanlılıkla karşılık verdi, tek tepkisi çenesinde hafifçe seğiren kastı.

Banknotlar yavaş yavaş yere düşerken arkamı döndüm ve hızla uzaklaştım.

4

Ruby

Önümde kırmızıya çalan sarı bir at kuyruğu sallanıyordu. Bütün öfkemi ona yönelttim.

Bu tamamen Lydia'nın suçuydu! Eğer öğretmenimizle kırıştırmasaydı, ben de onları yakalamaz ve o da beni erkek kardeşine ispiyonlamazdı. O zaman dersime odaklanabilir ve bana *Robyn* demesini ya da beş bin sterlini ortalığa savurmamı düşünmek zorunda kalmazdım.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Böyle bir şey yaptığıma inanamıyordum. Parayı kabul etmemek elbette ki doğruydu. Ama yine de dünden beri o parayla neler yapabileceğimi düşünüyordum. Mesela evimiz. Babamın sekiz yıl önce geçirdiği kazadan beri evi adım adım engellilere uygun hâle getirmiştik ama hâlâ yapılması gereken yerler vardı. Ayrıca arabamız da yavaş yavaş ömrünü tamamlıyordu ve hepimiz, özellikle de babam o arabaya muhtaçtık. James'in yıl sonunda teklif ettiği kırk bin sterlinle yeni bir minibüs alabilirdim.

Başımı iki yana salladım. Hayır, Beaufortlardan asla sus payı almazdım. Ben satılık değildim.

Tarih kitabımın altından ajandamı çıkarıp açtım. Bugünkü maddeleri çoktan tamamlamıştım. Tek eksik olan,

alaycı bir şekilde parıldayan maddeydi: *Bay Sutton'dan tavsiye mektubunu al.*

Dişlerimi sıkarak notlarıma baktım. Şu an en çok istediğim onları silmekti; tıpkı Bay Sutton ve Lydia'nın anıları zihnimden silmek istediğim gibi.

Dersin başlamasından beri ilk kez Lydia'nın başının üzerinden öne doğru bakmaya cesaret ettim. Bay Sutton beyaz tahtanın önünde duruyordu. Üzerinde kareli gömlek, koyu gri bir hırka vardı. Her zamanki gibi ders sırasında taktığı gözlükleri gözündeydi. Üç günlük sakalını ve sınıftaki bütün kızların hayran olduğu o belirgin gamzelerini görebiliyordum.

Aniden etrafımdan kahkahalar yükseldi; Bay Sutton espri yapmıştı.

Onu bu kadar sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

Ama artık yüzüne bile bakamıyordum.

Aklım almıyordu. Bay Sutton Oxford'a gidebilecek kadar iyiyken ve mezun olduktan kısa bir süre sonra İngiltere'nin en prestijli özel okullarından birinde ders verme şansı yakalamışken yaptığı ilk şey bir öğrenciyle takılmak mıydı yani? Tanrı aşkına, neden?

Göz göze geldiğimizde gülümsemesi bir anda soldu. Önümde oturan Lydia'nın kasıldığını fark ettim. Omuzları ve boynu gerildi; sanki bütün gücüyle bana doğru dönmemek için direniyordu.

Bakışlarımı aceleyle ajandama indirdiğimde saçlarım koyu renkli bir bulut gibi yüzümün önüne düştü. Dersin geri kalanı boyunca da kıpırdamadım.

Sonunda okul zili çaldığında sanki doksan dakika değil de günler geçmiş gibi hissediyordum. Çantamı toplamak için olabildiğince oyalandım. Her şeyi yavaşça sırt çantama yerleştirdim ve fermuarı o kadar yavaş çektim ki her bir dişin oturduğunu duyabiliyordum.

Ancak sınıf arkadaşlarımın adımları ve sesleri azaldığında ayağa kalktım. Bay Sutton dalgın bir hâlde notlarını bir dosyaya yerleştiriyordu. Az önceki esprili hâlinin yerini tamamen gerginlik almıştı.

Sınıfta ikimizden başka kalan tek kişi Lydia Beaufort'tu. Kapıda durmuş, gergin bir tavırla bir bana bir Bay Sutton'a bakıyordu.

Sırt çantamı omzuma atıp öne doğru ilerlediğimde kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi atıyordu. Öğretmen masasına birkaç adım kala durdum ve hafifçe öksürdüm. Bay Sutton bana baktı. Bal rengi gözleri pişmanlıkla doluydu. Suçluluk duygusunu hissedebiliyordum. Hareketleri neredeyse bir robotu andırıyordu.

"Lydia, bizi yalnız bırakır mısın?" diye sordu kızın yüzüne bakmadan.

"Ama..."

"Lütfen," diye ekledi yumuşak bir sesle ve gözü ucuyla ona baktı.

Lydia dudaklarını sıkarak başını salladıktan sonra arkasını döndü ve kapıyı yavaşça kapattı.

Bay Sutton tekrar bana döndü. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım.

"Oxford için tavsiye mektubumu almak istemiştim," dedim hızlıca.

Şaşırmış hâlde gözlerini kırpıştırdı, tepki vermesi birkaç saniye sürdü. "Ben... tabii ki." Telaşlı bir şekilde az önce ders notlarını içine koyduğu dosyayı karıştırdı. Aradığı şeyi bulamayınca öne eğildi, kahverengi deri çantasını yerden alıp masanın üzerine koydu. Fermuarını açtı ve bir süre içini aradı. Elleri titriyordu ve yüzünün kızardığını görebiliyordum.

"İşte, bir kopyası burada," diye mırıldandı sonunda şeffaf dosyaya konmuş kâğıdı çıkarırken. "Aslında öncesinde

seninle konuşmak istiyordum ama..." Hafifçe boğazını temizledi. "Alıp almayacağını bilmediğimden çoktan sisteme yükledim."

Uyuşmuş parmaklarımla zar zor kâğıdı aldım. Yutkundum. "Teşekkür ederim."

Tekrar boğazını temizledi. Durum giderek daha nahoş bir hâl alıyordu. "Bilmeni isterim ki ben..."

"Hayır..." Sesim boğuk bir hırıltı şeklinde çıktı. "Lütfen... hayır."

"Ruby..." Aniden Bay Sutton'ın gözlerinde vicdan azabından başka bir duygu daha gördüm: Korku. Benden korkuyordu. Ya da daha doğrusu, Lydia hakkında bildiklerimle neler yapabileceğimden korkuyordu. "Ben sadece..."

"Hayır," dedim bu sefer daha sağlam çıkan sesimle. Savunmacı bir şekilde ellerimi yukarı kaldırdım. "Kimseye bundan bahsetmeye niyetim yok. Gerçekten de. Ben... sadece bunu unutmak istiyorum."

Ağzını açıp tekrar kapadı. Bakışları aynı anda hem şaşkın hem de kuşkuluydu.

"Bu beni ilgilendirmez," diye devam ettim. "Ya da başka birini."

Aramızda bir sessizlik oluştu, Bay Sutton beni öyle dikkatle süzüyordu ki nereye bakacağımı bilemedim. Sanki gözlerimde, bu konuda ciddi olup olmadığıma dair bir cevap arıyordu. En sonunda yavaşça, "O hâlde senin öğretmenin olmaya devam edeceğimi biliyorsun," dedi.

Tabii ki bunu biliyordum, üstelik Lydia ve Bay Sutton'la aynı sınıfta, haftada birkaç saat geçirme fikri de hiç cazip gelmiyordu. Ama diğer seçenek okul müdürüne gitmekti ve James Beaufort ile yaşadığım karşılaşma böyle bir durumda başıma geleceklerle ilgili bana çok net bir fikir vermişti.

Ayrıca gerçekten de Bay Sutton'ın özel hayatının beni hiç ilgilendirmediğini düşünüyordum.

"Sadece bu olayı unutmak istiyorum," dedim bir kez daha.

Derin bir nefes verdi. "Ve hiçbir şartın... yok mu?" Öfkeli bakışlarımı gördüğünde hemen ekledi: "Tabii ki senin bu dersi kolayca geçebileceğini biliyorum. Sen bu sınıftaki en iyilerden birisin, bunu sen de biliyorsun. Sadece... ben..." Yüzü kızarmış, duruşu gergin ve bakışları neredeyse çaresizdi. Aniden gözüme çok genç göründü ve ilk defa onun kaç yaşında olduğunu merak ettim. Tahminimce en fazla yirmili yaşların ortalarındaydı.

Gülümsemeye çalışsam da pek başarılı olamadım. "Sadece mezun olup buradan gitmek istiyorum, Bay Sutton," dedim ve yazının kopyasını sırt çantama koydum.

Hiçbir cevap vermeyince sınıfın kapısına doğru yöneldim. Bir an durup omzumun üzerinden ona baktım. "Lütfen bana farklı davranmayın."

Bana bir hayaletmişim gibi bakıyordu; hem de en korkutucu türünden. Bakışlarında kuşku vardı ve bu yüzden onu suçlayamazdım.

"Tavsiye mektubu için teşekkür ederim."

Zorla yutkunduğunu görebiliyordum. Sonra hafifçe başını salladı. Arkamı dönüp sınıftan çıktım. Kapıyı kapattıktan sonra sırtımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes aldım.

Ancak o zaman yalnız olmadığımı fark ettim. Hafif bir ses duyunca hemen gözlerimi açtım.

Karşımda James Beaufort duvara yaslanmış duruyordu. Kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş ve bir ayağını duvara dayamıştı. Üzerimdeki bakışları dünkünden daha sert ama bakışları daha karanlıktı. Bana parayı vermeye çalışırken yüzünde olan o alaycı gülümsemeden eser yoktu artık.

Duvardan uzaklaşıp bana doğru ilerlemeye başladı. Yavaş adımları neredeyse tehditkâr bir hava taşıyordu. Za-

man ağır çekimde ilerliyordu sanki. Kalbim hızla atmaya başladı. Burası onun dünyasıydı ve ben de kendimi davetsiz bir misafir gibi hissediyordum.

Tam önümde durdu. Bir şey söylemeden bana baktı ve bir an nefes almayı unuttum. Tekrar nefes alabildiğimde ne kadar güzel koktuğunu fark ettim. Yıldız anason.... Baharatlı, keskin ama hoş bir koku. Biraz daha ona yaklaşıp kokusunu içime çekmeyi istedim ama sonra karşımdakinin kim olduğunu hatırladım.

James ceketinin iç cebine eline attı.

O an kendime geldim ve gözlerimi kısıp sert bakışlarla ona baktım. "Eğer bana tekrar para vermeye kalkarsan onu boğazına sokacağım."

Eli bir an olduğu yerde kaldı, sonra geri çekti. Gözlerinde karanlık bir parıltı belirmişti. "Bu Rahibe Theresa numaralarını bırak da ailemden ne istediğini söyle." Sesi yumuşak ve derindi; sert sözleriyle çelişen tuhaf bir tondu.

"Ailenden hiçbir şey istemiyorum," dedim ve arkamda kapının olmasına sevindim. "İstediğim tek şey beni rahat bırakmanız. Ayrıca Rahibe Theresa parayı alıp öğrencilere dağıtır ya da sokakta ihtiyacı olanlara verirdi. Hani, yardımseverlik falan."

James'in yüz ifadesi sertleşti. "Bunu komik mi buluyorsun?" diye sordu sesinde bariz bir öfkeyle. Bana doğru bir adım daha attı, ayakkabılarının uçları neredeyse benimkilere değecekti.

Eğer bir milim daha yaklaşırsa kasıklarına tekme atacaktım, adımı tüm Maxton Hall duysa bile. "Seninle kavga etmek istemiyorum, Beaufort," dedim sakin kalmaya çalışarak. "Kız kardeşinle de. Ve en önemlisi paranızı da istemiyorum. Tek istediğim şu son seneyi bitirmek."

"Parayı gerçekten istemiyorsun demek," dedi. Gözlerindeki şaşkınlık, ailesinin daha önce neler yaşadığını ya da kimlerle muhatap olduğunu sorgulamama sebep oldu.

Beni ilgilendirmez, beni ilgilendirmez, beni ilgilendirmez!

"Hayır, param istemiyorum." Belki birkaç kez daha tekrarlarsam ve doğrudan gözlerinin içine bakarsam bana inanırdı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca beni süzüp neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışırcasına yüzüme baktı. Ardından bakışlarını santim santim aşağı indirdi; önce ağzıma, sonra çeneme, boynuma ve sonra daha aşağılara...

Tekrar başını kaldırdığında yüzünde durumu anladığını gösteren bir ifade vardı. Bir adım geri çekildi. "Anlıyorum," dedi ve sonra da iç çekerek koridorun her iki tarafına göz gezdirdi. "Nerede yapalım istersin?"

Ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Ne?"

"Nerede istersin?" Ensesini ovuşturdu. "Sanırım şuradaki çalışma odası boş. Anahtarım var." Beni dikkatle süzdü. "Çok ses çıkarır mısın? Çünkü hemen yanında Bayan Wakefield'in ofisi var ve o genellikle geç saatlere kadar odasındadır."

Ne demeye çalıştığını anlamaya çalışırken ona boş boş baktım. "Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Anlaşıldı. Bak, ben bu para istemiyorum numarasını daha önce de gördüm." Sonra aniden elime uzandı ve beni koridor boyunca çekiştirmeye başladı. Birkaç adımda bahsettiği odanın önüne gelmiştik, cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı.

Serbest eliyle de kravatını gevşetmeye başladı.

Nerede yapmak istersin?

Bunun ne anlama geldiğini fark ettiğimde şoktan nefesim kesildi. Ama o, elimden tutup beni içeri çekmeye çalıştı. Kapı eşiğine tutunup elimi onunkinden kurtardım.

"Ne yaptığını zannediyorsun sen?"

"Yeniden pazarlık yapıyoruz," diye cevapladı bileğindeki saate bakıp. Siyah kayışlı, bronz çerçeveli ve inanılmaz pahalı görünen bir modeldi. "Az sonra antrenmanım var, acele edersek iyi olur."

Kapıyı benim için açıp başıyla içeri girmemi işaret etti, bir yandan da kravatını çıkarıyor, gömleğinin düğmelerini açıyordu. Göğsü ortaya çıkıp da altındaki kasları görmemle birlikte beynim kısa devre yaptı. Boğazım kupkuru olmuştu.

"Sen kafayı mı yedin?" dedim boğuk bir sesle ve gömleğinin son düğmesini açamadan bir adım geri çekildim.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyormuş gibi davranma."

Alaycı bir kahkaha attım. "Beni susturmak için bedenimi satın alabileceğini düşünüyorsan aklını yitirmişsin. Sen kendini ne sanıyorsun, şımarık pislik?"

Birkaç kez arka arkaya gözlerini kırpıştırdı. Ağzını açıp kapattı ve sonunda omuzlarını silkti.

Yanaklarım alev almıştı. İğrenmeli miydim, utanmalı mıydım bilmiyordum. Sanırım hissettiğim şey ikisinin karışımıydı. "Senin sorunun ne?" diye fısıldadım başımı iki yana sallayarak.

Burun kıvırdı. "Herkesin bir fiyatı vardır, Robyn. Seninki ne?"

"Benim ismim Ruby, lanet olsun!" diye tısladım ellerimi yumruk yaparak. "Benden uzak durmanı istiyorum, işte fiyatım bu. Seninle görülmeyi göze alamam."

Gözleri parladı. "Sen mi benimle görülmeyi göze alamazsın?"

Sesindeki ima aslında beni öfkelendirmeliydi ama artık sadece ona acıyordum. Neredeyse...

"Dün yemekhanede benimle konuşmuş olman bile fazlaydı. Ben senin dünyana ait değilim ve olmak da istemiyorum."

"Benim dünyam," diye tekrarladı donuk bir şekilde.

"Biliyorsun işte... Partiler, uyuşturucular ve tüm o saçmalıklar. Bunlarla hiçbir alakam olmasını istemiyorum."

Aniden koridordan gelen ayak sesleri duyuldu. Kalbim bir an durup sonra hızla çarpmaya başladı. James'i odanın içine doğru ittim ve kapıyı arkamdan sertçe kapattım. Dışarıdaki kişinin içeri girmemesi için dua ederek nefesimi tuttum.

Lütfen girmesin, lütfen girmesin, lütfen girmesin.

Ayak sesleri gittikçe yaklaşınca gözlerimi sımsıkı kapadım. Kapının önünde bir an durdu ve sonra tekrar uzaklaşmaya başladı, sonunda tamamen kayboldu. Derin bir iç çektim.

"Sen gerçekten ciddisin." James'in yüzü ifadesizdi, tıpkı ses tonu gibi.

"Evet," dedim. "O yüzden lütfen gömleğini ilikle."

Sözlerimi yavaşça yerine getirdi ama gözlerini benden ayırmadı. Sanki hâlâ açık kapı bırakıp bırakmadığımı anlamaya çalışıyordu. Belli ki öyle bir şey bulamamıştı. "Tamam."

Göğsümdeki baskı aniden yok oldu. "Güzel. Harika. Eve gitmeliyim, ailem beni bekliyor." Başparmağımla omzumun üzerinden arkasını işaret ettim. Bir an suspus oldu. Ben de vedalaşmak üzere elimi havaya kaldırdım. Sonra kapıya yöneldim.

"Sana güvenmiyorum." Derin sesi tüylerimi diken diken etti.

Kapı kolunu indirdim. "Ben de sana."

5

James

Soyunma odasındaki ortam gergindi, adrenalin damarlarımızda dolaşırken havada bir elektriklenme hissediliyordu. Koçun konuşmasından ve sahaya çıkışımızdan hemen önceki bu dakikalar hem en kötü hem de en iyi anlardı. Bu dakikalarda her şey olabilirmiş gibi geliyordu: Zafer ve yenilgi, gurur ve utanç, başarının sevinci ve dayanılmaz hüsran. Takım ruhu ve motivasyon başka hiçbir zaman bu kadar yüksek olmuyordu.

Dışarıdan, öğrencilerin coşkulu tezahüratları ve rakip takımın taraftarlarının bağırışları bize kadar geliyordu. Beş yıl öncesine kadar Maxton Hall'da kimse lakrosla ilgilenmezdi. O zamanlar bu, eziklerin sporu olarak görülürdü; rugby ya da futbolda başarılı olamayanlar lakros takımına alınırdı ve haliyle takımın durumu da içler acısıydı. Ergenlik çağındaki yüzü sivilce dolu, fazla uzun kolları ve bacaklarıyla ne yapacaklarını bilemeyen bir grup genç.

Özellikle de babamın hiç hoşuna gitmeyeceğini bildiğim için bu takıma katılmanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Ama hiç beklemediğim bir şey oldu ve bu sporu gerçekten sevdim. Hatta bu takımı adam etmek için içimde inanılmaz bir hırs ortaya çıktı.

İşe arkadaşlarımı takıma katılmaları için ikna ederek başladım. Okul müdürü Lexington'a, bize daha iyi bir koç bulmazsa ailemin tepkisiyle karşılaşacağını söyledim ve en iyi tasarımcımıza yeni formalar tasarlattım.

Hayatımda ilk kez bir şeye tutkuyla bağlı olduğumu hissetmiştim. Buna değdi de. Çünkü bugün, beş yılın ardından, haftada birkaç kez yapılan saatler süren antrenmanlardan, dökülen terden, kandan, terden, gözyaşlarından, kırılan kemiklerden ve kazanılan üç şampiyonluktan sonra okulun gözbebeği hâline gelmiştik.

Bugün olduğumuz yere gelmek için hepimiz canımızı dişimize takmıştık. Ve her maçtan önce takım arkadaşlarımın kararlı yüzlerine baktığımda içim gururla dolardı.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Ancak bugün içimde farklı bir his daha vardı. Karanlık ve can yakıcı bir his. Bunca yıldan sonra ilk defa koruyucu ekipmanı giymekte zorlanıyordum.

Bu, okuldaki son senemin ilk maçıydı.

Sezon bittiğinde her şeyi geride bırakacaktım. Lakros, her ne kadar engel olmaya çalışsam da hayatımın yavaş ve acımasızca sona yaklaşan bir döneminden ibaret olacaktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Wren, omzuyla benimkine hafifçe vurup.

Kafamı toparlamaya çalıştım. Daha zaman vardı; önümde ne istersem yapabileceğim koca bir yıl vardı. Yüzüme yarım yamalak bir gülümseme yerleştirip ona doğru döndüm: "Eastview pisliklerine günlerini göstereceğiz."

"McCormack'ı bana bırakın," diye atıldı Alistair sanki bu anı bekliyormuş gibi. "Onunla görülecek bir hesabım var."

"Alistair," diye araya girdi solumda duran Kesh. Parmağını bir yıl önce kırılmış olan burnunun üzerinde gezdirdi.

"Vazgeç artık." Sesinin tonu ve Alistair'a attığı anlamlı bakış, bu konuyu daha önce de tartıştıklarını gösteriyordu.

"Hayır," diye cevapladı Alistair kısaca.

Ne yazık ki aynı ismi paylaştığım McCormack, geçen yılki son maçımızda Kesh'in kaskını çıkardığı anda bile bile sopasını yüzüne indirmişti. Kesh'in kanlar içinde yere yığılışını dün gibi hatırlıyordum. Kanın nasıl fışkırıp formasına damladığını ve o birkaç dakikalık bilinçsiz yatışını da....

McCormack, sonraki üç maçtan menedilmişti ama Kesh'in yüzünün o hâli gözümün önüne geldikçe içimde bir öfke dalgası yükseliyordu; anlaşılan Kesh'e hâlâ kararlı bir ifadeyle bakan Alistair için de durum aynıydı.

"Sakın aptalca bir şey yapma," dedi Kesh ve mavi formasını üzerine geçirdi. Sonra saçlarını gevşek bir düğüm hâlinde topladı ve dolabının kapısını kapattı.

"Hepimiz onu tanıyoruz," diye mırıldandı Wren dolaba yaslanıp hafifçe gülerek.

"Sezonun geri kalanı için ceza alsam da fark etmez. McCormack yaptığının bedelini ödeyecek." Alistair, Kesh'in omzuna hafifçe vurdu. "Sana ve onuruna sahip çıktığım için mutlu olmalısın."

Daha elini çekmeye fırsat bulamamıştı ki Kesh onu yakaladı ve omzunun üzerinden bir bakış attı. "Ben ciddiyim."

Alistair bal rengi gözlerini iyice kıstı. "Ben de."

İkisi gözlerini dikmiş birbirlerine bakmaya devam ederken zaten gergin olan hava daha da ağırlaştı. Araya girmenin zamanı gelmişti. "Enerjinizi maça saklayın," dedim, arkadaşları olarak değil de kaptanları olarak konuştuğumu belli eden bir ses tonuyla. İki çift öfkeli göz bana doğru dönse de cevap vermelerini beklemeden sertçe ellerimi birbirine vurdum.

Takım hemen soyunma odasının ortasında toplandı. Yürürken üzerime 17 numaralı formayı geçirdim. Kumaş, sanki bedenimin bir parçası gibi tanıdıktı. O karanlık his tekrar içimde yükselmeye başlarken bütün gücümle onu bastırmaya çalıştım ve dikkatimi Koç Freeman'a odakladım. Uzun, sıska bir adam olduğu için lakros oyuncusundan çok uzun mesafe koşucusuna benziyordu. Son yıllarda giderek seyrekleşen ve beyazlaşan saçlarının üzerine mavi kasketini geçirdi, siperliğini düzeltti, sonra kollarını bana ve yardımcı kaptanım Cyril'e doladı.

Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Bazılarınız için bu ilk, bazıları içinse son sezon. Hedefimiz şampiyonluk," diye homurdandı. "Başka hiçbir şey kabul edilemez. Haydi şu heriflere hadlerini bildirin."

Koç Freeman büyük laflar eden bir adam değildi ama buna gerek de yoktu. Birkaç cümlesi bile takım içinde yüksek sesli bir coşkuya sebep oldu.

"Bu, Maxton Hall'un şimdiye kadar gördüğü en iyi sezon olmak zorunda," diye ekledim, antrenörden biraz daha yüksek sesle. "Anlaşıldı mı?"

Gençler yine haykırdı ama Cyril için bu yeterli değildi. Elini kulağının arkasına götürüp tekrar, "Anlaşıldı mı?" dedi.

Bu sefer çıkan ses o kadar yüksekti ki kulaklarım çınladı.

Sonrasında kasklarımızı takıp sopalarımızı kaptık. Soyunma odasından sahaya çıkan dar tünelden geçerken sanki suya dalmışım gibi hissettim. Dışarıdan gelen sesler, sanki kulaklarımda basınç varmış gibi boğuk bir şekilde bana ulaşıyordu. Sopamı daha sıkı kavradım ve takımı sahaya çıkardım.

Tribünler tıklım tıklımdı. Sahaya çıktığımızda insanlar tezahürat yapıyor, ponpon kızlar dans ediyor ve hoparlör-

lerden gürleyen müzik ayağımın altındaki zemini titretiyordu. Temiz hava ciğerlerime doldu ve haftalardır hissetmediğim kadar kendimi canlı hissettim.

Yedek oyuncular ve antrenör sahanın kenarına çekilirken biz sahanın ortasına ilerledik ve en az bizim kadar motive görünen rakip takımın oyuncularının karşısında durduk.

"Bu iyi bir maç olacak," diye mırıldandı Cyril, benim de düşüncemi dile getirerek.

Hakemleri beklerken tribünlere göz attım. Lydia dışında neredeyse kimseyi tanımıyordum; o da her zamanki gibi kız arkadaşlarıyla en üst sırada oturuyor ve bütün bu şamata onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi davranıyordu. Gözlerimi saha kenarına çevirdiğimde rakip takımın yedek oyuncularını gördüm, sonra da selamlaşmak için Koç Freeman'a doğru yürüyen antrenörlerini izledim.

O sırada kahverengi bir saç dikkatimi çekti. Bir kız ikisinin yanına gelip durdu ve onlarla birkaç kelime konuşup elindeki bir şeyi gösterdi. Rüzgâr saçlarını yüzünden savurunca onu tanıdım.

Seninle görülmeyi göze alamam.

Kelimelerin ardında bıraktığı iz karnıma yumruk yemişim gibi hissettirdi. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti.

Genellikle tam tersi olurdu. İnsanlar *ne pahasına olursa olsun* benimle görünmek isterdi. Maxton Hall'a ayak bastığım ilk andan itibaren sınıftakiler peşime takılmış ve dikkatimi çekmeye çalışmıştı. İnsanın adı Beaufort olunca işler böyle yürüyordu. Anne tarafım yüz elli sene önce geleneksel erkek giyimi üzerine bir moda evi kurmuş ve bu süreçte milyar dolarlık bir imparatorluk yaratmıştı. Ülkede adımızı bilmeyen yoktu.

"Beaufort" zenginlik, nüfuz ve güç demekti. Ve Maxton Hall'da bazı insanlar bana yeteri kadar yağ çektiklerinde bu şeyleri –ya da en azından bir kısmını– onlara sağlayabileceğimi düşünüyordu.

Eğlencenin aralıksız sürdüğü bir gecenin sabahında insanların takım elbiseler için tasarımlarını elime sıkışmak istediği zamanlar saymakla bitmezdi. Bir bahane uydurup benimle konuşanların sohbet esnasında ailemin iletişim bilgilerini istediği bile oldu. Sırf Lydia ve benim hakkımda medyaya bilgi sızdırmak için benimle arkadaş olmak isteyenlerin sayısı hiç de az değil. İki yıl önce Wren'in on altıncı yaş gününden düşen bir fotoğraf –burnuma kokain çektiğim an– bunlardan sadece bir tanesiydi. Lydia'nın yaşadıklarını saymıyordum bile.

Bu nedenle arkadaşlarımı çok dikkatli seçtim. Wren, Alistair, Cyril ve Kesh benim paramla ilgilenmiyorlardı çünkü onlarda da gereğinden fazlası vardı. Alistair ve Cyril'in soyu eski İngiliz aristokrat ailelerine dayanıyordu, Wren'in babası borsada akıl almaz bir servet yapmıştı ve Kesh'in babası da başarılı bir film yapımcısıydı.

Herkes bizim ilgimizi çekmeye çalışırdı.

Bir tanesi hariç hepsi...

Bakışlarımı Ruby'den alamıyordum. Rüzgârın dağıttığı koyu renk saçları güneş ışığında âdeta parlıyordu. Kâküllerriyle uğraşıyor, eliyle düzeltiyor ama iki saniye sonra tekrar o dağınık hâle bürünüyorlardı. Lydia'nın olayından önce onu hiç görmediğime oldukça emindim. Şimdiyse bunun nasıl mümkün olabildiğini merak ediyordum.

Seninle görülmeyi göze alamam.

Onun hakkında her şey bana şüpheli geliyordu; özellikle de o delici yeşil gözleri. Ona tekrar yaklaşmak, başkalarına da bana baktığı gibi –gözlerinde ateşle ve nefretle– bakıp bakmadığını görmek istiyordum.

Bu kız, kız kardeşimi öğretmeniyle öpüşürken gördü. Ne yapmayı planladığını merak ediyordum. Belki de bombayı patlatmak için doğru ânı bekliyordu. Ki bu, ailem hakkında gazetede çıkan ilk haber olmazdı.

Mortimer Beaufort yirmilerinde bir kızla görüldü

Cordelia Beaufort depresyonda

James Beaufort bağımlı mı? Onu bu bataktan kim kurtaracak?

Babamın bir çalışanıyla çıktığı akşam yemeği gazeteciler tarafından bir ilişkiye çevrilmişti, aile içindeki bir tartışma annemin ağır bir depresyona girdiği şeklinde yansıtılmıştı ve bense ölmek üzere olan bir uyuşturucu bağımlısı ilan edilmiştim. Gazeteciler Lydia ve Bay Sutton'ı duyarsa basında neler yazılacağını düşünmek bile istemiyordum.

Ruby'yi izlemeye devam ettiğimde sırt çantasından bir fotoğraf makinesi çıkarıp el sıkışan antrenörlerin fotoğrafını çektiğini gördüm. Elimdeki sopayı o kadar sıkıyordum ki eldivenlerim gıcırdadı. Bu kızı anlayamıyordum, gerçekten doğru mu söylüyor yoksa arka planda çok daha büyük bir şeylerin mi peşindeydi?

Belki de daha fazla para teklif etmeliydim. Ya da belki de başka bir şey istiyordu ve onu talep etmek için doğru ânı bekliyordu.

Ailemin –özellikle de Lydia'nın– kaderinin bu kızın ellerinde olması hiç hoşuma gitmiyordu.

Seninle görülmeyi göze alamam.

Göreceğiz bakalım.

Ruby

Bu iş beni aşıyordu.

Lakros hızlı bir spordu. Top bir sopadan diğerine uçuyor, bense ne gözlerimle ne de kamerayla ona yetişebiliyor-

dum. Bu maçın altından Lin olmadan kalkamayacağımı anlamam gerekirdi. Normalde spor etkinlikleri hakkındaki makaleleri aramızda bölüşürdük: Birimiz maçın seyrini not ederken, diğeri de fotoğrafları çekerdi. Ama Lin'in annesi onu son anda Londra'ya çağırmış, biz de etkinlik komitesinden onun yerine geçebilecek birine ulaşamamıştık.

Ancak lakros takımıyla ilgili yazılar etkinlik bloğumuzda açık ara en çok tıklanan içeriklerdi, bu yüzden maçı es geçmek istememiştik. Sorun şu ki "Maxton Hall - Eastview: Devlerin Düellosu" başlıklı bir haber yazabilmek için sahada neler olup bittiğini anlamak zorundaydım. Ancak oyuncuların bağırışları, antrenörlerin yüksek sesle ettikleri küfürler ve seyircilerin tezahüratları ve yuhalamaları arasında oyunu takip etmek ve önemli anları fotoğraflamak oldukça zordu. Özellikle de on yıllık bir fotoğraf makinesiyle çalışmak zorundayken.

Yanımda duran Koç Freeman öyle yüksek sesle, "Lanet olası pislikler!" diye bağırdı ki yerimden sıçradım. Elimdeki kameradan başımı kaldırıp baktığımda Eastview'un ikinci golünü kaçırdığımı fark ettim. Kahretsin. Lin beni öldürecekti.

Yavaşça koçun yanına bir adım yaklaştım. Maçı kenardan izlerken televizyondaki gibi pozisyonları tekrar izleme şansı yoktu ama belki de o bana ne olduğunu açıklardı. Ancak ben daha ağzımı açamadan adam yeniden bağırmaya başladı.

"Lanet olsun pas ver, Ellington!"

Hızla sahaya doğru döndüm. Alistair Ellington rakip yarı sahaya doğru yıldırım gibi koşarken fotoğraf çekmeyi bile denemedim çünkü hareketlerini yakalamak imkânsızdı. İki savunma oyuncusunun arasından hızla geçmeye çalışırken aniden üçüncü bir rakip oyuncu ortaya çıkıp önünü kesti. Alistair inanılmaz çevikti ama takım arkadaşlarına

göre boyu kısaydı. Üçüne karşı hiçbir şansının olmadığını ben bile anlayabiliyordum.

Savunma oyuncularından biri omzuyla sert bir şekilde ona çarptı. Alistair karşı koydu ama yine de çimenlerin üzerinde yarım metre geriye kaydı.

"Pas ver!" diye haykırdı koç yeniden.

Alistair hâlâ rakibine direniyordu, hatta saha kenarından bile ikisinin birbirini kışkırttığını duyabiliyordum. Aniden Alistair'ın zaten gergin olan duruşu daha da kasıldı ve bir anlığına o ve rakibi donup kaldı. Koç Freeman, muhtemelen başka bir emir vermek için derin bir nefes aldı ama Alistair aniden sopasını geri savurup rakibinin böğrüne tüm gücüyle vurdu.

Şok içinde nefesimi tuttum. Alistair ikinci kez vurdu; bu sefer rakip oyuncunun karnına doğru. Oyuncu acı içinde haykırıp dizlerinin üzerine çöktü. Diğer savunma oyuncusuysa Alistair'ın üzerine atlayıp onu yere yıktı ve eldivenli elleriyle ona vurmaya başladı. Alistair da ona sopasıyla vuruyordu. Hakemin düdüğün tiz sesi duyuldu ama kavgayı ayırmak için birçok takım arkadaşının müdahale etmesi gerekti. James Beaufort'un sesini duydum. Ellington'a öyle bir bağırıyordu ki takım kaptanı olarak onun kafasını koparmak istediğine emindim.

Yanımda Koç Freeman durmaksızın küfrediyordu. Söylediklerinin içinde en kibar olanı "lanet olsun" olabilirdi, diğerleriyse kesinlikle çocukların duymaması gereken türdendi. Şapkasını fırlatıp atmış, ellerini öyle bir hiddetle saçlarından geçiriyordu ki birkaç telin yere düştüğünü gördüğüme yemin edebilirdim. Kısa süre sonra hakem, Alistair'ı sahadan attı.

Alistair saha kenarına gelip kaskını ve ağız koruyucusunu çıkardı. İkisini de umursamadan yere fırlattı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, Ellington?" diye hırladı koç.

Çapraz ateşin ortasında kalmamak için göze çarpmadan bir adım geri çekildim.

"Hak etti," diye cevap verdi Alistair. Sanki az önce kavgaya karışmışmış gibi sesi çok sakindi.

"Sen..."

"Önümüzdeki üç maç cezalıyım, değil mi?" Alistair omuz silkti. "Takımın bunu kaldırabileceğini düşünüyorsanız, bana göre hava hoş."

Sonra koçun yanından sakince geçip gitti, ardından sopasını yere fırlatıp eldivenlerini çıkardı. Gözümü dikip ona baktığımı fark ettiğinde duraksadı.

"Bir şey mi var?" diye sordu meydan okur gibi.

Hayır anlamında başımı iki yana salladım.

Neyse ki hakemin düdüğü çaldı da ona cevap vermek zorunda kalmadım. Olabildiğince çabuk eski yerime döndüm. Topun nerede olduğunu anlamamsa birkaç saniyemi aldı; Wren Fitzgerald'ın sopasında. Wren, Alistair kadar hızlı değildi ama ondan daha güçlüydü. Bir Eastview oyuncusunu omzuyla sertçe itti ama hemen sonrasında topu başka bir rakibine kaptırdı. Ancak Beaufort hemen arkasındaydı ve rakibi pas vermek üzereyken topu yeniden kaptı.

Keyifsizce dudaklarımı büzdüm. Beaufort gerçekten iyiydi. Hem de fena hâlde.

Çevik hareketleri rakiplerinin hareketlerine anında uyum sağlıyordu, biri önüne çıktığında da hiç acımıyordu. Kaskının altındaki yüzünü göremesem de sahada olmanın keyfini çıkardığından emindim. Oynarken sanki bunun için doğmuş gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diyen Alistair'ın sesi aniden yanımda yankılandı. Aynı anda hem yakalandığım için irkilmiş hem de neden orada olduğumu hatırlamıştım. Telaşla not defterimi açtım.

"Maxton Blog için maç hakkında makale yazıyorum," dedim başımı kaldırmadan. "Az önce Wren'in topu kaptırdığı savunma oyuncusunun adı ne?"

"Harrington," diye yanıtladı Alistair. Koç Freeman tekrar küfretmeye başlamışken Alistair'ın bakışlarının da bana döndüğünü hissettim. Anlaşılan ben not alırken Beaufort topu kaptırmıştı. Eastview yine topa sahip olan taraftı.

"Hadi, Kesh," diye mırıldandı Alistair.

Eastview forveti topu yakalamak için yarım metre havaya sıçradı. Tekrar yere indiğinde iki kısa adım atıp kuvvetli bir şekilde topu öne doğru fırlattı. Her şey o kadar hızlı oldu ki ilk anda topun ağlara gidip gitmediği bile anlayamadım. Ama sonra Keshav sopasını yukarıya kaldırdığında Maxton Hall tarafı çılgınca tezahürat yapmaya başladı. Anlaşılan Alistair'ın sessiz dileği işe yaramış, Keshav topu kurtarmıştı.

"Makaleyi yazarken beni iyi göster," dedi Alistair, defterime Keshav'ın kurtarışını not ederken.

Şüpheli gözlerle ona baktım. İlk kez onu bu kadar yakından görüyordum ve gözlerinin viski gibi kehribar rengi olduğunu fark ettim. "Sebepsiz yere bir oyuncuya saldırdın. Bunu nasıl iyi gösterebilirim?"

Bakışları tekrar Keshav'a döndüğünde yüzünden hızla bir gölge geçti. "Sebepsiz yere yaptığımı kim söyledi?"

Omuz silktim. "Buradan bakıldığında ne yaptığını pek bilmiyormuşsun gibi görünüyordu."

Alistair kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Aylarca McCormack'a bir tane patlatacağım ânı bekledim. Az önce ağzını açıp bana ve arkadaşlarıma hakaret ettiğinde nihayet resmi bir sebebim oldu."

Alnına düşen sarı buklelerinden birini eliyle geriye attı. Sonra bakışları notlarıma kaydı. Ardından burnunu kırış-

tırdı. "Makaleyi yazarken bunu nasıl okuyacaksın? Hiçbir şey anlaşılmıyor."

İtiraz etmek isterdim ama haklı. Normalde el yazım düzgündü, dikkat edersem kusursuzdu hatta. Ama buradaki her şeyi hızla not almaya çalışırken yazım okunmaz hâle gelmişti.

"Normalde iki kişiyiz," diye kendimi savundum, her ne kadar Alistair Ellington'ın el yazım hakkında ne düşündüğünü umursamamam gerekirken. "Aynı anda hem fotoğraf çekip hem maçı takip edip bir yandan da hamleleri aklımda tutup yazıya dökmek hiç kolay bir iş değil."

"Neden maçın videosunu çekmedin ki?" diye sordu. Sesi, benimle dalga geçmek için bahane arar gibi değil de gerçekten meraklı geliyordu.

Sessizce fotoğraf makinemi gösterdim.

Alistair suratını buruşturdu. "Bu alet ne zamandan kalma?"

"Sanırım annem, kız kardeşim doğmadan önce almış."

"Peki, kız kardeşin kaç yaşında? Beş mi?"

"On altı."

Alistair birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, ardından yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Az önce saha ortasında birine saldıran o sert lakros oyuncusundan eser kalmamıştı sanki. Daha çok bir... meleği andırıyordu. Düzgün yüz hatları ve sarı bukleleri ona masum bir hava katsa da bunun aldatıcı olduğunu biliyordum. Alistair James Beaufort'un en yakın arkadaşlarından biriydi ve bu da onun masumiyetten epey uzak olduğunu gösteriyordu.

"Bir dakika bekle," dedi ansızın ve arkasını dönüp soyunma odalarına giden kapıya yöneldi. Ne yapmaya çalıştığını anlayamadan tekrar yanımda belirdi. Elinde siyah bir iPhone vardı.

"Maçın tamamını kaydetmek için yeterince hafızam yok ama birkaç fotoğraf çekebilirim," diye açıkladı. Telefonunun kilidini açıp kamera uygulamasını açtı, ardından objektifi sahaya çevirdi. Benim tepki vermediğimi fark edince kaşını kaldırdı. "Bana değil maça bakmalısın."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. O kadar afallamıştım ki ona bakarken yakalanmak bile beni utandırmamıştı. "Bana yardım mı etmek istiyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Şu an yapacak daha iyi bir işim yok."

"Çok... naziksin. Teşekkür ederim." Sesimdeki kuşkuyu gizlemeye çalışsam da pek başarılı olamadım. Bu durum fazla gerçek dışıydı. Onun Elaine Ellington'ın kardeşi olduğuna inanmakta zorlanıyordum, Elaine asla bana yardım etmezdi. Aksine fotoğraf makinemle dalga geçer ve ertesi gün herkes bu konuyu konuşurdu.

Göz ucuyla bir süre Alistair'ı izledim ama gerçekten de yeni görevini ciddiye almış gibi görünüyordu. Birbiri ardına fotoğraf çekiyor, yalnızca arada sırada telefonunu indirip takım arkadaşlarına tezahürat yapıyor ya da rakiplere laf atıyordu.

Ben de bu arada gayet rahat bir şekilde notlarımı aldım. Koç Freeman yanımıza geldiğinde Alistair'ın bir Eastview oyuncusuna ettiği küfürler yüzünden onu sahadan tamamen atacağını sandım. Ama bunun yerine yanımda durup bana hamleleri açıklamaya ve bazı hareketlerin isimlerini söylemeye başladı.

Maçın son on dakikasında yağmur yağmaya başladı ama bu ne tribündeki ne de sahadaki heyecanı azalttı, tam tersine artırdı. Maxton Hall, Cyril Vega'nın Beaufort'a asistinden sonra maçı kazandığında taraftarlar çılgına döndü. Koç âdeta kükreyerek bağırdı, yumruklarını sıkarak tribünlere döndü ve kollarını havaya kaldırdı.

Aceleyle not defterimi kapatıp sırt çantama yerleştirdim. Saçlarım çoktan sırılsıklam olmuş, perçemlerim alnıma yapılmıştı. Ama düzeltmeye çalışmamın da hiçbir anlamı yoktu, kesinlikle arkaya da atamazdım çünkü babamdan miras aldığım geniş alnımı göstermek istemiyordum. Oyuncular teker teker sahadan çıkarken Alistair'a beşlik çaktılar; sadece Keshav ona bakmadan soyunma odasına doğru ilerledi. Alistair'ın yüzünden bir anlığına adını koyamadığım bir duygu geçti. Gülümsemesi soldu ve gözleri anlaşılmaz bir karanlığa büründü. Ama hemen sonra gözlerini kırpıştırdı ve bu an o kadar hızlı yok oldu ki kendi kendime uydurduğumu düşündüm.

Alistair tekrar beni ona bakarken yakalayıp kaşlarını kaldırdı.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim aceleyle onun konuşmasına fırsat bulmadan. Arkadaşları yanındayken de bana nazik davranıp davranmayacağını bilmiyordum, bu yüzden işi oluruna bırakmak istemedim. "Fotoğraflar için."

"Sorun değil." Telefonunun ekranına birkaç kez dokundu ve sonra bana uzattı. Ekranda numara tuş takımı açıktı. "Numaranı yaz, fotoğrafları sana gönderirim."

Telefonu aldım. Son rakamı tuşlarken artık fazlasıyla aşina olduğum bir ses duyuldu.

"Ne yapıyorsunuz burada?"

Başımı kaldırdım.

James Beaufort karşımda duruyordu. Yağmur onu sırılsıklam etmişti: Kızılımsı sarı saçları olduğundan daha koyu görünüyordu ve alnına yapışmıştı, bu da yüz hatlarını daha keskin gösteriyordu. Bir elinde lakros sopasını, diğer elinde kaskını tutuyor ve yüzünden akan yağmur damlalarının üstünü ıslatıp maç sırasında formasına bulaşan çamurla karışmasına hiç aldırmıyor gibi görünüyordu.

İstemesem de gözüm ıslak vücuduna takıldı. Bu manzara içimde kuşku ve nefretle hiçbir ilgisi olmayan bir şey uyandırmıştı. Daha önce hiç tatmadığım bir duyguydu bu ama emin olduğum tek şey, bunu hissetmem gereken son kişinin James Beaufort olduğuydu.

Bunun ne anlama gelebileceğine dair tüm düşünceleri bir kenara ittim ve olabildiğince kayıtsız görünmeye çalıştım.

Neyse ki sorusuna Alistair cevap verdi. "Maxton Blog için maç hakkında bir makale yazacak." Telefonunu elimden alıp önce numarama, sonra kendimi hangi isim altında kaydettiğime baktı. Adımı daha önceden bildiğinden şüpheliydim. "Fotoğrafları daha sonra gönderirim, Ruby."

"Harika, çok teşekkür ederim," dedim ama muhtemelen bunu asla yapmayacağına kendimi hazırladım. Son yarım saatte beni ne kadar şaşırtırsa şaşırtsın o hâlâ Alistair Ellington'dı.

"Gidip Kesh'in ne kadar öfkeli olduğuna bakayım," dedi James'e dönerek.

"Oldukça öfkeli," diye karşılık verdi James, soğuk bakışlarını takım arkadaşı ve dostuna dikerek. "Ben ve diğerleri de öyle. Sana McCormack'tan uzak durmanı söylemiştim."

"Ve ben de seni dinlemedim." Alistair omuz silkti. "Benim kaptanım olabilirsin ama annem değilsin." Sesi, James'in ne düşündüğünü hiç umursamıyormuş gibi çıksa da hemen sonrasında omzuna hafifçe vurması bana özür diliyormuş gibi geldi. Ardından arkasına dönüp soyunma odasına yöneldi.

James'in bakışları tekrar bana döndü. Az önce olduğundan bile daha soğuktu. Bunun benden mi yoksa Alistair'la yaşadığı kısa tartışmadan mı kaynaklandığını bilmiyordum ama ne olursa olsun buradan bir önce uzaklaşmak istiyordum.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

Aniden yağmur bana daha soğukmuş gibi gelmeye başladı.

"Neyi kastettiğini bilmiyorum," dedim, sesim gerçekte hissettiğimden daha cesur çıkıyordu.

Anlaşılmaz bir ses çıkardı; bu bir gülüş müydü, yoksa hırlama mıydı emin olamadım. Tek fark ettiğim duruşunun daha sertleştiği ve ifadesinin daha da donuklaştığıydı.

"Arkadaşlarımdan uzak dur, Ruby."

Ona bir şey söyleme fırsatı bulamadan, tribünlerdeki seyircilerin tezahüratları arasında yanımdan geçip soyunma odasına daldı.

6

James

"Bu parti tam bir fiyasko." Wren, matarasından büyük bir yudum aldı ve sonra onu yanında korkuluklara yaslanmış duran ve yüzünde benzer bir sıkıntı ifadesi olan Cyril'e uzattı.

Aşağıda Weston Hall uzanıyordu; Maxton Hall'a özgü Rönesans tarzı pencereleri, balıksırtı desenli parkeleri ve duvarlardaki süslemeleriyle gösterişli, geniş bir dans salonu. Yerleşkenin geri kalanı gibi bu odada da insanı on beşinci yüzyıla götüren bir atmosfer vardı; en azından normalde öyleydi.

Ancak bu akşam, kendimi bir çocuk doğum günü partisine düşmüş gibi hissediyordum. Dekorasyon fazlasıyla şirin, büfedeyse çocuklar için hazırlanmış meyveli kokteyl ve renkli kurdelelerle süslenmiş küçük kavanozlarda atıştırmalıklar vardı. Müzik korkunçtu. DJ'in ne yapmaya çalıştığını kimse anlayamamıştı. Şarkılar arasında hiçbir geçiş yoktu, sanki rasgele bir Spotify çalma listesini açıp karışık çal moduna almış gibiydi. Her an gıcık bir sesin yeni yetme bir şarkıcının reklamını yapmasını bekliyordum. Ayrıca partiye gelenlerin kıyafet kuralından bihaber olduğu da belliydi. Bazıları aşırı süslenmiş, diğerleriyse fazla gündelik giyinmişti.

Kısacası bu parti tam bir hayal kırıklığıydı. Sanki birisi Maxton Hall'a yeni bir soluk getirmeye çalışmış da bu sırada geleneklerden tamamen vazgeçmeye cesaret edememiş gibi. Sonuç olarak, ne zarif ne de yenilikçi görünen, sadece misafirlerin kafasını karıştıran ve tek bir kıvılcım dahi yaratamayan garip bir karmaşa ortaya çıkmıştı.

"Hadi ama. O kadar da kötü değil," dedi Alistair düşüncelerimi bölerek. Ellerini cebine sokup ayak uçlarında hafifçe sallandı ve gözlerini aşağıya, birkaç kişinin toplandığı dans pistine çevirdi.

"Bu partilerden keyif alan tek kişi sensin herhalde," dedi Kesh gözlerini devirerek.

Alistair omuz silkti. "Çünkü eğlenceliler."

Kesh dudaklarını bükerek matarasını Cyril'den aldı ve hiç içmeden bana uzattı.

"Eğlence birazdan başlayacak, bana güvenin," dedim viskiden büyük bir yudum alarak. Boğazımdan aşağı süzülen o yanma hissi hoşuma gitti.

Wren'in bakışları benimle Alistair arasında gidip geldi. Sonra da gözlerini kocaman açtı. "Bir şey mi planladın yoksa?"

Soruyu görmezden gelerek omuz silktim ama her zamanki gibi Alistair yüz ifadesini kontrol etmekte başarısızdı. Bir şeyler çevirdiğini anlamak için onu çok iyi tanımaya gerek yoktu. Gizemle parıldayan gözleri ve huzursuz duruşu zaten her şeyi ele veriyordu.

"Sana inanmıyorum. Bir şey planladın ve bunu ona söyledin ama bana söylemedin mi?" Wren parmağıyla önce Alistair'ı, sonra beni gösterdi. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bunu bana yapılmış bir ihanet olarak görüyorum."

Gülümseyerek, "İhanet mi?" diye sordum.

Kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet, hem de en üst düzeyden. Çocukluğumuzdan beri bizi birbirimize bağlayan kutsal kardeşliğe karşı işlenmiş bir ihanet."

"Saçmalık."

Kayıtsız tavrımdan sonra omzuma sağlam bir darbe yedim.

"Olaya şöyle bakman gerek Wren: Sana harika bir sürpriz hazırlıyor," dedi Alistair, Wren'in yanağından bir makas alarak. Wren suratını buruşturdu ama sesini çıkarmadı.

"Umarım buna değecek bir şeydir."

Mataranın aramızda dönüşünün üçüncü turuydu ama Wren'in konuşması şimdiden ağırlaşmıştı. Yine de matarayı istediğinde ona uzattım. Aslında bu pahalı Bowmore viskisini kristal bir bardak yerine burada gizlice içerek yazık ediyorduk ama Maxton Hall partilerinde alkollü içecekler yalnızca ebeveynlere veya mezunlara servis ediliyordu. Öğrencilerin bara yaklaşması kesinlikle yasaktı. Yine de bu, eğlenmemize engel değildi ve öğretmenlerin çoğu içtiğimizi fark ettiklerinde göz yumuyorlardı. Şimdiye kadar aldığımız en ağır ceza, sadece bir uyarı olmuştu.

Ailemin okula bağışladığı paralar düşünüldüğünde yönetimin bize yumuşak davranmaktan başka çaresi kalmıyordu. Okul bizim gibileri elinden kaçırmayı göze alamazdı.

"Lydia nerede?" diye sordu Cyril. Sesinin umursamaz çıkmasına uğraşsa da kimseyi kandıramıyordu. Yıllardır kız kardeşime âşıktı ve iki yıl önce aralarında bir şeyler geçtiğinden beri durum iyice kötüleşmişti. Niyeti sadece eğlenmek olan Lydia birkaç haftalık kaçamaklarını bitirdiğinde Cyril'in ona deli gibi âşık olduğunu ve bu yüzden kalbinin paramparça olduğunu bilmiyordu.

Bazen ona gerçekten acıyordum. Öncelikle de iki yıldır kimseyi hayatına sokmadığı ve hâlâ Lydia'yı unutamadığı için.

"Sence de artık... bilmiyorum ama.... önüne bakmanın zamanı gelmedi mi?" diye soru Alistair.

Cyril buz mavisi gözleriyle ona öldürücü bir bakış attı.

"Lydia bir arkadaşına gitti, sanırım birazdan gelir," diyerek araya girdim durum ciddileşmeden. Ne zaman Lydia'dan bahsedilse Cyril sanki ona hakaret etmişiz gibi tepki veriyordu.

Kız kardeşimin öğretmeniyle takıldığını ne olursa olsun öğrenmemeliydi.

Bu da bana acilen Bay Sutton ile konuşmam gerektiğini hatırlattı. O pislik, Lydia'dan uzak durmalıydı, yoksa Maxton Hall'daki kalan zamanını cehenneme çevirecektim.

Beni en çok rahatsız eden şey, bu meseleyi hâlâ halletmemiş olmamdı. Ama önce, Ruby'nin ağzını sıkı tutacağından emin olmalıydım. Özellikle de bu kızda hâlâ beni kuşkulandıran bir şeyler varken.

Birkaç gün önce, Lydia ile felsefe dersine giderken onu koridorda görmüştüm. Lydia gözlerini yere indirse de ben kıza dik dik bakmıştım. Göz göze geldiğimizde anında bakışlarını benden kaçırdı ama ben bakmaya devam ettim, öyle ki sonunda başımı arkaya çevirmek zorunda kaldım. Gururlu duruşu özellikle dikkatimi çekmişti. Dosyalarını kolunun altında sıkıca tutuşu, kararlı adımları, başı dik yürüyüşü. Sanki savaşa gider gibiydi.

İçgüdüsel olarak gözlerim onu aradı. Tüm dikkatimi ona yönelttiğimden kalabalıkta onu bulmam yalnızca birkaç saniyemi aldı. Korkuluğa yaslanarak biraz öne eğildim.

Ruby büfenin kenarında durmuş, telaşla bir şeyler not alıyordu. Başını kaldırıp etrafına bakındıktan sonra yeniden yazmaya başladı. Aniden dönüp arkasında DJ'in durduğu müzik kabinine doğru ilerledi ve DJ ile birkaç kelime konuşarak aldığı notları gösterdi.

O an kafama dank etti.

Lanet olsun.

Etkinlik komitesinde olmalıydı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu eğlenceli olacaktı.

Ruby, DJ'e bir şeyler söyledi, o da evet anlamında başını salladı. Ardından dans pistinden geçerek tekrar büfenin yanındaki yerine döndü. Elini koyu yeşil elbisenin yakasına götürerek telefonunu çıkardı. Ekranında bir yerlere bastı ve geri yerine koydu. Tam o anda takım elbiseli bir adam yanına yaklaştı.

Onun kim olduğunu anladığımda ahşap tırabzanı daha sıkı kavradım.

Graham Sutton.

Kız kardeşime fazla yaklaşan her tipe zaten kuşkuyla bakardım ama Sutton'dan ekstra hoşlanmıyordum. Özellikle de şu anda Ruby'ye bir şeyler anlatmasını izlerken. Gerçi kız bakışlarını ondan kaçırsa da pek rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Gözlerimi kısıp ikisinin ne konuştuklarını duyabileceğim bir yerde değil de yukarıda durduğum için kendime küfrettim. Belki de etkinlikle ilgili önemsiz bir konu hakkında konuşuyorlardı. Ama ya kız kardeşim hakkında konuşuyorlarsa?

Ya ikisi işbirliği yapıyorsa? Ya da Sutton, Ruby ile bir anlaşma yapmışsa? Bu ihtimal şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti ve Lydia'nın da bunu düşünmüş olduğundan şüpheliydim. Henüz bana öğretmeniyle nasıl yakınlaştığını anlatmamıştı ama kız kardeşimi yeterince iyi tanıyordum; bu adam onun için kısa süreli bir heyecan değildi.

İçimde, kız kardeşimi koruma dürtüsü kabardı ve hiç düşünmeden ceketimin iç cebine uzanıp telefonumu çıkardım. Başparmağımla kilidini açtım, ardından kamerayı açmak için ekranı sola kaydırdım.

Ruby ve Bay Sutton'ın durduğu köşe karanlıktı. Bay Sutton bir elini Ruby'nin omzuna koymuş, konuşurken yüzünü iyice Ruby'ye yaklaştırmıştı. Ancak ikinci bakışta Ru-

by'nin defterinin ortalarında olduğunu ve ikisinin de ona baktığını gördüm. Anlaşılan gerçekten de etkinlik hakkında konuşuyorlardı.

Gerçek hayatta bu sahne tamamen masum görünüyordu. Ancak telefonumun ekranından, doğru seçilmiş bir açı ve akıllıca bir düzenlemeyle bu durumu bambaşka bir şekilde göstermek mümkündü. Arka arkaya birkaç kez fotoğraf çektim.

Tam o anda arkamdan Alistair'ın, "Ne yapıyorsun orada?" diyen sesini duydum. Omzumun üzerinden telefonuma baktı.

"Kendimi garantiye alıyorum," diye karşılık verdim.

Kaşlarını çattı. "Ne derdin var bu kızla?"

Derin bir nefes aldım. Kafamı tamamen boşaltmak için biraz daha Bowmore içmeliydim. Günlerdir aynı şeyi düşünüp duruyordum.

"Görmemesi gereken bir şey gördü."

Alistair bir an durup bana baktı, ardından başını salladı. "Pekâlâ."

"Eğer bunu birine anlatırsa Lydia'nın başı büyük belaya girer."

Aşağı baktı ve hâlâ Bay Sutton'la konuşan Ruby'yi izledi. "Anladım."

Son bir fotoğraf daha çekip telefonumu ceketimin iç cebine koydum. Bakışlarım salonun girişine kaydı. "Misafirlerim geldi."

Alistair'ın gözleri bir anda gülümsedi. "Gösteri zamanı."

Ruby

Parti tam anlamıyla bir başarıydı. Saat on birde Maxton Hall, içeri doluşan misafirlerle iyice kalabalıklaşmıştı. İn-

sanlar içiyor, yemek yiyor, sohbet ediyor ve dans ediyordu. Şimdiye kadar büyük bir aksilik yaşanmamıştı ve Müdür Lexington az önce Lin ve beni bu başarılı gece için kutlamıştı. O kadar rahatlamıştım ki bir an için dans pistine çıkıp eğlenmek için kendime izin vermeyi düşünmüştüm. Ama Doug ve Camille'e akşamın geri kalanı için izin verdiğimden meyve kokteyline kimse alkol karıştırmasın diye birimizin büfeyi gözetlemesi gerekiyordu.

İlk iki saat boyunca dans pisti bomboştu ve bu durum beni oldukça endişelendirmişti. Ama etkinlik ekibinde beraber çalıştığımız, müzikten sorumlu Kieran bunun tamamen normal olduğunu söylemişti. Haklıydı da. Son yarım saattir konuklar, benim hiç beğenmediğim ama genelde herkesin hoşuna giden popüler şarkıların remiks versiyonlarıyla dans ediyordu.

Etrafıma baktım. Yüzlerin çoğunu tanımıyordum ama bu çok normaldi. Bu partilerin amacı eski mezunları bir araya getirmek, sponsorlar bulmak ve gelecekteki öğrencilerin anne babalarını etkilemekti. İki yıl önce organizasyon komitesine başvurduğumda Müdür Lexington'ın bana ilk söylediği şey buydu. Maxton Hall etkinlikleri, biz öğrencilerin eğlenmesi için değil daha büyük amaçlar için düzenleniyordu.

Aniden ışıklar söndü. Aynı anda müzik de kesildi.

Bir an donakaldım, ardından hızla elimi sutyenimin içine uzanarak cep telefonumu çıkardım. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," diye mırıldanıp el fenerini yakmaya çalıştım.

Salondan kafamın içinde yankılanan huzursuz mırıltılar yükseldi. Bu parti mükemmel geçmeli, hiçbir aksilik olmamalıydı. Jeneratör arızalanmış olsa bile bunun sorumlusu Lin ve ben olurduk, şimdiden Bay Lexington'ın planlama,

öngörü ve okul imajına verilen zarar hakkında hayal kırıklığı içindeki konuşmasını duyabiliyordum.

Hemen büfenin yanından geçerek ilerlemeye başladım. Şu an Lin'i aramanın bir anlamı yoktu, acilen hademe Jones'u bulup beraber bodruma inmemiz ve elektrik panosuna...

Işıklar aniden geri geldi. Rahatlayarak derin bir nefes aldım ve elimi deli gibi çarpan kalbimin üzerine bastırdım. Ancak arkamı dönüp DJ kürsüsünün arkasında James Beaufort'un durduğunu gördüğümde yüreğim ağzıma geldi.

DJ ile konuşuyor ve eline bir şeyler sıkıştırıyordu. Büyük olasılıkla para. Dişlerimi sıktım. Hızlı bir şekilde müdahale edebilmek için fazla uzaktayım. Dans pistine göz attım. Birkaç misafir merakla etrafa göz gezdiriyor, müziğin neden durduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Diğerleriyse büfeye veya bara yönelmişti.

Maxton Hall misafirlerine hiç benzemeyen kişilerin de aralarında olduğunu ancak iş işten geçtikten sonra fark ettim.

"Arkadaşlar," dedi DJ yüksek sesle. "Az önce duyduğuma göre bugün sizin için çok özel bir sürpriz daha varmış. Hazır mısınız?" Midem altüst oldu. Dans pistinin diğer tarafında yüzleri bembeyaz kesilmiş Lin ve Kieran'ı gördüm. "İyi eğlenceler!"

Işıklar öyle kısıldı ki salon neredeyse karanlığa gömüldü. Müzik tekrar başladığında kalabalıktan şaşkın fısıltılar yükselmeye başladı. Çalan şarkının bası o kadar güçlüydü ki avizeler zangır zangır titredi. Dans pistine baktığımda birkaç kadının ve erkeğin şehvetli bir şekilde dans ettiğini gördüm. Birkaç dakika önce seçkin ve zarif olan atmosfer bir anda değişmiş, kirli ve tiksindirici bir havaya bürünmüştü. Tam hesap sormak için Beaufort'a yönelirken biri koluma dokundu.

"Sen Ruby Bell misin?" diye sordu yanıma yaklaşana adam. Dalgın bir şekilde başımı salladım. Salonun diğer

ucunda, genç kadınlardan biri Bay Sutton'ı ve Bay Cabot'ı yakalayıp dans pistinin ortasına sürüklüyordu.

"Bu, arkadaşın James Beaufort'tan hediye," diye devam etti ve beni dizlerimin arkasına ittiği sandalyenin üzerine oturmaya zorladı. Şaşkınlıkla ona baktım.

Adam yirmili yaşlarının başlarında olmalıydı; açık sarı, geriye taranmış saçları ve açık mavi gözleri vardı. Önümde durdu... ve dans etmeye başladı. Ağzım kurudu. Beynim devre dışı kaldı. Bunun gerçekten yaşandığına inanamıyordum. Ama olan buydu. Adam önce ceketini yavaş yavaş omuzlarından sıyırdı, sonra siyah papyonunu gevşetmeye başladı. Papyonunu tamamen çözüp arkasına fırlattığında birkaç kadın hayranlıkla çığlık attı. Hemen arkasından pantolon askılarıyla oynamaya başlayıp bir tanesini omuzundan indirdi ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana baktı. Sıra ikinci askıya geldiğinde vücudunu kıvrak bir hareketle kendi etrafında döndürdü ve askıyı kışkırtıcı bir biçimde çekip göğsünde şaklattı. Ardından bana doğru eğilip şarkının yavaş ritmine uyum sağlayarak kalçalarını yavaşça salladı.

"Bana yardımcı olmak istemez misin, Ruby?" diye fısıldadı ve elimi şaşırtıcı derecede sıcak olan elinin içine alıp pantolon askısına götürdü.

"Hadi ama, çıkar onu!" diye bağırdı kalabalıktan birisi.

Bu söz beni anında kendime getirdi.

Ayağa fırladım. Adam geri çekildi. Bir an şaşırmış gibi görünse de sonra o davetkâr gülümsemesi dudaklarına geri döndü. Hiç duraksamadan askısını omzundan sıyırdı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi gösterisine devam etti.

Bakışlarım adamı geçip dans pistinin ortasına odaklandığında kalbim duracak gibi oldu. Genç kadınlardan ikisi Bay Carbot'un önünde sadece parıldayan tangaları ve ince dantelli sutyenleriyle dans ediyordu.

Bunun birazdan ter içinde uyanacağım kötü bir kâbus olacağını düşündüm. Ama sonra Alistair Ellington'ı gördüm. Kucağına oturmuş bir adam, pantolon askılarını indirmiş Alistair'ın yardımıyla onun gömleğinin düğmelerini açıyordu. Artık kendimi kandıramazdım. Bu, gerçekti.

Öfkeyle arkama döndüğümde hemen onu fark ettim. James Beaufort duvara yaslanmış gösteriyi seyrediyordu. Elinde kahverengi sıvıyla dolu bir bardak tutuyor ve zevkten dört köşe olmuş gibi görünüyordu. Göz göze geldiğimizde hafifçe gülümsedi, ardından bardağını bana doğru kaldırarak selam verdi. Zihnimin az da olsa işleyen bir tarafı, önce Lin'i bulup ardından öğretmenlere giderek bu çılgınlığı hemen sona erdirmem gerektiğini söylüyordu. Ama geri kalanım James'in fena hâlde canına okumak istiyordu. O tarafım daha baskın olmasına rağmen kendimi tuttum ve oradan uzaklaştım.

James Beaufort'un canını daha sonra da yakabilirdim. Ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyordum.

7

James

Pazartesi sabahı okulda parti dışında hiçbir şey konuşulmuyordu. O akşam çekilen fotoğraflar ve videolar okulun internet forumunda paylaşılmış, binlerce yorum almış ve büyük sansasyon yaratmıştı. O sabah yanımızdan geçen herkes bizi tebrik ediyor ve partinin ne kadar harika geçtiğini söyleyip teşekkür ediyorlardı. Bu olay yalnızca bizim yerel gazetemizde manşet olmakla kalmamış, İngiltere'deki diğer okullara kadar yayılmıştı.

Elbette annemle babam olayla hiçbir alakam olmadığını söylediğimde bana inanmadı ama her nasıl olduysa partiye adımını bile atmamış olan Lydia'ya daha fazla kızdılar.

Sonuç olarak bu olay büyük bir başarıydı.

En azından koridorlardaki hoparlörler cızırdayıp tüm okula anons yapana kadar.

"James Beaufort derhal Müdür Lexington'ın ofisine bekleniyorsunuz."

Bunun olacağını biliyordum. Lexington, her pazartesi derslerden önce Boyd Hall'da yapılan genel toplantı sırasında olaydan duyduğu hayal kırıklığını ifade etmiş ve manalı bir ses tonuyla tüm öğrencilere Maxton Hall'un ahlaki değerlerini hatırlatmıştı. Hep aynı şey olurdu: Biz bir olay çıkarırdık, o bütün okulun önünde ne kadar sarsıldığını

anlatır, hemen arkasından da azarlamak için bizi odasına çağırır ve beş dakika sonra da serbest bırakırdı.

"Bakalım yine aynı konuşmayı mı yapacak," dedi Wren kolunu omzuma atarak. Bir an beni kendisine doğru çekti. "Seni ezmesine izin verme."

"Asla," diye karşılık verdim, sonra da onun ve diğerlerinin yanından ayrılarak ağır adımlarla müdürün odasına doğru ilerledim. Oraya vardığımda sekreteri tek kelime söylemeden kapıyı işaret etti.

Hiç duraksamadan kapıya iki kez vurdum.

"Gel."

İçeriye girip kapıyı arkamdan kapattım. Önüme döndüğümdeyse şaşkınlıktan donup kaldım. Müdürün masasının yanında Koç Freeman duruyordu ve hemen önünde oturansa... Ruby'ydi. Tekrar önüne dönmeden önce omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı.

"Benimle mi konuşmak istediniz?" diye sordum. Bu kalabalık karşısında biraz şaşırmıştım.

Lexington, masasının önündeki boş sandalyeye, Ruby'nin sağına oturmam için elini uzattı. "Oturun." Ses tonu her zamankinden farklıydı. Normalde bu tür şeyler zamanını boşa harcıyor ve bir an önce kendi işlerine dönmek istiyormuş gibi sesi biraz bıkkın ve aksi çıkardı. Ama bu sefer rahatsız bir şekilde sakindi. Yüzündeki çizgiler her zamankinden daha derin görünüyordu. Anlaşılan konuşma için pek de iyi bir gün değildi.

Masasının önündeki sandalyeye kendimi bıraktım.

"Geçen hafta sonu yapılan parti için o..." Hafifçe boğazını temizledi. Belli ki bu ortam için uygun bir kelime arıyordu. "...animatörleri ayarlayan siz miydiniz?"

"Animatör" kelimesini duyunca gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Animatör derken kimden söz ettiğinize bağlı, efendim, " dedim yavaşça. "Yemin ederim ki DJ ile hiçbir ilgim yoktu."

Lexington başını salladı ve koyu gri gözlerini üzerime dikti. "Sizce bu bir şaka mı, Bay Beaufort?"

Anlamamış gibi omuzlarımı silktim. "Bazı günler evet, efendim."

Ruby kızgınlıkla soludu. Ona baktım ama o gözlerini hemen benden kaçırdı.

Müdür Lexington maun masasının üzerinden öne doğru eğildi. Dışarıdan gelen ışık yüzünün yalnızca yarısını aydınlatıyordu. Oda bir anda ürkütücü bir sessizliğe büründü.

"Söyleyin Bay Beaufort, bu olayın okulumuzun itibarı üzerinde nasıl bir etkisi olur sizce?"

Cevabı bir an düşünmem gerekti. "Bence bu olay okulumuzun imajımıza iyi gelirdi. Burada her şey fazlasıyla resmi, arada sırada bunu eğlenceli hâle getirmenin zararı olmaz."

"Sen gerçekten kafayı yemişsin," diye tısladı Ruby.

"Bayan Bell," diye sert bir sesle bağırdı Lexington. "Henüz sizin sıranız değil."

Ruby'nin yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve gözlerini kucağında duran, her an parçalanacakmış gibi görünen yeşil sırt çantasına indirdi.

"Bay Beaufort, yapmış olduğunuz şey artık sınırı aştı. Maxton Hall Koleji'nde böyle hareketlere göz yumamam."

... dolayısıyla sizi resmi olarak uyarıyorum. Eğer buna benzer bir davranışı bir kez daha sergilerseniz sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksınız.

Lexington'ın konuşmasını artık ezberlemiştim. En çok da bu konuşmasını onunla birlikte tekrar edip yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum.

"Artık yetişkin bir adamsınız ve bu sizin son seneniz. Sorumluluk almaya başlamalı ve yaptığınız her şeyin bir sonucu olduğunu fark etmelisiniz," diye devam etti Lexington.

Ah. Bu kısım yeniydi.

"Madem okul yılının ilk etkinliğini mahvettiniz, o hâlde bu durumu telafi etmeniz gerekir. Bu yüzden dönem sonuna kadar okulun etkinlik komitesine destek olacaksınız. Bunu, Bayan Bell'in gözetimi altında, topluma hizmet olarak adlandırabilirsiniz."

Bir anlık sessizlik. Sonra...

"Ne?" diye bağırdık Ruby ile aynı anda.

Ardından birbirimize bakakaldık.

"Bu söz konusu bile olamaz," dediğim sırada Ruby, "Efendim, ben bundan..." diye mırıldandı.

Lexington elini havaya kaldırıp ikimizi de susturdu. Çerçevesiz gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve delici bakışlarını gözlerime dikti.

"Bay Beaufort, beş yıldır bu okuldasınız. Bu zaman zarfında her türlü çılgınlığı yaptınız," diye başladı. "Ve ben size bir kere bile bunun hesabını sormadım. Okulun bahçesinde araba yarışı düzenlediğinizde göz yumdum. Sizin ve arkadaşlarınızın, okulumuzun kurucusunun heykeline amigo kıyafeti giydirip peruk takmanın komik bir fikir olduğunu düşünmenize ses çıkarmadım. Öğretmenler için sahte çöpçatanlık profilleri oluşturduğunuzda ya da Boyd Hall'da izinsiz parti verdiğinizde de öyle. Resmi davetlere sarhoş gelmenizden söz etmiyorum bile. Ama hareketlerinizin bir sonucu olduğunu artık öğrenmek zorundasınız. Maxton Hall Koleji son iki yüz yıldır kendine prestijli bir isim elde etti. Biz disiplini ve mükemmelliği temsil ediyoruz, pervasızlığınızla bunu sürekli tehlikeye atmanıza izin veremem." Gözlerini kısa süreliğine Freeman'a çevirdi, o da başıyla hafifçe onayladı. Midemde bir anlığına buruk bir his oluştu. "Bay Beaufort, an itibarıyla dönemin geri kalanında lakros takımından uzaklaştırılmanıza karar verildi."

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Lexington'ın dudakları kıpırdatmaya devam ediyordu ama söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamıyordum.

Geçen sezon, rakip bir oyuncu bana sopasıyla öyle sert çarpmıştı ki ikimiz de yere savrulmuş, oyuncu tüm ağırlığıyla üzerime düşmüştü. O an hissettiğim acı tarif edilemezdi ve neredeyse yarım dakika boyunca nefes alamamıştım.

Şu an yaşadığım şey tam olarak böyle hissettiriyordu.

"Bunu... yapamazsınız," diye kısık sesle çıkıştım ve sesimin kulağa ne kadar çaresiz geldiğini fark edince kendimden nefret ettim. Boğazımı temizleyip derin bir nefes aldım ve tıpkı babamın bana öğrettiği gibi kayıtsızlık maskesini taktım.

"Evet, Bay Beaufort. Yapabilirim," diye cevap verdi müdür sakin bir şekilde, ellerini önünde birleştirerek. "Ve beni ailenizle tehdit etmeden önce söyleyeyim; onlarla daha bu sabah konuştum. Vereceğim her cezanın arkasında olduklarını söylediler."

Bunu da hesaba katmamıştım. "Efendim, tüm saygımla söylüyorum ki bu bizim son sezonumuz. Ben takım kaptanıyım, çocukların bana ihtiyacı var." Yardım istercesine Koç Freeman'a baktım.

Bakışlarındaki üzüntü mideme bir yumruk gibi indi. "Bunu sen istedin, Beaufort."

"Alistair üç maç cezalı. Eğer ben de olmazsam..."

"Cyril kaptanlığa geçecek ve yenilerden birini senin pozisyonuna koyacağım."

Boğazım kurudu. Yüzüme öfke dolu bir sıcaklık yayıldı ve ellerim titremeye başladı. Yumruklarımı sıktım, tırnaklarımı avuç içime bastırdım, ta ki canım yanana ve eklemlerim çatırdayana dek.

"Lütfen, koç." Göz ucuyla Ruby'nin yerinde huzursuzca kıpırdandığını görebiliyordum. Bu durum onun için de

fazlasıyla rahatsız ediciydi ama onun ne düşündüğü umurumda bile değildi.

Bu benim okuldaki son yılımdı. Hayatım tamamen yokuş aşağı gitmeden önceki son aylarım. Lakros için –arkadaşlarımla dertsiz tasasız geçireceğim son bir yıl için– her şeyi yapardım. Bu, Ruby Bell'in önünde yalvarmak anlamına gelse bile.

Ama Koç Freeman'nın yumuşamaması karşısında dehşete kapılmıştım. Tek yaptığı kollarını göğsünün önünde kavuşturup başını sallamaktı.

"Bayan Bell, Bay Beaufort'a etkinlik komitesi hakkında her şeyi açıklayacağınıza güveniyorum," diye devam etti Müdür Lexington, sanki az önce hayatımı mahvetmemiş gibi.

"Dönem bitene kadar her toplantıya katılmak, her etkinliğin organizasyonunda bulunmak zorunda. Bunları yapmayı reddederse veya size herhangi bir sorun yaratırsa doğrudan bana gelin, anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," dedi Ruby sessiz ama kararlı bir şekilde.

"Bir sonraki toplantı ne zaman? Bay Beaufort hemen takvimine not edebilir."

Ruby boğazını temizledi ve istemeyerek de olsa ona baktım.

Bakışları sertti. Benimkilerse daha sert.

"Bir sonraki toplantı bugün öğle arasından sonra kütüphanenin on bir numaralı odasında," dedi sesinde herhangi bir duygu olmaksızın.

Dişlerimi sıktım. Bu durumdan kurtulmak için bir çıkış yolu aradım ama bulamadım. Ayrıca bu durumu anne babama nasıl açıklayacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Bu sefer gerçekten her şeyi berbat etmiştim.

Ruby

"Ne?"

Lin çalışma odasında o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki kütüphanedeki herkesin onu duyduğuna emindim. Ekibin geri kalanıysa açıklamamın ardından şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"James Beaufort artık resmi olarak etkinlik komitesinin bir üyesi," diye tekrarladım, ilk seferinde olduğu gibi tarafsız bir ses tonuyla.

Lin kahkahayı patlattı. Biraz sakinleştikten sonra tekrar ekledim: "Az sonra geldiğinde lütfen normal davranın." Son cümlemde özellikle o sırada dudak parlatıcısını süren Jessalyn Keswick'e baktım. Rujunun açık pembe tonu esmer tenine çok yakışıyordu, tıpkı makyajının geri kalanı gibi. Jessalyn çok güzeldi, ben de dahil olmak üzere herkesi büyülüyor, dikkatleri üzerine çekiyordu. Saatlerce ona bakabilirdim.

"Ne var?" dedi yüzünde masum bir gülümsemeyle. "Beaufort geldiğinde iyi görünmek istiyorum sadece." Bana eliyle bir öpücük gönderdi. Gözlerimi devirsem de sanki öpücüğü yakalayıp özenle kalem kutuma koyarmış gibi yaptım. Ekibin geri kalanı güldü.

"Lexington'ın bundan beklentisi ne acaba?" diye sordu bizden bir sınıf küçük olan Kieran Rutherford. Soluk teni, parlayan siyah gözleri ve biraz fazla uzun saçlarıyla Kont Drakula'nın genç hâlini andırıyordu. O da Maxton Hall'da burslu okuyordu ve Lin ve benden sonra ekipte en güvenilir ve en hevesle çalışanlardan biriydi. "Onu 'doğru yola' sokacağımızı mı falan mı düşünüyor?"

Lin homurdandı. "İnan bana onu değiştirmeye çalışmak hiçbir işe yaramaz."

Ve işte bu yüzden Lin, Maxton Hall'daki en iyi arkadaşımdı.

"Hey!" diye araya girdi Camille. Buna hiç şaşırmadım, sonuçta o, Elaine Ellington'ın en yakın arkadaşlarından biriydi ve dolayısıyla James'in arkadaş grubunun bir parçasıydı. Üstelik Lin ve benden hiç hoşlanmazdı ve komitenin yönetiminin bize verilmiş olmasından da nefret ediyordu. Hâlâ neden etkinlik komitesinde olduğunu bilmesem de buna sadece transkriptinin iyi görünmesi için devam ettiğinden emindim. Ne de olsa tutkuyla çalışan ve kendini komiteye adayan biri değildi.

"Her neyse," dedim hızla Lin'in cevap vermek üzere ağzını açtığını görünce. "Hoşumuza gitse de gitmese de toplantılarımıza katılacak. Ben sadece size önden haber vermek istedim. Ayrıca dönemin geri kalanında lakros takımından uzaklaştırıldı."

Jessalyn takdir edercesine ıslık çaldı. "Demek Lexington gerçekten sert bir tepki vermiş."

Odadaki herkes onaylarcasına mırıldandı. "Beaufort bunu hak etti," dedi Lin. "Tatilin yarısını Okula Dönüş Partisi'ni planlamakla geçirdik ve o yaptığı şeyle her şeyi mahvetti. Ayrıca Ruby bugün yarım saat boyunca Lexington'dan azar işitmek zorunda kaldı."

"Cidden mi?" diye sordu Kieran inanmayarak. Başımı salladığımda öfkeyle, "Ama Beaufort'un o insanları partiye sokmasını engelleyemezdin ki," dedi.

Çaresizlikle omuzlarımı silktim. "Partiyi biz düzenledik, dolayısıyla Lin ve ben de sorumluyuz. Ayrıca girişin daha iyi kontrol edilmesi gerekirdi. Bu açıdan bakıldığında bizim de suçumuz var. Lexington, *Maxton Blog*'da halka açık bir özür dilememizi istiyor, böylece olayın bizim tarafımızdan planlanmadığını herkes bilecek."

Bu da Beaufort'a olan öfkemi daha da artırdı. Maxton Hall'a geldiğimden beri şimdiye kadar bırakın müdürün kendisinden, hiçbir öğretmenden uyarı almamıştım. Biraz olsun Oxford'a kabul edilme umudum varsa tertemiz bir sicile ihtiyacım vardı ve James çocukça davranışıyla bunu tehlikeye atmıştı. Geleceğimin, çok zamanı ve parası olup da bunlarla ne yapacağını bilmeyen bir aptal tarafından mahvedilmesine kesinlikle izin vermeyecektim.

"Bu tamamen saçmalık ve hiçbir anlamı yok. Bu saçmalığın sorumluluğunu alması gereken son kişi sensin," dedi Kieran kaşlarını kızgınlıkla çatarak.

Ona minnetle gülümsedim ve Lin'in manalı bakışlarını görmezden geldim. Geçen yılın sonundan beri Kieran'ın bana ümitsizce âşık olduğunu söyleyip duruyordu. Ama bu tam bir saçmalıktı. O, sadece nazik biriydi.

Boğazımı temizleyerek, "O zaman başlayalım mı?" dedim.

Diğerleri başlarıyla onayladılar ve ben de Lin'in toplantının gündem maddelerini yazdığı beyaz tahtayı işaret ettim. "İlk önce partiyi değerlendirmeliyiz; ne iyi gitti, ne kötü gitti? Tabii Beaufort'un yaptıklarını saymazsak. Camille sen de not tutar mısın?"

Camille bana zehir gibi bir bakış attı ama yine de defterini açıp eline kalem aldı. Lin parti hakkındaki izlenimlerini anlatmaya başladı ve ben de saatime göz attım. Saat ikiyi biraz geçiyordu. Öğle arası yeni bitmişti. Yani Beaufort her an buraya gelebilirdi. Aniden midemde kötü bir his belirdi. Tuhaf, huzursuz bir his; sanki... heyecanlanmışım gibi.

Bu düşünceyi anında zihnimden kovup tartışmaya dahil oldum. Geri bildirimleri değerlendirirken ve ileride yapılacaklar listelerini oluştururken o kadar çok zaman harcıyoruz ki diğer gündem maddelerini haftanın sonuna ertelemek zorunda kaldık. Birkaç görevi de aramızda pay-

laştıktan sonra toplantıyı sonlandırdık. Ardından Lin ile ben özür yazısını hazırlamaya giriştik.

James Beaufort, iki buçuk saat boyunca ortalıkta görünmedi.

Lin ve ben yazıyı Lexington'a gönderdikten sonra vedalaştık. Lin arabasına gitti, evi okula çok uzak olmasa da oraya giden bir otobüs yoktu, bu yüzden geçen yaz annesi ona ikinci el, küçük bir araba almıştı.

Benim evim Maxton Hall Koleji'ne yarım saat uzaklıktaydı. Eski püskü evler ve bakımsız yollarıyla Gormsey her ne kadar gösterişten uzak bir yer olsa da orada yaşamayı seviyordum. Her gün Maxton Hall'un bulunduğu Pemwick'e yarım saatlik bir otobüs yolculuğu yapmak bile bana zor gelmiyordu. Aksine benim için günün en huzurlu zamanı o anlardı. Yol boyunca, ne ailesi hakkında kimseye bir şey anlatmayan Ruby ne de okuldaki olayları ailesiyle paylaşmayan Ruby oluyordum. O anda sadece... Ruby'ydim.

Otobüs durağına giderken lakros takımının antrenman yaptığı spor sahasının önünden geçtim. Yanlarından yürürken formalarını giyinmiş sahayı bir uçtan bir uca koşan takımı izledim.

17 forma numaralı oyuncu gözüme çarptı.

Aniden durdum. Ardından çite yaklaşıp parmaklarımı tel örgüye geçirdim.

Bu çocuk benimle dalga geçiyor olmalıydı.

Ağzım açık bir şekilde Beaufort'un topu Cyril Vega'ya atışını izledim. Aptal gülüşünü buradan bile duyabiliyordum.

O... o... tam bir pislikti!

Tam o anda Beaufort arkasını dönüp beni fark etti. Kaskın ardından yüzündeki ifadeyi pek seçemiyordum ama duruşunun değiştiğini görebiliyordum. Vücudu gerildi ve çenesini meydan okurcasına kaldırdı. Lanet olası aptal!

Tam o sırada arkamdan yaklaşan okul otobüsünün sesini duydum. İçimde kaynayan öfkeye rağmen bakışlarımı James'ten uzaklaştırıp otobüs durağına ilerlemeye devam ettim.

Ne istiyorsa yapsın bana ne.

8

Ruby

Ember, Oxford başvurusu için yazdığım niyet mektubunu okurken takvimimde onun mor ile yazılmış ismini altın renkli kalemle daire içine aldım. Şimdi *Ember'a niyet mektubunu göster* cümlesi çok daha resmi ve özel görünüyordu.

"Felsefi ilkelerden ekonomik uygulamalara kadar siyasete duyduğum büyük ilgi, Felsefe, Siyaset ve Ekonomi bölümünü benim için mükemmel bir seçim hâline getiriyor. İlgi duyduğum tüm alanların bir arada olduğu bu bölümde günümüz toplumunun en önemli konularını Oxford'un sunduğu derinlikte inceleme fırsatı elde edeceğim günleri heyecanla bekliyorum." Yüksek sesle mektubumu okuyan kardeşim bir an duraksayarak sırtüstü uzandı. Kalemi ağzına götürdü ve yatağında yüzüstü dönerek bana baktı.

Nefesimi tuttum.

Ember gülümsemeye başladı. Dolgu topuk sandaletlerinden birini yerden alıp ona fırlattım.

"Hadi ama, Ember," diye fısıldadım. Saat gecenin ikisiydi ve aslında çoktan uyumuş olmamız gerekiyordu. Ama ben son âna kadar yazımı düzeltmeye devam etmiş, kardeşimse zaten gece kuşu olduğundan ve sabahın erken saatlerine kadar blogu üzerinde çalıştığından gizlice odasına girip mektubu okumasını rica etmiştim.

"Biraz ayrıntılı olmuş," dedi, dişlerinin arasına sıkıştırdığı kalem yüzünden söyledikleri zar zor anlaşılıyordu.

"Öyle olması gerekiyor."

"Biraz da kulağa kibirli geliyor. Sanki sahip olduğun bilgiyle ve okuduğun akademik kitaplarla övünmek istiyormuşsun gibi."

"Bu da olması gereken bir şey." Ayağa kalkıp yanına yatağa doğru yürüdüm.

Ember düşünceli bir şekilde homurdanarak birkaç yeri daire içine aldı. "Şu kısımları kesinlikle çıkarmalısın," diyerek kâğıdı bana uzattı. "Üniversiteye bu kadar yağ çekmene ve sürekli nereye başvurduğunu tekrar etmene gerek yok. Onlar zaten Oxford olduklarını biliyorlar. Sen bunu yirmi kez söylemesen de olur."

Yanaklarıma ateş bastı. "Haklısın." Yazıyı alıp ajandamla beraber onun çalışma masasının üzerine koydum. "Teşekkür ederim, bir tanesin."

Ember gülümsedi. "Sorun değil. Borcunu nasıl ödeyeceğini çok iyi biliyorum."

Bizim ilişkimiz hep böyleydi. Birimiz diğerine bir iyilik yapar, sonra da karşılığında bir şey isterdi. Ardından yine birbirimize borçlanırdık. Ama dürüst olmak gerekirse ikimiz de birbirimize yardım etmekten çok keyif alırdık.

"Söyle bakalım."

"Beni Maxton Hall partilerinden birine götürebilirsin," dedi bilerek umursamaz bir tonda.

Bütün vücudum gerildi.

Ember bunu benden ilk kez istemiyordu ve her seferinde onu hayal kırıklığına uğratmak beni fazlasıyla üzüyordu. Çünkü bu, asla yerine getirmeyeceğim bir iyilikti.

Annemle babamın öğretmenlerim ve diğer velilerle tanışmak için Maxton Hall'a geldikleri veli toplantısı gününü

hiçbir zaman unutmayacaktım. Korkunçtu. Yüzlerce yıllık ana binanın engellilere uygun olmaması bir yana en kötüsü de diğer ailelerin bakışlarıydı. O gün annem ve babam şık giyinmişlerdi ama o gün öğrendim ki bizim şıklık anlayışımız, Maxton Hall'daki şıklıkla kıyaslanamazdı. Diğer veliler pahalı takımlar ve özel dikim kıyafetler giymişken babam basit bir kot pantolon ve ceket giymişti. Annemin elbisesi harika olsa da fırından çıkıp geldiği için üzerinde hâlâ un lekeleri vardı ve biz bunu ancak yaşlı bir kadının elbiseye küçümseyici bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp arkadaşıyla bunun dedikodusunu yaptığını görünce fark ettik.

O an, annemin sahte bir gülümsemenin ardına saklamaya çalıştığı acıyı görmek kalbimi kırmıştı. Ya da babamın tekerlekli sandalyesiyle her kapı eşiğinde takılıp annemle ona yardım etmek zorunda kaldığımızda çenesini dik tutmaya çabalaması... Diğer anne babaların burun kıvırmalarının ve sırtlarını dönmelerinin kendilerini ne kadar yaraladığını belli etmemeye çalışsalar da beni kandıramazlardı.

O gün hayatımda iki ayrı dünya olmasına karar verdim: Ailem ve Maxton Hall. Bu iki dünyayı asla birbirine karıştırmayacaktım. Ailem İngiltere'nin elit kesimine ait değildi ve bunun hiçbir önemi yoktu. Bir daha onları kendilerini böylesine kötü hissedecekleri bir duruma sokmak istemiyordum. Babamın tekne kazasından sonra zaten yeterince acı çekmişlerdi ve Maxton Hall'un saçmalıkları canlarını sıkan son şey olmalıydı.

Ember için de aynı şey geçerliydi. Kız kardeşim ateş böceği gibidir; parlak kişiliği ve açık yürekliliğiyle her zaman dikkatleri üzerine çeker. Maxton Hall'da neler olabileceğini çok iyi biliyordum, oradaki tiplerin dünyanın kendilerine ait olduğunu sanarak neler yapabileceklerini bizzat

deneyimlemiştim. Son iki yıldır kızlar tuvaletinde kulak misafiri olduğum hikâyeler midemi kaldırmıştı. Bu, Ember'ın başına gelmeyecekti.

Kız kardeşim için en iyisini istiyordum. Ve bu, kesinlikle okulum ve onun yarattığı dünya değildi.

"Biliyorsun partilere dışarıdan kimseyi almıyoruz," diye geçiştirdim.

"Maisie geçen hafta sonu Okula Dönüş Partisi'ndeydi," diye hatırlattı Ember donuk bir sesle. "Dediğine göre efsaneymiş."

"O zaman güvenliğe yakalanmadan içeriye sızmış olmalı. Hem sana partinin tam bir fiyasko olduğunu anlatmıştım."

Ember kaşlarını çattı. "Maisie'nin söylediğine göre hiç de fiyasko değilmiş. Aksine harika geçmiş."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ajandamı kapattım.

"Hadi ama Ruby! Daha ne kadar beni oyalayacaksın? Söz veriyorum uslu duracağım. Gerçekten. Oraya aitmiş gibi davranacağım."

Bu sözler içimi yaralamıştı. Beni utandıracağından korktuğum için onu yanımda istemediğimi düşünmesi canımı yakıyordu. Umut dolu gözlerle bana baktığında boğazım düğümlendi.

"Üzgünüm ama olmaz," dedim yavaşça.

Bir saniye içinde gözlerindeki umut yerini yakıcı bir öfkeye bıraktı. "Çok kötüsün, gerçekten."

"Ember..."

"Beni aptal partilerine götürmek istemediğini kabul et artık!" dedi suçlayıcı bir şekilde.

Cevap veremedim. Yalan söylemek söz konusu bile değildi, gerçek ise canını acıtacaktı.

"Maxton Hall'un perde arkasında neler döndüğünü bilseydin, benimle gelmek için bu kadar ısrar etmezdin," diye fısıldadım.

"Eğer bir daha gecenin köründe bir şeye ihtiyacın olursa o aptal okul arkadaşlarına git," diye tısladı. Sonra da battaniyesini başının üzerine çekip duvara döndü.

Göğsüme yayılan acıyı görmezden gelmeye çalışarak sessizce ajandamı ve mektubumu çalışma masasından aldım ve ışığı söndürüp odadan çıktım.

Ertesi gün kendimi üstümden kamyon geçmiş gibi hissediyordum ve gözlerimin altındaki koyu halkaları saklamak için kapatıcı kullanmak zorunda kaldım. Ember'la olan tartışmadan sonra uyuyamamış, neredeyse bütün gece uyanık kalmıştım. Lin her zamanki gibi bir şeylerin ters gittiğini fark etse de hâlâ Beaufort ve hafta sonundaki felaket yüzünden keyifsiz olduğumu sandı ve ben de onu hiç bozmadım.

Dersten sonra doğrudan kütüphaneye gittim. Bir sonraki toplantıdan önceki yarım saati, ödünç aldığım kitapları geri vermek ve geçen sefer ellerinde olmayan birkaç yeni kitabı almak için kullanmak istiyordum.

Kütüphane, Maxton Hall'da en sevdiğim ve şimdiye kadar en çok zaman geçirdiğim yerdi. Kemerli tavanı ve açık salonuyla koyu ahşaptan yapılmış raflara rağmen kasvetli değil aksine davetkârdı. Kapıdan girer girmez çalışmaya teşvik eden huzurlu bir atmosfer hissediliyordu. Burada erişebildiğimiz akıl almaz genişlikteki kitap koleksiyonundan bahsetmiyorum bile. Gormsey'deki küçük kütüphanede, niyet mektubumu yazarken işime yarayacak tek bir kitap bile bulamazken burada o kadar çok seçenek vardı ki hangisinden başlayacağımı bilemiyordum.

Bütün günümü pencere önündeki favori yerimde geçirebildim; hem Maxton Hall'da kendimi iyi hissettiğim tek yer burası olduğu için hem de nadir bulunan yüzyıllık kitapları eve götürmek yasak olduğu için. Bazen burada otururken

günlerin daha uzun olmasını diliyordum. Ya da okul bittikten burada kalabilmeyi. Benim için burası Oxford'daki hayatımın küçük bir ön izlemesi gibiydi. Tek fark, oradaki kütüphanelerin –internet sayfalarına göre– daha büyük, daha kapsamlı ve yirmi dört saat açık olmasıymış.

Oxford'un sayfasında listelenen giriş seviyesindeki kitapları okumak sinir bozucuydu. Çoğu kitap karmaşık eserlerden oluşuyordu ve bazı paragrafları ancak birkaç kez okuduktan sonra anlayabiliyordum. Ama yine de keyif alıyordum. Okuduğum her kitap için küçük bir defter hazırlıyor, içeriğini özetleyerek kendi düşüncelerimi ve notlarımı ekliyordum.

Şanslıydım, okumak istediğim üç kitap tekrar raflardaydı. Kitapları ödünç aldıktan sonra doğrudan toplantı odasına yöneldim. Gerçi biraz erkenciydim ama böylece beyaz tahtaya gündem maddelerini yazabilir ve notlarımı düzenleyebilirdim. Pazartesi günü Okula Dönüş Partisi'ni uzun uzun tartıştığımızdan bugün birçok şeyi yetiştirmek zorundaydık.

Kapıyı tek elimle açarak diğer elimle kitapları göğsüme bastırdım. Küçük yığını bir masanın üzerine bırakıp henüz sırt çantamı yere koymadan parmaklarımı Arend Lijphart'ın *Demokrasi Modelleri* kitabının kapağında gezdirdim.

"Hafta sonu seninle bir randevumuz var," diye fısıldadım.

Birisi hafifçe burnundan soludu.

Hızla arkama döndüm. Aynı anda sırt çantam kolumdan kaydı ve büyük bir gümbürtüyle yere düştü.

James, odanın diğer ucundaki pencere pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde bana bakıyordu. Kaşlarını alay edercesine havaya kaldırmıştı. "Bu gerçekten biraz üzücü," dedi.

Kendimi toparlamam birkaç saniyemi aldı. "Neymiş üzücü olan?" diye sordum çantamı yerden kaldırıp masa-

nın üzerindeki kitapların yanına koyarken. Çantamın alt tarafındaki deliklerden biri düşmenin etkisiyle daha da genişlemişti, içimden küfrettim. Ember'dan dikmeme yardım etmesini istemem gerekecekti.

"Hafta sonunda okul kitaplarıyla meşgul olman," dedi sallana sallana bana doğru yürürken. "Aklıma daha iyi aktiviteler geliyor."

"Burada ne yapıyorsun?" diye karşılık verdim onun imasına hiç aldırmadan.

"Lexington'ı duymadın mı? Sorumluluk almayı ve eylemlerimin sonuçları olacağını öğrenmem gerekiyormuş." Müdürün sözlerini alaycı bir sırıtışla tekrarladı.

Sırt çantamı açıp sırasıyla ajandamı, kalem kutumu ve komite dosyamı çıkardım. "Ve birdenbire ona kulak vermeye mi karar verdin?"

James tam önümde dursa da bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Başka bir seçeneğim var mı sence?"

Şüpheyle ona baktım. "Önceki gün gayet net bir seçim yapmıştın."

Sadece omuzlarını silkti. Muhtemelen koç onu antrenmana katıldığı için azarlamıştı. Eh, hak etmişti.

"Buradayım işte. Tadını çıkar." Aynı anda yere düşmüş bir şeyi almak için eğildi; bir kalem. Muhtemelen çantamdan düşmüştü. James onu bana uzattı. Bu jesti neredeyse dostça geldiği için boğazımı temizledim ve ona ne söyleyeceğimi bulmaya çalıştım.

"Bu ceza sadece tek bir dönem için, James," dedim. İlk kez ismini söylüyordum.

İfadesi birden değişti. Sanki bana bakmıyor da içime işliyordu. Gözlerinde yanan ateş ruhuma nüfuz ederek vücudumu ürpertiyle doldurdu. Midemde heyecanlı bir kıpırtı hissettim. Aniden bakışını kaçırdı ve hızla arkasını dönüp

odanın diğer ucuna yürüdü. "Bu, burada olmaktan nefret ettiğim gerçeğini değiştirmiyor."

Kalbim deli gibi çarparken zar zor yutkundum. O ise kollarını kavuşturmuş hâlde sandalyelerden birine oturmuş dışarıya bakıyordu.

"Burada olmak" derken neyi kastettiğini bilmiyordum. Lakros oynayamayacağı gerçeğinden mi bahsediyordu acaba? Ya da zamanını burada geçirmek zorunda olmasından mı? Yoksa sadece benden mi? Ne olursa olsun benim için fark etmezdi.

Şımarık, zengin bir çocuğun beni yolumdan saptırmasına izin veremezdim çünkü benim kaybedecek çok şeyim vardı. İstesek de istemesek de ikimiz de bu yoldan geçecektik ve bunu ne kadar erken kabullenirsek o kadar iyiydi.

Başka bir şey söylemeden beyaz tahtaya dönüp bugünkü toplantının gündemini yazmaya başladım. James'in beni izleyip izlemediğini bilmemek beni huzursuz etse de gururum arkamı dönmeme izin vermiyordu. Neyse ki kısa süre sonra toplantı odasının kapısı açıldı. "Üzgünüm, evdeki yazıcı saçmaladı ve çıktı almak için başka bir yere gitmem gerekti ama şimdi elimde ve..." Lin, James'i fark ettiğinde cümlenin ortasında durdu.

"Hey," dedi James.

Acaba herkesi böyle mi selamlıyordu? Oxford mülakatlarına çağrıldığında profesörlere de mi böyle diyecekti?

"Bunun burada ne işi var?" diye sordu Lin bakışlarını James'ten ayırmadan.

"Cezasını çekmeye geldi," diye yanıtladım dürüstçe.

James hiçbir şey söylemeyip çantasını açtı ve defterini çıkardı. Masanın üzerine koyduğu defter siyah deri ciltliydi ve kapağına Beaufort markasını temsil eden zarif bir "B" harfi işlenmişti. Muhtemelen servet değerindeydi. Bir keresinde ba-

bam için yeni bir takım elbise ararken Londra'da Beaufort mağazalarından birine girmiştik. Bu birkaç sene önce, kazadan dolayı babamın sık sık mahkemeye çıkmak zorunda kaldığı yıllardı. Mağazada iki dakikadan fazla kalamayıp mümkün olduğunca sessizce dışarı çıkmamıza neden olan dört haneli fiyat etiketlerini dün gibi hatırlıyordum.

Yanımdaki Lin hafifçe öksürdü. Yakayı ele vererek bakışlarımı James'ten uzaklaştırdım ve tekrar yanaklarıma hücum eden sıcaklığa lanet ettim. Neyse ki Lin buna yorum yapmayacak kadar nazikti.

"Al," dedi ve bana içinde birkaç sayfa olan şeffaf bir dosya uzattı. "Niyet mektubum."

Ben de dosyamdan bir kâğıt çıkarıp ona verdim. "Bu da benimki. Ama henüz mükemmel değil."

"Benimki de değil," dedi Lin. "Bunun için kontrol ediyoruz ya zaten. Sence bu akşam bakabilir misin?"

"Kesinlikle. Yarın matematik dersinden sonraki boş saatte üzerinden geçeriz." Hemen altın renkli kalemimi çıkarıp ajandama *Lin'in niyet mektubunu oku ve düzelt* notunu düştüm.

"Adımın o yüce kalemle yazılmış olmasından onur duydum," dedi Lin bana bakıp gülümseyerek. Ona aynı şekilde karşılık verdim ve gündemin geri kalanını tahtaya yazdım. Ekip üyeleri sırayla içeri doluşurken göz ucuyla James'e çekingen bakışlar attı, bir tek Camille onu iki yanağından öperek selamladı.

Herkes geldikten sonra toplantıya başladık.

"Bugünün en önemli konusu aslında bu yılki ikinci büyük etkinliğimiz," dedi Lin heyecanla. "Cadılar Bayramı."

Kieran yavaşça, ürkütücü bir "Uh-huuu" sesi çıkarınca herkes gülmeye başladı.

"Geçen yılki maskeli balo büyük beğeni toplamıştı," diye devam etti Lin dizüstü bilgisayarında önceki yılın fo-

toğraflarını gösteren bir slayt gösterisi açarak. Herkesin görebilmesi için ekranı çevirip havaya kaldırdı.

"Aynısını tekrar yapamaz mıyız? Sonuçta herkes çok beğenmiş," diye önerdi Camille. "Bu bizi bir sürü işten kurtarır."

"Söz konusu bile olmaz," dedi Lin dehşet içinde ona bakarak. Camille ise sadece omuzlarını silkmekle yetindi. Bense bu sırada beyaz tahtanın hâlâ boş olan sağ tarafına geçip ortasına büyük harflerle *Cadılar Bayramı* yazdım. Hemen arkasından da kelimeyi daire içine aldım.

"Bugün bir tema belirlemeliyiz," diye açıkladı Lin. "Hadi, biraz beyin fırtınası yapalım."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ben sadece ne istemediğimi biliyorum," diye başladı en sonunda Jessalyn.

"Söyle o zaman. Böylece seçeneklerimizi daraltabiliriz," dedim ve konuşması için işaret ettim.

"Kesinlikle turuncu renk istemiyorum. Siyah-turuncu süslemeler bir çocuğun doğum gününü andırıyor ve Maxton Hall'un tarzına hiç yakışmıyor."

Başımla onaylayıp beyaz tahtanın sağ üst köşesine *şık süslemeler* diye not aldım.

"Siyah beyaz nasıl olur?" diye önerdi Doug. Kendisi ekibimizin en suskun üyesi ve neredeyse hiç konuşmazdı, bu yüzden öneride bulunması beni sevindirdi. Ona gülümseyip tahtaya döndüm.

"Siyah beyaz çok klişe."

Aniden sessizlik hâkim oldu.

Yavaşça arkamı döndüm. James sandalyesinde arkaya yaslanmış, rahat bir duruşla oturuyordu. Tavrı bir anda odaya hâkim olan gergin atmosferle tam bir tezat içindeydi.

"Pardon?" dedi Lin benim de aklımdan geçeni söyleyerek.

"Siyah beyaz çok klişe," diye tekrarladı James, ilk seferki gibi kayıtsız bir sesle.

"Seni duydum," diye tısladı Lin.

James kaşlarını çatarak ona baktı. "O zaman neden sordun?"

"Beyin fırtınası yapıyoruz, Beaufort. Ortaya fikirler atıp kendi yorumumuzu katmadan hepsini not ediyoruz, böylece akla ilk gelen fikirlerle doğru çözüme ulaşabilmeyi hedefliyoruz," diye açıkladım olabildiğince sakin bir sesle.

"Beyin fırtınasının ne olduğunu biliyorum, Bell," dedi çenesiyle beyaz tahtayı işaret ederek. "Ve size bu şekilde hiçbir yere ulaşamayacağımızı söylüyorum."

"Parti için striptizcilerin gerekli olduğunu düşünen adam konuştu," diye mırıldandı Kieran.

"Bunu sadece sizin partinizin ne kadar sıkıcı olacağını bildiğim için yaptım."

Kimse bir şey söylemedi ama odadaki artan gerilimi hissedebiliyordum. Camille dışında herkes James'e öfkeli gözlerle bakıyordu. Ama hiçbiri James'in umurunda değil gibiydi. Kaşlarını kaldırarak etrafına bakındı. "Hadi ama, bunu siz de fark etmiş olmalısınız."

"Buna gerçekten inanıyorsan kafayı yemişsin," dedi Kieran ve Jessalyn de başıyla onayladı.

"Arkadaşlar," diye araya girdim. İkisine birden şaşkınlıkla baktım. "Kendinize gelin." James'in ağzının kenarı tuhaf biçimde seğirdi ve ben de elimdeki kalemi silah gibi ona doğrulttum. "Gülmeyi aklından bile geçirme. Tatilin büyük kısmını bu partiyi planlamakla geçirdik. Hiç de sıkıcı değildi."

James sandalyesinde öne doğru eğilip iki eliyle masaya dayandı. "Kişiye göre değişir."

Sanki alnımdaki damar zonklamaya başlamış gibi hissettim. "Öyle mi?"

Başını salladı.

"Peki neden, eğer sormama izin varsa?" dedi Lin sahte bir tatlılıkla. Bu ses tonunu iyi biliyordum. Hiç hayra alamet değildi ve tüylerimin ürpermesine neden oldu.

James elini kaldırıp saymaya başladı. "Açık büfe ucuz görünüyordu. Müzik boktandı. Belirli bir kıyafet kuralı yoktu. Ve ortam çok geç açıldı."

Yanımda duran Lin'in titremeye başladığını hissedebiliyordum. Yalnız olsaydık bu kaba eleştirisinden dolayı James'in boğazına yapışırdım. O partide bu odadaki herkesin büyük emeği vardı ve tüm bu çabaları başarısız olarak nitelendirmek haksızlıktı. Hem söyledikleri doğru değildi. Ama komite başkanı olarak makul bir tepki vermek zorundaydım. Ayrıca bazı şeylerin tam olarak planlandığı gibi gitmediğini biz de kabul etmiştik.

"Müzikle konusunda sana katılıyorum," dedim sakince. "Mükemmel değildi. Ama insanlar yine de dans etti, yani bu durumda tam bir hayal kırıklığı diyemem."

"Çünkü partide insanlar dans eder de ondan. Ama doğru müzikle atmosfer çok daha iyi olabilirdi."

Üç yıl önce eski okulumda arabuluculuk seminerine katılmıştım. Beş gün süren seminerde çatışmaları nasıl çözeceğimizi öğrenmiştik. Her şeyi hatırlamıyordum ama bir konu aklımda kalmıştı: Tartışmalarda her iki tarafa da kendini duyulmuş hissettirmek ve o esnada ortaya çıkan enerjiyi esas konuya yönlendirmek gerekiyordu.

Bu prensibi göz önünde bulundurarak derin bir nefes aldım ve James'e kararlılıkla baktım. "Eleştirini duyuyorum ve dikkate alacağım. Ancak bu, şu anda Cadılar Bayramı teması üzerinde çalışıyor olduğumuz gerçeğini değiştirmez. Doug'ın önerisinin gerçekten iyi olduğunu düşünüyorum ve onu not edeceğim. Aynı şekilde, diğer tüm önerileri de

not alacağım ki sonunda neyin en uygun olduğuna birlikte karar verelim." Ardından tahtaya *Siyah-Beyaz* yazıp tekrar ekibe döndüm. "Başka önerisi olan?"

"Tamam, bir fikrim var," dedi Jessalyn, sanki ilham perisi tarafından dokunulmuş gibi ellerini havaya kaldırarak. "Ürkütücü bir dokunuşla klasik şıklık. Mezar mumları, siyah çiçekler. Geleneksel Cadılar Bayramı'nın modern bir versiyonu."

Hemen tahtaya yazdım.

"Bu da aynı şekilde sıkıcı," dedi James.

"Eğer yapıcı bir önerin yoksa, çeneni kapat, Beaufort," diye tısladı Lin.

"Kırmızı-siyah bir vampir partisi," diye önerdi Kieran.

"Bu da sıkıcı," diye mırıldandı James.

Bunun üstesinden geleceğim ve gözünü çıkarmayacağım.

"Asıl sıkıcı olan tüm fikirlerimizi küçümsemen," diye karşılık verdi Jessalyn. "Eğer eleştirmeye devam edeceksen bari kendi fikrini söyle."

James doğrulup not defterine baktı. İçinde Cadılar Bayramı partisiyle ilgili tek bir kelime olduğundan kuşkuluydum.

"Benim önerim Viktorya dönemi tarzında bir parti. Weston Hall bunun için mükemmel. O döneme ait orijinal tabaklar ve çatal bıçak takımları kullanılabilir, süslü dantelli peçeteler, panç kâseleri... Elbette hepsi siyah. Ve tabii ki tek ışık kaynağı, o zamanlarda olduğu gibi mumlar olacak. Bu da ürkütücü bir atmosfer yaratır. Tabii, okulu yakmamaya dikkat etmek lazım ama doğru güvenlik önlemleriyle bunu çözebiliriz. Kıyafet olarak da döneme uygun, gösterişli ve asil parçalar seçebiliriz. Viktorya döneminde Cadılar Bayramı'nda oynanan bir sürü oyun var, bunları da partinin akışına dahil edebiliriz."

James konuşmasını bitirdiğinde odada kısa bir sessizlik oldu.

"Bu... gerçekten harika bir fikir," dedim tereddütle.

James gözlerini kısıp bana baktı. "Hani sadece not alıyorduk, yorum yapmadığımızı zannediyordum?"

Bakışlarımı kaçırıp önerisini tahtaya yazdım.

"19. yüzyılda bu tarz etkinliklerde içine farklı farklı objeler saklanmış pastalar yapıldığını okumuştum," dedi Kieran. "Bunları bulanlara büyük şans getirileceğine inanılıyormuş. Bunu modernleştirip saklı parçaları bulanlara ödül verebiliriz."

"Ama önceden söylemek lazım." diye burun kıvırdı Camille. "Yoksa biri boğulabilir."

"Müzik ne olmalı?" diye sordu Jessalyn.

"Klasik müziği biraz modernleştirsek nasıl olur?" diye önerdim.

"Ama senin o garip klasik-elektro-dubstep remikslerinden olmasın," diye iç çekti Lin.

"Hey! Onlar harika. Ayrıca konsantre olmama yardımcı oluyorlar," dedim savunarak. Ekipteki herkes bana şüpheyle baktı. Yardım umuduyla Kieran'a döndüm çünkü o genellikle benim müzik zevkimi paylaşırdı. "Hadi ama, Kieran. Söyle onlara."

"Viktorya dönemi müzikleri için gerçekten iyi remiksler var. Geçenlerde Caplet'ten bir tanesini dinledim."

Minnettar bir şekilde gülümsedim ve sadece dudaklarımı oynatarak, "Bana linki gönder," dedim.

"Ben olsam bir orkestra ayarlardım," diye araya girdi James. "Ve partinin başlangıcı için dans koreografisi hazırlardım."

Odadaki herkes onaylar biçimde mırıldanınca kendimi kötü hissettim. Ben hiç dans edemezdim.

"Tamam, anlaşılan temayı belirledik," dedi Lin, en az benim kadar şaşkın bir ifadeyle.

"Yine de bir oylama yapalım," dedi beyaz tahtayı işaret ederek. "Kimler siyah ve beyazı istiyor?"

Kimse el kaldırmadı.

"Kim klasik şıklık partisini istiyor?"

Yine kimse el kaldırmadı.

"Peki ya tiksindirici vampir partisi nasıl?"

Hiçbir el kalkmadı.

"Peki, Viktorya dönemi temalı Cadılar Bayramı partisi için ne diyorsunuz?" diye sordum ve daha cümlemi bitirmeden dört el havaya kalktı. James kısa bir tereddütten sonra isteksizce elini kaldırdı.

Bu toplantının böyle sonuçlanacağını hiç beklemiyordum. Kaşlarımı kaldırarak Lin'e baktım. "Sanırım bu yılki Maxton Hall Cadılar Bayramı için bir temamız var."

9

James

Percy, Rolls-Royce'u okulun ana girişinin önündeki avluya park etmişti. Arabaya yaslanmış duruyor, bir elinde cep telefonu, diğer elinde şapkasını tutuyordu. Koyu renk saçlarının arasındaki gümüş rengi tutamlar sanki her geçen gün artıyordu. Beni görür görmez hemen telefonunu cebine koydu, şapkasını taktı ve duruşunu dikleştirdi. Aslında buna gerek olmadığını çok iyi biliyordu.

Merdivenlerden inerken etrafımdaki insanlar kendi istekleriyle bana yol açıyorlardı. Demek ki hissettiğim kadar kötü görünüyordum. Bunun tek sorumlusu şu lanet etkinlik komitesiydi! Viktoryen temalı parti fikrini kendime saklamayıp söylediğim için şimdiden pişmandım. Diğerlerinin toplantıdan sonra hazırladığı görev listesini düşündükçe kendimi daha da kötü hissediyordum. Eğer partiyi evde yapacak olsaydım her şeyi organizatörlere devreder, parmağımı bile oynatmak zorunda kalmazdım. Ama bu durumda Ruby'nin kaşlarını kaldırarak açıkça belirttiği gibi organizatör bendim.

Önümde böyle toplantılarla dolu bir dönem olduğunu düşünmek bile çığlık atmak istememe neden oluyordu. Üstelik bir de artık antrenmanlara katılamayacağım gerçeği vardı.

Okulun son yılını kesinlikle böyle hayal etmemiştim.

Arabaya vardığımda tek istediğim kendimi arka koltuğa atıp rahatlamaktı ama daha arabaya binemeden Percy kolumu hafifçe tuttu.

"Hiç keyfiniz yok gibi, efendim."

"Gözlem yeteneğin gerçekten harika, Percy."

Bakışları huzursuzca benimle arabanın kapısı arasında gidip geldi. "Belki kendinizi biraz toparlamak istersiniz. Bayan Beaufort hiç de iyi bir ruh hâlinde değil."

Bu sözleri duyar duymaz aptal etkinlik komitesini unuttum. "Ne oldu?"

Percy, bir an için neyi anlatıp anlatmaması gerektiğine karar verememiş gibi duraksadı. Sonunda bir adım atıp alçak sesle konuştu: "Az önce biriyle konuştu. Genç bir adam. Tartışıyor gibiydiler."

Başımı salladım ve arabaya binebilmem için Percy kapıyı açtı.

Neyse ki camlar karartılmıştı çünkü Lydia korkunç görünüyordu. Gözleri ve burnu kıpkırmızıydı, gözyaşları yanaklarından koyu çizgiler hâlinde iniyordu. Son haftalarda hiç olmadığı kadar çok ağlamıştı ve onu böyle görmek, daha da kötüsü onun için hiçbir şey yapamamak beni inanılmaz öfkelendiriyordu.

Lydia ve ben ayrılmaz bir ikiliydik. Bizimki gibi bir ailede ne olursa olsun birbirimize kenetlenmekten başka çaremiz yoktu. Hayatım boyunca, ikiz kız kardeşimi görmediğim günlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. O ne zaman kendini üzgün hissetse göğsümde tuhaf bir his oluşurdu ve onun da aynı şeyleri benim için hissedeceğini bilirdim. Annemiz ikizlerde bunun sıklıkla görüldüğünü söylemiş ve bize, bu bağı hayatımız boyunca koruyacağımıza dair söz verdirtmişti.

"Ne oldu?" diye sordum Percy arabayı çalıştırdıktan sonra.

Cevap vermedi.

"Lydia..."

"Seni ilgilendirmez."

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Gözlerimden kaçınarak yüzünü cama çevirdi. Görünüşe göre konuşmamız burada bitmişti.

Arkama yaslanıp ben de dışarıyı seyrettim. Farklı renklere bürünmüş ağaçlar o kadar hızla yanımızdan geçiyordu ki arkalarında bulanık bir görüntü bırakıyorlardı. O an Percy'nin arabayı daha yavaş sürmesini diledim. Sadece eve gitmek istemediğim için değil, Lydia'nın sessizliğini kırmak için de zamana ihtiyacım vardı.

Ona yardım etmek istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum. Son haftalarda onunla Bay Sutton arasında neler olduğunu öğrenmek için her yolu denemiştim ama her seferinde beni savuşturmuştu. Aslında buna şaşırmamam gerekirdi. Her ne kadar birbirimize çok bağlı olsak da aşk hayatımız hakkında hiç konuşmazdık. Sonuçta insanın kız kardeşi hakkında bilmek istemediği şeyler de vardır; aynı şekilde bu onun için de geçerliydi. Ama bu sefer farklıydı. Resmen dağılmış durumdaydı ve onu daha önce sadece bir kez böyle görmüştüm; tam iki yıl önce, neredeyse ailemizi parçalayan o olay yaşandığında.

Ben artık konuşmaz diye düşünürken aniden, "Graham kafayı yedi," diye fısıldadı Lydia.

Tekrar ona döndüm ve devam etmesini bekledim. O aşağılık öğretmene karşı duyduğum öfke tekrar içimde yükselmeye başladı ama kendimi tuttum. Lydia'nın susmasını istemiyordum.

"Ruby'nin bunu Lexington'a söylemesinden çok korkuyorum," diye ekledi boğuk bir sesle.

"Söylemeyecek."

"Nereden biliyorsun?" Ruby'yle ilk karşılaştığımda hissettiğim aynı şüpheyi onun bakışlarında da fark ettim.

"Çünkü onu gözlemlemeye devam ediyorum," dedim biraz düşündükten sonra.

Lydia ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Devamlı onun peşinden koşamazsın, James."

"Buna gerek yok zaten. O, etkinlik komitesinde."

Lydia şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Hafifçe gülümsedim.

Omuzlarındaki gerginliğin tamamen kaybolmasa da birazcık azalmasını izlemek içimi rahatlattı. Bir süre sonra yavaşça, "Etkinlik komitesinde olduğunu tamamen unutmuşum. Çok mu fena?" dedi.

Cevap olarak homurdandım.

"Babamla konuştun mu?" diye sordu çekingen bir sesle.

Hayır anlamında başımı sallayıp dışarı baktım. Tam o anda Rolls-Royce durdu ve karşımızda yaşadığımız malikânenin cephesi yükseldi. Üzerinde ağır gri bulutların toplandığı kasvetli gökyüzü, içimdeki duyguların ve başıma geleceklerin bir yansıması gibiydi.

"Beni üç kelimeyle nasıl tanımlardın?" diye sordu Alistair müzik sisteminden yükselen uğultu arasında. Kanepeye oturmuş, telefonuna eğilmişti. Sarı bukleleri alnına düşerken başını hafifçe yana eğmiş ekrana bakıyordu. Az önce ikimize birer cin tonik hazırlamıştım ve elimde bardaklarla kanepeye doğru yürüdüm. Alistair başını kaldırmadan elini uzatıp bardağı elimden aldı.

Bu artık üçüncü turumuzdu ve nihayet kafam bulanmaya başlamıştı. Bu his, diğerlerinin şu anda lakros antrenmanında olduğunu unutmama yardımcı oluyordu. Ve en önemlisi, son iki saat boyunca yaşadıklarımı da bir anlığına da olsa aklımdan siliyordu. Babamın sesi artık zihnimde boğuk bir uğultudan ibaretti.

"'Aşırı azgın çapkın' nasıl?"

Alistair sırıttı. "Kesinlikle doğru. Ama mütevazı olmak muhtemelen bana kazandırır."

Gülerek yanına oturdum. Ona yazıp gelip gelmeyeceğini sorduğumda, çoktan bir iki kadeh içmiş olduğunu anlamak zor değildi. Anlaşılan takımdan uzaklaştırılması onu sandığımızdan daha fazla etkilemişti.

Buraya geldiğinde artık Maxton Hall tiplerinden uzak duracağını ve onun yerine "şu online flört" olayını deneyeceğini söyledi. Bunu, sanki gerçekten ciddi değilmiş de bu profili sadece canı sıkıldığı için açıyormuş gibi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle söylemişti.

Ama ben bu durumun kendisini ne kadar rahatsız ettiğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Maxton Hall'daki erkeklerden bıkmıştı çünkü hepsi gizlice flört etmek istiyordu. Oysa Alistair ailesinin vereceği tepkiye rağmen iki yıl önce cinsel kimliğini açıklamış ve o zamandan beri de ailesi tarafından dışlanmış durumdaydı.

Eğer internetten kendisine gerçekten değer verecek birini bulabilirse bunu sonuna kadar desteklerdim. Üstelik bu beni kendi sorunlarımdan uzaklaştırırdı ve şu anda ihtiyacım olan şey de buydu.

"Üç kelime mi olmak zorunda?" diye sordum. Hayır anlamında başını salladı. "O zaman... 'iyi çocuk, lakros, sporcu ve ateşli buluşmalara açık, falan filan'."

Şaşkın bir gülümsemeyle başını salladı. "Falan filan, tamamdır."

Ona doğru yaklaştığımda bardağımdaki cin tonik dökülüp elimi ıslattı. Söylenerek elimi pantolonuma sildikten sonra Alistair'ın telefonunun ekranına baktım. Profil taslağını gördüğümde kahkahayı bastım.

"Ne?" diye sordu hemen.

"Senin boyun 1.85 değil, yalancı."

Burun kıvırdı. "Tabii ki öyle."

"Ben 1.84'üm ve sen de benden yarım kafa daha kısasın, dostum. On santim eksilt, belki o zaman doğru olur."

Yan tarafıma bir dirsek attı ve içki tekrar parmaklarıma döküldü. "Bu kadar oyunbozan olma."

"Tamam, tamam." Bardağımdan üç büyük yudum alıp masanın üzerine koydum. Sonra sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarımı alıp açtım ve az da olsa mantıklı görünen profil açıklamalarını okumaya koyuldum.

Alistair'ı buraya çağırmam kesinlikle doğru karardı. Hemen şoförüne haber verip gelmişti ve o andan itibaren tek yaptığı şey, beni eğlendirerek dikkatimi dağıtmak olmuştu. Hem de tek bir soru bile sormadan.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Alistair merakla homurdandı ve bilgisayarımın ekranını görmek için bana doğru eğildi.

Ekranı ona doğru döndürdüm. "Profil açıklaman için biraz fikir alayım dedim ama keşke bu profile hiç girmeseydim. Kim profiline, 'Normalde bunu ikizimle beraber yapmak isterdim ama tek çocuk olduğum için benimle idare etmek zorundasın' yazar ki?"

Alistair kahkahayı patlattı. "Şimdiden pişman oldum. Sadece '18 yaşında, lakros oynuyor, her şeye açık' yazıp geçeceğim."

"Hayır, dostum," diyerek başımı salladım. "'Her şeye açık' yazmak garip teklifler için neredeyse bir davetiye gibi."

Omuz silkti. Birkaç dakika sonra gözünü ekrandan ayırmadan, "Aklıma gelmişken, Elaine seni sordu," dedi.

Cevap olarak tek kaşımı kaldırdım. Alistair, Wren'in partisinden beri ilk kez bu konuyu açıyordu ve sesinden bunun ciddi bir konuşma olup olmadığını anlayamıyordum.

"Senin genç ve kırılgan kalbin için endişeleniyor. Hâlâ onu düşünüp düşünmediğini sordu."

Tamam, kesinlikle ciddi değil.

"Düşünmez miyim," diye cevap verdim. Elaine'in o geceyi bir daha düşündüğünü sanmıyordum bile. Büyük olasılıkla bu konunun peşini bırakmayan Alistair'ın kendisiydi, büyük ihtimalle abilik içgüdülerini harekete geçirmiştim.

"Hâlâ kardeşimle yattığına inanamıyorum," dedi başını sallayıp öğürür gibi bir ses çıkararak. "Onunla nişanlanamaz mısın? O zaman bu olayı daha kolay atlatabilirim."

Sırıtarak omuzuna vurdum. "Eğer nişanlanırsam bunu kesinlikle sen daha rahat uyu diye yapmayacağım."

Alistair sahte bir çaresizlikle iç çekip bana telefonunu uzattı: "En azından hangi fotoğrafı koyacağımı seçerken bana yardım et."

İki fotoğraf gösterdi. Biri, şezlongda sırtüstü yatarken çekilmişti ve üstü çıplaktı. Kollarını başının arkasına koymuş, rahat bir biçimde poz veriyordu. Diğeriyse şık bir takım elbise içinde aynadan çekilmiş siyah-beyaz bir fotoğrafıydı.

"Şezlongdaki," dedim. "Diğerinde fazla giyinmişsin."

"Sendeki bu takım ruhunu seviyorum, Beaufort."

Neyse ki sonrasında Elaine konusu kapandı ve ben dördüncü tur cin tonikleri getirmek için mutfağa yöneldim. Kadeh tokuşturduktan sonra Alistair yeni hobisiyle ilgilenmeye devam ederken ben de isteksizce e-postalarımı gözden geçirmeye başladım.

Beaufort Ofislerinden bir toplantı daveti aldığımı gördüğümde donakaldım. İsteksizce açtığım e-postada sadece şu yazıyordu: *Önümüzdeki Cuma, saat 19.00'da Londra'da satış departmanı ile iş yemeği. Zamanında gel.*

Bir anda tüm keyfim kaçtı. Sırtımdan buz gibi bir ürperti indi ve babamla yaşadığım tartışmayı hatırladım.

Bizi rezil ediyorsun.
İtibarımızı lekeliyorsun.
Büyümeyi beceremeyen, aptal oğlan.

Elini kaldırıp üzerime yürüdüğünde geri çekildiğim için kendime kızdım. Çünkü Mortimer Beaufort'un karşısında asla korku veya zayıflık gösterilmezdi.

Bu toplantı, basit bir cezadan başka bir şey değildi. Bu şekilde beni sözlerinden ya da dayaklarından daha fazla etkileyeceğini gayet iyi biliyordu. Aslında bir anlaşmamız vardı: Maxton Hall'a devam ettiğim sürece şirketle ilgili hiçbir şeye karışmayacaktım. Şimdi bu yemeğe katılmak zorunda olmam onun şu mesajı verme şekliydi: "Senin bu hayatta ne yapacağına ben karar veriyorum, eğer kendine çekidüzen vermezsen bu iş sandığından hızlı biter."

Sinirle dizüstü bilgisayarımı kucağımdan itip bara doğru yürüdüm. Bir bardağa viski doldurup bir süre kahverengi sıvıyı izledim. Sonra arkamı dönerek bardağı alıp kanepeye döndüm.

Alistair bana baktı. Yüzünde az önceki gülümsemesinden eser yoktu. "Her şey yolunda mı?"

Omuzlarımı silktim.

Onu buraya çağırmamın sebebi babamla olan meseleyi unutabilmekti; bu konu hakkında konuşmak değil.

Alistair da durumu üstelemeyip bana telefonunu uzattı. "Biriyle eşleştim." Ekranda kaslı, siyah saçlı bir adamın fotoğrafı vardı.

Kanepede biraz aşağı kayarak başımı arkaya yasladım. "Profilinde ne yazıyor?"

"Kalbiyle ilgilenecek birine ihtiyacı olduğunu söylüyor." Bir an durdu. "Ve penisiyle."

"Ne kadar yaratıcı."

"Ah. Ve şu an... bana penisinin fotoğrafını gönderdi. Bir dakika dostum, önce adını mı söyleseydin acaba?" diye homurdandı ve ben de karşı koyamayarak güldüm.

Alistair'ın en yakın arkadaşlarımdan biri olmasının nedenlerinden biri de buydu. İsteseydim şu anda kafamın içinde dönüp duran düşünceleri onunla paylaşabilirdim. Aslında her şey hakkında konuşabilirdim ama bunu yapmak zorunda değildim. O kadar uzun zamandır arkadaştık ki birbirimizi tanıyor, sınırlarımızı biliyor ve buna saygı duyuyorduk. Tabii arada sırada bu sınırları test etsek de. Başka biriyle böyle bir dostluk kurabilir miydim, emin değildim.

"Aç mısın?" diye sordum bir süre sonra.

Alistair başını sallayınca mutfağı aradım. Babamla tartıştıktan sonra iştahım kaçmıştı ama şimdi açlıktan ölüyordum.

Yemek gelene kadar Alistair, yarı çıplak adamların fotoğraflarına bakmaya devam etti. Ben de dizüstü bilgisayarımdan takip ettiğim blogları karıştırdım. Birkaç lakros sayfası ve arkadaşlarımın blogları dışında, son birkaç aydır ağırlıklı olarak gezi bloglarını takip ediyordum. Yabancı ülkeler hakkındaki yazılar ve fotoğraflar kadar beni rahatlatan bir şey yoktu. Yeni paylaşımlardan bazılarını daha sonra okumak için işaretledim; şu anda gerçekten bir şeyleri anlayacak durumda değildim.

Takip listemde okul blogu da vardı. Aslında bunu sadece dalga geçmek için takip etmiştim ama şimdi adını görünce bir anda Ruby'nin yüzü gözümün önüne geldi. Midem hafifçe kasıldı; bunun açlıktan mı, alkolden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Parmağım istemsizce hareket etti ve blogu açtım.

Okul etkinliklerine göz attım; hepsi sıkıcıydı, makalelere göz gezdirdim; dayanılmaz derecede sıradandı ve Ruby'nin yüzünü arayarak fotoğraflara baktım. Adı birçok paylaşımda geçiyor, okul etkinliklerinde sık sık bahsediliyordu ama hiçbir fotoğrafı yoktu. Lydia bana Ruby'nin onları yakaladığını söylediğinde onu Google'da aratmış ve

hakkında olabildiğince fazla bilgi toplamaya çalışmıştım. Ama hiçbir şey yoktu. Ne Facebook'ta ne Twitter'da ne de Instagram'da hesabı vardı; en azından kendi adıyla.

Ruby Bell bir hayaletten farksızdı.

Aramaya devam ettikçe daha da sinirlenmeye başladım. Ne aradığımı bile bilmiyordum ama ne kadar bakarsam o kadar öfkeleniyordum. Neden bu kız hakkında hiçbir şey bulamıyordum ki?

"Sen gerçekten *okul bloguna* mı bakıyorsun?" diye sordu Alistair aniden.

Suçüstü yakalanmış gibi başımı kaldırdım. Alistair, dizüstü bilgisayarımın ekranına tiksintiyle bakarken tarayıcının arama çubuğundaki kelimeyi fark etti ve yüzü aydınlandı. "Ah, demek mesele bu," dedi kıkırdayarak.

"Ne?"

Gülümsemesi daha da yayıldı. "Bunu çocuklara anlatırsam..."

Bilgisayarın ekranını hızla kapattım. "Anlatacak bir şey yok."

Alistair'ın cevabı yemeklerimizi getiren hizmetçimiz Mary'nin kapıyı vurmasıyla yarıda kaldı. Mary küçük servis arabasını odamın içine sürerken ben de bardağımı tekrar doldurmak için sallanarak ayağa kalktım. Şimdi yalnızca babamın sesini değil, Ruby'nin o kendini beğenmiş yüzünü de aklımdan silmek zorundayım.

10

Ruby

Ajandama pembe kalemle yazılmış *Beaufort'a Viktorya dönemi kıyafetlerini sor* cümlesi resmen benimle alay ediyordu. Ama bunu yapmaya hiç niyetim yoktu.

Bu hafta James Beaufort'a fazlasıyla maruz kalmıştım ve hafta sonunu iple çekiyordum. Cadılar Bayramı partisinin temasını belirlediğimizden beri toplantılarımızda berbat davranıyor; ya arka arkaya kaba yorumlar yapıyor ya da bizi tamamen görmezden geliyordu. Eğer dün parti için hazırlayacağımız afişte otantik Viktoryen kıyafetler giymiş bir çiftin olması gerektiğine karar vermeseydik bu umurumda olmazdı. Böyle kıyafetlere hızlı ve ücretsiz ulaşmanın en kolay yolu da Beaufortların devasa arşiviydi.

Lin ve ben toplantıdan sonra hangimizin James'ten bu iyiliği isteyeceği konusunda kura çekmiştik ve tabii ki kaybeden ben olmuştum. O zamandan beri bu konuyu ona nasıl açabileceğimi düşünüyordum. Belki de sadece bir e-posta yazmalıydım. Böylece herkesin önünde ona sormak ve bir de üzerine alaycı bir cevap işitmek zorunda kalmazdım.

Ajandamı sertçe kapatıp sırt çantama yerleştirdim.

"Yer değiştirebiliriz," diye teklif etti Lin, kendi çantasını omzuna asarken. Sonra tepsisini alıp benimkinin üzerine koydu ve boşların bırakıldığı yere götürmek üzere ikisini birden kaldırdı.

Kısa bir an diğer seçeneğin –bir saat boyunca Lexington'ın yangın güvenliği yönetmelikleriyle ilgili dersini dinlemenin– daha iyi bir alternatif olup olmadığını düşündüm.

"Bir dakika," dedi Lin yemekhaneden çıkıp eğitim merkezine doğru beraber yürürken. "Geri alıyorum. Yer değiştirmek istemiyorum."

"Tüh. Hemen kabul edecektim."

Kampüs altın-kırmızı sonbahar ışığı içinde parlarken meşe ağaçlarının yaprakları canlı yeşilden soluk sarıya ya da koyu kırmızıya dönüşmeye başlamıştı.

"Hadi ama. O kadar da kötü değil."

"Kurada yangın güvenliği dersini çektiğinde 'Yaşasın' diye bağıran sen değil miydin?"

Suçüstü yakalanmış gibi sırıttı. "Onu aşırı kibirli buluyorum. Sonuçta, bu dönem bitene kadar ekibimizin bir üyesi. O zaman o da bir şeylere katkıda bulunabilir, değil mi? Üstelik tüm bunlar onun fikriydi."

"Evet. Ne yazık ki gerçekten iyi bir fikirdi." Eğitim merkezinin kapısına yeşil ışık yanana kadar öğrenci kimliğimi tuttum. Kapı açılınca da Lin'e geçmesi için yol verdim.

Eğitim merkezi, yalnızca lise son sınıf öğrencilerinin kullandığı küçük bir binaydı. Burada sunumlar için bir araya gelebilir ya da sınavlara çalışmak için sessiz bir ortam bulabilirdiniz. Bugün, asistan odalarından birinde Oxford'a başvuru sürecinde bizi bilgilendirecek bir çalışma grubunun ilk toplantısı vardı.

"Ah," diye fısıldadı Lin içeri girerken, bense bir anda gerildim.

İti an çomağı hazırla.

Oda yirmi kişilikti ve içeride Keshav, Lydia, Alistair, Wren, Cyril ve... James vardı. Ayrıca uzaktan tanıdığım iki kız ve bir erkekle büyük ihtimalle danışmanımız olan genç bir kadın bulunuyordu. Bizi sadece danışman kız selamladı.

Beaufort ve arkadaşlarından mümkün olduğunca uzağa oturmak için arka sıralardan birine yöneldim, Lin de peşimden gelip yanıma oturdu. Ajandamı, kalemlerimi ve bu çalışma grubu için aldığım yeni not defterimi çıkardım. Her şeyi masanın kenarına paralel olacak şekilde dizerken diğerlerini yok saymak için elimden geleni yapıyordum. James ile hiçbir şekilde muhatap olmak istemiyordum, özellikle de onun arkadaş grubuyla. Oxford'a başvuru sürecinde onun varlıklı ailelerden gelen ve nesiller boyunca Oxford'da okumuş insanlarla rekabet edecek olmak bile midemin altüst olmasına neden oluyordu.

Benim aksime Lin'in bu konuda nasıl hissettiğini bilmiyordum. Gerçi James'in arkadaş grubunun bir parçası olmamıştı hiç ama Elaine Ellington ve bir üst sınıftaki bazı kızlarla arkadaş olduğu için onun çevresinde bulunmuştu. Ama sonra babası annesini başka bir kadın için terk etmişti ve bu kadının sonradan bir servet avcısı olduğu ortaya çıkmıştı. Bir yıl içinde adam tüm varlığını kadına kaptırmış, bu da büyük bir skandala neden olmuştu. Wang ailesiyle artık ne iş dünyasında ne sosyetede ne de okulda kimsenin ilişki kurmak istememesinin sebebi buydu.

Lin'in Maxton Hall'a devam edebilmesi için annesi malikânelerini satıp Pemwick yakınlarında daha küçük bir eve taşınmak zorunda kalmıştı. Her halükârda bizim evimizin dört katı büyüklüğünde bir yerde yaşıyor olsalar da bu onlar için muazzam bir değişiklik olmalıydı. Bir anda sadece ailesini ve alışık olduğu hayatı değil, tüm arkadaşlarını da kaybetmişti.

Lin genellikle sanki bütün bunlar hiç yaşanmamış, değişen hiçbir şey yokmuş gibi davranırdı. Ama bazen gözlerinde eski hayatına duyduğu özlemi görebiliyordum. Özellikle de şu anda Cyril'in yanındaki boş sandalyeye hüzünle ba-

karken. Uzun zamandır bu ikisinin eskiden bir ilişkisi olup olmadığını merak ediyordum ama ne zaman bu konuyu açmaya yeltensem Lin her seferinde konuyu değiştiriyordu. Onu suçlayamam, sonuçta ben de özel hayatımla ilgili neredeyse hiçbir şey paylaşmazdım. Ama yine de merak ediyordum.

Gözlerim farkında olmadan James'e kaydı. Arkadaşları sohbet edip sürekli hareket ederken o hiç kıpırdamadan sandalyesinde oturuyordu. Wren ona bir şeyler söylese de dinlemediğinden oldukça emindim. Hangi düşüncelerin suratını asmasına neden olduğunu merak ettim.

"Hepinizin burada olmasına sevindim," diye başladı danışmanımız ben hızla gözlerimi James'ten kaçırırken. "Adım Philippa Winfield, bana Pippa diyebilirsiniz. Şu anda Oxford'daki ikinci dönemimdeyim ve bir zamanlar ben de sizinle aynı başvuru sürecinden geçtim. Yani, neler hissettiğinizi çok iyi anlıyorum."

Wren bir şeyler mırıldanınca Cyril gülerek boğazını temizledi. Muhtemelen Pippa'nın ne kadar güzel olduğunu konuşuyorlardı. Dalgalı, kısa kesilmiş koyu sarı saçları ve bembeyaz teniyle pahalı bir porselen bebek gibiydi.

"Önümüzdeki haftalarda size *Thinking Skills Assessment** ve mülakatlara hazırlanmanız konusunda yardımcı olacağım. TSA, Oxford'daki belirli bölümlere kabul edilmek için girmeniz gereken iki saatlik sınavdır. Üniversitenin, orada eğitim alacak beceri ve eleştirel düşünme yeteneğine sahip olup olmadığınızı değerlendirmesine yardımcı olur."

Ajandama Cadılar Bayramı'ndan hemen sonra yapılacak olan sınavın ve mülakatların tarihlerini not etmiştim ve bizi bekleyen soruları düşündükçe mideme kramplar

* Düşünme Becerileri Değerlendirmesi. (ç.n.)

giriyordu. Sonraki otuz dakika boyunca Pippa bize sınavın nasıl yapılandırıldığını ve hangi kısımlar için ne kadar zamanımız olacağını açıkladı; bunların hepsini zaten biliyordum. Ben sınavın akışını değil, onu nasıl geçebileceğimi öğrenmek istiyordum. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi Pippa sonunda ellerini çırptı. "En iyisi, metin kısmında gelebilecek örnek bir soruya göz atalım. Belirli soru kalıplarını diğer adaylarla tartışmak o zamanlar bana çok yardımcı olmuştu, ne de olsa hepimizin farklı yaklaşımları vardır ve bu, bazen oldukça aydınlatıcı olabilir. Bu yüzden burada da aynı yöntemi uygulayabieceğimizi düşündüm." Ardından dosyasını açıp bize dağıtmak üzere bir tomar kâğıt çıkardı. "İkinci sayfada ilk soruyu bulacaksınız. Sen," dedi ve eliyle yine bir şeyler fısıldayan Wren'i işaret etti. "Lütfen yüksek sesle soruyu oku."

"Büyük bir zevkle," dedi Wren küstah bir gülümsemeyle ve kâğıdı kaldırıp okumaya başladı: "İnsan, eylemlerinin nedenlerini açıklayabiliyorsa, bu onların rasyonel olduğu anlamına mı gelir?"

Lin hızla elini kaldırdı.

"Söz almana gerek yok, açık bir tartışma başlatıyorum," dedi Pippa ve devam etmesini istercesine Lin'e başını salladı.

"Tüm eylemlerin duygusal bir kaynağı vardır," diye başladı. "Her zaman düşünerek hareket etmek ve akıllıca kararlar almak gerektiği söylenir ama nihayetinde tüm kararlar duygular tarafından yönlendirilir, bu yüzden de rasyonel değildir."

"Bu çok kısa bir deneme olurdu," dedi Alistair ve arkadaşları kahkahalarla güldü. Bir tek James gülmüyordu. Sanki o sırada bir rüyadan uyanmış gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Aslında bu, daha da ayrıntılı olarak ele alınabilir veya aranızdan biri tarafından çürütülebilir bir argüman," dedi Pippa.

"Soruyu yanıtlamak için önce 'rasyonel' kelimesinin bu bağlamda ne anlama geldiğini tanımlamak gerekir," dedi Lydia aniden. Kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmış, elindeyse sorunun yazılı olduğu kâğıdı tutuyordu. Acaba hangi bölüme başvurmuştu?

"Rasyonalite, akılcılıkla şekillenen düşünme veya davranış biçimidir," diye mırıldandı Kesh.

"Bu bağlamda rasyonalite, mantık anlamına geliyor," dedim. "Fakat mantık öznel bir şeydir. Her insanın farklı kuralları, ilkeleri ve değerleri varken mantık nasıl tanımlanabilir?"

"Yine de herkes aşağı yukarı aynı ahlaki değerlere sahiptir," diye araya girdi Wren.

"Pek emin değilim," dedim tereddütle omuzlarımı silkerek. "Bence bu, nasıl bir aile tarafından yetiştirildiğine ve çevrendeki insanlara bağlı."

"Her insanın çocukluğunda öğrendiği ilk şeylerden biri başka insanlara zarar vermemek ve benzeri temel kurallardır. Eğer bu ilkelere göre hareket ediyorsa, bu objektif olarak rasyonel bir davranıştır," diye yanıtladı Wren.

"Ama her eylem bu ilkelere dayandırılamaz," diye itiraz etti Lin.

"Yani belli bir ilkeye uyduğunu bilerek bana zarar verecek bir şey yaptığımda bu, mantıklı bir karar mı olur?" diye sordu Lydia. Kafam karışmış hâlde ona baktım ama onun bakışları önündeki kâğıda sabitlenmiş durumdaydı.

"Eğer senin mantık anlayışına uyuyorsa, evet," diye yanıtladım kısa bir aradan sonra. "Bu, farklı insanların ne kadar farklı ilkelere sahip olabileceğini gösteriyor. Mese-

la ben hiçbir zaman bilerek kendime zarar verecek bir şey yapmam."

"Yani benim mantık anlayışım seninkinden daha mı az değerli?" Lydia'nın yüzü bir anda öfkeyle gerildi, solgun teninde kırmızı lekeler ortaya çıktı.

"Demek istediğim, bir eylemin, ister sahibine ister başkasına zarar verdiği durumlarda rasyonel olacağına inanmamam. Ama bu sadece benim görüşüm."

"Ve senin görüşün diğer insanlarınkinden daha değerli. Öyle mi?"

Şaşkınlıkla James'e baktım. O kadar alçak sesle konuşmuştu ki neredeyse onu duyamayacaktım. Artık aklı başka yerdeymiş gibi görünmüyordu. Şu an her şeyiyle bu odadaydı ve soğuk bakışlarını bana yönlendirmişti.

Sıkıca kalemimi kavradım. "Soruyu kendime göre yanıtlamıyorum, sadece herkesin farklı düşündüğünü ve hareket ettiğini söylüyorum."

"Diyelim ki bir partiye striptizciler sokarak oradaki herkesin keyifli vakit geçirmesini sağlamak istiyorum," dedi James yavaşça. "O zaman bu, senin bu soruya verdiğin anlam çerçevesinde tamamen rasyonel bir karar olurdu."

Kalemim her an ortadan ikiye ayrılabilirdi. "Bu rasyonel bir karar değildi, sadece ahlak dışı ve boktan bir hareketti."

"Mülakatlarda ve deneme yazılarında 'boktan' gibi kelimeleri kullanmamak en iyisi," diye araya girdi Pippa.

"Sen burada istenmeyen bir ayrım yapıyorsun," diye cevap verdi James kayıtsızca. "Örneğin, iki iş teklifi aldığını düşünelim. Birinde daha fazla maaş alacaksın ama daha az kazanacağın yerde de daha mutlu olacaksın. Mantıklı olan, daha yüksek maaşlı olanı seçmektir."

"Maddi bir sağduyu anlayışıyla hareket etmek senin gibi biri için hiç de şaşırtıcı olmazdı." Vücudum bir anda

enerjiyle doldu, sanki bu odada James ve benden başka hiç kimse yokmuş gibi hissettim.

James kaşını hafifçe kaldırdı. "Birincisi, beni tanımıyorsun. İkincisi, daha yüksek maaşlı işi seçmek rasyonel bir karardır."

"Neden acaba, sorabilir miyim?"

Doğrudan gözlerimin içine baktı. "Çünkü paran yoksa bu dünyada kimse seninle ilgilenmez."

Bu sözleriyle ayakkabılarımın aşınmış tabanlarının ve delik deşik sırt çantamın farkına vardım. İçimde şiddetli bir öfke patlaması yükseldi. "Kimin tarafından yetiştirildiğin işte buradan anlaşılıyor."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu tehlikeli bir sakinlikle.

Omuzlarımı silktim. "Eğer sana küçük yaştan itibaren paran olmadığı takdirde kimsenin seninle ilgilenmeyeceği öğretildiyse, o zaman sadece buna odaklanarak hareket etmen gayet anlaşılır bir durum. Sana acıyorum."

Çenesindeki bir kas seğirmeye başladı. "Artık daha fazla konuşmasan iyi olur, Ruby."

"Oxford'da kimsenin çenesini böyle kapattıramayacaksın. Belki de karşı çıkılmaya alışmalı veya reddedilme fikriyle barışmalısın. Gerçi o zaman bile sorun yaşamazsın, ne de olsa hâlâ zenginsin ve dünya senin etrafında dönüyor."

James sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Odaya ölüm sessizliği çöktü. Tek duyduğum hızla çarpan kalbim ve kulaklarımdaki şiddetli uğultuydu. Derken James o kadar ani bir hareketle ayağa kalktı ki sandalyesi devrilerek gürültüyle yere düştü. Büyük adımlarla odayı terk edip kapıyı sertçe arkasından çarptığında nefesimi tuttum.

Birden nerede olduğumun farkına vardım. James'in arkadaşları az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorlarmış

gibi şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Lydia'nın yüzünde tarifi imkânsız bir şok ifadesi vardı. Sırtımdan aşağıya soğuk terler boşandı. Yavaş yavaş adrenalin seviyem düşmeye başladı ve az önce neler söylediğimin farkına vardım. "Görünmez olmak" buraya kadardı. Profesyonelce tartışmak yerine olayı kişiselleştirmiştim çünkü James'e çok sinirlenmiştim. Söylediği doğruydu. Onu gerçekten tanımıyordum. Ve tam bir ahmak gibi davrandığı için onu böyle aşağılamaya hakkım yoktu. Bu şekilde ondan hiçbir farkım kalmıyordu.

Tanrı aşkına, bana ne olmuştu böyle?

11

James

Kâğıdın üzerinde çaprazlamasına uzanan desen oldukça etkileyici görünüyordu. Keskin siyah dişler, küçük sarmallar ve vahşi daireler neredeyse üç boyutlu bir etki yaratmıştı. Sanki elimi uzatsam, resmin içine çekilecekmişim gibi. Karalama yaparken ortaya çıkan şeyler beni hep şaşırtmıştır. İnsanı o anki düşüncelerinden başarıyla uzaklaştırmasını saymıyordum bile. Örneğin, birkaç yüz metre ötede, spor sahasında gelecek haftaki maç için antrenman yapan takım arkadaşlarımı ve şu anda bu odada tam bir saat on bir dakika daha geçirmem gerektiği gerçeğini unutmama yardımcı olduğu gibi.

"James!"

Başımı kaldırdım. Etkinlik komitesindeki herkes bana bakıyordu. "Ne?"

"Dinlememiş bile!" diye bağırdı Jessalyn öfkeyle Ruby'e bakıp, sanki bu işe yaramaz toplantıların hiç ilgimi çekmemesinin nedeni oymuş gibi.

"O zaman bir kez daha tekrarlıyorum," dedi Ruby sakince ve gözlerini gözlerime dikti . "Afiş için fotoğraf çekmemiz gerekiyor. Gormsey'de bir kostüm kiralama dükkânı var ama kıyafetlerin dandik olduğu çok belli oluyor."

"Gormsey mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Benim yaşadığım yer."

Orayı hiç duymamıştım.

Bir an kendimi Ruby'nin nasıl bir evde yaşadığını, ailesinin nasıl göründüğünü ve kardeşi olup olmadığını merak ederken buldum.

Oysa bunlar hiç umurumda olmayan şeylerdi.

"Geçen sefer, fotoğrafın mümkün olduğunca gerçekçi görünmesi konusunda karar kılmıştık. Ama iyi kostümler bulmak o kadar da kolay değil. En azından Beaufort yüz elli yıllık bir marka, öyle değil mi?"

Benimle samimi bir tonda konuşmaya çalışsa da damarlarımda dolaşan o tanıdık soğukluğu ısıtmaya yetmiyordu.

Sonrasında ne geleceğini tahmin edebiliyordum.

"Ailenden bize o dönemden kalma birkaç kıyafet ödünç vermelerini isteyebilir misin?"

Keşke not defterime karalama yapmaya devam edebilseydim. Ya da başka bir yerde olsaydım, mesela bir lakros maçında. Orada kimse benden bir şey istemezdi; sadece koşabilir, çarpışabilir, hamle yapabilir, gol atabilir ve özgür olabilirdim. Sahada her şeyi unutabilirdim ama burada kim olduğum ve geleceğimde beni neyin beklediği sürekli hatırlatılıyordu.

Boğazımı temizledim. "Maalesef yapamam."

Ruby sanki bu cevabı bekliyordu. "Tamam. Neden diye sorabilir miyim acaba?"

"Hayır, soramazsın."

"Yani, bu bize yardım etmek istemediğin anlamına mı geliyor?" diye sordu sesini olabildiğince yumuşak tutmaya çalışarak.

"Yapabilmek ya da istemek arasında bir fark yok. Cevabım değişmeyecek."

Sakin kalmaya çalışırken burun kanatları hafifçe genişledi. Bunu tam olarak başaramadığını görmekse ayrı bir

eğlenceydi. Onun gerçekten hoş olduğu gerçeğine kayıtsız kalmaya çalıştım. Daha önce böyle bir yüz hiç görmemiştim: Küçük kalkık burnu, dudaklarının gururlu çizgisine hiç uymuyor, kedi gibi gözleri burnunun üstündeki çillerle tezat oluşturuyor, düz saçları kalp şeklindeki yüzüne pek yakışmıyordu ama tuhaf bir şekilde her şey mükemmel bir uyum içindeydi. Ve onu her gördüğümde bana daha da çekici geliyordu.

Dün neden öyle kontrolümü kaybettiğimi anlayamıyordum. Sonuçta zengin, şımarık bir pislik olduğumu ilk defa duymuyordum. Hatta *Ruby*'nin bana bunu ilk kez söyleyişi bile değildi. Ama sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirmişti ve bundan hiç hoşlanmamıştım. Bu ben değildim ve arkadaşlarım da beni böyle tanımıyordu. Bugün hiçbirinin dünkü olaydan bahsetmemesi garibime gitmişti. Oysa benimle dalga geçer, durumu yumuşatırlar diye umuyordum. Ama sessiz kalmaları ve imalı bakışları Ruby'nin sözlerini daha önemli ve anlamlı hâle getirmişti.

İçime tuhaf bir his çöktü. Lanet olsun, okuldaki son yılımın tadını çıkarmak, hiçbir şeyi, hiç kimseyi düşünmeden sadece eğlenmek istemiştim. Ama lakros oynayamadığım yetmezmiş gibi bir de bu havasız berbat toplantı odasında oturup Ruby'yi dinlemek zorundaydım.

Ruby gözlerimin önünde parmaklarını şıklattı.

"Pardon," dedim ellerimi yüzümde gezdirerek. "Ne?"

"Arkadaşlar ona ihtiyacımız yok," dedi Kieran sinirli sinirli.

"Benim de size ihtiyacım yok ama ne yazık ki dönem sonuna kadar size katlanmak zorundayım," diye karşılık verdim ona soğuk bir bakış atarak.

"James!" diye bağırdı Ruby öfkeyle.

"Ne var? Dürüst konuşmak da mı yasak?"

"Bazen dürüst olmak da yersizdir."

Tam da ona "Şu konuşana bak" diye cevap vermek üzereydim ki kendimi tuttum. Nedense benimle böyle sert konuşması hoşuma gidiyordu. Muhtemelen bunun sebebi, iki haftadır arkadaşlarımla parti yapmamış olmamdı, içimde fazla enerji birikmişti. Bir an önce kafamı dağıtmam gerekiyordu. Fark ettirmeden cebimden telefonumu çıkardım ve grup sohbetimize mesaj attım. *Bu akşam bende parti.*

"Kostümleri kiralayalım," diye önerdi Lin. "Biraz Photoshop ile onları yeterince gerçekçi gösterebiliriz."

Kieran homurdandı. "Bu gerçekten çok aptalca. Ekibimizde James Beaufort var."

"Eğer James yardım etmek istemiyorsa o hâlde doğrudan *Beaufort*'la iletişime geçmemiz gerekecek," dedi Ruby birdenbire.

"Bunu yapmayacaksın," dedim gözümü telefonumdan ayırmadan. Alistair o sırada yeni gelenlerin ne kadar kötü oynadıklarını ve koçun kafayı yemek üzere olduğunu yazıyordu.

"Herhalde bunu yasaklamayacaksın, değil mi?"

Ailemle konuşmasını kesinlikle istemiyordum. Kimsenin aileme yaklaşmasını istemiyordum. Yaptıkları bağışlarla okulu azımsanmayacak boyutta finanse ettikleri ve her partiye katıldıkları düşünülürse bu neredeyse imkânsızdı ama Ruby'nin babamın yakınında olma ihtimali bile midemi altüst ediyordu.

"Gerçekten, haftalık toplantımızda Müdür Lexington'a senin ne kadar az katkıda bulunduğunu söylememi ister misin?"

Yavaşça başımı kaldırdım ve gözlerimi kısarak Ruby'ye baktım. Beni gerçekten tehdit etmeye çalıştığına inanamıyordum. Eğer bu kadar öfkeli olmasaydım bundan etkilenirdim.

"Ne yapıyorsan yap," diye homurdandım.

Geri kalan sürede onu görmezden geldim ve kimse de benimle konuşmadı. Not defterime sert desenler çizdim; pençelerinde lakros sopaları tutan sivri dişli, küçük canavarların oluşturduğu daireler ve keskin figürler. Ruby toplantının bittiğini söylediğinde o kadar hızlı ayağa kalktım ki yanımda oturan Camille korkuyla irkildi. Ruby aniden yolumu kestiğinde neredeyse kapıya varmak üzereydim.

"Bir dakika kalabilir misin?"

"Acelem var," dedim dişlerimi sıkarak.

Etrafından dolaşmaya çalıştım ama yine önümü kesti. "Lütfen."

Sesi artık birkaç dakika önce olduğu gibi sinirli değildi. Yorgun geliyordu, sanki bu odadan çıkmak için benim kadar sabırsızlanıyormuş gibi. Belki de bu yüzden başımı sallayıp diğerlerine yol verdim. Belki de bunun nedeni Müdür Lexington ve bu toplantılara gereğinden fazla katlanmak istememdi. En son Kieran çıktı ve kapıyı arkasından kapatmadan önce bana tuhaf bir bakış attı. Eğer tahmin yürütmem gerekseydi buna kıskançlık derdim. İlginç.

Ruby hafifçe öksürdü. Kalçasını masaya yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Eğer bana kızgınsan bunun acısını ekipten çıkarma. Diğerlerinin suçu yok ve bu nedenle işlerini zorlaştırman haksızlık olur."

Dün olanları düşününce kendimi kötü hissettim. Bana söylediği her kelimeyi hatırlıyordum. Ama ne olursa olsun, beni etkilediğini bilmesini istemiyordum.

Bu yüzden soğuk bir ifadeyle onu yanıtladım. "Sana kızgın değilim."

"Öyle görünmüyorsun."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Çalışma grubunda aptalca bir tartışmaya girdik, Ruby Bell. Bir noktada sıkıldım ve tartışmayı bıraktım. Benden ne istiyorsun?"

"Sadece özür dilemek istedim. Haksızlık ettim ve olayı kişiselleştirdim. Özür dilerim."

Tamam, beklediğim şey bu değildi. Doğru kelimeleri bulmak için bir anlığına duraksadım. "Eğer hâlâ bunu düşündüğümü zannediyorsan kendini fazla önemsiyorsun."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, belli ki cevabım onu şaşırtmıştı. "Biliyor musun? İyisi mi unutalım bunu."

"Benden bir şey istediğin için özür dilemek zorunda değilsin."

"Senden bir şey istediğim için özür dilemiyorum, James," diye karşılık verdi. "Gerçekten üzgün olduğum için özür diliyorum. Dün... sana kötü davrandım."

Bir süreliğine birbirimize baktık. Bakışlarında gizli bir şeyler arasam da hiçbir şey bulamadım. Yüzündeki ifade dürüst ve açıktı. Gerçekten ciddiydi. Kısa bir an seçeneklerimi düşündüm. Ona soğuk davranmaya devam edip söylediklerini umursamıyormuş gibi yapabilirdim. Ama o zaman gerçekten Lexington'a gidip beni kötüleyebilir, bu komitede kalacağım süreyi uzatabilirdi. Ayrıca bunu gerçekten de istemiyordum. Ruby Bell'le tartışmak inanılmaz yorucuydu. Bir noktada onunla uzlaşmak hayatımı çok daha kolaylaştırabilirdi.

"Tamam," dedim sadece.

Bir anda aramızdaki gerginlik kayboldu. Sanki yeniden nefes alabiliyordum, Ruby'nin omuzları da gevşemişti sanki.

"Güzel," diye yanıtladı. Bir an ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi durdu ve sonra başını sallayıp masasına geri döndü.

Ajandasını açıp bir yeri işaretledi. Gerçekten de benden özür dilemenin yapılacaklar listesindeki bir madde olup olmadığını merak ettim. Gerçi buna hiç şaşırmazdım.

Artık gidebilirdim; konuşulması gereken her şeyi konuşmuştuk. Ama neden hâlâ durup onun eşyalarını toplaması-

nı izlediğimi bilmiyordum. Her şeyin, o berbat sırt çantasının içinde bir yeri vardı sanki ve hepsini sırayla, neredeyse hipnotize edici bir şekilde yerleştiriyordu. Önce bir klasör, sonra bir not defteri, ardından kalemler, su şişesi ve en son da ajandası.

"Afiş için kaç tane kostüm gerekiyor?" diye sordum birdenbire.

Ruby bir anlığına dondu kaldı. Yavaşça başını kaldırıp bana baktı. "İki," dedi temkinli bir sesle. "Bir erkek ve bir kadın kostümü."

Çok umutlu görünmemeye çalıştığı ortadaydı, onu daha fazla bekletmemeye karar verdim.

"Aileme soracağım."

Ruby'nin gözleri parladı, belli ki sevincini bastırmak için epey çaba sarf ediyordu. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Şimdi mutlu musun?"

Ruby sırt çantasını kapatıp omzuna attıktan sonra bana doğru birkaç adım yaklaştı: "Teşekkür ederim. Bu bizim için gerçekten çok önemli."

Omuz silktim ve ilk defa, etkinlik komitesi toplantılarına katılmaya başladığımdan beri, birlikte odadan çıktık.

"Planlama iyi gidiyor, değil mi? Cadılar Bayramı için yani?"

Ruby şaşkınlıkla bana baktı. Ben de kendi sorduğum soruya şaşırmıştım. Neden buradan defolup gitmiyordum ki?

"Aslında evet. Ama sanırım partinin başarılı olduğunu görene kadar rahat uyuyamayacağım."

"Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Cevap vermeden önce birkaç dakika düşündü. "Ekibi yönetmekte başarılı olduğumu, bu görevi hak ettiğimi kanıtlamak istiyorum. Ekibe girmek için bile çok savaşmam gerekti ve sonra da Elaine'in beni ezmesine izin vermemek

için çok mücadele ettim." Bana özür dolu bir bakış atıp devam etti: "Biliyorum, siz arkadaşsınız ama o gerçekten de iyi bir takım lideri değildi. Ben sadece komite için harcadığım emeğin boşa gitmesini istemiyorum."

Düşünceli bir şekilde mırıldanınca bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Düşünüyorum da acaba benim de böylesi heyecan duyduğum bir şey var mı?"

"Lakros?"

Omuz silktim. "Belki."

Aşağıya inip kütüphanenin içinden geçerek dışarı çıktık, o an bana öylesi anlamsız ve sıkıcı gelen etkinliklerin başkalarının hayatlarında önemli bir yer tuttuğunu ilk kez fark ettim.

"Saat kaç oldu?" diye sordu Ruby aniden.

Saatime baktım. "Dörde geliyor."

Sessizce küfredip koşmaya başladı. "Otobüsümü kaçıracağım!"

Otobüs durağına doğru koşarken yeşil sırt çantası sırtında zıplıyor, kahverengi saçları havada uçuşuyordu.

Bense otoparkta, Rolls Royce'un içinde beni bekleyen şoförüme doğru yürüdüm. Bir anda ailemle konuşmanın o kadar da büyük bir yük olmadığını hissettim.

Ruby

Televizyonun karşısında ailem ve Ember'la oturmuş *The Voice Kids* izlerken telefonum titredi. Pantolonumun cebinden çıkardığım telefonumun kilit açma tuşu bir süredir takılıyordu ve her geçen gün daha da sert basmam gerektiğini hissediyordum. Telefonum nihayet komutu algılandığında donup kaldım.

Bilinmeyen bir numaradan mesaj gelmişti.

Afiş için kostümleri hazırladım. Yarın Londra'dan alabiliriz. – J.

"Bu kızın sekiz yaşında olduğuna inanamıyorum," dedi annem hayretle.

"Siz ikiniz neden şarkı söyleyemiyorsunuz?" diye sordu babam. "O zaman sizi de böyle bir programa gönderebilirdim."

"Bizim yeteneklerimiz başka alanlarda, baba," diye karşılık verdi Ember.

"Gerçekten mi? Neymiş onlar?" Boğuk bir ses duyunca başımı kaldırdım. Ember babama yastık fırlatmış, babamsa kahkahayla gülüyordu.

"Blogumun beş yüzü aşkın takipçisi var, baba. Dikiş dikebiliyorum ve insanlara benimki gibi bir vücutla ne isterlerse giyebileceklerini gösteriyorum; bu da bir şey, değil mi?"

"Beş yüzü geçtin mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Hafifçe başını salladı. Ettiğimiz kavgadan sonra pek konuşmamıştık. Ember hâlâ onu Maxton Hall'daki bir sonraki partiye götürmeyi reddettiğim için bana kızgındı, dolayısıyla bu önemli gelişme tamamen gözümden kaçmıştı.

"Bu harika. Tebrik ederim," dedim. Sözlerimin kulağa neden bu kadar zoraki geldiğini bilmiyordum çünkü gayet içtendim. Ember bir yılı aşkındır *Bellbird* üzerinde çalışıyordu ve bu blog üzerinde o kadar tutkuyla çalışıyordu ki başarılı olmayı kesinlikle hak ediyordu.

"Teşekkürler." Ember bakışlarını uzaktan kumandaya çevirdi ve onunla oynamaya başladı.

"Ember dikiş makinesiyle oraya katılsa olur mu sizce?" diye sordu babam aniden. "Ya da bir konuşma yapabilir.

Bize öğrettiklerini –hatta o Voldemort benzetmesini bile– oradaki insanlara da açıklayıp herkesin bunu anlamasını sağlarsan bence harika olur!"

Ember burun kıvırarak güldü. "Sanmıyorum, baba. O bir şarkı yarışması."

"Ah, evet. Haklısın. Peki *Britain's Got Talent*? Sonuçta o bir yetenek yarışması ve senin yaptığın şey oraya uymuyorsa başka ne uyar bilmiyorum. Olmadı senin beş yüz takipçini çağırıp seyircilerin arasına yerleştiririz. Sonra hep birlikte sana tezahürat yaparız."

"Kesinlikle!" dedim. "Tasarımlarınla seçmelere başvur. Ben de renkli pankartlar hazırlayıp takipçilerine dağıtırım."

Ember yüzünü buruşturunca ona dilimi çıkardım. Gözleri ışıldamaya başladı, ardından dudaklarında temkinli bir gülümseme belirdi. O anda her şeyin yeniden yoluna girdiğini hissettim. Her zaman olduğu gibi sessizce barışmıştık. Omuzlarımın rahatlayarak gevşedi.

Babam bir şeyler daha söyledi ama o sırada telefonuma tekrar bir mesaj geldiği için dikkatim oraya kaydı. Cevap yazmaya başladım ama hemen sildim. Nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyordum. James'le Londra'ya gitmek, Maxton Hall'un çizdiği sınırların dışında onunla bir gün geçirmek tuhaf bir düşünceydi. Tuhaf ama... doğrusunu söylemek gerekirse biraz da heyecan vericiydi. Tekrar yazmaya başladım.

Aniden yüzüme bir yastık çarptı.

"Hey!" diye bağırdım.

"Tartışmamız henüz bitmedi, Ruby," dedi babam ciddiyetle. "Sen de katıl."

"Hayır, baba, ben şarkı söyleyemiyorum ve hayır, sırf siz eğlenesiniz diye seçmelere katılmayacağım."

"Hımm," dedi babam düşünceli bir bakışla beni süzerek, o sırada annemden hayranlık dolu bir ses yükseldi. "Ne güzel sesi var bu küçük kızın!"

"Yetenek yarışmasını kazanmak için başka yollar da var. Dikiş olmazsa, hokkabazlık da öğrenebilirsin."

"Yarışmaya bu kadar meraklıysan, kendin katıl," dedim kuru bir sesle.

"Biliyor musunuz? Belki de katılırım," diye cevap verdi babam yapmacık bir kararlılıkla.

"Peki sahnede ne sergileyeceksin?" diye sordu annem dalgın bir şekilde, gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Mesela..."

Jüri üyesi Danny Jones düğmeye bastığında koltuğu dönmeye başladı. Annem sevinçten uçarken babam da coşkuyla kollarını havaya kaldırdı.

Ember'la göz göze gelip aynı anda kahkahayı bastık.

"Yarına bir programımız var mı?" diye sordum sahnedeki kız inip ortam biraz sakinleşince.

Babam başını iki yana salladı. "Hayır, neden?"

"Şu sıralar bir Cadılar Bayramı partisi planlıyoruz, kostüm almamız gerekiyor. Okuldan bir arkadaşım ayarlamış da yarın Londra'dan alabilir miyiz diye sordu."

"Bu iki saatlik bir yol. Arabayı senin gizemli okul arkadaşın mı kullanacak yoksa trenle mi gideceksiniz?" diye sordu annem.

Parmağımı kaldırıp "bir saniye" işareti yaptım. Sonra cevap yazdım:

Tamam. Londra'ya nasıl gidiyoruz? – R.B

Umarım baş harflerimin şaka olduğunu anlamıştır.

Şoförüm seni saat on gibi alır. Tamam mı? – J.M.B

Gizlice güldüm ve Ember'ın sorgulayan bakışlarını üzerimde hissettim.

Bir an için sırf M harfinin neyi temsil ettiğini öğrenmek için James'in adını Google'da aratmayı düşünsem de kendimi tuttum. Onu Google'da aratmak sınırı aşmak demekti. Hem internette onun hakkında yazılanları bilmek istemiyordum. Okulda dolaşan dedikodular bile bir ömür yeterdi.

"Anlaşılan okul arkadaşımın bir şoförü var," diye cevap verdim gecikmeli olarak.

"Şoförü mü?" diye sordu Ember şüpheyle. "Yani o meşhur züppelerden biri."

"Ailesi Beaufort'un sahibi."

"Bir Beaufort'la Londra'ya mı gitmek istiyorsun?" diye sordu babam. Sesinin tonu hem şaşkın hem de kuşkuluydu.

Yavaşça başımı salladım. "Evet. Arşivlerinden kostüm alacağız."

Babam kaşlarını çattı. "Ve ikiniz... yalnız mı gidiyorsunuz?"

"Hadi ama, Angus," diye araya girdi annem. "Ruby'yi rahat bırak."

"Ne var? Eğer bir randevusu varsa bunu bilmek isterim."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Bu bir randevu değil, baba. Okul için gidiyoruz."

Babam homurdanmakla yetinirken Ember kocaman gözlerle bana baktı. "Bu gerçekten inanılmaz," dedi geriye yaslanıp kollarını göğsünün önünde kavuştururken. "Bu öyle bir şey ki... Tanrım, Ruby. Bunun nasıl büyük bir fırsat olduğunun farkında değilsin."

"Senin için fotoğraflar çekerim," dedim onu sakinleştirmek için ama Ember inatla televizyona bakmaya devam etti.

"Yani gidebilir miyim?" diye sordum anneme dönerek. Bu odadaki tek mantıklı kişi şu an o gibiydi.

"Tabii ki," dedi annem ve babam ağzını açamadan ona uyarıcı bir bakış attı. "Kiminle nereye gideceğine karar verebilecek yaştasın."

Nedense annemin bu sözleri daha da kızarmama neden oldu. Bunu fazla önemsemeden cevap yazdım:

Tamam.
Ayrıca şampanya yerine Ben & Jerry's isterim. -R. J. B
Dipnot: Eğer bir harf daha eklersen meraktan kafayı yerim.

Bir an tereddüt ettim ve bu mesajı gerçekten böyle göndersem mi diye düşündüm. James ve ben mesajlaşırken şakalaşacak insanlar değildik. Ya da öyle miydik?

Yarın görüşürüz, Ruby.

Hayır, herhalde değildik.

Düzenleme
Ny.ozlem

12

Ruby

Ertesi sabah, Beaufort'a giderken ne giyeceğime dair en ufak bir fikrim olmadığı için delirme noktasına gelmiştim. Orada bir kıyafet yönetmeliği olup olmadığını bilmiyordum ve eğer varsa da acaba ne kadar şık olmam gerekiyordu? Ayrıca James'in takım elbise giyip giymeyeceğini de merak ediyordum. Daha önce okul dışında hiç görüşmemiştik, bu da birbirimizi sadece okul üniformalarımızla gördüğümüz anlamına geliyordu.

Sonunda siyah etek, dizüstü çoraplar ve beyaz dantelli yakası ve siyah kurdelesi olan hardal sarısı bir kazakta karar kıldım. Altına da birkaç ay önce Gormsey'deki ikinci el mağazasından aldığım siyah Oxford tarzı ayakkabılarımı giydim.

Moda konusunda Ember kadar cesur değildim. İçinde kendimi rahat hissettiğim ve uzun süre giyebileceğimi bildiğim şeyleri satın almayı tercih ederdim. Ama yine de süslenmeyi, kendime zaman ayırmayı ve bakımlı görünmeyi seviyordum ki bu da muhtemelen benim düzen takıntıma dayanıyordu.

Hazırlandıktan sonra her ihtimale karşı Ember'ın yanına uğradım. Başımı kapıdan uzattığımda o çoktan uyanmış, pencerenin önündeki küçük çalışma masasında oturuyordu.

"Ne var?" diye sordu bana dönmeden.

"Kıyafetim nasıl olmuş?" Sandalyesini bana doğru döndürünce ben de kıyafetimi görebilsin diye kapıyı sonuna kadar açtım.

"Çok hoş," dedi beni tepeden tırnağa süzdükten sonra.

"Gerçekten mi?" diye sordum etrafımda bir tur atarak. Ember gözlerini kısıp bana baktı.

"Randevu değil demek?" Sesinde muzip bir hava vardı.

Gözlerimi devirdim. "Ember, ona katlanamıyorum bile."

"Tabii tabii," deyip yerinden kalktı. Dolabına –duvara gömülü küçük bir odacığa– gitti ve kapısını açtı. Sonra da belinin yarısına kadar eğilip bir şeyler aramaya başladı. Sessizce arkasına geçip ne aradığına baktım. Yarım dakika sonra tekrar ortaya doğruldu ve bana bordo renkli küçük bir çanta uzattı.

"Benim çantam!"

"Öyle kızgınmış gibi yapma. Zaten sürekli sırt çantanla geziyorsun," dedi kendini savunurcasına. Kıyafetimi işaret etti. "Ama kombinine gerçekten çok yakışır."

"Bu kadar uzun zamandır sende olduğu için faiz almam lazım aslında." Çantanın üzerindeki ince toz tabakasını elimle sildim. Bunu da kasabanın merkezindeki ikinci el dükkânından almıştım. Komşumuz Bayan Felton beni annemin fırınında görüp çantanın bir zamanlar ona ait olduğunu –elli yıl önce– övünerek anlatana kadar da iki hafta boyunca gururla takmış, sonra da onu seve seve Ember'a vermiş, hatta bir süre de geri almak istememiştim. Ama şimdi çantayı elimde tutarken onu geri aldığıma mutlu olmuştum.

"Var olduğunu bile hatırlamadığın bir şey için faiz ödemem," diye karşılık verdi Ember.

Kapı zili çaldığında donup kaldım. Saate baktım. Ona çeyrek vardı. "Erken gelmiş," diye inledim ve odama koş-

tum, aceleyle telefonumu ve cüzdanımı bir çantadan diğerine aktardım.

"Ruby!" diye seslendi annem.

Aşağıya inerken sakin kalmam gerektiğini kendime hatırlattım. Heyecanlanmak için hiçbir sebebim yoktu. Bu sadece okul için yapılan bir geziydi; aynı şeyi Lin'le defalarca yapmıştık ve James'le de farklı olmayacaktı.

Derin bir nefes aldım ve merdivenin son basamaklarını indim. Kapının önüne geldiğimde annem kapıdaki bir adamla sohbet ediyordu. Bir an şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim.

Birincisi: James yalan söylememişti. Gerçekten bir şoförü vardı. Hem de üniforması, şapkası ve her şeyiyle. İkincisi: Şoför Antonio Banderas'a benziyordu. Esmer teni, koyu kahverengi gözleri ve etkileyici bir yüzü vardı. Muhtemelen kırklı yaşlarının ortasındaydı ve son derece yakışıklıydı. Eğer annemin yanaklarındaki pembeliği doğru anladıysam o da benim gibi düşünüyordu.

"Günaydın küçük hanım," dedi Zorro-Şoför ve selamlamak için hafifçe şapkasını kaldırarak.

"Günaydın..."

"Percy," diye yardımcı oldu annem ve gülümseyerek bana baktı.

"... Percy," diye tamamladım gülümseyerek ve askıdan kabanımı aldım. "Pekâlâ, anne. Sonra görüşürüz."

"İyi eğlenceler, tatlım. Bizim için fotoğraflar çek," dedi annem yanağıma bir öpücük kondurarak. Ardından dışarı çıkıp Percy'ye doğru yürüdüm. Bir an sonra Percy nereden çıktığı belli olmayan kocaman siyah şemsiyeyi başımın üzerinde açtı.

"Çok teşekkürler," dedim.

"Rica ederim, küçük hanım. Araba hemen şu tarafta."

Elini uzattığı yöne baktım ve şaşkınlıktan neredeyse donakaldım. Evimizin önündeki yolda simsiyah, parıl parıl bir Rolls Royce duruyordu. O kadar büyük ve gösterişliydi ki yol kenarına park etmiş diğer arabaların arasında âdeta bir uzay gemisi gibi görünüyordu; lüks arabaların görüntüsüne alışmış olan beni bile etkilemişti.

Percy arka kapılardan birini açtı ve ben arabaya binene kadar şemsiyeyi başımın üzerinde tuttu. Teşekkür etmeme karşılık olarak başını sallayıp kapıyı nazikçe kapattı. Aradan yarım dakika bile geçmemişti ki hareket etmeye başladık. Gergin bir hâlde eteğimi düzelttim ve otururken herhangi bir şeyin kayıp kaymadığını kontrol ettim.

Ancak ondan sonra James'e bakabildim.

Yan koltukta oturuyordu ve yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Sanki az önce arabasına binmiş olmama nasıl bir tepki vereceğini bilemiyormuş gibiydi. Üzerinde koyu gri, mükemmel bir takım elbise, beyaz bir gömlek, koyu renkli ipek kravat, kravatında da şık bir iğne vardı. Elinde, içindekinin elma suyu olması için içten içe dua ettiğim bir bardak tutuyordu ve sol parmağında daha önce hiç görmediğim gümüş bir yüzük vardı. Yüzüğün üzerine, kuşkusuz ailesine ait olan arma işlenmişti.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam kendi kıyafetimin içinde o kadar huzursuz hissediyordum. Kendi ikinci el kıyafetlerimin yanında James'in baştan sona her şeyi –saçının ayrımından, parlayan deri ayakkabılarının burnuna kadar– para kokuyordu. Bundan etkilenmemeliydim, sonuçta neye bulaştığımı biliyordum.

Ancak ikinci bakışta James'in ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Yeşile çalan mavi gözleri kızarmıştı ve altlarında koyu gölgeler vardı.

"Günaydın," dedi sonunda boğuk bir sesle.

Belki daha yeni uyanmıştı. Ya da sabaha kadar eğlenmiş ve hiç uyumamıştı.

"Günaydın," diye karşılık verdim. "Beni aldığın için teşekkür ederim."

Cevap vermeyip beni baştan aşağı süzdü ve ben de üzerimdeki gerginliği dağıtmak için etrafıma göz attım. Koltuklar deriydi, James'in tam karşısında içinde bardaklar olan bir bar ve bir tür mini buzdolabı olduğunu düşündüğüm kapaklı bir bölme bulunuyordu. Sürücü kısmıyla aramızda koyu renkli bir bölme vardı.

Aramızdaki sessizlik rahatsız edici olmaya başladığında başımla Percy'yi işaret ederek, "Şoförün bir Hollywood yıldızı gibi. Daha önce kırklı yaşlarda böyle yakışıklı birini hiç görmemiştim."

"İltifat ediyorsunuz, küçük hanım. Ben elli iki yaşındayım," diye duyuluyor Percy'nin sesi tavandaki hoparlörden.

Şaşkınlıkla James'e baktım. Gülümsemesi giderek tüm yüzüne yayıldı ve yanaklarım bir anda alev aldı.

"Böyle şeyler söyleyeceksen interkomu kapattığından emin olmalısın, Ruby Bell," dedi James ve yukarıyı işaret etti. Bakışmı takip ettiğimde tepemizde yanan kırmızı bir ışık gördüm.

"Ah."

"Ben hallediyorum efendim," dedi Percy ve bir saniye sonra ışık söndü.

İki elimle yüzümü kapatıp başımı iki yana salladım. "Filmlerde o bölme hep otomatik yükseliyor. Ayrıca bir düğmeye basılması gerektiğini nereden bileyim?"

"Üzülme. Percy benden pek iltifat duymaz. Kesin hoşuna gitmiştir."

"Bence insem iyi olur."

"Artık çok geç. Önümüzdeki iki saat boyunca burada benimle tutsaksın." Hafif bir tıkırtı duyuldu. "Al, senin için."

Yavaşça ellerimi yüzümden çektim. James bana mavi renkli küçük bir dondurma kabı uzattı.

"Gerçekten benim için dondurma mı getirdin?" dedim şaşkınlıkla.

"Evde vardı," dedi sadece. "Almazsan ben yerim."

Başka bir şey söylemeden elinden kabı aldım. James tekrar öne eğilip mini buzdolabından ikinci bir Ben & Jerry's kabı çıkardı. Folyoyu sıyırıp kapağı kaldırmasını ilgiyle izledim. Onu takım elbiseyle dondurma yerken görmek bana o kadar gerçekdışı geliyordu ki bir an gerçekten uyanık olup olmadığımı merak ettim.

Dondurma kabı elimin sıcaklığıyla terlemeye başladığında soğuk bir damla kucağıma düştü ve hemen bir peçete aramaya başladım.

"Önde sağda," dedi James başıyla barı işaret ederek.

Uzanıp bej renkli peçetelerden birini aldım ve kucağıma yaydıktan sonra kapağı kaldırıp ilk kaşığı ağzıma götürdüm. Keyifle gözlerimi kapadım. "Hmm. Kurabiye Parçacıklı."

"En sevdiğinin hangisi olduğunu tahmin etmem gerekti," dedi James. "Doğru tahmin etmiş miyim?"

"Evet. Kesinlikle Kurabiye Parçacıklı," dedim ama sonra bir anlığına duraksadım. "Aslında yeni çıkan Tuzlu Karamel de oldukça iyi. Onu denedin mi?"

James başını iki yana salladı.

Bir süre aramızda bir sessizlik oluştu. Sonra James, "Uzun zamandır yaptığım en iyi akşamdan kalma kahvaltısıydı."

Yani dün gece eğlencedeydi. "Uzun bir gece miydi?"

Dondurmasına doğru imalı gülümseyişinden sonra bunu sorduğuma pişman oldum. "Öyle denebilir."

"Demek o meşhur James Beaufort söylentileri doğru."

"Meşhur James Beaufort söylentileri mi?" diye sordu eğlenerek.

Tek kaşımı kaldırdım. "Hadi ama."

"Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok."

"Senin ve arkadaşlarınla ilgili bir yığın dedikodu dolaşıyor."

"Mesela?"

"Sabahları havyar yediğin, şampanya banyosu yaptığın, seks sırasında su yatağını patlattığın... bunun gibi şeyler işte."

Kaşığı ağzına götürürken donakaldı. Bir saniye, ardından bir saniye daha geçti. Sonunda kaşığı ağzına attı ve dondurmayı ağır ağır yerken derin düşüncelere dalmış gibi yaptı. Sanki yavaş yavaş uyanıyor, gözlerindeki donukluk kayboluyordu.

"Tamam, o zaman şu dedikoduları bir toparlayalım bakalım," diye başladı. "Havyar hiç sevmem. Balık yumurtası yeme düşüncesini bile iğrenç buluyorum. Kahvaltı yapacaksam genellikle bir smoothie içerim, ek olarak da poşe yumurta ve müsli yerim."

"Smoothie'nin içinde mi?" Tiksintiyle yüzümü buruşturdum.

"Hayır içinde değil. Yanında."

"Ha, şimdi oldu."

Tekrar kısa bir süre düşündü. "Şampanya meselesi de doğru değil. Yani, tam olarak. Bir seferinde Wren'in ailesine ait inanılmaz pahalı bir şampanya şişesini havuza düşürmüş ve içinde yüzmüştüm. Ama bu kasıtlı değildi."

"Wren'in ailesi kesin sana bayılıyordur."

"Hiç sorma," diye kıkırdadı ve dondurmasından bir kaşık daha aldı.

"Peki... su yatağı olayı ne?" diye sordum tereddütle.

James durdu ve parıldayan gözlerle bana baktı. "İlgini mi çekti?"

"Dürüst olmam gerekirse, evet," diye itiraf ettim gözlerimi onunkilerden ayırmadan. "Su yatakları o kadar da kolay yırtılıp patlamaz, öyle değil mi? Duyduğuma göre çok sağlamlarmış."

"Su yatağı değildi, normal bir yataktı."

Yutkundum. James'in gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey vardı. Karanlık, ağır, içimde bir kıpırtı oluşturan bir şey.

"Ne kadar sıkıcı," diye mırıldandım ama sesim yalanımı ele vermişti bile.

James'i seks yaparken hayal etmek istemiyordum.

Gerçekten istemiyordum.

Ama ne yazık ki kendimi yatağı nasıl kırmış olabileceğini düşünürken buldum. Ve o sırada nasıl göründüğü. Karşımda üstünü çıkarırken vücudunun bir kısmını görmüştüm. Yani güzel olduğunu biliyorum. Maç yaparken nasıl çevik hareket ettiğine de defalarca şahit olmuştum. Eminim yatağındaki kadınları epey mutlu ediyordur.

O an elimdeki dondurmaya şükrettim. Tek istediğim yüzümü içine daldırıp rahatlamaktı.

"Dedikoduların çoğu ya tamamen yalan ya da sadece küçük bir kısmı doğru," dedi bilmiş bir gülümsemeyle. Ne düşündüğümü anlamış gibiydi.

Su yatağı konusunu kapatmanın zamanının geldiğine karar verdim. "O zaman benim hakkımda hiç dedikodu olmamasına sevindim."

James dondurmasını tekrar buzluğa koyup kaşığı barın üzerine bıraktı. Sonra koltuğunda geriye yaslanıp düşünceli

bir şekilde bana baktı. "Lydia ile olan olaydan sonra seni biraz araştırdım."

"İnsanların benim hakkımda ne dediklerini öğrenmek istediğimden emin değilim," dedim yavaşça.

"Çoğu seni hiç tanımıyordu. Tanıyanlarsa kötü bir şey söylemedi."

Rahatlayarak nefes aldım. "Gerçekten mi?"

James başını salladı. "Sana karşı bu kadar şüpheci olmamın nedeni de bu zaten. Kimsenin hakkında kötü bir şey söylemediği biri kesin bir şeyler saklıyordur diye düşündüm."

Yüzümü buruşturdum. "Hiçbir şey sakladığım yok benim."

"Tabii canım." Gülümseyerek öne eğildi. "Hadi ama Ruby. Bana diğer öğrencilerin hakkında bilmediği bir şey söyle."

Hiç düşünmeden başımı iki yana salladım. Hayır. Kesinlikle böyle bir oyuna gelmezdim. "Önce sen. Hakkında kimsenin bilmediği bir şey anlat."

İtiraz etmesini bekledim ama bunun yerine gerçekten soruyu düşünmeye başladı.

"Eğer Oxford'a kabul edilmezsem babam beni öldürür," dedi rahatça sanki bu gerçeği çoktan kabullenmiş gibi. Ama gözleri başka bir şey anlatıyordu.

"Baban da orada okuduğu için mi?"

"Annem de babam da Oxford mezunu. Onların ailesi de."

James'i ve arkadaşlarını aileleri sayesinde Oxford gibi bir üniversiteye kabul edilme şansları olduğu için hep kıskanmıştım. Ama şimdi bunun başka bir yönü olduğunu da fark ediyordum. Bu beklentinin üzerinde yarattığı aşırı baskıyla James'in çalışma grubundaki sert tepkisini şimdi daha iyi anlıyordum. Sözlerimle onu gerçekten incitmiş olmalıydım.

"Kendimi bildim bileli tek hayalim Oxford'a gitmek," dedim bir süre sonra. Aniden kendimle ilgili bir şeyler paylaşmanın bir sorun olmayacağını hissettim. Sonuçta o da bana kendini açmıştı ve bu onu daha iyi anlamama yardımcı olmuştu. Tanıştığımızdan beri sadece kavga ediyorduk. Belki de birbirimize karşı duyduğumuz önyargıları biraz olsun kırmak fena olmazdı. "Ailem her ne kadar bunun hayal olduğunu bilse de beni hep destekledi. Gerçi notlarım her zaman iyiydi ama sadece Oxford için yeterli değildi. Ama sonra Maxton Hall'un her yıl bir avuç öğrenciye burs verdiğini duyunca başvurduk. Hiçbirimiz kabul edileceğimi beklemiyorduk ama demek ki mülakatlarda bir şeyleri doğru yapmıştım. O günden beri artık o kadar da çılgınca gelmeyen bu hayalim için elimden gelen her şeyi yapacağıma kendime söz verdim. Ailemi gururlandırmak istiyorum. Kendimi de tabii."

James bir an sustu. Bana baktığında maviye çalan yeşil gözlerindeki o ani yoğunluk içimi titretti. "Kaç yıldır bu okuldasın?"

"İki yıl."

Homurdandı.

"Homurdanacak ne var?" diye sordum.

Tedirginlikle omuzlarını silkti. "Sadece... seni daha önce nasıl fark etmediğimi merak ettim."

Kalbim hızla atmaya başladı. Aynı anda içimden kendimi tebrik ettim; anlaşılan benim dikkat çekmeme kuralım kusursuz işliyordu. "Koridorlarda gölge gibi dolaşıp duvarların içinden geçmek gibi bir yeteneğim var."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sanki Maxton Hall'un hayaletiymişsin gibi konuşuyorsun. Ya da bir bukalemun. Neyse konumuza geri dönelim: Sıra sende."

"Ne sırası?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Hakkında kimsenin bilmediği bir şeyi anlatma sırası."

"Ama bunu daha az önce yaptım!"

Başını iki yana salladı. "O sayılmaz. Sadece sana anlattıklarıma tepki verdin."

Derin bir nefes alıp yavaş yavaş verirken ona ne söyleyebileceğimi düşündüm. Meraklı bakışlarının üzerimde olması bunu pek kolaylaştırmıyordu tabii.

Pes edip başımı salladım. "Anlatacak bir şey yok."

"Sana inanmıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı. "Hadi ama. Sadece ders çalışıyor olamazsın."

Ama öyle, diye geçirdim içimden, sadece ders çalışıyordum. Ama o anda aklıma başka bir şey geldi. "Manga okurum."

James sanki yanlış duymuş gibi bana bakıp gülümsedi. "Eh, bu da bir şey. Gerçi buna 'gizli sır' demek zor ama neyse. En sevdiğin manga hangisi?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Böyle bir soru beklemiyordum.

"*Death Note*," dedim biraz gecikmeli olarak.

"Bana da önerir misin?"

James'in yatak kıran seks tanrısı hikâyelerinden en sevdiğim mangalara nasıl geldiğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten. Yine de yavaşça başımı salladım. "Bence *Death Note* okumamış biri genel kültürün önemli bir parçasından eksik kalmış demektir."

James sarsılmış gibi göründü. "Bu korkunç olurdu."

Dudaklarım istemeden yukarı kıvrıldı.

Ve güldüm.

James Beaufort beni güldürmüştü.

Bunu fark eder etmez başımı çevirip camdan dışarı baksam da onun bunu gördüğünden emindim. Gözlerine belli belirsiz bir zafer parıltısı yerleşmişti.

Nedenini merak etmekten kendimi alamadım.

13

Ruby

BEAUFORT

James'in soyadı, şirketin genel merkez binasının cephesini görkemli harflerle süslüyordu. O, arabadan inip kararlı bir şekilde girişe doğru ilerlerken bense durup önce tabelaya sonra da –James'in yolculuk sırasında bana anlattığı– alt katında İngiltere'nin en büyük Beaufort şubesinin olduğu, üst katındaysa tasarım, satış, müşteri hizmetleri ve tabii ki terzi atölyesinin bulunduğu bu devasa modern binaya hayranlıkla bakakaldım. Cam cepheler altı kat boyunca yükseliyor, içerideyse markayı meşhur eden klasik kıyafetler giydirilmiş vitrin mankenleri sergileniyordu.

"Geliyor musun?" diye seslendi James giriş kapısından.

Yolun geri kalanı boyunca sohbet etmiştik. Çok değil ama beklediğimden daha fazlaydı. Bir rüyadaymışım hissiyse hâlâ geçmemişti.

Londra'daydım. James Beaufort'la birlikte.

Buna inanamıyordum.

"Ruby!" diye tekrar seslendi James ve kaşlarını kaldırarak saatini işaret etti.

Bu beni içinde bulunduğum trans hâlinden çıkardı. Telaşla ona doğru yürüdüm. Bana kapıyı tuttu, tereddütle içeri adımımı attım ve etrafıma bakındım.

Burası, yıllar önce ailemle birlikte gittiğim mağazadan çok daha büyüktü. Yüksek tavan, beyaz duvarlar ve cilalı parke zemin siyah mobilyalara rağmen mekâna ferah ve davetkâr bir hava katıyordu. Arka duvarda tavana kadar uzanan raflar vardı ve bu raflarda sayısız gömlek diziliydi. Rafların üstünde pirinç bir boru uzanıyor, sol tarafındaysa bir merdiven asılıydı. Giriş bölümünün hemen arkasında, ortasında pirinç bir geyik heykeli bulunan yuvarlak bir masa yer alıyordu ve etrafında özenle katlanmış pantolonlar küçük yığınlar hâlinde dizilmişti. Masanın tam tepesinde asılı duran avizenin ışığı mekâna yumuşak bir sıcaklık katıyordu. Mağazanın kokusu bugüne kadar kokladığım hiçbir şeye benzemiyordu, keskin ama rahatsız etmeyen bir notası vardı; kumaşların doğal kokusuna muhtemelen oda kokusu eşlik ediyordu.

James kolumdan hafifçe ittiğinde ona döndüm, başıyla mağazanın arka tarafını işaret ediyordu. Yavaşça onu takip ettim. Sağ tarafımızda bütün duvarı kaplayan başka bir raf daha vardı. Rafların ortasında büyük bir boşluk bırakılmış, oraya çeşitli takım elbiseler giymiş erkeklerin fotoğrafları asılmıştı ve bunlar iki yandan pirinç lambalarla aydınlatılıyordu. Hemen altında kareli yastıklarla süslenmiş koyu yeşil kadife bir kanepe, kürk kaplı bir döşek ve üzerinde kristal bardaklarla içi su dolu bir sürahi duran cam bir masa bulunuyordu.

Etrafımız tüvitler, zarif ipekler ve en kaliteli derilerle çevriliydi; Beaufort'un kullandığı kumaşlar dünyanın en iyisiydi ve bu onların kalite vaadiydi. Hiç şüphesiz aristokratların ve politikacıların alışveriş yaptığı bir mağazadaydım ve istemesem de kendimi dışlanmış hissediyordum.

Belki de bunun nedeni, etrafta sadece adamların olmasıydı. Satışta adamlar, büyük aynaların önündeki platform-

ların üzerinde dikilen adamlar, ölçü almak için onların önünde eğilen adamlar ve bir de yanımdaki.

Aniden bahsettiğim adamlardan biri yerden kalktı. Paçasının boyunu işaretlediği müşteriye bir şeyler söyledi ve bakışları bize kaydı. James'i tanıdığında resmen donakaldığını fark ettim. "Bay Beaufort!" Kireç gibi olmuş yüzüyle kol saatine baktı.

"Sorun yok, Tristan, zamanımız var," diye cevap verdi James.

Sesinin tonu hiç tanıdık gelmemişti. Sanki başka biri konuşuyordu. Üstün ve otoriter. Göz ucuyla ona baktığımda dik duruşu dikkatimi çekti. Her ne kadar ellerini rahatça pantolonunun ceplerine sokmuş olsa da bu mağazada herhangi biri olmadığı açıktı. Bunu nasıl yaptığını merak ettim. Gittiği her yerde sanki kendi imparatorluğunu kuruyordu. Okulda, lakros sahasında, bu mağazada. Acaba bir dondurmacıya girdiği zaman da böyle oluyor muydu? Belki bunu bir ara test etmeliydim.

Tristan başka bir terziye gelmesini işaret ederek mezurasını ona verdi. Sonra aceleyle yanımıza gelip James'in elini sıktı. "Sizi karşılayamadığım için affedin."

"Önemli değil, Tristan," diye karşılık verdi James. "Bize ayıracak zamanın var mı, yoksa meşgul müsün?"

Terzi tedirgin bir şekilde ona baktı. "Elbette sizin için vaktim var, efendim."

James bana döndü. "Ruby, bu Tristan MacIntyre, Beaufort'un baş terzisi. Tristan bu da Ruby Bell. Maxton Hall'daki etkinlik komitesinin başkanı."

Kaşlarımı kaldırarak James'e baktım. Beni böyle tanıtmasına şaşırmıştım. Sadece onunla aynı okula gittiğimi de söyleyebilirdi. Ya da sadece ismimi.

Tristan ceketini düzeltip bana baktığında duruşu biraz rahatladı. Dudaklarına usta bir gülümseme yerleşti. "Bay

Beaufort buraya okul arkadaşlarını pek sık getirmez, sizinle tanışmaktan büyük bir mutluluk duydum, Bayan Bell."

Karşılık olarak ben de gülümsedim ve elimi uzattım. Ama beklediğimin aksine tokalaşmak yerine elimi hafifçe çevirip üzerine bir öpücük konduracakmış gibi yaptı. Bir anda reverans yapma isteği duysam da son anda kendimi tutmayı akıl edebildim. Onun yerine, "O mutluluk bana ait, Bay MacIntyre."

"Lütfen bana Tristan deyin."

"Eğer siz de bana Ruby derseniz."

Gülümsemesi genişledi ve anlamlı bir bakışla James'e döndü: "Sizin için arşivden birkaç kostüm getirdik. Yukarıda, terzi atölyesindeler. Lütfen beni takip edin."

Arkasını dönüp bizi mağazanın içinden arkadaki ahşap kapıya yönlendirdi. Oradan geçerek merdivenlere ulaştık.

"Umarım seçtiğimiz kıyafetler hoşunuza gider," dedi Tristan yukarı çıkarken. "Bizzat sizin büyük büyük büyük büyükbabanız tarafından tasarlanmış, Bay Beaufort."

Şaşkınlıkla James'e baktım ama yüzü ifadesizdi. "Eminim etkinlik için yeterli olacaktır."

"Beaufort'u kuran büyük büyük büyük büyükbaba mı?" diye sordum merakla.

Tristan başıyla onayladı. "Aynen öyle, eşiyle beraber 1857'de kurmuşlar. Beaufort'un başlangıçta hem erkekler hem de kadınlar için bir moda evi olduğunu biliyor muydunuz? Ancak yirminci yüzyılın başında tek bir alana sadık kalınmasına karar verilmiş."

Bunu Lin'in, kostümleri James'e sormamızı önerdiğinden beri biliyordum. Ben kadın kıyafeti eksik olacağından dolayı bunun işe yaramayacağını söyleyince Lin de bana markanın başlangıç zamanlarını anlatmış ve o dönemde satılan gösterişli elbiselerin fotoğraflarını göstermişti.

"Evet," dedim biraz sonra. "Ama nedenini bilmiyorum."

"Ekonomik durumumuz kötüydü," dedi James. "Büyük büyükbabam birkaç yanlış karar almış ve iflasın eşiğine gelmişiz. Bir alana yönelmek tek çözümmüş."

"Sonrasında Beaufort bugün bildiğimiz markaya dönüştü," dedi Tristan sanki o günleri yaşamış gibi. "Bizim gibi takım elbise yapanı bulamazsınız. Gündelik olanlardan şık seçeneklere kadar her ihtiyacınızı bizde bulabilirsiniz. Kalitemiz hazır giyim ürünleriyle kıyaslanamaz bile, ayrıca her takım elbiseyi müşterinin baş harflerini işleyerek kişiselleştiriyoruz. Bay Beaufort, lütfen siz de gösterin."

Durup benden bir basamak aşağıda duran James'e döndüm. Şimdi gözlerimiz aynı hizadaydı. Bakışım bir an gözlerinde takılı kaldı, ifadesini yine çözemiyordum. Sonra bakışlarımı koyu gri ceketinin cebine işlenmiş JMB harflerine doğru indirdim.

"Dünden beri M'nin neyin kısaltması olduğunu merak ediyorum," diye itiraf ettim. Tekrar başımı kaldırdığımda ona o kadar yakındım ki yüzünde daha önce hiç fark etmediğim detaylar dikkatimi çekti. Kirpiklerinin saç rengine göre ne kadar koyu olduğu. Ya da yanaklarındaki solgun çiller.

"Mortimer," dedi yavaşça.

"Baban gibi mi?"

Başıyla onayladı ve gözlerini Tristan'a çevirdi. Belli ki bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu.

Merdivenin geri kalanını çıkarken Tristan bana Beaufort terzilerinin kullandığı özel kumaşları ve manşet düğmeleri çeşitlerinin ne kadar çok olduğunu anlattı.

Bana göre bir takım elbise sadece... bir takım elbiseydi. Şimdiye kadar aralarında büyük farklar olabileceğini, bu kadar fazla karar alınması gerektiğini ya da üretim şekillerinin çeşitliliğini hiç düşünmemiştim.

"Bizde her kare ölçülür, tesadüfe yer bırakmayız," dedi Tristan merdiven boşluğundan çıkıp aydınlatılmış bir koridora girdiğimizde. "Bu, Beaufort'un ilkesidir. Son derece özenli çalışır ve en yüksek kaliteyi sunarız. Bu yüzden kraliyet ailesini giydirme şerefi bize aittir." Duvarda asılı bir fotoğrafın önünde durdu. Yaklaştığımda ağzım açık kaldı.

Veliaht prensin fotoğrafıydı bu.

"Yok artık, onu da mı siz giydirdiniz?" dedim hayranlıkla.

James hiçbir şey demezken Tristan gururla gülümsedi. "Sadece onu değil."

Koridorda yürümeye devam ettik; duvar boyunca baştan sona ünlülerin, politikacıların ve aristokratların fotoğrafları asılıydı ve hepsi Beaufort takımları giymişti. Pierce Brosnan'ın, Beatles'ın hatta başbakanın fotoğrafını gördüm. Ayrıca benim tanımadığım ama çok güçlü ve zengin oldukları her hâllerinden belli olan daha birçok adam vardı.

"Bütün bu insanlarla tanıştın mı?" diye sordum James'e dönerek.

Omuzlarını silkti. "Bazılarıyla."

"Gerçekten çok havalı," diye mırıldandım. Tristan koridorun sonunda kapıyı açıp sonunda bizi atölyeye getirdiğinde neredeyse biraz üzülmüştüm.

Merakla etrafıma bakındım. Salon çok genişti, neredeyse bir hangar büyüklüğündeydi ve aşırı aydınlıktı. Cumartesi olmasına rağmen prova mankenleriyle beraber üzerlerine kumaşlar yığılmış masaların ardında elli kişiye yakın kişi çalışıyordu.

"Gelin, kostümler arka tarafta." Tristan önden yürürken bizde peşinden salonu boydan boya geçtik. Geçerken çalışanlar James'e kibarca ama resmi şekilde selam verdiler. Omzumun üzerinden arkaya baktığımda kafa kafaya verip

fısıldaştıklarını gördüm. Kaşlarımı çatarak James'e baktım. Yüzüne, okuldan alışık olduğum o soğuk kibir maskesini takmıştı. Şu anda aklından ne geçtiğini merak ediyordum. Buradaki insanların kendisinden korkuyor olmasından pek de memnun görünmüyordu.

Birden onun hakkında daha fazla şey bilmek istediğimi fark ettim. James, *Beaufort* ve bu varlıklı ailenin perde arkasında neler olup bittiği hakkında daha fazla şey.

Tristan aniden durduğunda düşüncelerimden sıyrıldım. "*Voilà*," dedi yanındaki prova mankenini göstererek.

Nefesim kesildi.

Mankenin üzerinde Viktorya dönemini tarzında bir elbise vardı. Yeşil ipekten yapılmış, iki parçalı ve kısa kolları siyah dantel volanlarla süslenmişti. Üst kısmı bele tam oturuyordu, dekoltesi kalp şeklinde zarif bir kesime sahipti ve siyah taşlarla bezenmişti. Gösterişli eteği, kabarık iç eteğiyle daha büyük ve ağır görünüyordu. Arasından dantel şeritler geçen pileli yeşil kumaş yere kadar uzanıyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel elbise olabilirdi.

Bunu eve veya okula nasıl götüreceğimi bile bilmiyordum. Kirletmekten korktuğum için dokunmaya bile cesaret edemiyordum.

Elbiseli mankenin arkasında redingot, yelek, gömlek ve pantolondan oluşan erkek kıyafetleri içinde bir manken daha vardı. Redingot bele tam oturmuştu ve sanki yumuşak yünlü bir kumaştan yapılmış gibi görünüyordu. Siyah yeleğin birçok cebi vardı ve alt kısmı sivrilerek aşağı iniyordu. Beyaz gömleğin küçük yakasında benim bildiğim kravatlardan daha geniş ve farklı görünen siyah bir kravat bağlanmıştı.

"O dönemin beyefendileri giyinirken asla işin kolayına kaçmazlardı. Her detay kusursuz olmak zorundaydı," diye

açıkladı Tristan ve mankendeki erkek kıyafetini çıkarmaya başladı. Bunu yaptıktan sonra James'e dönüp perde arkasını işaret etti. "Buyurun, Bay Beaufort. Bakalım üzerinize olacak mı?"

James bana bakmadan Tristan'ın arkasından perde arkasına geçti. Sanki kendini dinlenme moduna almış ve hiç burada değilmiş gibi bir havası vardı hâlâ. Rolls-Royce'tan indiğimizden beri yüzünde tek bir duygu ifadesi görmemiştim. Sanki tek hedefi buradaki insanlarla düşüncelerini veya duygularını paylaşmamaktı.

Tristan'ın mırıldanmaları ve kumaş hışırtıları arasında ben de usulca elbiseye bir adım daha yaklaştım. Acaba daha önce bu elbiseyi kim giymişti ve nasıl bir hayat yaşamıştı? Hayalleri var mıydı, onları gerçekleştirebilmiş miydi?

Yaklaşık beş dakika sonra Tristan tekrar yanıma geldi. "Üzerinde kusursuz durdu," dedi zafer kazanmış bir edayla.

"Benim ölçülerimi biliyorsun, Tristan," dedi James kayıtsız bir sesle. "Kesin biraz müdahale etmişsindir." Sonra da perdenin arkasından çıktı.

Ağzımın kuruduğunu hissettim.

James sanki on dokuzuncu yüzyıldan fırlamış gibiydi. Kostüm üzerine kusursuz oturmuş, hatta Tristan onun saçlarını yana tarayıp eline bir baston tutuşturmuştu. Baştan aşağı onu süzdüm.

James tek kelimeyle *masallardaki* gibi görünüyordu.

Nasıl dikkatle onu seyrettiğimi ancak tekrar yüzüne baktığımda fark ettim, yüzündeki muzır sırıtışa bakılırsa James az önce aklımdan geçenleri çok iyi biliyordu. Yanaklarım kızardı.

"Sıra sizde, Ruby," diye beni çağırdı Tristan.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Ne sırası?"

"E, giyinme sırası tabii ki." Elbiseyi işaret etti. Önce ona, sonra James'e baktım. James kahkahasını zor bastı-

rıyor gibiydi. Ancak o zaman ikisinin benden ne istediğini anladım.

"Hayatta olmaz!" dedim panikle. Ben sadece kostümleri *almaya* gelmiştim. Giymekten hiç söz edilmemişti.

"Yalnızca ben mi zamanda yolculuk yapacağım sandın? Hiç sanmıyorum." James bastonu bana doğru uzatıp biraz sertçe bacağıma vurdu. "Lütfen üstünüzü değiştirin."

"Gerçek bir beyefendi asla bir hanımefendiye bastonla vurmaz, Bay Beaufort," diye araya girdi Tristan.

James homurdandı. "Ruby bir hanımefendi değil, Tristan. O bir zorba."

"Sen benim zorba tarafımı daha hiç görmedin. İstersen seve seve gösteririm."

Gözlerimi kısarak James'e baktım. "Tristan, acaba bir bastonunuz daha var mı?"

"Korkarım yok. Ama bu harika elbiseyle bastona ihtiyacınız olmayacak. Buyurun," dedi Tristan. Öyle umutla bakıyordu ki daha fazla karşı koyamadım. Peşinden perdenin arkasına geçtim, bir an ortadan kayboldu ve kısa süre sonra bana asistanı olarak tanıttığı ve iki parçalı elbiseyi giymeme yardımcı olacak bir kadınla geri geldi. Anlaşılan bu elbiseyi asla kendi başıma giyemezmişim. Bir sürü minik kopçayı kapatmak başlı başına bir sanattı ve hem üst kısmın hem de eteğin metal balenlerle güçlendirilmiş olmasından söz etmiyordum bile. Her ikisini de giyerken iyice eğilip bükülmem gerekti. Giyinmem bittiğinde eteğimin çapı o kadar genişti ki perdeyle duvarın arasına zor sığdım.

"Hazırız, efendim," diye seslendi Tristan'ın asistanı ve Tristan tekrar yanımıza geldi. Beni gördüğünde sevinçle ellerini çırptı, yüzü aydınlandı. "Şahane! Sadece son birkaç dokunuş..." Aniden bir yerlerden bir saç tokası çıkarıp arkama geçti. Saçımın üst kısmını –en azından öyle hisset-

tim– alıp arkaya çekti ve tokayla sıkıca tutturdu. Sonra tekrar önüme geçti ve yüzünde memnun bir ifade belirene kadar birkaç saç telini düzeltti. Sonrasında nihayet arkamdaki duvara asılı olan aynaya dönmeme izin verdi.

Nefesim kesildi.

Böyle görünebileceğimi düşünmemiştim. Elbise yalnızca vücuduma tam oturmakla kalmamış, aynı zamanda elbiseyi daha önce giyen kadının ruhunu da üzerime geçirmiş gibiydim. Kendimi hem güzel hem güçlü hem de etkileyici hissediyordum. Sanki dünya ayaklarımın altına serilmişti ve istediğimi elde etmem için parmaklarımı şıklatmam yeterliydi. Yavaşça Tristan'a doğru dönüp gülümsedim. "Beni bu elbiseyi giymeye zorladığınız için teşekkür ederim."

Reverans yaparmış gibi selam verdi. "Bay Beaufort," dedi törensi bir edayla. "Size Bayan Ruby Bell'i takdim ediyorum."

Dikkatlice hareket etmeye başladım. Bir adım, iki adım, perdenin arkasından çıktım, dört adım, beş adım... Sonunda durup başımı kaldırmaya cesaret edebildim.

James, Tristan'ın asistanıyla sohbet ediyordu ama beni gördüğünde cümlesinin ortasında sustu. Kaşları yukarı kalktı ve dudakları hafifçe aralandı. Sanki hiç acelesi yokmuş gibi beni baştan aşağı süzdü, bense sadece yutkunmakla yetindim.

Sonra anlayamadığım bir şey mırıldandı.

"Ne dedin?"

Boğazını temizledi. "Çok güzel... görünüyorsun."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Daha önce de erkeklerden iltifat almıştım ama bu seferki farklı hissettiriyordu. James'in sık sık böyle şeyler söyleyen biri olduğunu sanmıyordum. Sözleri bana... dürüstmüş gibi geldi. Samimi.

"Elbise sanki sizin için yapılmış gibi," diye onayladı Tristan. Beni James'in yanına doğru itip cep telefonunu çı-

kardı. "Şimdi on dokuzuncu yüzyıldan bir hanımefendi ve bir beyefendi gibi bakın."

Yanımdaki James'in homurtusu neredeyse duyulamayacak kadar hafifti ama ona baktığımda sanki hayatı boyunca başka hiçbir şey yapmamış gibi kameraya poz verdi. Geçen sene Maxton Hall'da dolaşan fotoğraflar aklıma geldi. Lydia'yla birlikte ailesinin yeni koleksiyonu için modellik yaparken de aynı ifadesiz yüz ifadesiyle poz vermişti. Başımı Tristan'a çevirdim, ciddi ve asil bakmaya çalıştım. Doğru yapıp yapmadığımı bile bilmezken Tristan birbiri ardına fotoğraflarımızı çekti.

"Pozunuzu değiştirin. Belki biraz eğilseniz ve onu dansa davet eder gibi elinizi uzatsanız," diye önerdi Tristan birkaç dakika sonra.

James, bu ricaya bir profesyonel gibi karşılık verdi. On sekiz yaşındaki birçok delikanlının eğilirken onun kadar zarif görüneceğinden kuşkuluydum; kostümlü ya da kostümsüz. Ama James işi ciddiye alıyor gibiydi. Aniden elimi yakalayıp eğildiği yerden bana baktığında şaşırmaktan kendimi alamadım. Teninin sıcaklığı parmak uçlarıma değdiğinde kolumdan yukarı bir ürperti yayıldı.

Bana böyle bakarken kendimi balo salonunda hayal edebiliyordum. Kostümler içinde insanlarla dolu bir salon, etkileyici orkestra müziği, James ve ben. Elini sırtıma koyup beni piste yönlendirdiğini. Kesin nasıl dans edileceğini çok iyi biliyordur. Onunla dans ederken bir kez olsun kontrolü ona verip kendimi akışa bırakmayı çok isterdim.

Zar zor yutkundum. Düşüncesi bile gereğinden fazla hoşuma gitmişti.

"Şimdi birbirinize dönük durduğunuz bir poz alalım mı?" dedi Tristan ve James tekrar ayağa kalktı. Ceketinin cebindeki ipek mendil biraz yana kaymıştı, ben de farkında olmadan uzanıp onu düzelttim.

James'in gözlerinde bir şeyler yanıp söndü. Hemen elimi geri çektim ve sonra kollarımla ne yapacağımı bilemedim, onları öylece iki yanımdan sarkıttım.

Birdenbire James tekrar elimi tuttu. Diğer elini belime koyduğunda nefesimi tutuyordum. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve nedenini tam olarak anlayamasam da dokunuşu bana kendimi inanılmaz hissettirdi. O anda ona neden katlanamadığımı artık hiç hatırlayamıyordum.

Ne yapıyordu *bana?*

Bana baktığında gözlerinde benim hissettiklerimin aynısını görebiliyordum.

Birbirimize baktıkça etrafımızdaki sesler silinmeye başladı. Artık sadece onu hissediyordum. Elinin belimdeki hafif hareketlerini, parmaklarının elimi sımsıkı tutuşunu. Bakışları, ne pahasına olursa olsun kabul etmek istediğim bir meydan okumaydı sanki.

"James," dedi arkamızdan gelen kalın bir ses.

Gözündeki ateş bir anda söndü. Aynı şekilde rahat tavrı da. Bir anda baston yutmuş gibi doğruldu ve eli yanmış gibi elimi bıraktı.

Bir saniyede eski James Beaufort'a dönüşmüştü. Ağzının çevresindeki kibirli ifade ve gözlerindeki soğukluk bu kostümle birleşince aniden daha tehlikeli bir görünüm yarattı.

"Anne, baba. Bugün burada olacağınızı bilmiyordum."

Aman Tanrım. Üzerimdeki kocaman elbiseyle arkama dönmeye çalışırken yüreğim ağzıma geldi ve sonunda bunu başardığımda mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim.

Karşımda Mortimer ve Cordelia Beaufort duruyordu. James ve Lydia'nın anne babası. İngiltere'nin en başarılı şirketlerinden birinin yöneticileri. Birdenbire artık üzerimdeki kıyafetle kendimi birkaç saniye önce olduğu gibi güçlü hissetmiyordum; en azından Cordelia Beaufort ile kıyaslandı-

ğında. O her şeyiyle şık, zarif ve asildi. İnce bir yüzü ve tıpkı James'inki gibi kibirli bir ağzı vardı, tek farkı onunkine koyu kırmızı bir ruj sürülmüştü. Cildi porselen gibi ve kesinlikle pahalı bir tasarımcının eseri olan dar beyaz bir elbise giymişti. Parlak, kızıl saçları omuzlarına kadar iniyordu ve dalgaları sanki kuaförden yeni çıkmış gibi mükemmeldi.

James'in babasının kumral saçları, buz mavisi gözleri ve hafif aşağıya dönük dudakları vardı. Duruşu dimdikti ve üzerine dikilmiş Beaufort takım elbisesiyle önemli bir iş toplantısına gidecekmiş gibiydi.

Beni yukarıdan aşağıya süzerken yüzünde tek bir ifade oluşmadı.

Şimdi James'in bu aşılması zor ifadesini kimden aldığını biliyordum.

"Çin'le bir toplantı yapacağımız için şirketteydik," dedi James'in annesi. Öne doğru adım attı ve oğlunu yanağından öptü, parfümünün kokusu burnuma kadar geldi. Pudra ve taze gül demeti gibi kokuyordu.

"Percival'ın dediğine göre seni ve..." Kısa bir anlığına bana baktı "...okul arkadaşını buraya getirmiş."

James cevap vermedi. Beni ailesiyle tanıştırmak için hiçbir girişimde bulunmayınca yanaklarım kızararak öne çıktım ve elimi annesine uzattım. "Ben Ruby Bell. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Beaufort."

Tokalaşmadan önce kısa bir süre elime baktı. "O zevk bana ait," dedi inci gibi dişlerini ortaya çıkaran gülümsemesiyle.

Onun gibi olmak istedim, diye geçirdim içimden. Bir odaya girdiğimde sadece varlığımla güçlü ve saygı duyulan bir kadın olarak görülmek isterdim.

Ama Bay Beaufort'ta olduğu gibi insanların varlığımla korkuya kapılmasını istemezdim. Onun da elini sıktığımda

kısaca başıyla selam verdi ve sonra bana fazlasıyla zaman ayırmış gibi tekrar atölyeye göz gezdirdi.

"Anlaşılan arşivden birkaç kıyafet istemişsiniz," dedi Bayan Beaufort ve başını yana eğerek bize baktı. Bir adım öne gelip elbisemin eteğini çekiştirdiğinde kaşları çatıldı. "Etek çok uzun. Lütfen bunu düzeltin, Bay MacIntyre."

Beaufortlar geldiğinden beri tek kelime etmeyen Tristan derhal başıyla onayladı. "Elbette, hanımefendi."

Sonra Bayan Beaufort eliyle dönmemi işaret etti. İçimde kötü bir hisle bu talebe uyup döndüm. "Bu kıyafetlere ne için kullanacaktınız?"

"Ekim sonundaki Viktorya dönemi partisi için," diye cevap verdi James. Sanki başka birine dönüşmüş gibi donuk sesi bir robotu andırıyordu.

"Yani, küçük bir çocuk gibi davrandığı için düzenlemek zorunda olduğu parti," dedi Bay Beaufort.

Bayan Beaufort olumsuz bir ses çıkardı. Elbiseyle olan dönüşümü zar zor tamamladığımda bakışlarım üçünün arasında gidip geldi. James babasının sözlerine hiçbir tepki göstermezken Bayan Beaufort kocasına uyarıcı bir bakış attı.

Sonra tekrar bana döndü. Ellerini elbisenin kısa kollarına koydu, hafifçe çekiştirdi ve sonunda Tristan'a döndü: "Önden biraz genişletmek lazım, Tristan. Bu şekilde sıkıyor, yoksa..." Yardım istercesine yüzüme baktı.

"Ruby," dedim hemen.

"...Ruby rahat nefes alamaz," diye tamamladı.

Tristan başıyla onayladı ve beni asistanıyla beraber perde arkasına çekti. Omzumun üzerinden James'e bir bakış daha atsam da o bana bakmıyordu; tüm dikkatini ailesine vermişti. Babası bana bakarken bir şeyler söylüyordu. Sesi kızgın gibi gelse de James'e ne dediğini anlayamıyordum.

Başımı çevirip Tristan'a döndüm. "İkisi çok... önemli görünüyorlar. Son anda "korkutucu" yerine daha olumlu

bir kelime seçebilmiştim. Tristan çoktan elbisenin eteğini dikkatlice bileğindeki iğne yastığından aldığı iğnelerle işaretlemekle meşguldü.

"Haklısınız, küçükhanım," dedi sadece.

Beaufortlar geldikten sonra bu kocaman odanın ne kadar sessizleştiği ürkütücüydü. Artık kimse sohbet etmiyordu, Tristan bile soyunmama yardım etme işini asistanına bırakıp ortadan kayboldu. Elbiseyi çıkarmak giymekten çok daha kısa sürdü. Kendi kıyafetlerimi giyip tekrar ön tarafa geçmem on dakikamı bile almamıştı.

James'in yanına gittim, o da redingotu çıkarmış ve gevşekçe kolunun üzerine atmıştı.

Bayan Beaufort son bir bakış atıp oğlunun koluna dokundu. "Aşağıda görüşürüz."

James kısaca başını salladı.

Bayan Beaufort bana döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Bell."

James'in babasıysa tek kelime etmedi. İkisi birden arkalarını dönüp atölyeden çıktılar. Ancak kapı arkalarından kapandığında tekrar nefes alabildim.

"Önden beni uyarabilirdin," dedim yavaşça.

James tutuk bir ifadeyle bana döndü. Keşke bakışlarının anlamını çözebilseydim ama gözlerinde yalnızca soğuk, buz gibi bir mavilik vardı. "Percy seni aşağıda bekliyor."

"Ben hazırım. On dokuzuncu yüzyıla sıkışıp kalmış olan sensin." Dikkatlice ona bakıp güldüm.

Karşılık vermedi. "Gezintimiz sona erdi," dedi, sesinin tınısı da aynı görüntüsü gibi soğuk ve mesafeli. "Gitsen iyi olur."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Artık gitmen gerekiyor, Ruby." Sanki onu anlamıyormuşum gibi her heceyi tek tek vurguladı. "Okulda görüşürüz."

Arkasını dönüp üstünü değiştirmek için perdenin arkasına geçti. Bir an arkasından öylece bakakaldım. Bir sonraki an ne yaptığını fark ettim. Bana nasıl davrandığını.

İçime bir öfke yayıldı, ona hesap sormak için öne doğru bir adım attım. Ama fazla ileri gidemeden Tristan kolumu tutup beni engelledi. Gözlerinde hem hüzün hem de ciddi bir ifade vardı. "Gelin, Ruby. Sizi aşağıya götüreyim."

Hafifçe kolumu çekti. İsteksizce beni götürmesine izin verdim. Atölyeyi boydan boya geçerken tüm çalışanların acıyan bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

14

Ruby

Görünmezlik pelerinim kaymıştı.

Hafta sonu James'le Londra'da olduğum duyulmuştu. Hatta görünüşe göre beraber mağazaya girerken çekilmiş fotoğraflarımız bile vardı. Birdenbire Maxton Hall'da yüzünü dahi hiç görmediğim insanlar benim ismimi bilir oldu. Bazıları koridorlarda bana dostça selam veriyor, diğerleri –ki çoğunluk– arkamdan fısıldaşıyordu. En kötüsü de ders sırasında, sınıf arkadaşlarımın gözlerini dikip sürekli bana bakması yüzünden odaklanamamamdı. Sanki her an ayağa kalkıp hafta sonu James Beaufort ile aramda neler geçtiğini uzun uzun anlatmamı bekliyorlardı.

Oysa ben geçen cumartesiyi bir an önce unutmak istiyordum. Hâlâ kendimi öylesine aşağılanmış hissediyordum ki James'e duyduğum öfke, onun kabul edilemez davranışlarını her düşündüğümde daha da büyüyordu.

Öğle arası zili çaldığında yemeğe gitmemeyi ciddi ciddi düşündüm ama o kadar açtım ki gitmemek gerçekçi bir seçenek değildi. Ayrıca Lin etrafımda bir koruma kalkanı oluşturacağına ve bana babasından öğrendiği en son dedikoduları anlatacağına söz vermişti.

"Yine yeni bir kız arkadaşı var," dedi bir süre sessizce yemeğimizi yedikten sonra.

Erişte lerimden başımı kaldırdım. "Yine bir servet avcısı değildir umarım?" diye sordum dolu ağzımla.

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Yani, umarım öyle değildir."

"Ee, başka?"

Lin omuzlarını silkti. Yarısını yediği sandviçini önünden itip parmaklarını bir peçeteye sildi. "Bilmiyorum. Son ilişkisi bu kadar kötü sonuçlanmışken bence bu flört işine biraz ara verse iyi olur diye düşünüyorum."

Lin, aralarındaki ilişki tamamen kopmasın diye ayda bir kez babasıyla görüşüyordu ve tüm bu duruma bu kadar soğukkanlı yaklaşabilmesini gerçekten takdir ediyordum. Babam bana ve anneme öyle kötü davransaydı hâlâ onun yüzüne bakabilir miydim bilmiyordum.

"Sana karşı nazik miydi bari?"

Lin yine omuzlarını silkti. "Evet, yani... fazlasıyla nazikti hatta."

"Nasıl yani?"

"Bilmem. Çok da bağ kuramadık." Peçetesinden küçük küçük parçalar koparmaya başladı. "Ama sorun değil. Sonuçta her insanla anlaşamazsın."

Bir an düşündüm. "Bazı insanlarla da zaman içinde şaşırtıcı şekilde anlaşmaya başlarsın." İstemeden bakışlarım James'e ve arkadaşlarına kaydı. Yüksek pencerelerin önündeki iyi yerlerden birini kapmışlar, keyifle sohbet ediyorlardı. James bir şey söylediğinde Wren öyle bir kahkaha attı ki Kesh çocuk boğulmasın diye sırtına vurmak zorunda kaldı.

"Sanki tecrübe konuşuyor," dedi Lin, James'e doğru anlamlı bir bakış atarak.

Alakası yok anlamında başımı sallayıp gözümü tekrar erişteme diktim.

"Hadi ama. Neler olduğunu bana anlatmayacak mısın?"

"Anlattım ya."

Lin tek kaşını kaldırdı. "Bana bir tek 'Kostümleri aldık' dedin. Ben aptal değilim."

Derin bir nefes aldım. "Güzeldi. Hatta fazlasıyla güzeldi. Ta ki birdenbire ailesi ortaya çıkana kadar."

"Beaufortlarla mı tanıştın?"

Başımı salladım. "Evet... çok etkileyiciydiler. Özellikle de annesi," diye başladım anlatmaya. "Çok fazla sohbet etme şansımız olmadı çünkü kısa süreliğine oradalardı. Sonrasında James tekrar bildiğimiz James'e döndü."

"Ne yaptı?" diye sordu Lin birden önünde yemek dolu bir tepsi olduğunu hatırlayarak. Merakla bana bakarken sandviçinden bir ısırık aldı.

"Beni kapı dışarı etti. Biri bana dışarıya kadar eşlik etti."

Çiğnerken durup öylece bana bakakaldı.

Çaresizce omuz silktim. Gerçekten cumartesi günkü o berbat dönüş yolculuğunu artık düşünmek istemiyordum, sakinleşebilmek için yol boyunca derin nefesler almak zorunda kalmıştım.

"Hayatım boyunca başıma gelen en utandırıcı şeydi," diye mırıldandım tekrar James'e bakarak.

Aynı anda o da bana baktı. Göz göze geldiğimizde içimdeki öfke tekrar kabardı ve ayağa kalkıp tepsimi kafasına fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

Ne var ki gözünü kırptıktan hemen sonra bakışlarını benden kaçırıp tekrar arkadaşlarına döndü.

"Neden seni kapı dışarı etti?" diye sordu Lin.

İşte hafta sonu boyunca kafamı kurcalayan şey de buydu. Ve bana göre bu durumu açıklayabilecek sadece tek bir ihtimal vardı.

"Bence benden utandı. Babasının bana nasıl baktığını görmeliydin. Sanki ayakkabısının altına yapışmış bir pis-

likmişim gibi." Tatlı kâsesini önüme çektim; üzeri çilek ve nane yaprağıyla süslenmiş çikolata kremalı pudding. Bugün bana iyi gelen tek şey buydu belki de.

"Saçmalık. Kimsenin sana böyle hissettirmesine izin vermemelisin." Öyle bir öfkeyle konuştu ki başımı kaldırıp ona baktım.

"Ne yazık ki gerçek bu," diye karşılık verdim. "Eğer ailende o olay yaşanmasaydı sen de bana asla yüz vermezdin."

Lin sanki çikolatalı puddingimi yüzüne fırlatmışım gibi irkildi ve yüzü kül rengine döndü. Ancak o zaman ne dediğimi fark edebildim. Hemen özür dilemek için ağzımı açsam da hızla ayağa kalktı.

"Demek hakkımda böyle düşünüyorsun," dedi sert bir sesle ve henüz yemeğini bitirmemiş olmasına rağmen tepsisini kapıp masadan kalktı. Tepsisini bırakıp bir kez bile arkasına bakamdan çıktı gitti.

Boş boş tatlı kâseme baktım ve iştahımın tamamen kaçtığını fark ettim. Ne berbat bir gündü.

Öğleden sonra kütüphaneye giderken koridordaki insanların fısıldaşmalarına ve bakışlarına artık neredeyse alışmıştım. Her ne kadar sesleri kulaklarımda çınlamaya devam etse de onları görmezden gelmek giderek kolaylaşıyordu. James'le geçirdiğim o günün Maxton Hall'daki hayatımı bu kadar etkileyebileceğini hiç düşünmemiştim. Ne düşünüyordum acaba? James bu okulun kralıydı; elbette insanlar onun zamanını kimle geçirdiğini merak edecekti. Arabasına binmek büyük bir hataydı. Ve şimdi bunun cezasını görünmezliğimi kaybederek ödüyordum.

Etkinlik toplantısı tam bir işkenceydi. Lin hâlâ bana bakmıyordu, ben de James'e bakamıyordum. Kostümlerden bahsederken ne kadar kırgın ve öfkeli olduğumu belli

etmemek için epey çaba sarf etmem gerekti. Ama yine de işe yaramış olmalıydı çünkü konuşmamdan sonra herkes kostümleri görmek için sabırsızlanıyordu. Sonrasında Camille ailesinin büyük bir çatal-bıçak üreticisi tanıdığını ve onların parti için gereken her şeyi tedarik etmeyi kabul ettiklerini söyledi. Jessalyn birkaç dekorasyon kiralama şirketinden teklifler almıştı ve hep beraber bunların üzerinden geçtik, Kieran da seçtiği müzikleri dizüstü bilgisayarından bize dinletti.

Bense sadece yarısını duyabildim.

Toplantı sona erip bir sonraki görevleri paylaştıktan sonra Lin'in kolunu tutarak durdurdum. Hâlâ yüzüme bakmıyordu ama diğer herkes çalışma odasından çıkana kadar bekledi. Onların arkasından kapıyı kapattım ve sonra arkadaşıma döndüm.

"Öyle demek istememiştim," diye başladım. "Söylediklerim için çok üzgünüm. Sadece... daha önce çok farklı insanlarla arkadaştın. Sadece eğer ailenle ilgili o şeyler olmasaydı, acaba biz hiç tanışır mıydık diye merak ediyordum."

Lin bir süre bana baktı. Sonunda derin bir nefes alıp usulca konuştu.

"Haklısın."

Şaşırdım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "O gün yanıma gelmeseydin asla şimdiki gibi arkadaş olamazdık," dedi ve öğle yemeğinden beri ilk kez gözlerimin içine baktı. "O gün tuvalette benimle konuştuğun için sana teşekkür borçluyum."

Sesi çatallaştı, zar zor yutkundu. Bir buçuk sene önceki o günü hâlâ çok net hatırlıyordum; birinci kattaki tuvalete gitmiş ve birinin hıçkırarak ağladığını duymuştum. Kabinde kimin olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece o kişinin gerçekten kötü hissettiğini düşünmüştüm. Bu yüz-

den temkinli bir şekilde her şeyin yolunda olup olmadığını sormuştum, Lin de bana sadece onu rahat bırakmamı söylemişti. Onu dinlemeyip kabinin karşısına oturmuş, kapının altından ona kâğıt mendil uzatmış ve o dışarı çıkmaya hazır olana kadar beklemiştim. İşte arkadaşlığımız böyle başlamıştı.

"Ben de o gün seninle konuştuğum için çok mutluyum. Ve gerçekten özür dilerim."

"Ben de. Sana ters davranmak istememiştim."

"Bugün zaten berbat bir gündü," dedim pes etmiş bir şekilde. Çantamdan telefonumu çıkarıp toplantı boyunca tahtaya yazdığımız notların fotoğrafını çektim. Sonra dizüstü bilgisayarımın başına oturup fotoğrafı Lin'in toplantı sırasında tuttuğu notlarla birlikte diğerlerine gönderdim. O sırada Lin de tahtayı silmeye başladı.

"Beaufort toplantı boyunca sana baktı," dedi aniden.

Homurdandım. "Önde ben vardım. Herkes bana bakıyordu."

"Onun gibi değil. Ona bak diye neredeyse gözleriyle sana yalvardı."

"Saçmalama."

Lin omuzlarını silkti. "Sen bilirsin. Ne olursa olsun ona yüz vermemen harikaydı. Bunu hak etti."

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantama koydum. "Tek istediğim her şeyin eskisi gibi olması," dedim odanın ışıklarını söndürürken. "Herkes bana sanki cumartesi günü inanılmaz bir şey yaşamışız gibi bakıyor. Halbuki kimsenin gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Çünkü hiçbir şey olmadı."

Lin düşünceli bir şekilde homurdandı. "Biliyorum. Ama buradaki insanları tanıyorsun. En ufacık bir dedikodunun üzerine akbabalar gibi üşüşürler. Hele ki konu James Beaufort'la ilgiliyse."

Keyifsizce ona baktım. "Hımm."

Dirseğiyle hafifçe beni dürtüp kapıyı açtı. "Boş ver. Yeni bir dedikodu çıkar çıkmaz herkes bunu unutur."

Koridora çıktık, tam cevap vermek üzereydim ki birinin kapıya yaslanmış durduğunu gördüm.

James.

Ona dik dik baktım. Neredeyse ona burada ne halt ettiğini soracaktım ama son anda onu görmezden geldiğimi hatırladım. Bu yüzden başımı çevirip yürümeye devam ettim.

O ise duvardan uzaklaştı ve bana doğru gelmeye başladı.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu. Yumuşak ses tonu beni şaşırtmıştı. Daha kırk sekiz saat önce bana pislikmişim gibi davranan James'le pek bağdaşmıyordu.

Şimdi buradan uzaklaşmalısın, Ruby.

Ona ne düşündüğümü haykırmak istesem de kütüphane kartımı ve çalışma odası anahtarımı fazla seviyordum. "Hayır, vaktim yok," dedim onun yerine kısaca. Sesimi sakin tutup net konuşabilmeyi başardığım için kendimle gurur duydum. Bana öyle davranamayacağını bilmesi gerekiyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi James ve bir anlığına Lin'e baktı. "Yalnız."

Hayır anlamında başımı salladım. "Hiçbir şey konuşmamız gerekmiyor, James."

Lin güç veren ve yalnız olmadığımı hissettiren bir hareketle koluma dokundu.

Bir anda kendimi yorgun hissettim. "Biliyor musun?" dedim doğrudan James'in gözlerinin içine bakarak. "Belki de her şeyin eski hâline dönmesi daha iyi olur."

James kaşlarını çattı. "Eski hâline mi?"

Boğazımda kocaman bir düğüm oluşunca yutkunmam gerekti. "Yani, benim var olduğumu bile bilmediğin za-

manlara. Belki de o zamanlara dönsek iyi olur. Çünkü o zamanlar kendimi çok daha iyi hissediyordum."

James bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama sonra sustu ve kaşlarını daha da çattı. En sonunda sadece başını salladı. "Anladım."

Güzel. Sorunun ne olduğunu anlamıştı. Böylece artık onunla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Yine de arkamı dönüp Lin'le çıkışa doğru ilerlerken canım yandı.

15

Ruby

"Senin neyin var?" Ember'ın bir anda gelen sorusu irkilmeme neden oldu.

Marmeladı karıştırırken o kadar dalmıştım ki arkamdan sessizce gelip omzumun üzerinden tencereye baktığını fark etmemiştim bile.

"Hiçbir şey," dedim biraz gecikmeli olarak.

Babam açılmamış bir jelatin şekeri paketiyle beni işaret etti. "Bir tuhaflık var sende, kardeşine katılıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Sinirimi bozuyorsunuz, olan bu." Tencereyi biraz fazla hızlı karıştırınca sıcak elma marmeladı elime sıçradı. Acı içinde nefes aldım.

"Hemen soğuk suyun altına tut," dedi annem kaşığı elimden alıp Ember'ın eline tutuştururken, beni de soğuk suyu açtığı lavaboya doğru itti.

"Beni rahat bırakın," diye söylendim.

"Benim için hava hoş," dedi babam. "Ama cumartesi günkü gizemli geziden beri böylesin ve ben nedenini öğrenmek istiyorum."

Sadece homurdandım. Evde bile rahat yoktu.

İnsanların neden pazartesilerden nefret ettiğini hiç anlamamışımdır. Bana göre pazartesiler, güzel bir haftanın başlangıcını temsil ederdi. Normalde pazartesileri çok se-

verdim. Ancak bugün her şey beni rahatsız ediyordu. Okuldaki öğrenciler, cumartesi gününün anısı, Ember'ın meraklı bakışları. Hatta elime sıçrayıp canımı yakan o küçük damla bile. Aptal elma marmeladı.

Tek istediğim, odama çekilmek ve önümüzdeki üç ayın ders konularını ezberlemek için başımı kitaplara gömmekti ama ailem beni marmelat yapmaya zorlamıştı. Bunun beni konuşturmak için bahane olduğundan emindim.

"Neden ne olduğunu bize anlatmıyorsun?" diye sordu Ember tahminimi doğrularcasına.

"Çünkü aslında nasıl hissettiğimi öğrenmek istemiyorsun," diye karşılık verdim. "Sormanın tek nedeni Beaufort hakkında ağzımdan laf almak."

"Bu doğru değil!"

"Gerçekten mi?" diye sordum alaycı bir ses tonuyla. "Yani orada neler olduğunu merak etmiyor musun?"

Şimdi kararsızca ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Ediyorum, tabii ki. Ama ikisi birbirinden bağımsız olabilir. Hem İngiltere'nin en büyük erkek giyim mağazalarının sahibiyle hem de kız kardeşimin nasıl olduğuyla ilgileniyor olabilirim. Kalbimde ikiniz için de yer var, canım kardeşim."

"Ne kadar da tatlı," dedi babam ve tekerlekli sandalyesiyle önümüzden geçip ocağa gitti. Temiz bir kaşık alıp kaynayan marmeladın içine daldırdı. Onu tadım yaparken izlemek beni her defasında büyülerdi. Ben bir yemeği tadarken... tamamen normal görünürdüm. Oysa babamın profesyonel olduğunu hemen anlayabilirdiniz. Yüzünün ifadesi değişir, sanki zihninde tüm malzemeleri birbirinden ayırıp eksik bir şey var mı, varsa da bunun ne olabileceğini düşünür gibi bakardı.

Tıpkı şu anda olduğu gibi. Başını yana eğmiş düşünürken biz de heyecanla onu izliyorduk. Derken yüzü aydın-

landı ve sandalyesini baharatların durduğu metal arabaya doğru itti. Tarçın karışımını alıp birkaç tutam tencerenin içine ekledi. Bu koku bana en sevdiğim bayramı, Noel'i hatırlatıyordu.

"Anlatacak bir şey yok, Ember," diye cevapladım biraz sonra ve kardeşim hayal kırıklığıyla iç çekti. "*Beaufort* hakkında bilmen gereken her şeyi biliyorsun zaten."

"O atölyeyi görmeyi çok isterdim," dedi iç geçirerek ve çenesini avucunun içine yasladı.

"Bu senin için sıkıcı olmaz mıydı? Ne de olsa sen kadın giyimi üzerine uzmanlaşmak istiyorsun," dedi hemen babam.

Kapı çalındı ve hepimiz şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Bu saatte kim olabilir ki?" diye sordu annem ve mutfaktan girişe doğru yöneldi.

"Burada önemli olan atmosfer, baba. İnsanların nasıl çalıştığını, hangi kumaşları ve kalıpları kullandıklarını görmek isterdim." Ember'ı böyle hevesli görmek içimi burkmuştu. Bunun adil olmadığını düşündüğünü anlayabiliyordum. Ben hiçbir şey yapmadan büyük bir tasarımcının merkezini ziyaret etme fırsatı bulmuşken onun böyle bir fırsatı yakın zamanda bulamayacağı aşikârdı. Öte yandan o gezintinin benim için nasıl bittiğini düşününce kardeşimin benim o anda hissettiğim gibi aşağılanmış hissetmesini de asla istemezdim.

"Aklıma bir fikir geldi. Arkadaşına benim için de bir tur ayarlayıp ayarlayamayacağını soramaz mısın?" dedi Ember ve sözlerinde yarı yarıya da olsa ciddi olma ihtimali bile beni huzursuz etti.

"Ona kendin sorabilirsin," dedi annem aniden.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Ne?"

"Delikanlı kapının önünde," dedi annem başparmağıyla arkasını işaret ederek. "Bu kadar yakışıklı olduğundan bahsetmemiştin."

Anneme bakakaldım ve kendimi koruma refleksim sıfırdan yüze çıktı. "Onu içeri almadın, değil mi?"

"Tabii ki almadım. İstersen sen alırsın ya da istemiyorsan almazsın." Annem yanıma gelip başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Mutfaktan geçip koridora çıkarken ailemin meraklı bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Sanki bedenim uyuşmuş gibiydi.

James merdivenlerin başında duruyordu. Onu ilk kez günlük kıyafetleriyle görüyordum. Koyu renk kot pantolonu ve beyaz tişörtü içinde neredeyse sıradan biri gibi görünüyordu. Bu şekilde sokakta karşıma çıksaydı muhtemelen onu tanımazdım.

Kolunun üzerinde, Beaufort logolu büyük, siyah bir elbise kılıfı sarkıyordu. O süslü B harfine baktığımda bir anda içimi tarih edilemez bir öfke kapladı.

Buraya gelmeye hakkı yoktu. Ailemin yakınına bile gelmesini istemiyordum. Buradaki hayatım Maxton Hall'daki hayatımdan tamamen farklıydı ve şimdi önümde durup yıllar önce çizdiğim sınırı bu kadar kolay ihlal etmesini kabul edemezdim; özellikle de geçen cumartesiden sonra.

Ona hesap sormak için ağzımı açtığım sırada gözlerini bahçedeki gül ağaçlarından ayırdı ve kapıda beni fark etti. Gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir duygu belirdi ve sonra bir basamak daha çıkıp göz hizama geldi. Boğazını temizleyip elbise kılıfını bana uzattı.

"Elbiseyi getirdim. Tristan gerekli düzeltmeleri yaptı. Şimdi üzerine tam oturacaktır."

Kılıfı ondan almak için hiçbir hareket yapmadım. "Bunun için mi evime kadar geldin?"

Derin bir nefes alıp hızla geri verdi, ardından başının arkasını kaşıdı. "Ayrıca seninle cumartesi günü olanlar hakkında konuşmak istiyordum. Tam bir pislik gibi davrandım, çok özür dilerim."

Öylece bakakaldım.

İlk defa ondan böyle bir şey duyuyordum, ister istemez acaba hayatında şimdiye kadar kaç kez özür dilemiştir diye merak ettim. Sırf son yıllarda okulda neler yaptığını düşününce, ahlaki sınırının benimkinden çok daha aşağıda olduğunu anlamak zor değildi.

Ancak şu anda gerçekten üzülmüş gibi görünüyordu.

"Bunu neden yaptığını anlamıyorum," dedim kısık sesle.

Elimi tuttuğunu, aramızda bir şeyler olduğunu hissettiğim ânı düşünmeden edemiyordum. Bakışları yumuşamıştı, aramızdaki kıvılcımı açıkça hissetmiştim. Bunu uydurmadığımdan emindim.

James zorlukla yutkundu. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden sadece bana baktı. Sonunda öyle alçak sesle mırıldandı ki neredeyse ben bile duyamayacaktım. "Bazen ben de kendimi anlamıyorum, Ruby Bell."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra vazgeçtim. İlk defa bana karşı dürüst olduğunu hissediyordum ve özrünü geri çevirerek bunu mahvetmek istemiyordum. Bu yüzden sustum. O kadar uzun süre sessiz kaldım ki karşımda başka biri olsa ortam çok rahatsız edici olurdu ama James ve ben... saatlerce birbirimize bakarak ördüğümüz duvarların ardını görmeye çalışabilirdik.

"Gerçekten neden geldin buraya?" dedim en sonunda.

"Bugün öğle arasında söylediklerin..." Duraksadı. "Ya ben eski hâlimize geri dönmek istemiyorsam?"

Sessiz bir kahkaha attım. "Beni kapı dışarı eden sendin. Ondan önce de beni ailenin önünde küçük düşürdün. Beni onlarla tanıştırmaya değer bulmadın."

Hayır dercesine başını salladı. "Öyle yapmak istememiştim."

Ayaklarının ucunda hafifçe sallandığını fark ettim. Neredeyse gergin görünüyordu. "Cumartesi günü çok eğlendim.

Ta ki... annemle babam gelene kadar." Hafifçe öksürdü. "Şimdi aniden hiç tanışmıyormuşuz gibi yapmak beni üzüyor. Sen benim için artık görünmez değilsin. Ve öyleymişsin gibi de davranmak istemiyorum."

Cumartesi gününün acısı hâlâ taze olmasına rağmen söyledikleri içimde tatlı bir heyecan yarattı. "Benden ne bekliyorsun anlamıyorum, James," diye fısıldadım.

"Hiçbir şey beklemiyorum. Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istemiyorum. Bundan sonra sadece... birbirimizi tamsak olmaz mı?"

Şaşkınlıkla ona baktım.

Ciddi olamaz, diye geçirdim içimden. Gerçekten ciddi *olamaz*. Aptal değildim. Her ne kadar geçen cumartesi birlikte güzel vakit geçirmiş olsak da James'in benden hoşlanmadığını biliyordum. Lakros takımından uzaklaştırılmasının sebebi bendim, ayrıca kız kardeşinin en büyük sırlarından birini biliyordum, bu da beni o ve ailesi için bir tehdit hâline getiriyordu. Kesin beni sadece gözünün önünde tutmak istiyordu.

"Eğer bu da senin oyunlarından biriyse..." diye şüpheyle başladım ancak James sözümü kesti.

"Hayır," dedi merdivenin son basamağını çıkarken.

Sözlerine anlam yüklememem gerektiğini çok iyi biliyordum. Onu bir türlü çözemiyordum; gerçi kimsenin bunu yapabildiğini sanmıyordum. Ama o an bakışlarında öyle dürüst ve pişmanlık dolu bir ifade vardı ki bir an için nefesim kesildi.

Bu nasıl olmuştu? Bir ay önce birbirimizi bile tanımazken, rüşvet teklif ederken ve nefret ederken nasıl bu noktaya gelmiştik?

Arkamdaki kapı açıldı. "Ruby? Her şey yolunda mı?"

Bir an gerildim. Karşımda, kolunda yüz elli yıllık bir elbiseyle duran ve bakışları dizlerimi titreten James Beau-

fort duruyordu. Arkamdaysa birkaç dakika önce babamın marmeladı yüzünden tartıştığım Ember vardı. İki dünyam şiddetli bir çarpışmayla bir araya gelmişti ve ben aynı anda hem buz kesiyor hem de yanıyordum. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum, bu yüzden zoraki bir gülümsemeyle Ember'a başımı sallayıp sessizce ortadan kaybolması gerektiğini anlatmaya çalıştım. Meraklı ve kuşku dolu bakışlarını James ve benim aramda gezdirdikten sonra geri çekilip kapıyı hafifçe aralık bıraktı.

Ancak ondan sonra tekrar James'e dönebildim. Kendimi toparlayana kadar iki nefes almam gerekmişti. Sonra henüz ona cevap vermediğim aklıma geldi. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

James yavaşça başını salladı. "Peki. Aslında ben de sadece cumartesi için özür dilemek istemiştim."

"Sadece cumartesi için mi?"

Çekinmeden gülümsedi. "Sana kucak dansı ısmarladığım için özür dileyecek değilim."

Böyle şeyler söylediği sürece özrünü kabul edip etmeme konusunda şüpheye düşüyordum.

İçten olup olmadığını, yoksa sadece Lydia hakkında kimseye bir şey anlatmamam için mi aramızı düzeltmeye çalıştığını anlayamıyordum. Yine de ona daima öfkeli kalmak yerine arada sırada okul hakkında konuşabilmek bile hayatımı kolaylaştırırdı. Cumartesi günü onun sadece hazırcevap değil, aynı zamanda akıllı olduğunu da fark etmiştim. Onunla sohbet etmek eğlenceliydi. Ve bir de içimi kıpır kıpır eden ve daha fazlası için merakımı uyandıran şu *his* vardı.

Bunun aptalca olduğunu, ona asla güvenmemem gerektiğini biliyordum. Ama üzerine düşündükçe aslında benim de öncesine dönmek istemediğimi fark ettim.

Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için doğrudan gözlerinin içine baktım. "Böyle bir şeyi ikinci kez hoş görmem söyleyeyim."

"Anlaşıldı," dedi alçak sesle ve bana elbiseyi uzattı.

O anda yağmur yağmaya başladı. Çok şiddetli olmasa da yine de elbisenin zarar göreceğinden korktum. Hemen onu James'ten aldım ve portmantoya astım.

Geri döndüğümde James'in saçları çoktan ıslanmıştı ve yağmur damlaları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Elinin tersiyle yanağını sildi ve sonra gözlerini benden ayırmadan elini saçlarının arasından geçirdi. İçimden bir ses sırılsıklam olmadan önce onu içeri davet etmem gerektiğini söylese de bunu yapamazdım. Bu bana doğru gelmiyordu. Onu annemle, babamla ve kız kardeşimle tanıştıramazdım. Muhtemelen bunu asla yapamayacaktım.

"Özrünü kabul ediyorum," dedim en sonunda.

Gözleri parladı. İlk kez yüzünde böyle bir ifade görüyordum.

Böylece bir süre daha yağmur altında durduk; o, evimizin merdivenlerinde, onu içeri davet etmeye hazır olmayan bense kapıda.

Ama bu daha başlangıçtı.

16

James

Oynayamadan lakros maçı seyretmek tam anlamıyla berbat bir duyguydu.

Takım soyunma odasından çıkarken adrenalinle dolup taşıyordu; ben sahanın kenarındaki tribünlerde bir seyirci gibi dururken hepsi yumruk yumruğa tokuşturmak için teker teker yanıma geldi. Bu rezilliğe bir şekilde katlansam da o an her şeyden, özellikle de okula dönüş partisinde biraz heyecan yaratma fikrimden pişmandım.

En kötüsü de yenilerden biri olan Roger Cree'nin benim yerimi almış olmasıydı; o kadar iyi oynuyordu ki ciddi bir rakibe dönüşmüştü. Eğer kötü olsaydı takımdaki yerim garanti olurdu ama durum böyleyken ne olacaktı? Cezam bittikten sonra antrenörün onu takımda tutup tutmayacağını nereden bilebilirdim? Üstelik son zamanlarda Cyril ve diğerleriyle de iyi anlaşıyor gibi görünüyordu.

Yanıma gelip yumruğunu uzattığında isteksizce yumruğumu onunkiyle tokuşturdum, sonra da yedek kulübesindeki banka oturdum. Ayaklarımı üst üste attım ve rakip takımın sahaya çıkıp bizimkilerin karşısında dizilmelerini izledim. Takım iyiydi, geçtiğimiz sezondan birçok oyuncuyu tekrar gördüm.

Özellikle forvetleri sağı solu belli olmayan, inanılmaz hızlı bir oyuncuydu. Umarım Cyril onu kontrol altında tutabilirdi.

"Hey, Beaufort. Oynayamaman çok yazık," dedi yedek oyunculardan biri aniden. İsmi Matthew'du ama şimdiye kadar onunla tek kelime konuşmuşluğumuz yoktu.

"Evet, dostum. Tam bir saçmalık," diye ekledi başka biri de.

"Neden ceza aldığını bile anlamadım. Yaptığın şey harikaydı bence."

"Üstelik bu senin son senen. Sezonun kalanını yedek kulübesinde geçirmen ne kadar aptalca."

Bu kadarı yeterdi. Ani bir hareketle ayağa kalktım. Tek kelime karşılık vermeden sahaya doğru yürüdüm. Bugün hava ekim ayı için fazla güneşliydi ama güneş gözlüklerimi takmamın asıl sebebi kimsenin ne kadar kötü hissettiğimi görmelerini istememdi.

Koç Freeman'ın biraz uzağında durup kollarımı kavuşturarak sahayı izledim. Takımıma dışarıdan bakıp hiçbir şey yapamamak işkence gibiydi. Maç başladığında rakip takımın ilk golünün gelmesi beş dakika bile sürmedi.

O sırada arkamdan ayak sesleri duydum. Omzumun üzerinden baktım ve Ruby ile arkadaşı Lin'in sahaya doğru koştuklarını gördüm. İkisinin de yüzleri kıpkırmızı olmuştu ve saçları karmakarışıktı. Durduklarında Ruby yüksek sesle küfretti. Henüz beni fark etmemişti, dolayısıyla çaktırmadan onu inceleyebiliyordum.

Üzerinde okul üniforması vardı; oysa çoğu öğrenci maçlara gündelik kıyafetle ya da takım formalarıyla gelirdi. Bir elinde bir tripod, diğer elinde bir not defteri, sırtındaysa her an dağılacakmış gibi duran berbat sırt çantası vardı. Neredeyse kusmuk renginde olan sırt çantası garip bir şekilde

sevimli görünüyordu. Tıpkı bir Ninja Kaplumbağa gibi. Kıpkırmızı suratıyla biraz dağılmış bir Ninja Kaplumbağa.

Yavaş yavaş onlara doğru yürüyüp tripodu ve pahalı görünen bir fotoğraf makinasını kurmalarını izledim.

"Yardım edebilir miyim?"

Ruby hızla dönüp kocaman gözlerle bana baktı. Görünüşe göre onunla arkadaş olmaya çalışmama hâlâ alışamamıştı. Hafta boyunca ne zaman koridorda onu görsem selam vermiştim ama sanki birinin ders dışında onunla konuşmasına alışık değilmiş gibi her seferinde irkilmişti.

"Bir şey kaçırdık mı?" diye sordu telaşla. Gözleri hızla sahada gezindi, ardından Koç Freeman'a takıldı. Ama koç oyuna o kadar odaklanmıştı ki Ruby ve Lin'in geç kaldığını fark etmemişti.

"Ridgeview bir gol attı. Yakın mesafeden sert bir vuruş," diye yanıtladım.

Ruby başıyla onaylayıp not defterine bir şeyler karaladı. "Süper, teşekkürler."

Bu sırada Lin de fotoğraf makinesini kurmayı bitirmiş, fotoğraf çekmeye başlamadan önce ayarları yapmaya başlamıştı.

Ardından ikisi de maçı kaydetmeye daldılar.

Bense takımı oynarken izlemektense Ruby'yi izlemeyi tercih ettiğimi fark ettim. En azından onun görüntüsü canımı yakmıyordu. Takımımız çoktan geriden gelip Ridgeview'e fark atmıştı ama ben ne yaparsam yapayım buna sevinemiyordum. Cree iki golün de asistini yapmış, ikinci yarıda bir gol de kendisi atmıştı. O an anladım ki takımın bana ihtiyacı yoktu. Tek istediğim buradan uzaklaşmaktı ama bunu neden yapamadığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Onun yerine taş gibi bir yüz ifadesiyle sahanın kenarında durdum, gol olduğunda alkışladım, rakip takım hamle yaptığında küfrettim ve Ruby ile Lin'in sorularım cevapladım.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra maçı kazandığımızda her zaman olduğu gibi kendimi dünyayı fethetmiş gibi hissetmiyordum. Sadece bitkindim ve bir saniye daha burada durmaya katlanamazdım. Bu akşam Cyril'in partisine gittiğimde beni saha kenarında gören herkesin acıma dolu bakışlarına maruz kalma fikri midemi bulandırıyordu. Takım henüz sahayı terk etmeden önce sessizce dönüp okula doğru yürümeye başladım. Cebimden telefonumu çıkarıp beni buradan alması için hızlı arama tuşuna basarak Percy'yi aradım.

"James!"

Omzumun üzerinden geriye baktım.

Ruby arkamdan koşmuştu. Rüzgâr kâküllerini bozmuş, birkaç tutam saçı havaya dikilmişti. Saçlarına baktığımı fark edince birkaç tutamı tekrar alnına bastırdı. Son haftalarda özellikle dikkatimi çeken alışkanlıklarından biriydi bu. Kalem kutusundaki küçük tarağı bildiğim gibi, onu kimsenin bakmadığını düşündüğü sıralarda kullandığını da biliyordum.

"Ne var?" diye sordum.

"Her şey yolunda mı?"

Niçin bana bunu soruyordu? Kimse bana böyle bir şey sormazdı çünkü kimsenin nasıl olduğumu umursadığı yoktu. Öyle bile olsa çoğu kişi ya korkudan ya da saygıdan yine bunu sormazdı.

"Maçı izleyip oynayamamak zor olsa gerek, değil mi?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

"Öyle."

Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. "Yalnız kalmak mı istersin?"

Kararsızca ensemi ovuşturup omzumu silktim. Neyse ki Alistair'ın gelişiyle cevap vermeme gerek kalmadı. Kıpkır-

mızı bir suratla çimlerin üzerinden koşar adımlarla gelip önümüzde durdu. "Beaufort! Nereye gidiyorsun, dostum?"

Pekâlâ, onun sorusu Ruby'ninkinden bile daha kötüydü. "Eve."

"Unuttun mu? Bugün Cy'de parti var."

Unutmamıştım ama şu an canımın istediği en son şey Cyril'in partisine gitmekti. Ama bunu Alistair'a söyleyemezdim. Takım maçı kazanmıştı ve her ne kadar şu an oynayamasam da kaptan hâlâ bendim. Bu galibiyeti takım arkadaşlarımla kutlamamak haksızlık olurdu. Her şey bir yana eğer bu akşam partiye gitmezsem gelecek olan soruları da duymak istemiyordum.

"Tabii ki orada olacağım." Göz ucuyla Ruby'nin yüz ifadesinin değiştiğini fark ettim. Doğrudan ona bakmaktan kaçınıyordum.

"Surat asma, dostum. Harika olacak. Bütün ev bize ait."

Sadece homurdandım.

"Hey, sen neden gelmiyorsun, Ruby." Alistair'a uyarıcı bir bakış atsam da bakışları sırıtarak Ruby ile benim aramda gidip geldi.

"Gelmek zorunda değilsin," dedim hemen. Cyril'in partisi kesinlikle Ruby'ye göre bir ortam değildi. "Senin hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Ruby kaşlarını çattığında o an ne kadar yanlış bir şey dediğimi anladım. Yüz ifadesi onu küçümsemişim gibi değişti, halbuki amacım tam tersiydi. "Neyin hoşuma gidip gitmeyeceğini nereden biliyorsun ki?"

Alistair alaycı bir şekilde hafifçe öksürünce ona öldürücü bir bakış attım. Bunu kasten yaptığını çok iyi biliyordum. Bu partilerde neler döndüğünü, oradaki insanların neler yaptığını gayet iyi biliyordu.

"Seve seve gelirim, Alistair. Davet için teşekkürler," dedi Ruby gerçek olması için fazla sevimli kaçan gülümsemesiyle. "Kaçta, nerede olmalıyım?"

Alistair cevap vermek üzereydi ki araya girdim.

"Ben seni alırım."

Ruby'nin omuzları gerildi.

"Buna hiç gerek yok, James."

"Giderken sana uğramak benim için sorun değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Senin ehliyetin var mı ki?"

Alistair takdir edici bir ıslık çaldı. Belli ki bana laf atılmasını izlemekten keyif alıyordu. Başımı sallayarak Ruby'ye baktım.

"Percy bizi götürecek, eğer senin için uygunsa."

Ruby ağzı kulaklarına varana dek sırıttı. "Benim için gayet uygun."

"Percy, ha? Hiç fena bir adam değil. Antonio Banderas'ı andırıyor," dedi Alistair.

"Ben de aynı şeyi söyledim!" Ruby güldü ve içimde bir sıcaklık hissettim.

Lanet olsun. Neden onun yanındayken mantıklı düşünemiyordum? Lydia'ya gözümü Ruby'den ayırmayacağıma söz vermiştim; aramızdaki tek ilişki buydu. Sadece bunu kendime sık sık hatırlatmam gerekiyordu.

"O hâlde Percy saat sekizde sende olur."

Ruby başını salladı. "Harika."

Ruby

Cyril Vega hayatımda gördüğüm en büyük ve en görkemli evde yaşıyordu. Bunun gerçekten bir "ev" olarak adlandırılıp adlandırılamayacağmdan bile emin değildim. Percy'nin plaka numarası bir güvenlik görevlisi tarafından kamerayla kontrol edildikten sonra girdiğimiz arazi uçsuz bucaksız görünüyordu. Sağa sola baktığımda göz alabildi-

ğine bakımlı çimenler, simetrik dikilmiş çalılar ve ağaçlar gördüm.

James'le arabadan indiğimizde bir an durup başımı iyice kaldırarak etkileyici manzarayı sindirmeye çalıştım. Girişin sağında ve solunda yükselen sütunlar ve hemen üzerinde bulunan geniş balkon malikâneyi başka bir çağa aitmiş gibi gösteriyordu.

Beyaz taş merdivenden devasa giriş kapısına doğru çıkarken yanımdaki James tüm bunlardan hiç etkilenmemiş gibiydi ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Birincisi, Cyril onun en iyi arkadaşlarından biriydi, ikincisiyse James'in yaşadığı ev de en az burası kadar büyüktür. Avuç içlerimin önce soğuyup sonra terlediğini hissettim.

Burada ne yapıyordum ben?

Bu tuhaf partilerden birine hiçbir zaman gitmeyeceğime yemin etmiştim. Ama James'in tek bir aptalca yorumu mücadeleci ruhumu uyandırmaya yetmişti. Onun istediğinin tam tersini yapmaktan kendimi alamamıştım ki sonradan bakıldığında bu tamamen aptalcaydı. Pazartesi gününden beri James'le yaptığımız yolculuğun Maxton Hall'daki görünmezliğimi bozduğuna sinir oluyordum ve şimdi de okul arkadaşlarımın büyük kısmının burada olacağı bu partiye onunla birlikte gelmiştim. Bunun benim için ne anlama geleceğini hiç düşünmemiştim. İnsanlar kesinlikle yine hakkımızda konuşacaklardı; hatta bu sefer daha da fazla.

Dışarıdan bile müziği ve partideki misafirlerin yüksek sesle konuşmalarını duyabiliyorduk. Bir an için ani bir mide bulantısı numarası yaparak buradan kaçmayı düşündüm. Ama James'e bu keyfi yaşatmak istemiyorum. Böylece ellerimi eteğime silip boğazımı temizledim. James bana yandan bir bakış attı ama ben onu görmezden geldim. Sonra tuhaf bir şekilde anahtarlığında taşıdığı bir anahtarla evin kapısını açtı.

Adım attığımız giriş holü o kadar etkileyiciydi ki bir an için yaşadığım gerginliği unuttum. Zemin mermer kaplıydı ve ihtişamlı bir şekilde döşenmişti; mobilyaların sade renklerinin arasında altın ve beyaz dokunuşlar göze çarpıyordu. Tavandan devasa bir avize sarkıyor, sağdan ve soldan iki merdiven asimetrik açılarla yukarıdaki salona çıkıyordu.

İlk bakışta partinin tüm eve yayılmış gibi göründüğünü fark ettim. Müzik başka bir odadan geliyordu ama girişte de birkaç misafir dolanıyordu. Hiçbiri bizimle ilgilenmeyince rahat bir nefes aldım.

"Yukarıda ne yapıyorlar?" diye sordum James'e ve büyük salonda duran kızlı erkekli en az yirmi kişilik grubu işaret ettim.

"Bira-pong'un Cyril'in evine özel, tuhaf bir versiyonunu oynuyorlar."

Birinin yukarıdan bir şey attığını gördüm; sonradan biraz geç de olsa bunların pinpon topları olduğunu fark ettim. Aşağıdaki hole dizilmiş bardakları hedef alıyorlar, bazıları girerken bazılarıysa dışarı düşüyordu. Her isabetli atışta erkekler tezahürat yapıyor, kızlar çığlık çığlığa bağırıyor, herkes shot atıyordu.

"Anlamadım."

"Ben de," diye yanıtladı.

"Geldin!" diye gürledi biri aniden tepemizden. Yukarı baktığımda son anda Cyril'in tırabzanlara atladığını gördüm. Tırabzana sıkıca tutunmuş şekilde kayarak aşağı indi. Bu görüntü bile midemin bulanmasına yetmişti. Hemen arkasından Wren ortaya çıktı ancak o daha güvenli yolu seçmeye karar vererek merdivenlerden indi. Yürürken bardağını kafaya dikip içkisini bitirdi.

Yanımıza ilk gelen Cyril oldu ve James'in sırtına hafifçe vurarak onu selamladı.

"Umarım bugün seni gururlandırmışızdır."

James'in yanımda gerildiğini hissedebiliyordum. "Evet," dedi kayıtsızca; sesinin tonu ne sevinç ne de bugün oynayamadığı için hayal kırıklığı barındırıyordu.

Cyril'in bakışları bana döndü. "Ve sen de...?" diye sordu, buz mavisi gözleriyle beni baştan aşağı süzerek. Mavi çizgili beyaz bluzuma ve siyah pilili eteğime bakarken her an küçümsercesine burun kıvıracakmış gibi görünüyordu.

Pislik. Sanki onun siyah gömleği sırf benim tüm kıyafetlerimden pahalı diye daha iyi görünüyormuş gibi.

"Ruby," diye araya girdi James ve bizi tanıştırdı. "Ruby, bu da Cyril."

"Ruby! Alistair seni davet ettiğini söylemişti." Wren sırıtarak bize doğru geldiğinde onun gözlerine bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Selam," dedim zoraki bir gülümsemeyle.

James'i kısaca selamladıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Yüzündeki o kibirli gülümseme açıkça şunu söylüyordu: Burası benim krallığım. Burada ipler benim elimde.

O anda James elini belime koyarak, "Cy, iyi bir ev sahibi ol ve bize bir içki getir," dedi.

Sesinde o kendine has, "Ben James Beaufort'um" havası vardı. Ben asla onun bana bu şekilde emir vermesine izin vermezdim ama bu durum arkadaşlarının umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Sadece gülüp geçtiler ve bizi merdivenlerin arkasından antredeki büyük bir salona götürdüler. Yürürken Cyril birkaç pinpon topunu havaya fırlattı ve bir kapıyı açtı.

Salon antreden küçük olmasına rağmen içeride sohbet eden, dans eden elliye yakın insan vardı.

Müzik, kulakları sağır edecek kadar yüksekti ve havayı kaplamış duman gözlerimi yaşartıyordu.

Hayatım boyunca gittiğim partileri bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Gormsey'deki parkta yapılan küçük buluşmalar –bir kere de– sınıf arkadaşlarımdan birinin on beşinci doğum günü partisi. Beni sırf nezaketen davet etmişti ve annem okul arkadaşlarımla biraz kaynaşmam gerektiğini düşündüğü için de gitmek zorunda kalmıştım. Sonuç olarak akşam boyunca bir köşede dikilmiş, kötü müzik eşliğinde tuhaf tuhaf sallanarak içimden dakikaları saymıştım.

Ama burada gördüklerim daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Misafirler plastik bardaklardan ucuz bira yerine kristal kadehlerden pahalı içkiler içiyordu. Müzik, taşınabilir bir müzik setinden değil, duvarın dört köşesine yerleştirilmiş ses sisteminden geliyordu. Ayrıca bol miktarda çıplak ten göze çarpıyordu.

Demek zengin partisi böyle bir şeydi.

Etrafıma bakınıp gördüklerimi sindirmeye çalıştım. Müzikten gelen bas o kadar yüksekti ki ayağımın altındaki yeri titretiyordu.

Ancak ikinci bakışta, bu odaya bitişik camlı kış bahçesini fark edebildim. İçinde kesinlikle uzak durmam gereken, aydınlatmalı devasa bir yüzme havuzu vardı.

Birkaç kişi iç çamaşırlarıyla yüzüyor, diğerleri de kenarda duranları ıslatıyordu. Bazıları da antika gibi görünen ve kesinlikle servet değerinde olan kadife kaplı kanepelerde oturup sigara ve içki içiyorlardı.

Her şey bana o kadar fazla gelmişti ki James'in bana bir şey sorduğunu çok sonradan fark ettim. "Pardon, ne dedin?"

James biraz eğilerek ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Ne içmek istersin, Ruby Bell?"

O an sırtımdan bir ürperti geçti, tüylerim diken diken oldu ama bunları görmezden geldim. "Varsa bir kola. Yoksa su."

James biraz geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Ben içsem rahatsız olur musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Harika. Hemen geliyorum."

Birden Cyril ile ortadan kayboldular. Geriye kalan Wren yine o alaycı gülümsemesiyle bana bakıyordu.

"Sen içki içmiyor musun?" Sesinde çok açık bir meydan okuma vardı.

O an arkamı dönüp onu orada bırakmamak ya da herkesin içinde bağırmamak için kendimi zor tuttum. Ama iki yıl boyunca onu görmezden gelmeyi başarmıştım; şimdi birkaç aptal sözüyle kontrolümü kaybetmeyecektim.

"Hayır," dedim kısaca.

Wren bir adım daha yaklaştı. Hemen geri çekildim.

"Neden peki, Ruby?" diye sordu bana doğru bir adım daha atarak. Sırtımın duvara değdiğini hissettim. "Alkolle kötü deneyimlerin mi oldu?"

Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyor, gözbebeklerinin ne kadar büyümüş olduğunu görebiliyordum. Acaba kafayı bulmak için viski dışında başka bir şey daha mı almıştı?

"Neden içmediğimi çok iyi biliyorsun, Wren," diye yanıtladım soğukkanlı bir sesle ve omuzlarımı dikleştirdim. Eğer beni rahat bırakmazsa cidden canını yakacaktım. Sol tarafımda, göz ucuyla gördüğüm koyu renkli ahşap şifonyerin üstünde heykelcikler ve bir abajur duruyordu.

Kendimi nasıl savunacağımı biliyordum.

"O akşamı gayet iyi hatırlıyorum," diye karşılık verdi Wren. Sol kolunu kaldırıp başımın yanındaki duvara dayadı.

"Ama ben hatırlamıyorum," dedim güçlükle. Şimdiye kadar beni okulda hiç rahatsız etmemişti. İki yıl önceki o akşam hakkında tek bir imada bile bulunmamıştı. Neden bugün bu konuyu açıyordu?

"Gerçekten hatırlamıyor musun?" diye mırıldandı daha da yaklaşarak.

Bir anda kanım dondu. İki elimle onu sertçe ittim. "Tekrarını yaşamak istemiyorum, Wren."

Ellerimi tutup parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Panik içinde etrafıma baktım. "O gece bana fısıldadığın sözler hâlâ kulağımda."

"Çünkü beni sarhoş etmiştin."

"Gerçekten mi?" Yine yüzünde o pis sırıtış belirdi. "Alkol en gizli arzuları yüzeye çıkarır, Ruby. Sen de en az benim kadar istiyordun."

O akşamın anısı zihnimin derinliklerinden gün yüzüne çıktığında kaskatı kesildim: Wren'in kesik kesik nefesi, vücudumda durmaksızın dolaşan elleri. Düşündükçe içimi bir sıcaklık kapladı. Hem utançtan hem de –ne yazık ki– o andan gerçekten zevk aldığım için. Ama olan bitenin yaşanma şekli beni hâlâ ürkütüyordu.

Wren tam tekrar ağzını açacaktı ki arkamızdan hem sert hem de bıkkın bir ses duyuldu. "Onu rahat bırak, Fitzgerald."

Wren'in gözleri büyüdü, bense şaşkınlıkla sesin geldiği yöne baktım. Yanımıza gelen Lydia'ydı. Wren'e sinirli bir bakış attıktan sonra tek kelime etmeden elimi yakalayıp beni ondan uzağa, odanın içine doğru çekti. Ancak kimsenin bizi duymayacağı bir yere geldiğimizde kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"*Senin* gibi birinin kirli bir sırrı olduğunu kim düşünürdü ki?"

Paniğe kapılıp iki yanımdan sarkan yumruklarımı sıktım. Ama ben daha ağzımı açamadan Lydia ellerini kaldırıp alaycı bir şekilde gülümsedi. "Merak etme. Kimseye anlatmayacağım."

Ona bakakaldım ve söylediklerini idrak etmem bir saniyemi aldı. "Kim öğrenirse öğrensin, umurumda değil," dedim inatla, ikimiz de bunun düpedüz yalan olduğunu bilsek de.

Eğer yapabilseydim o akşamı hafızamdan silmeyi çok isterdim. O zamanlar on beş yaşındaydım ve Maxton Hall'a yeni gelmiştim. Katıldığım ilk etkinlikti, o kadar heyecanlı ve gergindim ki Wren'in bana getirdiği bütün meyve kokteyllerini seve seve kabul etmiştim. Beni sarhoş etmek için kendi cep şişesinden kokteylin içine alkol eklediğini bilmiyordum. Sonra beni koridora çekip öptüğünde havalara uçmuştum. Wren o zamana kadar gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biriydi. Ve beni istiyordu. İlk öpücüğümü ondan almak rüya gibiydi.

Ancak ertesi sabah, haberim olmadan beni sarhoş etmesinin ne kadar yanlış olduğunu ve benim saflığımdan yararlandığını anlayabildim. O günden beri de bir damla alkol içmedim.

Karşımdaki Lydia kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? İsminin senin için daha değerli olmasını beklerdim."

"Sarhoş edilip biriyle öpüşmüş olmak benim ismimi lekelemez. Sonuçta bir öğretmenle ilişkim olmadı."

Söylediğim anda sözlerime pişman oldum. Lydia'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. Ardından tehditkâr bir havayla bana doğru bir adım attı. "Çeneni kapalı tutacağını söylemiştin. Ben..." Aniden susup tekrar uzaklaştı.

"İşte buradasınız." James yanımıza geldi ve bana içinde buz, limon dilimi olan bir bardak kola uzattı. Kendi elinde de kahverengi bir sıvıyla dolu kristal bir bardak vardı.

Bakışları önce Lydia'yı, sonra beni süzdü. "Her şey yolunda mı?"

"Sevgili kardeşim, bana da içecek bir şeyler getirir misin? Bardağım boş," dedi Lydia kirpiklerini abartılı bir şekilde kırpıştırarak.

James gözlerini devirerek onun bardağını aldı ve tekrar bara doğru yürüdü. O gider gitmez Lydia'nın gülümsemesi kayboldu. Soğuk gözlerle bana baktığında zorlukla yutkundum. Keşke buraya hiç gelmeseydim. Burada değil, kendimi güvende ve huzurlu hissettiğim evimde olmak istiyordum. Burası evin aksine üstesinden gelemeyeceğim bir maceraydı.

"Dinle," dedim bana tekrar tehditler savurmadan önce. "Az önce söylediğim şey için özür dilerim."

Bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama vazgeçti. Sonra kuşku içinde bana baktı. "Ne?"

"Ben senin düşmanın değilim," diye devam ettim. "Ve seninle Bay Sutton arasında geçenler, beni ilgilendirmez. Sırrını kimseye söylemeyeceğim."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Ben sadece huzur istiyorum."

"Sana neden inanayım?" diye sordu gözlerini kısarak. "Seni hiç tanımıyorum ki."

"Doğru," dedim. "Ama James tanıyor. Ve ona söz verdim."

"Ona söz verdin," diye tekrarladı, sanki sözlerin anlamını tam kavrayamıyormuş gibi.

"Evet," dedim duraksayarak.

Birkaç saniyeliğine susup kuşku dolu gözlerle beni süzdü. Ama sonra yüzünün ifadesi bambaşka bir hâl aldı. Artık şüpheyle bakmıyordu, sanki kafasındaki bazı parçalar bir araya gelmişti. Bakışları yüzümden uzaklaşarak omzumun üzerinden bir noktaya kaydı. "Demek öyle," dedi en sonunda.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak arkamı döndüm. Barda duran James'e takıldı gözlerim. Şişeleri birbiri ardından yukarı kaldırıyor, etiketlerini inceliyordu.

"Ne öyle?" diye sordum.

Sakinleştirmek istercesine bana gülümsedi. "Merak etme. Sen ilk değilsin."

Neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Birçok kız onun cazibesine çok daha erken kapılırdı."

O anda bende jeton düştü. Ve kendimi tutamayıp kahkaha attım.

Lydia şaşırdı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Daha önce kimse sana söyledi mi bilmiyorum ama kardeşin o kadar da cazibeli değil."

İtiraz mı etsin, yoksa gülsün mü karar verememiş gibi bana bakakaldı. Neyse ki James yanımıza gelerek onu bu durumdan kurtardı.

"Al bakalım," dedi içkisini Lydia'ya uzatarak. "Senin için, sevgili *kardeşim*."

Lydia içkisine kısa bir bakış atıp tekrar bana döndü. "Gözüm üzerinde, Ruby." Ardından kalabalığın arasına karıştı.

"Bu da neydi?" diye sordu James şaşkınlıkla kızıla çalan sarı saçların ardından bakarken.

Ben omuz silkmekle yetinirken o sadece kaşlarını çattı.

"Ne dedi sana?"

"Hiç. Bana güvenmiyor ve gerçekten çenemi tutacağıma inanmıyor."

James bakışlarını odada gezdirdi. Sanki ne söyleyeceğini düşünmesi gerekiyor, bana neyi ne kadar anlatabileceğinden emin değilmiş gibi duruyordu. "Başkalarına güvenmekte zorlanıyor."

Ne demek istediğini sorarcasına ona baktım.

"Çoğu insan böyle bir sırrı saklamaz, Ruby." Omuzlarını silkti. "Aksine. İnsanların yüzde doksanı bunu basına satar ya da bize şantaj yapmaya çalışırdı. Aile sırlarımızı

öğrenmek için bizimle vakit geçirmek isteyenlerle ilk defa karşılaşmıyoruz." Benimle göz göze gelmekten kaçınıp dans eden kalabalığı izlemeye devam etti.

"Bu korkunç bir şey."

Dudağının kenarı hafifçe seğirdi. "Öyle zaten."

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Bu, James'in davranışını mazur göstermese de onu –ve Lydia'yı– bir nebze olsun anlamamı sağladı.

"Eğer kimse bana güvenmiyorsa burada ne işimin olduğunu merak ediyorum, doğrusu."

Dikkatlice yüzüme baktı. Sanki bana dokunacakmış gibi elini kaldırdı ama sonra vazgeçip aslında Lydia için getirdiği içkiden bir yudum aldı. İkinci bardağı. "Buradasın çünkü Alistair seni davet etti," dedi en sonunda.

"Doğru," diye mırıldanıp çenemi gıdıklayan saçımı kulağımın arkasına attım. "Alistair. Eğer sana kalsaydı burada olmazdım zaten."

"Öyle değil."

"Ne o zaman?" Onun beni burada istemediği düşüncesi bile garip şekilde canımı sıkmıştı.

"Burası senin ait olduğun bir yer değil, Ruby."

Birden içime bir şey saplandı, küçük bir bıçakla canımı acıtmıştı sanki. Acımı belli etmemek için epey çaba sarf ettim.

"Öyle... öyle demek istemedim," dedi hemen. Demek ki o kadar da iyi gizleyememiştim.

"Anlaşıldı." Ona arkamı dönüp büyük cam pencereden havuza baktım, tam o sırada biri üzerindeki kıyafetlerle havuza atladı. Birkaç saniye sonra James birkaç adım atıp önüme geçti ve tüm görüşümü kapattı.

"Hey, hadi ama. Sadece bazı kişilerin bu kadar yakınında olman beni huzursuz ediyor demek istedim sadece. Seni kandırmaya çalışabilirler. Sana karşı kendimi sorumlu hissediyorum."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, teşekkürler," dedim sertçe.

Yine beni dikkatlice süzmeye başladı, göz temasından kaçınmak için kolamdan küçük bir yudum aldım. Bana böyle baktığı zamanlarda içimi sıcak basıyordu ki içerisi zaten yeterince bunaltıcıydı.

"Ayağına dolanmak istemem. Normalde nasıl davranıyorsan öyle davran," dedim odayı göstererek. İstediğini yapmakta özgürdü. Bana bebek bakıcılığı yapmasını istemiyordum.

Başını salladı ve ikinci içkisini kafaya dikti. Hemen arkasından elimdeki bardağı alıp kendisininkiyle beraber masalarından birinin üzerine koydu. Sonraki an elimden tuttuğu gibi beni kalabalığın ortasına, dans edenlerin arasına çekti. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı, ne yapacağını anlamaya çalışırken beni biraz daha kendine yaklaştırdı. Göğsü göğsüme değdi, elimi bırakmadan önce hafifçe sıktı ve sonra müziğin ritmine göre dans etmeye başladı.

James Beaufort benimle dans ediyordu. Gülümseyerek bana bakıp kalçalarıyla daireler çiziyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim şaşkınlıkla. Dans pistinde baston yutmuş gibi duran tek kişi bendim.

"Normalde partilerde ne yapıyorsam onu yapıyorum," dedi James.

Bakışları kabul etmek zorunda olduğum bir meydan okuma gibiydi. Hareketlerine karşılık vermeye çalıştım. Biri arkadan bana çarpınca ona doğru sendeledim ve o da elini belime koyup beni tuttu. O an boğazım kurudu, kalbim daha da hızlandı. Başımı kaldırıp ona baktığımda alev alev yandığımı hissettim. Birbirimize o kadar yakındık ki aramıza incecik bir kâğıt parçası bile sığmazdı.

Yanımızda biri sevinçle haykırınca bakışlarımı James'ten uzaklaştırıp etrafıma bakındım. En az beş çift göz bize çevrilmişti.

Aklımı kaçırmış olmalıydım. Her ne kadar James'le ateşkes hâlinde olsak da bu bambaşka bir şeydi. Eğer hakkımızdaki söylentilerin yıldırım hızıyla okulda yayılmasını istemiyorsam, bu dans pistinden hızla uzaklaşmak zorundaydım.

"Tuvalete gitmem lazım," demeyi başardığımda James hemen kendini geri çekti. Gözleri bilmiş bir edayla parladı ama bunun ne anlama geldiğini kavrayacak durumda değildim. Başıyla salonun sol köşesindeki yüksek bir kemerli koridoru gösterdi. "İlk sağ, soldan ikinci kapı."

Dans eden gençlerin arasından sıyrılıp koridora yürüdüm.

Duvarda Vega ailesinin yağlı boya portreleri asılıydı, duvar kâğıdı lambaların ışığında yeşil ve altın renklerde parıldıyordu. Ayaklarımın altındaki koyu kırmızı halının soyut şekillerden oluşan sanatsal deseni hayvan figürlerini anımsatıyordu. James'in dediği gibi sağa döndüm. Koridorun bu kısmı tamamen boştu ve olduğum yerde durup sırtımı duvara yasladım.

Gerçekten burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendimi buraya ait hissetmediğim yetmezmiş gibi James de aklımı karıştırıyordu. Dokunuşları, bakışları, fısıltı gibi gelen sözleri... Eğer bilmesem onun benimle flört ettiğini sanabilirdim.

Pazartesi günü kapımın önüne durup eski hâlimize dönmek istemediğini söylediğinde böyle bir şey olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bütün arkadaşlarıyla böyle mi dans ediyordu? Herhalde öyleydi.

Belki bunu sadece bir görev olarak görmeliydim. Hoşuma gitse de gitmese de bu insanlar benim okul arkadaşlarımdı. Ve Oxford'a girmeyi başarırsam aralarından bazılarıyla ve başka birçok zengin ailenin çocuklarıyla anlaşmam gerekecekti.

Derin bir nefes alarak ellerimi sıktım ve bir anda gelen cesaretle kendimi duvardan ittim. Elimi yüzümü yıkayacak, sonra salona geri dönüp kolamı içecek ve James'le dans edecektim. Başıma daha ne gelebilirdi ki? İnsanlar zaten benim hakkımda konuşacaklardı, bari biraz eğlenebilirdim.

Böylelikle koridorun sol tarafındaki birkaç metre ileride bulunan kapıya yöneldim ve arkasında tuvaleti bulma umuduyla bir kapıyı açtım. Oda, koridordan yansıyan ışık dışında kapkaranlıktı. Gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman alsa da en sonunda antika bir yazı masasının, bir oturma köşesinin ve... bir sürü kitap rafının dış hatlarını seçebildim.

Burası kesinlikle tuvalet değil, bir kütüphaneydi! Bir anlığına duraksadıktan sonra merakla içeri adım atıp etrafa baktım. Sadece ilk rafta bile bizim evdeki tüm kitaplardan daha fazla kitap vardı. Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve bir adım daha atmaya cesaret ettim... ve sonra bir şey duydum.

Derin nefesler. Ve boğuk bir inleme.

Arkanı dön ve çık, diye bağırdı kafamın içinde tiz bir ses ama artık çok geçti. Odanın arka tarafındaki kitap raflarından birine yaslanmış olan Alistair'ı gördüm. Başını arkaya atmış, yüksek sesle inliyordu.

Hafif bir şapırtı sesi geldi. "Eğer bu kadar ses çıkarmaya devam edersen dururum."

Öylece donakaldım. Bu sesi tanıyordum. Alçak, derin ve biraz boğuk.

"Devam et," dedi Alistair başını öne eğip.

Önünde diz çökmüş olan erkek doğruldu. "Eğer güzellikle rica edersen."

Alistair onu saçlarından tutarak kendine doğru çekip öptü. Çocuk, ellerini Alistair'm başının iki yanına koyarak

öpücüğüne karşılık verdi. O anda onun kim olduğunu anladım.

Keshav.

Keshav'ın ağzı Alistair'ın yüzünden boynuna doğru inerken derin bir nefes aldım.

O anda Alistair beni fark etti.

"Kesh, dur," diye fısıldadı panik içinde ve hızla iterek erkek arkadaşını kendinden uzaklaştırdı.

Hızla geriye döndüm ve kütüphaneden kaçarak koridora çıktım. Panik içinde etrafa bakınıp salona geri dönmeye karar verdim. Yüzlerini tam olarak seçemediğim dans eden insanların arasından güç bela geçip James'e bakındım.

Onu, kız kardeşi, Cyril ve Wren'le birlikte havuzun yakınında gördüm. Aralarında sohbet ediyorlar, Wren abartılı el kol hareketleri yaparak bir şey anlatıyordu.

Kendimi toparlamam için kısa bir âna ihtiyacım vardı.

Lanet olsun, neden sürekli insanların gizli saklı öpüşmelerine tanık oluyordum? Ne zamandan beri başkalarının sırlarını toplar oldum? Bu hiç de normal değildi.

Rahatlamak ve sakinleşmek için epey çaba harcasam da az önceki kararımdan vazgeçmem gerektiğine karar verdim. Burada eğlenmem mümkün değildi ve bu insanlara hiçbir zaman alışamayacaktım.

James'in yanına gidip beni eve götürmesini isteyecektim ama havuza o kadar yakın duruyordu ki bir an tereddüt ettim. Suyun görüntüsü midemi bulandırdı. Sonunda bütün cesaretimi toplayıp dikkatli adımlarla kış bahçesine girdim. Grubun biraz uzağında, duvarın yanında durdum. Beni ilk fark eden Wren oldu. "İşte buradasın."

Hafifçe başımı salladım ve James iki adımda yanıma geldiğinde rahatlayarak derin bir nefes aldım. Bir partide yanında kendimi en güvende hissedeceğim insanın o olaca-

ğını hayatta düşünmezdim ama bugün gerçekten de öyleydi. Resmen benim kontrol noktam hâline gelmişti ve elini tutmamak için kendimi tutmam gerekmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu James. Elinde yeni bir bardak vardı, içindeki sıvı yine kahverengiydi. Yanakları artık hafifçe pembeleşmişti.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadım, hâlâ nefes nefeseydim.

James kaşlarını çattı ama hemen onaylarcasına başını salladı. Belli ki sinir krizi geçirmek üzere olduğum anlaşılıyordu. Bardağındakini bitirip en yakındaki masaya bıraktı.

"Tamam."

"Yok artık. Ne zamandan beri partilerimi sabah dörtten önce terk ediyorsun?" diye sordu Cyril gücenmiş bir şekilde.

"Yanımda eve götürmem gereken biri olduğundan beri," diye karşılık verdi James arkadaşının yüzüne kayıtsızca bakarak. O tanıdık, geçilmez kibir duvarı geri dönmüştü.

"Hadi ama, Ruby. Oyunbozanlık yapma. Arkadaşımızı bize bırak," dedi Wren yere çöküp eliyle havuzdan su sıçratarak. Birkaç damla su boynuma gelince sanki ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibi hissettim.

"Yapma," diye ciyakladım, sesim o kadar tiz çıkmıştı ki neredeyse kendi sesimi tanıyamadım.

"Ne o, şekerden mi yapıldın?" diye sordu Cyril gülerek. Gömleğini çıkarmıştı, üzerinde sadece siyah mayosu vardı. Havuzdan yeni çıktığı için saçları hâlâ ıslaktı. Bana bir adım daha yaklaşınca geri çekilip James'in koluna yapıştım. Diğerlerinin ne düşündüğü umurumda bile değildi.

"Hadi ama, Cy. Onu rahat bırak," dedi James ama bu sefer o otoriter ses tonu işe yaramadı. Cyril yırtıcı bir hayvan gibi bana sırıtıp bir sonraki an bana doğru bir hamle yaparak çantamı kaptı ve Lydia'ya uzattı.

"Cyril, seni uyarıyorum..." dedim nefes nefese ama artık çok geçti. Beni kaba bir şekilde kucakladığı gibi suya atladı ve suya çarptığımız anda çığlık attım, sonra panik içinde kollarımı ve bacaklarımı çırpmaya başladım.

Birlikte suyun altına gömüldük ve kalbim bir saniyeliğine durdu. Aniden Vega ailesinin evinde değil bulanık yeşil bir gölün içindeydim. On yedi değil sekiz yaşındaydım. Yüzme bilmiyor, çaresizlik içinde buz gibi suya teslim oluyordum.

Nefes alamıyordum.

Yosunlar beni aşağıya çekiyor, hareket edemiyordum. Kollarım işe yaramıyordu, bacaklarım da öyle. Vücudumun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

Göğsümdeki baskı hızla artıyordu. Ve sonra... nefes alıp su yutmaktan başka çarem kalmadı.

17

James

Cyril tekrar su yüzüne çıkıp bize su sıçrattığında Wren ve kız kardeşim kahkahalarla gülerken ben suyun altında bulanık bir leke hâline gelmiş Ruby'ye bakıyordum. Önce deli gibi çırpınmıştı ama şimdi hiç kıpırdamıyordu.

Bir şeyler yolunda değildi.

"Ölü taklidi yaptığını anladığımızı bilseydi bu numarayı çekmezdi," dedi Wren ve Cyril'in havuzdan çıkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Ruby hâlâ yüzeye çıkmamıştı. İçten içe bir şeylerin yolunda gitmediğini hissedebiliyordum. Kalbim deli gibi çarparken havuza atlamak üzere hamle yaptım.

"James bence hiç..." Lydia'nın söylediklerinin devamını duyamadım çünkü çoktan suya balıklama atlamıştım. Uzun kulaçlarla Ruby'ye doğru yüzdüm, kolumu gövdesine doladım ve onu yukarıya çektim.

Hâlâ kıpırdamıyordu.

"Ruby," dedim nefes nefese su yüzeyine çıktığımızda. Onu sarstım. "Ruby!"

Aniden deli gibi kollarını savurmaya başladı. Öksürüyor ve nefes almaya çalışıyordu, tekrar suya batmaması için onu iyice göğsüme bastırdım.

Çılgına dönmüş gibiydi. "Çıkar beni buradan," diye yalvardı tiz bir sesle. "Hemen çıkmam lazım!"

Başımı sallayıp onunla birlikte havuzun kenarına yüzdüm. Sonra onu kalçalarından tutup kaldırdım ve havuzun kenarına oturttum. Hâlâ sert bir şekilde öksürüyor, kısa sürede yuttuğu suyu çıkarmaya çalışıyordu. Ben de kendimi yukarı çektim ve yanına oturdum, öksürdüğü sırada düşmesin diye onu tuttum.

"Beni buradan götür." Kesik kesik çıkan çatlak sesi içimi paramparça etmişti. Doğrulup Ruby'nin kalkmasına yardım ettim. Başını yere eğmiş olmasına rağmen yüzündeki su damlalarına karışan gözyaşlarını görebiliyordum. Ayağa kalktığında yana doğru sendeledi. Bütün vücudunun titrediğini hissedebiliyordum. Hafifçe çömelip onu kucağıma aldı. Hiç itiraz etmedi, aksine kimse ağladığını görmesin diye yüzünü boynuma gömdü.

Öfkeyle Cyril'e döndüm; artık az önceki gibi sırıtmıyordu.

"Geri zekâlı herif," diye mırıldandım. Aslında bunu suratına haykırmak isterdim ama Ruby'yi daha fazla korkutmak istemiyordum.

Kucağımda Ruby'yle beraber kış bahçesinin arka kapısından dışarıya çıktım.

Percy'nin gelmesi biraz zaman alsa da en azından havlu ve yedek kıyafet getirmişti. Ruby, onu havlulara sarıp kurutmaya çalıştığım sırada bakışlarını benden kaçırdı. Hâlâ bütün vücudu titriyordu. Percy sessizce bana başka bir el havlusu uzattı, onunla Ruby'nin saçlarını kurulayıp suyunu sıktım. Muhtemelen abartıyordum ama ne kadar sürerse sürsün titremesi geçene dek onu kurulamak istiyordum.

Aniden Ruby'nin vücudu sessiz bir hıçkırıkla sarsıldı. Olduğum yerde donakaldım. Onun gibi güçlü birinin ağladığını görmek şaşırtıcı bir şekilde canımı acıtmıştı ve ne

yapmam gerektiğini bilmiyordum. Tek yapabildiğim onu kurulamaya devam etmek, yumuşak bir şekilde sırtını sıvazlamak ve sonrasında Percy'nin getirdiği Maxton Hall kazağını giymesine yardımcı olmaktı.

"Gömleğinin düğmelerini açabilir misin?" diye sordum dikkatlice.

Ruby beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu. Titreyen parmaklarıyla zaten bunu yapamayacağını düşünerek kazağı doğrudan başının üstünden geçirdim. Kumaşı aşağı çektikten sonra körlemesine gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Bütün düğmeleri çözünce onu dikkatlice omuzlarından sıyırdım ve kollarını kazağın içine geçirmesine yardım ettim. Tam kapüşonu başına geçirecekken ellerini kaldırıp dirseklerimden tuttu. Parmakları hâlâ buz gibiydi.

Sonra başını göğsüme dayadı ve derin bir nefes aldı. Nefesi de vücudu gibi titrekti. Onu böyle görmek içimi parçalıyordu.

"Hepsi benim suçum," diye fısıldadım.

Ruby başını göğsümden kaldırıp bana baktı. Gözlerinde hâlâ tuhaftı ama sanki az da olsa kendine gelmiş gibiydi. Artık tekrar Ruby'ye benziyordu. Kimseye boyun eğmeyen, dik kafalı, savaşçı Ruby. Yüreğim ferahladı ve göğsüme aynı anda hem ağır hem de hafif bir duygu yayıldı.

Ona sırtımı dönüp Percy'nin getirdiği ikinci kazağı giymek için kendi gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

"Gel. Hadi seni eve götürelim," dedim en sonunda ve Rolls-Royce'un kapısını açtım.

Arabaya bindi, ben de yanına oturdum. Percy arabayı sürmeye başladığında başımı geriye yasladım. Bir anda alkolün etkisi tekrar kendini göstermeye başladı, dünya olması gerekenden daha hızlı dönüyordu.

Ruby yanımda kıpırdadığında ona kısa bir bakış attım. Mavi kazağının kollarını elleri içinde kaybolacak şekilde

parmak uçlarına kadar çekmişti. Birden ellerini tutmak istedim. Hemen ardından başımı başka yöne çevirdim.

"Sudan korkuyorum," diye fısıldadı Ruby kendi kendine.

Ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Eminim, ona değil de camdan dışarı bakmam kendini daha güvende hissettiriyordur. "Neden?"

Cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. "Babam balık tutmayı çok severdi. Eskiden beni hep teknesine götürürdü, hafta sonlarında değişik göllere giderdik. Ben sekiz yaşındayken bir kaza geçirdik."

Birden vücudu gerildi, korkunç bir anıya saplanıp kaldığını hissedebiliyordum. Nefes alışları düzensizdi. Bu sefer eline uzanıp kazağının üstünden parmaklarını kavradım.

Sanki küçük ve kırılgan birine dokunuyordum oysa Ruby *kırılganın* tam tersiydi.

"Ne oldu?"

"Daha büyük bir tekne bizi fark etmedi ve çarptı. Bizim tekne tamamen parçalanıp babamın sıkışmasına neden oldu. Boynu hasar gördü ve bir omuru parçalandı."

Elini hafifçe sıktım.

"O zamandan beri tekerlekli sandalyede. Ve ben de sudan korkuyorum," diye bitirdi hızlıca.

Hikâyenin burada bitmediğini düşünsem de başka bir şey sormadım. Bana anlattığı kadarı bile Cyril'in onu havuza çektiği an neler hissettiğini anlamama yetmişti.

"Üzgünüm," der demez kendimi çok aptal hissettim. Az önce benimle en travmatik anısını paylaşmıştı ve benim tek söyleyebildiğim kuru bir "üzgünüm"dü.

"Önemli değil. Sen arkadaşların gibi değilsin." Eli kazağının altından çıkıp benimkini buldu. Parmaklarımızı bir-

birine geçirdim ve çekinerek başparmağımla elinin üstünü okşadım.

"Bu doğru değil," dedim başımı sallayarak. "Ben de onlar gibiyim. Hatta daha da kötü."

Belli belirsiz başını salladı. "Şu anda değilsin."

Yolun geri kalanında karşılıklı olarak sessizliğe gömüldük, aklım hâlâ az önce bana açtığı sırdaydı. Ruby bir ara uyuklamaya başladı, başı omzuma düştü. Elimi bir an bile bırakmadı, ben de başparmağımla okşamaya devam ettim. Neyse ki elleri tekrar ısınmıştı.

Yirmi dakika sonra Ruby'nin evine vardık. İçeride hâlâ ışık yanıyordu ve onu uyandırmam gerekiyordu. Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım, şu hâliyle o kadar huzurlu görünüyordu ki.

"O çok tatlı bir kız, Bay Beaufort," diye yankılandı Percy'nin sesi tepemdeki hoparlörden. Aramızdaki bölme kapalı olmasına rağmen ön tarafa baktım. "Bunu berbat etmeyin."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum," diye cevap verdim.

Yine de Ruby'nin elini bırakmadım.

18

Ruby

Cumartesi gününü Ember'la pijamalarımız içinde geçirdik. Annemle babam arkadaşlarına gitmişlerdi ve biz de bu fırsatı değerlendirip mutfağı ele geçirerek çikolata parçacıklı kurabiyeler yaptık. Tam hamur kâsesinin boş olduğundan emin olmaya çalışıyorduk ki kapı çaldı. Ember da ben de irkilip birbirimize baktık. Sonra ben kapıyı açan kişi olmamak için hızlıca parmağımla burnuma dokundum. Ember yenildiğini fark edince yapmacık bir şekilde iç çekti ve koridora doğru yürüdü.

Kısa süre sonra tanıdık, enerjik bir ses duydum. "Merhaba, sen Ember mısın? Ben Lin. Ablan nerede? Acilen onunla konuşmam lazım!"

Gözümü açıp kapayana kadar Lin'i karşımda buldum ve bana telefonunu uzattı. "Sakın bana bunun sen olduğunu söyleme."

Bir an öylece donakaldım. Bu, Lin'in evime ilk gelişiydi. Daha önce beni birkaç kez evden almaya gelmişti ama her defasında yolda, arabada beklemişti. Aslında burada olması beni gergin hissettirmeliydi. Sonuçta o da Maxton Hall'a gidiyordu ve dolayısıyla hayatımın ailemden uzak tutmak istediğim bir parçasıydı. Ama onu mutfağımızda gördükçe bunun tam tersini hissettiğimi anladım. Geldiği için sevi-

niyordum. Geçen günkü tartışmamız sadece okul arkadaşı değil, daha fazlası olabileceğimizi fark ettirmişti bana. Belki artık kendimi açmanın zamanı gelmişti.

Cevap vermemek için kasıtlı olarak hamur kaşığını tekrar ağzıma attım. Lin tam önümde durana kadar birkaç adım daha yaklaştı ve telefonunu burnumun dibine o kadar soktu ki karanlık fotoğrafta bir şey görebilmek için başımı geriye doğru çekmem gerekti.

Fotoğrafta James'in arkadan çekilmiş bir hâli vardı; kucağında taşıdığı kişi kollarını sıkıca onun boynuna dolamış ve yüzünü boynuna gömmüştü. Söz konusu olan kişinin ben olup olmadığı anlaşılmıyordu ama yine de yanaklarım alev alev yanmaya başladı. O ânın kaç fotoğrafı vardı acaba? Ve kaç kişi görmüştü?

"Ruby?" diye sordu Lin, sesi artık o kadar da enerjik değildi. "Dün ne oldu?"

"Cyril'in partisindeydim," dedim sonunda. "Bunu sana söylemiştim zaten."

"Evet, söyledin. Ama benim bilmek istediğim, *burada* ne olduğu."

"Nerede ne oldu?" diye sordu Ember, Lin'in elindeki telefonunu kaparak. Fotoğrafa baktığında ağzı açık kaldı. "Bu gerçekten sen misin?"

"Evet," diye itiraf edip zorlukla yutkundum. Bugünün amacı aslında kafamı dağıtmaktı. Dün geceyi unutmak ve zihnimdeki uğultuyu susturmak istiyordum. Ama dün olanlar... bırak kelimelere dökmeyi ne yaşandığını ve bununla nasıl baş edeceğimi ben bile bilmiyordum.

"Çabuk dün neler olduğunu anlat," dedi kardeşim, açıkça annemden miras aldığı belli olan itiraz-kabul-etmiyorum ses tonuyla.

Kurabiyelere bakmak için fırına eğildim. Ne yazık ki pişmemişlerdi, beni Lin'in ve Ember'm sorgulayıcı bakış-

larından kurtaramayacaklardı. Sessizce iç geçirip hamur kaşığını kâseye bıraktım ve başımla yemek odasını işaret ettim. Hepimiz oturduktan sonra anlatmaya başladım.

Hikâyemin sonunda ikisi de bambaşka ifadelere bürünmüştü. Lin daha çok kuşkuluyken, Ember çenesini eline dayamış, hayran hayran gülümsüyordu.

"Bu Beaufort gerçekten tatlı biriymiş," diye iç geçirdi.

"Alakası bile yok!" dedi Lin inanamayarak. "Az önce anlattığın kişi James Beaufort olamaz."

Sadece omuzlarımı silktim. Sonradan düşününce bana da gerçekdışı geliyordu; beni arkadaşlarının önünde koruyacak kadar ileri gitmesi... Ama yapmıştı işte. Hatta daha fazlasını yapmıştı. Benimle ilgilenmişti. Beni giydirmiş ve o sırada tam bir centilmen gibi davranmıştı. Babamla ilgili olayı anlattığımda elimi tutmuştu.

Geçen gece aramızda bir şeyler değişmişti. Bunu açıkça hissedebiliyordum. Bakışlarını ve parmaklarının çıplak tenime değdiği ânı düşündükçe tüm vücudum karıncalanıyordu. O an bedenim sıcağın etkisiyle titrerken James hâlâ üşüdüğümü sanmıştı. Oysa durum tam tersiydi... Dokunuşu öyle hafifti ki kendimi camdan yapılmış, kırılgan bir varlık gibi hissetmiştim.

"Sana dikkatli olmanı söylerken demek istediğim tam da buydu," dedi Lin başını sallayıp beni yeniden şimdiki zamana çekerek.

"Biliyorum," diye mırıldandım. Keşke suya battığımda nasıl hissettiğimi de unutabilseydim.

"Cyril'in bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum," diye sürdürdü konuşmayı. "Onu gördüğüm anda boynunu koparacağım."

O kadar şaşkın ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki kendime bir kez daha Cyril onun için yalnızca

bir okul arkadaşı mıydı, yoksa aralarında yarım kalmış bir hikâye mi vardı diye sormadan edemedim. Belki de aşk hayatı hakkında daha önce hiç konuşmamasının nedeni buydu. Belki de şimdi, ben de ona duygularımı açmışken bu konudan bahsetmenin tam zamanıydı.

Tam bunu sormayı düşünürken Ember'ın sesi düşüncelerimi böldü.

"Neyse ki James oradaymış." Gözleri her an küçük kırmızı kalplere dönüşecekmiş gibi parlıyordu.

"Seni partiden kucağında taşıyarak çıkardığına hâlâ inanamıyorum. *Kollarında!*"

Ben de inanamıyordum. Özellikle de başlarda bana ne kadar soğuk ve kibirli davrandığını düşününce. O James ile dün gece beni havlulara sarıp titrememem geçene kadar sırtımı okşayan James'i bir türlü bağdaştıramıyordum. Düşüncelerimi altüst eden, önceki gece rüyalarımda dahi beni yalnız bırakmayan, sıcak ellerini çıplak tenimin üzerinde gezdiren James'le.

Hiç iyi değil. Hiç iyi değil. Hiç. İyi. Değil.

"Kanıt olarak elimde fotoğraf olmasa inanmazdım," dedi Lin yeniden gözünü fotoğrafa dikerek. "Sürekli saçma sapan davranan bir çocuk nasıl olur da aniden şövalyeye dönüşür?"

"Anlaşılan Cyril'in Ruby'ye karşı çizgiyi aştığını fark etti ve müdahale etti. Bu da özünde iyi olduğunu gösterir," diye düşüncesini söyledi Ember. Bana bakarken aniden yüz ifadesi değişti. "Eyvah."

Lin başını kaldırdı. "Ne?" Bakışları bana yönelince inledi. "Ruby!"

Duygusal karmaşamın yüzüme yandığı belliydi. "Ben de bilmiyorum, tamam mı?" dedim. "Aslında ona katlanamıyorum bile ama..." Susup çaresizce omuzlarımı silktim.

Ember bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sonra aniden ayağa kalktı. "Haydi kurabiyelere bakalım."

Üçümüz birden nefis kokan mutfağa geçtik. Ember ve ben kurabiyeleri fırından çıkarırken Lin de onları büyük bir tabağa simetrik şekilde dizdi. Nihayet kurabiyelerle salona giderken yan tarafıma dirsek attı. "Hoşlanmadığını düşündüğün birine ilgi duyman normal."

O an tecrübe mi konuşuyor diye sormak o kadar çok isterdim ki. Ama konu aşk hayatı olduğunda o kadar ketumdu ki buna cesaret edemeyerek sadece, "Gerçekten mi?" diye sormakla yetindim.

Başıyla onayladı.

Düşüncelerim bir kez daha James'e kaydı. Elimi okşadığı yer hâlâ karıncalanıyordu ve üzerindekini çıkardığı ânı düşündükçe içimde sıcak bir kıpırtı yükseliyordu.

"Ben hâlâ inanamıyorum. Okulun lanet olası kralı, Beaufort ha..." diye mırıldandı Lin kendini kanepenin üzerine bırakırken.

"Ben de nasıl olduğunu anlamıyorum," dedim bir kurabiye alarak. Aslında hâlâ çok sıcaktı ama daha fazla konuşmamak için büyük bir ısırık aldım.

"Eğer seninle bu kadar iyi ilgilenmişse benden geçer not aldı," diye itiraf etti Ember kurabiyeye uzanırken. Ardından bacaklarını sehpanın üzerine uzattı. "Peki, şimdi ne yapacaksın? Dünden beri hiç konuştunuz mu?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Bugün sadece kardeşimle güzel bir gün geçirmek istemiştim."

Ember doğrulup yan tarafa eğildi. "Ona yazmalısın!"

Lin ve Ember arasında gidip gelen bakışlarıma ek olarak kafamı salladım. "Ortada bir şey yok ki. Biz sadece... arkadaşız." James'i *arkadaş* olarak tanımlamak garip gelse de şu anda başka kelime düşünemiyordum.

"Tabii canım. Hadi yaz ona," dedi Lin de. Derin bir iç çekerek cebimden telefonumu çıkardım.

Bir anlığına ona ne yazabileceğimi düşündüm ama sonunda en basit olanı seçtim.

Teşekkürler. – R. J. B

Mesajı gönderir göndermez telefonumu koltuğun aralığına sıkıştırdım ki sürekli kontrol etme ihtiyacı duymayayım.

"Ne yazdın?" diye sordu Ember.

"Sadece teşekkür ettim."

Lin burnunu kıvırıp kurabiyeye uzandı ve dörde bölüp yalnızca bir parçasını aldı. Onun tatlı bir şey yediğini görmek çok şaşırtıcıydı. Beslenmesine fazlasıyla dikkat ederdi ve neredeyse tüm lezzetli şeyleri kendine yasaklamıştı. Buna üzülsem de şimdiye dek onu, hayatın çikolata ile daha keyifli olduğuna ikna etmeyi başaramamıştım.

Telefonum titredi. Ona fazla hızlı uzanmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım. Lin'in ve Ember'ın önünde bu kadar istekli görünmek istemiyordum.

Neyse ki ekranı açıp mesajı okurken ikisi de kalbimin ne kadar şiddetli attığını duymadılar.

J'nin ne anlama geldiğini bana hâlâ söylemedin. – J. M. B.

Hemen cevapladım.

Tahmin et. – R. J. B

James. – J. M. B.

Bu sence de biraz egoistçe değil mi? – R. J. B

Jenna. – J. M. B.

Hayır. – R. J. B.

Jemima. – J. M. B.

Sadece üç tahminde bunu bilmen beni gerçekten etkiledi. – R. J. B.

Bir süre cevap vermedi. Karanlık ekrana boş boş bakarken Ember'ın ve Lin'in beklenti dolu bakışlarının gayet farkındaydım. Öte yandan ben bile tam olarak neyi beklediğimi bilmiyordum, derken birkaç dakika sonra telefonum tekrar titredi.

Daha iyi misin?

Başharf yok. Şaka yok. Boğazım bir anda kuruyuverdi. Dün geceyi hatırlamak istemiyordum; suyu, düşüşümü, insanların önünde histerik davranarak kendimi rezil edişimi. Özellikle de pazartesi gününü ve başımıza gelecekleri düşünmek istemiyordum.

Pazartesi'den korkuyorum açıkçası. Fotoğraflarımız yüzünden.

Lin ve Ember, James ya da dünkü partiyle ilgisi olmayan bir şey hakkında konuşamaya başlarken Ember da televizyonu açtı. Dolaptan bir DVD çıkarıp onu DVD oynatıcısına yerleştirdi.

Bana biraz özel alan bıraktıkları için onlara minnettardım, özellikle de James'in bir sonraki mesajını okurken.

Endişelenme. Fotoğrafta sadece ıslak sırtım görünüyor.

Nefesimi tuttum. Bu mesaj gerçekten göründüğü kadar masum muydu, yoksa dolaylı bir flört müydü? En ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim, onunla aynı seviyede kalmak istediğimdi.

Bu açıdan düşünürsek, en azından onların gecesi güzel geçmiş.

Bir sonraki cevabını uzun süre beklemem gerekti. Öyle ki o cümleleri yazdığıma çoktan pişman olmuştum. Filmin yarısına geldiğimizde telefonum tekrar titredi.

Ruby Bell, yoksa benimle flört etmeye mi çalışıyorsun?

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Pijamamın üstünü yukarı çekerek hâlimi gizlemeye uğraştım. Ardından telefonumu kapatıp tüm gücümle filme odaklanmaya çalıştım.

19

Ruby

Pazartesi sabahı okul otobüsünden indiğimde James spor sahasının çitine yaslanmış, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle beni bekliyordu.

Bir hafta önce ailesinin şirketinde olanlardan sonra, sabahları onu beni beklerken gördüğüme sevineceğimi hiç düşünmezdim.

"Selam," dedim soluk soluğa yanına gelerek.

Gülümsemesi daha da genişledi. Belli ki o da beni gördüğüne sevinmişti. "Hey."

Bakışlarını yüzümde gezdirdi ve midemde alışık olmadığım ama tanıdık gelen o his tekrar belirdi. Eğer yine bana dokunursa acaba tenim aynı şekilde ürperir mi diye merak ettim. Ardından bu düşünceyi hemen zihnimin karanlık bir köşesine ittim. "Bugün bana sen mi eşlik ediyorsun?"

Gülümsemesi bozulmadı. "Toplantıya beraber gidebiliriz diye düşündüm, böylece seni diğerlerinin sorularına karşı korumuş olurum."

Ardından başıyla okula giden yolu işaret edip yürümeye başladı. Parmaklarımı sırt çantamın kayışlarına geçirip peşinden gittim.

"Ee... Hafta sonunun kalanı nasıl geçti?" diye sordum tereddütle.

"Dün ailemle yemek yedim."

Daha fazlasını söylemedi. Göz ucuyla ona meraklı bir bakış attım. Bunu fark etti ve gülümsemesi yavaş yavaş soldu.

"Ophelia teyzem ziyarete gelmişti. Babamla araları pek iyi değildir."

Böylesine özel bir şeyi benimle paylaşmasını beklemediğim için bir an ne diyeceğimi bilemedim. Özellikle de kız kardeşiyle birlikte geçmişte güvendikleri insanlar tarafından nasıl kandırıldıklarını anlattıktan sonra. Öte yandan ben de ona kendim hakkında bir şeyler anlatmıştım. O gün ne kadar zorlandığımı fark etmiş olmalıydı. Belki şimdi o da benim gibi hissediyordu. Belki o da aramızda bir şeylerin değiştiğini düşünüyordu ve artık o eski gergin hâlimize geri dönmek istemiyordu.

İçimde bir umut yeşerdi. James'le aramızda ne olduğunu ben de bilmiyordum. Arkadaşlık mı? Yoksa daha fazlası mı? Belki de alakası bile yoktu ama bunu öğrenmeyi adım adım da olsa çok istiyordum.

"Tartışma mı çıktı?"

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bizim aile toplantılarımız pek sakin geçmez. *Beaufort Şirketleri* aslında annemle kız kardeşine ait. Ama annemle babam evlendikten sonra, babam şirket üzerinde epey söz sahibi oldu ve birçok şeyi değiştirdi, bu da bazılarını –başta Ophelia'yı– rahatsız etti," diye açıkladı.

"O da mı şirkette çalışıyor?" diye sordum merakla.

James homurdanarak başını salladı. "Evet, ama ana şirkette söz hakkı yok. Annemden beş yaş daha küçük olduğu için her zaman işlerin biraz dışında tutulmuş. Daha çok yan şirketlerle ya da annemlerin hisse satın aldığı şirketlerle ilgileniyor."

Düşündüm de annemle babamdan bize miras kalmış olsaydı ama sırf küçük diye Ember'ın hiçbir söz hakkı olma-

saydı acaba bunu nasıl karşılardı? Beaufortların aile toplantılarının neden gergin geçtiğini anlamamak zor değildi.

"Son zamanlarda alınan birçok karardan hoşnut değildi, dolayısıyla ortam biraz gergindi. Ama... idare edilemeyecek kadar değil. Daha kötüsünü de yaşadım," dedi omuz silkip Boyd Hall'a giden yola saptığımızda.

Tarih dersine beraber girdiğim bir kız yanımızdan geçti. James'le beni beraber görünce gözleri kocaman açıldı. Sırt çantamın askılarını biraz daha sıkı kavradım ve zorlukla yutkundum. Yine de çenemi kaldırıp bakışlarına meydan okuyarak karşılık verdim, ta ki kız gözlerini kaçırıp hızla uzaklaşana kadar.

"Hey, bu kadar saldırgan olma," dedi James hafifçe bana omuz atarak.

"Ne yapayım? O bakıyorsa ben de ona bakarım."

Önüme geçip yürümemi engelledi. "Çok kafaya takıyorsun. Umursamaz görünmelisin. Kim ne söylerse söylesin."

"Umursuyorum ama işte."

"Eee? Onlar bunu bilmek zorunda değil. Sadece öyleymiş gibi görünmelisin. O zaman seni rahat bırakırlar."

Birden yüz ifadesi değişti; gözkapakları düştü, kaşları gevşedi ve dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Bu onun "umurumda değil" bakışıydı. O kadar kibirli görünüyordu ki onu sarsmak istedim. "Dayak istiyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Dayaktan hoşlanıyormuşum gibi görünüyorum. Aradaki fark bu," diye karşılık verdi çenesiyle beni işaret ederek. "Sıra sende."

Onun yüz ifadesini taklit etmeye çalıştım ama James'in titreyen dudaklarına bakılırsa pek de başarılı değildim.

"Tamam. Belki de başlangıç olarak insanlara onları canlı canlı yakmayı düşündüğünü belli eden bakışlar atmazsın."

Yürümeye devam ettik ve tavsiyesini uygulamaya çalıştım. Yine de okula yaklaştıkça içimdeki o rahatsız edici his büyümeye devam etti. Boyd Hall'un girişine gelmeden hemen önce James elini enseme koyup başımın arkasını okşadı. Sadece bir saniyelik bir dokunuştu, muhtemelen bana cesaret vermek içindi ama ben bambaşka bir nedenden dolayı bir anda gerildim. Bunu nasıl yapıyordu bilmiyorum ama tek bir dokunuşuyla dünyamı yerinden oynatıyordu. Bu his benim için tamamen yeniydi; tuhaf ama aynı zamanda da güzel.

"Beaufort!" diye bir ses arkamızdan yükseldiğinde irkildim. Toplantıya giden öğrenciler yanımızdan akın akın geçiyor, James'le bana çarpmamaya çalışarak yollarına devam ediyorlardı.

James arkasına döndü, ben de gönülsüzce aynı şeyi yaptım.

Wren ve Alistair merdivenleri çıkıp önümüzde durdular. "Merhaba, Ruby," dedi Wren neredeyse mahcup bir şekilde ensesini kaşıyarak. "Cuma günü olanlar için özür dilerim."

Gerçekten sadece havuzda olanlar için mi yoksa partinin başında beni rahatsız etmesinden dolayı mı özür diliyordu, emin değildim. Bunu sormaya da cesaret edemezdim çünkü James'in Wren'le aramızda geçenlerden haberdar olmasını istemiyordum. Bu özrün ardında kesin James vardı ama yine de hoşuma gitmişti.

Sadece başımı sallayarak, "Önemli değil. Sonuçta beni havuza atan sen değildin," dedim.

Wren bambaşka bir tepki bekliyormuş gibi hayretle bana gülümsedi.

Gözlerim istemsizce Alistair'a doğru kaydı; sessizce beni izliyordu. Yüzüne bir kez bakmam her şeyi bildiğini anla-

mama yetti. Onu ve Kesh'i kütüphanede yakalayan kişinin ben olduğumu biliyordu.

Temkinli bir şekilde ona gülümsedim. Karşılık vermedi. Dudakları ince, kanı çekilmiş biz çizgiye dönüştü.

"İçeri girelim mi?" diye sordu James etrafındakilere bakarak. Mırıldanarak onayladık ve kalan birkaç basamağı beraber çıktık.

Boyd Hall'a girdiğimizde toplantı yeni başlamıştı, dikkat çekmeden arka sıralarda yerimizi aldık. Yine de okul arkadaşlarımın bakışlarını üzerimde hissediyordum çünkü James Beaufort'un yanında bu sabah kimin olduğunun kulaktan kulağa yayılması uzun sürmedi. Müdür Lexington cuma günkü performanslarından dolayı lakros takımını överken başlar teker teker bize doğru döndü.

James'e kaçamak bir bakış attım ancak yüzünde olan bitenden rahatsız olduğunu gösteren hiçbir ifade yoktu. Ben de yutkunup dudaklarımı birbirine bastırdım ve onun gibi kayıtsız görünmeye çalıştım.

Toplantıdan sonra James ve Wren matematik dersine, Alistair ve bense sanat dersi için doğu kanadına yöneldik. Vedalaşmadan önce James kulağıma eğilip fısıldadı: "Dayaktan hoşlanıyormuşsun gibi görün."

Sözleri tamamen masum olmasına rağmen yanaklarımın ısındığını hissettim. Bunu umursamıyormuş gibi yaparak çoktan hareketlenmiş olan Alistair'ın peşinden gittim. Aramızdaki gerginlik hâlâ hissediliyordu ve bir şeyler söylemek zorunda olduğumu hissettim. Ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

Alistair benim yerime karar vererek sanat sınıfına varmadan hemen önce kolumdan tutup beni durdurdu. Kenara çekilip dikkatle bana baktı.

"Cuma akşamı gördüğün şey..." diye konuşmaya başladı ama hemen durdu. Bakışı o sırada köşeden dönen öğ-

rencilere kaydı. Sahte bir gülümsemeyle başını eğip onlara selam verdi ve hepsi yanımızdan geçip sınıfa girene kadar bekledi. Sonra tekrar bana döndü. "Bundan kesinlikle kimseye söz etmemelisin."

"Tabii ki yapmam," diye cevap verdim fısıldarcasına.

"Hayır, Ruby, anlamıyorsun. Bana söz vermelisin. Kimseye söylemeyeceğine yemin et," diye mırıldandı Alistair ısrarla.

"Niye söyleyeceğimi düşünüyorsun ki?"

"Ben... sadece..." Geçerken ona selam verenler yüzünden tekrar ara vermek zorunda kaldı. "Keshav kimsenin bunu bilmesini istemiyor." Bakışlarından bu durumun ne kadar zoruna gittiğini görebiliyordum. Bir anda, lakros sahasında herkese meydan okuyan o kibirli, zengin züppe değil de tam tersine, inanılmaz derecede savunmasız, küçücük biri gibi göründü gözüme.

Hiç şaşırmadım. Seni kirli bir sırmış gibi saklayan biriyle beraber olmak berbat hissettiriyor olmalıydı.

"Kimseye anlatmayacağım, Alistair. Söz veriyorum."

Başını salladı ve yaşadığı rahatlama bir anlığına yüzüne yansıdı. Sonra gözlerinde başka bir ifade belirdi; sert ve şüpheci. "Eğer bunu birinden duyarsam... hayatını cehenneme çeviririm."

Bunun üzerine bana tekrar bakmaya tenezzül etmeden sınıfa girdi.

Günün geri kalanını beklediğimden daha iyi geçirdim. Birkaç kişi bana tuhaf tuhaf bakıp arkamdan fısıldaştı ama kimse doğrudan bir şey söylemeye cesaret edemedi. Muhtemelen James'in sabah bana eşlik etmesi işe yaramıştı.

Öğle arasında her zamanki gibi Lin'le yemek yedim. Biri masamıza yaklaşana kadar her şey normal gidiyordu aslında.

"Burası boş mu?" diye sordu Lydia Beaufort.

Lin ve ben başımızı çevirip ona baktık. Tepsisiyle Lin'in yanındaki sandalyeyi işaret etti.

"Evet?" dedim soru sorarcasına bir tonda.

Lydia tereddüt etmeden karşıma oturdu, peçetesini kucağına serdi ve makarnasını yemeğe başladı. Lin merak dolu bakışlarla bana baksa da sadece omuz silktim.

Lydia'nın burada ne aradığıyla ilgili en ufak fikrim yoktu. Acaba James beni koruma görevini ona mı devretmişti? Yoksa Lydia cuma günü söylediklerini ciddiye alıp beni bizzat gözü önünde tutmaya mı karar vermişti?

Yemekhanenin diğer ucunda, arkadaşlarıyla oturan James'e baktım. Belki yanılıyordum ama bugün her zamanki o neşeli hâllerinden eser yoktu. James ve Alistair hararetli bir şekilde tartışıyor, Keshav telefonuna, Wren'se bir kitaba gömülmüştü. Cyril ortalıkta görünmüyordu.

"James'in bundan haberi yok," dedi Lydia aniden. Ağzını silip suyundan bir yudum aldı. "Buradayım çünkü cuma günü için özür dilemek istiyorum."

"Ama sen bir şey yapmadın ki," dedim şaşkınlıkla.

Başını salladı. "Arkadaşlarım ve ben ayıp ettik."

"Bu yüzden mi bizimle öğle yemeği yiyorsun?" diye sordu Lin kuşkuyla.

Lydia yalnızca omuz silkti. "Oradakilerin nasıl dik dik baktıklarını gördüm. Eğer yanınızda otursam buraya gelmeye cesaret edemezler." Başıyla bize doğru bakan bir grup öğrenciyi işaret etti. Benim de dönüp onlara baktığımı fark ettiklerinde hemen bakışlarını kaçırıp kafa kafaya vererek fısıldaşmaya başladılar.

"Ayrıca nasıl olduğunu sormak istedim," dedi Lydia.

Şaşkınlığımı saklayamadım. Son konuşmamızı hatırladığımda gözümün önüne sadece kuşku dolu bakışları geliyordu. O zamanlar benim iyi olmam umurundaymış gibi

görünmüyordu ve ister istemez masamıza oturmasının tek sebebinin havuza düşmem miydi acaba diye merak ettim.

Yine de sorusunu dürüstçe yanıtlamaya karar verdim. "Cuma günü olanlar keşke hiç yaşanmasaydı. Ama iyiyim."

"Cy bazen nerede durması gerektiğini bilmiyor."

Omuzlarımı silktim.

"Ama onu küçüklüğümden beri tanıyorum," diye devam etti. "Gerçekten bunun komik olduğunu düşünmüş olmalı."

"Yaptığı şey komik olmanın tam tersiydi," diye araya girdi Lin ve Lydia'nın onaylarcasına başını salladığını görünce şaşırıp kaldı.

"Gerçekten çok yanlıştı. Bunu ona da söyledim."

Hayretle çorbamdan başımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Tabii ki."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda, "Çok naziksin. Teşekkürler," demeye karar verdim.

Lydia gülümsedi ve makarnasını yemeye geri döndü.

Lin ile aynı anda birbirimize bakıp yemeğimize yöneldik.

Bir süre sonra Lin, sabah sabah arabasının nasıl çalışmadığını anlatmaya başladı. Lydia yanımızda otururken havadan sudan konuşmak önce bana tuhaf gelse de o, dünyanın en doğal şeyiymiş gibi sohbetimize katıldı ve en sonunda ben de arka planda başka bir amacı olup olmadığını düşünmeyi bıraktım. Belki gerçekten kibarlık yapmak ve benden özür dilemek istemişti. Ne de olsa bu ailede beni şaşırtan ilk kişi o değildi.

Yemeği bitirdiğimizde sırt çantamı kucağıma alıp içinden bir kutu çıkardım ve masanın ortasına koydum.

"Hafta sonundan kalan kurabiyeler," dedim kapağı kaldırarak. "Tatlı olarak ister misiniz?"

Lydia'nın gözleri parladı. "Bunları sen mi yaptın?"

"Lin ve kız kardeşimle birlikte yaptık," dedim. "Cumartesi günü, üzerimizde pijamalarla."

"Kulağa harika geliyor," dedi bir kurabiye alarak. "Benim cumartesimden çok daha iyiymiş." Kurabiyeden bir ısırık aldı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Gerçekten çok lezzetliymiş."

"Teşekkürler." Gülümsedim. "James misafirleriniz olduğunu söylemişti."

"Evet, sadece... yaşayan bilir. Dürüst olmak gerekirse ben de günü pijamalarımla geçirmek isterdim."

Lydia'yı pijamayla hayal edemiyordum ve bunu denediğimde kendimi tutamayıp sırıttım.

Öğle arasından sonra Lin'le toplantı odasına geçip bugünkü toplantının hazırlıklarına başladık. Ben beyaz tahtaya gündemi yazarken Lin sekreterlikte az önce çıkardığımız broşürleri dağıttı. Ardından diğerlerini beklemeye koyulduk. James her zamanki gibi pencere kenarındaki yerine oturdu. Siyah not defterini masanın üzerine koyup kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Onu böyle görmek garip bir şekilde içimi burktu çünkü aramız ne kadar iyi olursa olsun burada kendi isteğiyle bulunmuyordu. Aksine burada olması lakros antrenmandan alıkonması anlamına geliyordu ve dolayısıyla bu nefret ettiği bir cezaydı.

"Ruby?" Kieran fark ettirmeden yanıma gelmişti.

"Hmm?" dedim ona bakarak. Kieran benden sadece biraz daha uzundu. Alnına düşen düz siyah saçlarını başını sallayarak gözünden uzaklaştırdı.

"Bugün toplantıdan sonra vaktin olur mu diye sormak istedim Orkestra için düşündüğüm isimler bir hayli fazla, aralarından üç tanesini seçmeden önce seninle bir göz atsak iyi olur diye düşündüm."

"Bir dakika," diye mırıldanıp takvimime baktım. Sadece *annemle babamın doğum gününü planla* yazıyordu, o kadar. "Tamam."

Kieran rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Süper."

James'in hemen çaprazındaki yerine geri döndü. James'le gözlerimiz buluştu, bakışları Kieran ve benim aramda gidip gelirken dudağının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Ne?" dedim dudaklarımı oynatarak.

James telefonunu eline aldı. Az sonra masada duran telefonumun ekranı aydınlandı.

Senden hoşlanıyor.

Gözlerimi devirip onu görmezden geldim.

"Pekâlâ, millet. Son güncellemeleri alalım," dedi Lin toplantıyı başlatarak ve sağındaki Jessalyn'i işaret etti.

"Dekorasyon için birkaç teklif aldım. Aralarından biri gerçekten iyi bir teklif verdi." Jessa çıktıları masada dolaştırdı. "Önerin için tekrar teşekkürler, Beaufort."

Şaşkınlıkla James'e baktım. O da başını sallayarak Jessa'ya karşılık verdi. Bakışları sürekli pencereden dışarı, spor sahasına kayan birinin, bu sürece kendiliğinden bir şeyler önermiş olduğunu asla tahmin etmezdim. Üstelik benim bile haberim olmadan.

"Afişler için birkaç tasarım yaptım," dedi Doug ardından ve Lin'e bir flaş bellek uzattı. Lin onu bilgisayara takıp sunumu açtı. "İlk öneri daha klasik bir tasarım, geçen seneki afişe benziyor," diye açıkladı Doug.

Siyah zemin üzerindeki kıvrımlı altın harfleri inceledim ama daha düşüncelerimi toparlayamadan Camille söze girdi: "Geçen seneki partiden özellikle uzaklaşmak istediğimizi sanıyordum."

Diğerleri de onaylayarak mırıldandılar.

"Pekâlâ, ikinci tasarıma bakalım," diye devam etti Doug ve Lin'e ilerlemesi için işaret verdi.

İkinci afiş, Cadılar Bayramı'na özgü, canlı renklerde tasarlanmıştı.

"Viktorya dönemi temalı bir parti için bana biraz fazla sıradan geldi," dedi Kieran tereddütle.

"Bence de," dedim başımla onaylayarak.

Doug'ın işaretiyle Lin bir sonraki tasarımı açtı. Odadan bir uğultu yükseldi ve ben oturduğum yerde doğruldum. Ardından ekrana doğru iyice eğilip gözlerimi kısarak afişi inceledim.

Arka plan eski kâğıt görünümünde tasarlanmıştı. Başlık, zarif ama okunabilir harflerle en tepeye yazılmıştı ve hemen altında da... ben vardım. James'in elimden tuttuğu ve zarifçe eğilip beni dansa davet ettiği fotoğraftı bu.

Londra'da birlikte geçirdiğimiz o cumartesi günü çekilmiş fotoğraflardan biriydi. Bana haber vermeden Doug'a göndermiş olmasına inanamıyordum. Gözlerimi bilgisayarın ekranından kaldırıp James'e baktım. Bakışıma parlayan gözlerle karşılık verdi.

"Olağanüstü görünüyor," dedi Jessa bir süre sonra. Onaylarcasına bir uğultu odayı kapladı.

"Elbise harikaymış. Bu tarzda başka elbiseler de var mı?" diye sordu Jessa, James'e dönerek.

James hayır anlamında başını salladı. "Bunları bulduğuma bile seviniyorum."

"Bu mükemmel olmuş, Doug," dedi Lin ve projeksiyondan büyük hâline bakmak için beyaz perdeye döndü. Sonra ayağa kalkıp birkaç adım geri çekildi. "Bence tarih ve saat kısmı biraz daha modern tasarlanabilir. Belki farklı bir yazı tipiyle falan?"

"Aynı fikirdeyim," diye onayladım ama aslında bu fotoğrafı gördüğüme ne kadar şaşırdığımı belli etmemeye çalışıyordum. Eğer bu davetiye seçilirse yüzüm okulun her yerinde

–hatta tüm Pemwick'de!– asılı olacaktı. Böyle bir ilgiye hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Ama bu konu tartışmaya bile açılmadı çünkü herkes afişe bayılmıştı ve çoktan geçen yılki matbaayla anlaşma meselesi konuşuluyordu.

Bakışlarım yeniden fotoğrafa kaydı. Viktorya dönemine ait kıyafeti içindeki James, elim elinde. Ona bu kadar yakın olmanın nasıl hissettirdiğini ve o anda aramızda oluşan çekimi düşündükçe içimi sıcak bir his kapladı. Toplantının geri kalanında James'in olduğu tarafa bile bakmaya cesaret edemedim.

Toplantı sona erdiğinde Jessa, Camille ve Doug sınıftan ayrıldılar. Kieran, yanıma gelip Lin'in dizüstü bilgisayarından orkestra listesini açarken göz ucuyla Lin'in James'in yanına gittiğini gördüm. Yanına oturup ona bir şeyler anlatmaya başladı. James'in başını sallayıp not defterine bir şeyler yazdığını kaşlarımı çatarak izledim. Kieran'ın benimle konuştuğunu fark etmemiştim bile.

"Pardon, ne dedin?" diye sordum.

"Bence bu şimdiye kadar Maxton Hall'da yapılan en iyi parti olacak," diye tekrarladı ve bana gülümsedi.

"Harika olurdu. O kadar uzun zamandır bunun planlamasıyla uğraşıyoruz ki. Artık o günü sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de. Bana mutlaka bir dans ayırmalısın." Kieran hâlâ gülümsüyor, siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Zorla yutkundum.

Senden hoşlanıyor.

Lin bunu aylardır söylüyordu. Ya gerçekten haklılarsa? Kieran şimdiye kadar benim için hep alt sınıftaki hırslı küçük vampir olmuştu. Bana karşı nazik olmasının sebebinin, önümüzdeki yıl komite başkanlığı için onu önermemi umut etmesi olduğunu sanıyordum. Benden hoşlanabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Aniden Kieran'ın bana ne kadar yakın oturduğunu ve masanın altından dizlerimizin neredeyse birbirine değdiğini fark ettim. Biraz kenara kaydım ama hemen sonra kendime kızdım. Durum tamamen masumdu. Ne diye James'in sözlerinin kafamı karıştırmasına izin veriyordum ki?

Tam o da bana baktığı anda öfke dolu bakışlarımı ona yönelttim. Ama o, benim gibi kaçamak bakışlarla değil, açık açık ve meydan okurcasına bakıyordu. Dilimi çıkarmak istedim ama bunun pek de olgun bir davranış olmayacağını düşündüğümden yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Kieran'a bakıp başımı salladım. "Tabii ki. Sadece nasıl dans edildiğini öğrenmem gerekecek."

"Provalarda sana gösteririm," dedi Kieran, yanaklarının hafifçe kızardığına yemin edebilirdim.

Aman Tanrım.

"Tamam, harika," dedim biraz yüksek sesle. Boğazımı temizledim. "Orkestralara bakalım mı artık?"

Kulaklıklarımızı takıp Kieran'ın seçmiş olduğu orkestraların örnek kayıtlarını dinledik. Ardından internetteki değerlendirmelere bakıp bazılarını eledik.

"Ben olsam bu üçünü önerirdim. En iyisi sen fiyat tekliflerini şimdiden al, sonra da hep beraber çarşamba veya cuma günü hangisinin en iyi olduğuna karar veririz," dedim en sonunda.

Kieran başını salladı. "Tamamdır."

"Süper," dedim gülümseyerek ve kulaklığımı çıkardım. Ajandamı açıp bugün konuşulan işleri not etmek için pembe kalemime uzandım.

"Cumartesi günü on sekizine mi giriyorsun?" diye sordu şaşkın bir sesle.

Hemen ajandamı kapattım. Belli etmemeye çalışsam da Kieran'ın ajandama göz atmasından rahatsız olmuştum. Bu

benim neredeyse günlüğüm gibiydi ve kesinlikle bana özeldi. "Evet," dedim kısa bir duraklamanın ardından.

"Ee, ne yapmayı düşünüyorsun?"

Tam o sırada Lin, James'in yanından kalkıp araya girdi. "Biz aslında..." Ona susmasını işaret eden bir bakış attığımda anında susuyor. Doğum günümde ne yapacağım Maxton Hall'daki kimseyi ilgilendirmezdi. Bu benim özel hayatımdı ve başkalarının bilmesini de istemiyordum. "Özel bir şey yapmayacağız," dedi sonunda dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak.

"Doğum gününün yakın olduğundan bahsetmedin," dedi James ayağa kalkarken.

İki kolunu başının üzerine kaldırıp gerindi. "Ben neden davetli değilim?"

"Nasıl davranılması gerektiğini bilmiyorsun da ondan," dedim.

"Sana nasıl düzgün davranabileceğimi göstereceğim," dedi ama sesi bunun tam tersini ima eder gibiydi. Birden o parti geldi aklıma; havuz ya da sonrasında olanlar değil de dans ederken sendelediğim ve göğsünün benimkine değdiği o an. O zaman da bana şimdiki gibi midemde kelebeklerin uçuşmasına sebep olan o parlak, arsız gözlerle bakmıştı.

Cevap vermeden önce kendimi toparlamam ve nerede olduğumuzu hatırlamam gerekiyordu. "Sen davetli değilsin, James."

"Pekâlâ." Ama sesi yine "Göreceğiz bakalım" der gibi çıkıyordu.

Kieran ayağa kalkıp çantasını omzuna attı. "O hâlde sonra konuşuruz herhalde, değil mi?" Başımı salladım ve o da yarı el sallama, yarı çak yaparmış gibi bir el hareketiyle odadan çıktı.

Sonra ajandamı sırt çantama koydum ve Lin'in dizüstü bilgisayarını kapattım, onu da kılıfına yerleştirip ayağa kalktım. "Siz kalıyor musunuz yoksa kilitleyeyim mi?"

James ve Lin başlarını salladılar. "Bizim de işimiz bitti."

İkisi eşyalarını toplarlarken onları kuşkuyla izledim. Ne konuştuklarını bilmek istiyordum. Umarım Lin ona doğum günümle ilgili planlarımdan bahsetmemiştir. Her ne kadar cuma günü James'e içimi açmış olsam da bilmesine gerek olmayan şeyler vardı. On sekizinci doğum günümde akşamı Lin ve ailemle oyunlar oynayarak geçireceğim de kesinlikle bunlardan biriydi.

"Rutherford sana fena hâlde âşık," dedi James biz kütüphaneden çıktıktan sonra.

"Saçmalama," dedim başımı sallayarak.

"Bence de senden hoşlanıyor," dedi Lin, James'i gereksizce onaylayarak.

Ona bir bakış attım.

"Ne var? Sana bunu yıllardır söylüyorum. Her istediğini yapmaya çalışıyor ve sana karşı inanılmaz kibar. Gerçekten çok açık."

"Neymiş bu kadar açık olan? Bence hiçbir şey. Sadece bana karşı kibar çünkü ben komite başkanıyım. Kibar olmak *zorunda* zaten."

Lin bana gülümsedi ve kolumu okşadı. "Peki, düzeltiyorum. Senin dışında herkes için çok açık."

James hafifçe gülünce ben de ona ters ters baktım. İkisinin bir anda bu kadar iyi anlaşmasının nedenini gerçekten çok merak ediyordum. Birbirlerine benim hakkımda kaçamak bakışlar atmak bir yana daha önce aynı fikirde olduklarını bile hiç hatırlamıyordum. Bu durumun beni mutlu edip etmeyeceğinden emin değildim açıkçası.

Hemen sonrasında Lin bana sarılıp veda etti ve otoparka giden yola döndüğünde kendimi biraz rahatlamış hissettim.

James beni otobüse kadar götürmekte ısrar etti. "Zavallı çocuğa ümit veriyorsun," dedi birdenbire.

"Senin derdin ne, James? Kıskanıyor musun yoksa?" Aklıma hızlıca gelen tek yanıt buydu. Cevap vermediğinde göz ucuyla ona baktım. Elleri pantolonunun ceplerine gömülmüş, kaşları çatılmıştı. Gözleriyse ifadesizce, dümdüz karşıya kilitlenmişti.

"Biri sana dans etmeyi öğretecekse," dedi kısa bir duraksamadan sonra, "o kişi ben olmalıyım."

"Ciddi olamazsın," dedim inanamayarak. "Gerçekten *Kieran'ı* mı kıskanıyorsun?"

"Hayır." Hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Ama onun yanlış fikirlere kapılmasını istemiyorum."

"Nasıl fikirler bunlar?"

"Sana yalakalık yaparak seni güldürebileceğini düşünmesi işte. Çok zavallıca."

Birden durdum. "Pardon? Ben sırf birileri bana yalakalık yaptı diye gülmüyorum!"

Nihayet bana döndü ama gözlerindeki o karanlık bakışı anlayamıyordum.

"Gerçekten mi? Bana hiç öyle gülmedin ama."

"Çünkü şu âna kadar bana gülmem için pek fazla sebep vermedin."

Bir an sadece bana baktı. Neden birdenbire böyle davrandığını anlayamıyordum. Sinirli görünüyordu ve söylediklerinde mantıklı bir neden bulamıyordum. Aramız daha da gerilmeden konuyu değiştirmeye karar verdim. "Bugün beni koruduğun için teşekkür ederim."

Sadece başını sallamakla yetindi.

"Gerçekten. Bugün kimse bana karşı bir aptallık yapmadı. Okula ve toplantıya giderken bana eşlik etmeseydin eminim her şey çok daha farklı olurdu."

O susmaya devam edince konuşmaya devam ettim. "Kız kardeşin bugün öğle yemeğinde yanımıza oturdu ve..."

James birden koluma dokunup karşıma geçti. Nefesimi tutup şaşkınlıkla ona baktım. Bakışları daha önce hiç görmediğim bir ciddiyet taşıyordu.

"Özür dilerim," dedi.

"Ne için özür diliyorsun?"

"Sana şimdiye kadar, az önce Kieran'a baktığın gibi bana da bakman için yeterince sebep sunmadığım için."

"James..."

"Bunu değiştireceğim," dedi ve doğrudan gözlerimin içine baktı.

Zar zor yutkundum. Midem bir anda altüst oldu, dizlerim güçsüzleşti. Kolumda hâlâ onun dokunuşunu hissedebiliyordum, okul ceketimin üzerinden parmaklarıyla hafifçe kumaşı okşuyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Aniden içimde ona dokunma arzusu yükseldi ve tamamen hazırlıksız bir şekilde beni ele geçirdi. Fazla bir şey istemiyordum aslında. Ellerimi onun beline koyup tutunmam yeterdi. Ama yapamazdım. Bu mümkün değildi. Tıpkı onun bu kadar yakınındayken nefessiz kalmamam ya da bana böyle baktığında hissettiğim o kıpırtıların var olmaması gerektiği gibi.

"Otobüsüm geliyor," dedim ve kendimi ondan uzaklaştırdım.

Bakışındaki o yoğunluk kaybolmadı. Tamamen savunmasız bir şekilde ona teslim olmak istemediğim için arkamı dönüp koşmaya başladım. Daha önce okul otobüsüne binebildiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

20

Ruby

Cumartesi sabahı, saat altıda –hem de alarm çalmadan– uyanmıştım. Her doğum günümde aynı şey olurdu. Annemle babamın benim için neler planladığını düşünmekten gece boyunca doğru düzgün uyuyamazdım. Annem fırında çalıştığı için özel günlerde eve dünyanın en nefis pastalarını getirirdi, babamsa bizim için bir ziyafet hazırlar, Ember'ın ya da benim yardımımla alt katı süslerdi. Saat daha yedi olmadan aşağıdan hazırlık seslerini duymaya ve neler planladıklarını merak etmeye başlamıştım. Sonuçta insan sadece bir kez on sekiz yaşına giriyordu.

Acaba farklı bir şey hissediyor muyum diye kendime sorduğumda değişen hiçbir şeyin olmadığını fark ettim. Lin de geçen ağustos böyle hissetmişti. En azından barbekü partisinden sonra yan yana çimlere uzanmış yıldızları seyrederken öyle söylemişti.

Yan tarafıma dönüp telefonuma uzandım. Jessa tatlı bir mesaj yazmış, Lin de gece saat bir buçuk civarında sesli mesaj bırakmıştı. Mesajda kısık sesle şarkı söylüyor, ardından doğum günümü kutluyordu. En sonunda da ikimizin de Oxford'a gireceğinden emin olduğunu ve bunun için sabırsızlandığını söylüyordu.

Sonra giyinip masama geçtim ve oyalanmak için takvimimi karıştırdım. Bugünden tam bir hafta sonra Cadılar Bayramı partisi vardı. Sanki aylardır bu partiye hazırlanıyormuş gibi hissediyordum. Cuma sabahı afişler matbaadan gelmiş, biz de toplantıyı fırsat bilip onları okulda dağıtmıştık. Endişelerim yersiz çıkmıştı tabii ki. James'le olan fotoğrafımız hakkında kimse bana bir şey demedi ya da alay etmemişti. Tam tersine olumlu tepkiler almış ve Müdür Lexington bana bir e-posta yazarak tasarımın dışarıdan gelen konuklar tarafından da çok beğenildiğini bildirmişti.

Maxton Hall'daki herkesin artık adımı biliyor olmasına da hâlâ alışamamıştım. İnsanların selam vermesi ya da yemekhanede oturmam için yer teklif etmesi bile tuhaf geliyordu. Ama tüm bunlar beni tedirgin etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyor, sanki bu ilgi umurumda değilmiş gibi yapıyordum. Sonuçta James de böyle yapıyordu. Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Oysa artık bunun doğru olmadığını biliyordum.

Düşüncelerim kendiliğinden geçen pazartesiye, o âna kaydı. *Bunu değiştireceğim.* Ne kadar kararlı konuşmuştu, bakışları ne kadar da etkileyiciydi. Sanki o anda hayatında, bana bu konuda ciddi olduğunu göstermekten daha önemli hiçbir şey yoktu.

Kafamı toparlamak için şöyle bir silkelendim ancak görüşüm netleşince irkildim.

James

İsmini takvimime yazmıştım ve bunu fark etmemiştim bile! Yanaklarım alev alev yanmaya başladı ve hemen kalem kutumdaki sıvı düzelticiye uzandım. Tam silmeye başlamıştım ki ilk harfin üzerinde durdum. Küçük tüpü kena-

ra koyup parmaklarımı hafifçe ismin üzerinde gezdirdim. Parmak uçlarım karıncalanıyordu. Bu iyiye işaret değildi. Günlerdir bunun ne anlama geldiğini sorguluyordum. Sonuçta o hâlâ... aynı kişiydi. Ama artık onu görür görmez öfke ya da güvensizlik değil, başka bir şey hissediyordum. Sıcak ve heyecan verici bir şey.

Ve gülümsüyordum. Çünkü onu görmek beni mutlu ediyordu, onunla vakit geçirmekten zevk alıyordum. Çünkü hazırcevap oluşunu ve zekâsını ilginç buluyordum. Çünkü o, çözmek istediğim bir bilmece gibiydi.

Bunun mümkün olabileceğini asla düşünmezdim ama... James Beaufort'tan artık nefret etmiyordum. Hatta durum tam tersiydi.

Aniden kapım açıldı ve Ember içeriye girdi. Suçüstü yakalanmışım gibi hızla ajandamı kapadım.

Ember sanki içinde utanç verici bir şey olduğunu biliyormuş gibi meraklı bakışlarla önce bana, sonra ajandama baktı. Ama hemen sonrasında yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru atıldı ve elimden tutarak beni yerimden kaldırdı. "Aşağı inmek için hâlâ bir girişimde bulunmamana şaşırdım," dedi. Seve seve onu takip ediyor olmama rağmen kolumu çekiştirmeye devam etti.

Odamdan çıkınca kardeşime sıkıca sarıldım. "Bugün bütün isteklerimi yerine getirmek zorundasın."

Mutluydum ama yine de içim biraz buruktu. Bu, ailemle ve Ember'la evimde geçireceğim son doğum günüydü. Kim bilir, gelecek yıl nerede olacaktım. Gerçekten Oxford'a gidebilecek miydim? Yanımda Lin olacak mıydı? Yoksa tek başıma mı kalacaktım? Ya kabul edilmezsem, o zaman nerede olacaktım?

Ember daha fazla düşünmeme izin vermedi çünkü sağa, oturma odasına doğru döndüğümüz anda, "İşte doğum günü çocuğu!" diye bağırdı.

Derin bir nefes aldım.

"Sürpriz!" diye bağırdı ailem.

Elimi ağzıma götürdüm, gözlerim yanmaya başladı. Çok sık ağlayan biri değildim, ağlayacaksam da bunu genellikle odamda yalnızken yapardım. Ama büyükannemle büyükbabamı, teyzemle amcamı, kuzenimi ve anne babamı "İyi ki doğdun" şarkısını söylerken görünce kendimi tutamadım.

Oda harika süslenmişti; babamla Ember bu sene kendilerini aşmışlardı. Tavandan beyaz ve nane yeşili ponponlar sarkıyordu, aynı renklerden oluşan bir çiçek aranjmanı yemek masasının üzerine yerleştirilmişti, arkadaki orta sehpanın üzerinde hediyelerim duruyordu ve sehpanın yanında salınan metalik pırıltılı nane yeşili iki balon yaşımı gösteren rakamlar şeklindeydi.

Sonraki yarım saat âdeta rüya gibi geçti. Herkes doğum günümü kutlayıp bana sarıldı, nasıl hissettiğimi sordu ve en sonunda hediyelerini verdi. Tom amca, Trudy teyze ve Max aylardır aklımda olan *My Hero Academia* mangasının özel baskısını, Ember ajandam için yeni kalemler ve sevimli çıkartmalar, büyükannemle büyükbabam da Oxford'un okuma listesinde yer alan iki ders kitabını hediye etmişlerdi. Annemle babamsa uzun zamandır istediğim harici hard diski almışlardı; sene başında bilgisayarım durup dururken bozulmuş ve neredeyse tüm dosyalarım silinmişti.

"Bu kimden?" diye sordum hâlâ sehpanın üzerinde duran büyük paketi işaret ederek.

"Gizli bir hayranından," dedi annem kaşlarını kaldırarak. Kuşku dolu bakışlarla hem ona hem de babama baktım. Babam sadece omuz silkti.

"Postayla geldi," dedi Ember.

"Gönderen yazmıyor mu?" diye sordum, siyah kutuyu ve etrafındaki mavi kurdeleyi dikkatle inceleyerek.

"Kimden geldiğini hepimiz bildiğine göre bence buna gerek yok," diye araya girdi Ember.

"Aman Tanrım, yoksa sevgilin mi var?" diye bağırdı kuzenim Max kocaman gözlerle bana bakarak.

Ember "Evet" derken aynı anda ben de "Hayır" diye bağırdım.

"Aç hadi," dedi Trudy ve omzumun üstünden ne olduğuna bakmaya çalıştı. Bir eliyle öne uzanıp kurdeleyi açacakmış gibi yapınca paketi hemen ondan uzaklaştırıp kucağıma aldım ve kanepeye oturdum.

Yavaşça kurdeleyi çözdüm. Sanki gözetlenmiyormuşum gibi herkesin bakışları üzerimdeydi. Bana böyle bakmayı kesin dercesine onlara bir bakış atsam da pek işe yaramadı. Odada çıt çıkmıyordu. Derin bir nefes alarak kutunun kapağını kaldırdım.

Kutunun içinde bir çanta vardı. Nefesimi tutarak onu kutudan çıkardım ve kucağıma koydum. Koyu kahverengi deriden yapılmıştı, ayarlanabilir bir omuz askısı ve çıtçıtlı kopçasının altında iki küçük ön cebi vardı. Dikkatlice içine göz attım. İç astarı mavi-yeşil ekoseli kumaştandı ve ilk bakışta bölmelerin düzeni mükemmel görünüyordu. Dizüstü bilgisayar için ayrı bir bölme, yanlarda fermuarlı birkaç küçük cep ve ortasında daha dar bir şekilde bölünmüş iç kısım vardı.

Bu çantayla dünyayı ele geçirebileceğime emindim. Dikkatlice kapatıp pahalı derinin üzerinde elimi gezdirdim. O anda ilk bakışta fark etmediğim bir şey gördüm. Kapağın sağ alt köşesinde üç harf vardı. R. J. B.; adımın başharfleri.

Bir an nefesim kesildi. Kendimi bir rüyanın içindeymişim gibi hissettim, öyle ki ailemden gelen hayret nidalarını duymadım bile. Kutunun içine baktığımda siyah pelür kâğıtla kaplı tabanında bir kart gördüm. Kart krem rengin-

deydi ve etrafında altından ince bir çerçeve vardı. Üzerinde siyah harflerle şöyle yazıyordu:

Doğum günün kutlu olsun, Ruby. –J.

Hepsi bu. Yine de içimde yükselen kıpırtılar, tüm bedenime yayılan bir karıncalanmaya dönüştü. Nasıl tepki vereceğimi bilemedim, sadece çantaya bakıyordum, aniden gözlerimin önünde rakamlar ve pound işareti dans etmeye başladı. Bu, hayatımda aldığım en pahalı hediye olmalıydı. Ama şu an buna kafa yormak istemiyordum.

Ve James'in beni düşünüp böyle bir hediye almasının ardında yatan nedeni de düşünmek istemiyordum. Acaba sırt çantamın her an parçalanabileceğini mi fark etmişti? Yeni bir çanta almak için aylardır para biriktirdiğimi biliyor muydu? Yoksa bana acımış mıydı?

Bilmiyordum. Ama tüm bunları düşündükçe başım uğulduyordu.

"Çocuk zevkliymiş, orası kesin," diye iç çekti Trudy.

"Ve parası," diye ekledi Max.

"Eğer çantayı üreten şirket ailesine aitse muhtemelen para ödememiştir bile," dedi Ember.

"Hadi bakalım!" diye araya girdi annem ve kahvaltı sofrasını işaret etti. "Ruby'yi rahat bırakın ve masaya geçin." Bana doğru geldi, çantayı kucağımdan alıp dikkatlice kutusuna yerleştirdi, sonra da elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. Kolunu omzuma dolayıp bana sıkıca sarıldı. "Bir hediye hakkında böyle konuşulmaz. Genç adam o kadar düşünmüş, uğraşmış. Bize sadece teşekkür etmek düşer." Parmağıyla burnumun ucuna dokundu. "Şimdi git ve mumlarını üfle."

Hep beraber masaya geçtik. On yıldır, doğum günü mumlarımı üflerken sadece tek bir dilek dilerdim. *Oxford.*

Ancak bu yıl başka bir kelime daha yüzeye çıkmıştı ve bir an durup odaklanmam gerekmişti.

"On sekizinci yaş gününde iki dilek hakkın vardır," dedi babam yumuşak bir şekilde. Tekerlekli sandalyesiyle yanıma geldiğini fark etmemiştim bile. Sırtımı sıvazlamaya başladı. İçimdeki çatışma yüzüme yansımış olmalıydı.

"Doğru," dedi annem. "Bu, doğum günü kanunudur."

Yanaklarım ısındı ve gözlerimi onlardan kaçırdım. Neden ilk aklıma gelenin James olduğunu ya da neden gözlerimi kapatıp mumları üflerken annemle babamın sözüne hemen inandığımı sorgulamayı reddettim.

Şimdiye kadar kutladığımız en güzel doğum günlerinden biri olmuştu bu. Brunch sonrası dolaşmaya çıktık ve Gormsey Parkı'nda yeni bir aile fotoğrafı çekindik; bunun için neredeyse on deneme yapmamız gerekti çünkü her seferinde birimizin gözü kapalı çıkıyordu. Öğleden sonra Lin geldi ve ailemle birlikte masa oyunları ve sessiz sinema oynadık, sonunda Lin ve ben, Max ve Trudy teyzeye karşı kıl payı kazandık. Akşam ise babam, benim ve Ember'ın yardımıyla bir kısmını önceki günden hazırladığı üç çeşit yemekten oluşan bir menü hazırladı. Uzun uzun sofrada oturduk ve Lin'in aile ortamımıza ne kadar kolay uyum sağlayabildiğine şaşırdım. Aileye özel bazı esprileri anlamaması bile onu rahatsız etmiyordu. Bunun yerine anneme fırındaki işiyle ilgili sayısız soru sordu ve babamla onun felç durumu hakkında uzun süre sohbet etti. Hatta Lin'in amcasının da tekerlekli sandalyeye bağlı olduğu ortaya çıktı ki bu benim için tamamen yeni bir bilgiydi. Konuya ne kadar önyargısız yaklaştığını ve babamın sakatlığından hiç rahatsızlık duymamasını takdir ettim.

Herkes gittikten sonra, karnım tok ve o kadar mutluydum ki hemen uyuyabilirdim. Ancak pijamamı giyerken

gözüm masamın üzerindeki siyah kutuya takıldı. Ayağa kalkıp kutunun önünde durdum. Tereddütle kapağı kaldırıp içinden çantayı çıkardım. Ön kilitlerini hafif bir tık sesiyle açtım. Pazartesi günü için ihtiyacım olan okul eşyalarını masanın çekmecesinden çıkardım ve onları deri çantanın bölmelerine tek tek yerleştirmeye başladım. Düzenimden memnun kalana kadar birkaç deneme yapmam gerekti. Her şeyi tek bölmeye sığdırmak zorunda kaldığım eski sırt çantamın aksine, burası âdeta cennetti. Hatta ön kısımda ajandam için en sık kullandığım kalemleri yerleştirebileceğim küçük kalemlikler bile vardı.

James bana böyle bir hediye vererek beni ne kadar mutlu ettiğinin farkında mıydı acaba? Ama şimdi çantanın içine eşyalarımı yerleştirdikten sonra, onu asla geri veremeyeceğimi biliyordum. Öne eğilip denemek için çantanın sol ön cebine yerleştirdiğim telefonumu çıkardım. Bir anlık tereddütten sonra James'in numarasına bastım. Telefonu kulağıma götürüp çalmasını bekledim. Çaldı da çaldı... Tam kapatmak üzereydim ki açtı.

"Ruby Bell." Sesinin tonu sanki arayacağımı biliyormuş gibiydi.

"James Beaufort." O benim tam ismimi söylüyorsa ben de bunu yapabilirdim. Eskiden ismini bir hakaret gibi söylerken şimdi harfler dilimin üzerinde tamamen farklı bir his bırakıyordu. Daha hoş.

"İyi misin?" diye sordu ama onu zar zor duyabiliyordum. Arka planda duyulan müzik yavaş yavaş kısıldı. Nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ettim.

"Harikayım. Az önce yeni çantamın içine eşyalarımı yerleştirdim," dedim parmağımı ortadaki bölümün kenarında gezdirerek. Dikişler çok düzgündü.

"Beğendin mi?" diye sorduğunda şu anda nasıl göründüğünü merak ettim. Acaba ne giymişti? Gözümün önüne

hep okul üniformalı hâli geliyordu çünkü onu nadiren başka kıyafetlerle görmüştüm ama şimdi siyah kot pantolon ve beyaz tişört giymiş James'i hayal etmeye çalışıyordum. Kapımızın önünde durduğu o gün gayet sıradan bir genç gibi görünüyordu. Milyar dolarlık bir şirketin vârisi gibi değil. Daha insani. Daha ulaşılabilir.

"Bayıldım. Hiç gerek yoktu, biliyorsun, değil mi?" dedim en sonunda. Çantayı kapattım ve çalışma masasının sandalyesine oturup bacaklarımı çaprazlayarak masasının üstüne uzattım.

"Sana bir şey vermek istedim. Ve senin gibi düzen seven biri için James iyi bir seçim olur diye düşündüm."

"James mi?"

"Modelin ismi."

"Bana kendi adını taşıyan bir çanta mı hediye ettin?"

"Ona bu ismi ben koymadım, annem koydu. Lydia adında da bir model var. Annem ve babamın ismini taşıyanlar da. Ama Lydia senin için fazla küçük, Mortimer da fazla büyük. Ayrıca seni okulda James ile dolaşırken görme fikri hoşuma gitti."

Gülümsedim. "Bütün arkadaşlarına *Beaufort* ürünleri mi hediye ediyorsun?" diye sordum.

Bir an sessizlik oldu, sadece arka planda çalan hafif müzik duyuluyordu. "Hayır," dedi en sonunda.

Başka bir şey söylemedi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Aramızda ne olduğunu ya da ne olmasını istediğimi de bilmiyordum. Tek bildiğim onun sesini duymanın beni inanılmaz mutlu ettiğiydi.

"Eğer bir gün şirketi devralırsan bir çantaya benim ismimi vermelisin," dedim sessizliği bozmak için.

"Sana bir sır vereyim mi, Ruby?" Sesi kısıktı, neredeyse bir fısıltı gibi. O sırada kiminle beraber olduğunu merak ettim. Acaba benimle konuşmak için birini mi ekmişti?

"Bana istediğin her şeyi anlatabilirsin," diye fısıldadım.

Kısa bir duraksama oldu, sadece ayak seslerini duyabiliyordum. Sanki çakıl taşlarının üzerinde yürüyordu. Sonra o ses de kesildi ve nihayet müzik de sustu.

"Ben... aslında şirketi devralmayı hiç istemiyorum."

Eğer yanımda olsaydı ona hayret dolu gözlerle bakıyor olurdum. Ama şu anda tek yapabildiğim, telefonumu kulağıma daha fazla bastırmaktı.

"Dürüst olmam gerekirse, Oxford'a da gitmek istemiyorum," diye devam etti.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki gümbürtüsünü kulaklarımda hissediyordum. "Peki... ne istiyorsun?"

Gülerek derin bir nefes aldı. "Uzun zamandır bu soruyu duymamıştım."

"Ama bu çok önemli bir soru."

"Ve ben buna ne cevap vereceğimi bile bilmiyorum." Bir an sustu. "Biliyor musun, hayatım boyunca ne yapacağım önceden belirlenmişti. Ne Lydia'nın *Beaufort*'u devralmayı çok istemesi ne de bu işi benden çok daha da iyi yapacak olması fark etmiyor. Şirket onun hayatı gibi. Ama yine de babam seneye yönetim kuruluna beni de alacak. Bunu en başından beri biliyordum ve kabullenmiştim de. Ama istediğim şey bu değil." Yine kısa bir sessizlik. "Ne yazık ki gerçekten ne istediğimi öğrenme şansım asla olmayacak. Çünkü ben kendi hayatımı planlayamıyorum, her şey çoktan planlanmış zaten: Maxton Hall, Oxford ve şirket. Benim için bundan ötesi yok."

Telefonumu daha sıkı kavradım, sanki James'i kendime yaklaştırmak istermiş gibi kulağıma bastırdım. Az önce söylediği şey, bugüne dek ondan duyduğum en dürüst cümleydi. Bana içini döktüğüne inanamıyordum. Böyle bir sırrı onun için saklamama izin verdiğine de.

"Ailem bana hep dünyanın ayaklarımın altına serildiğini söyledi. Nereden geldiğimin ya da nereye gitmek istediğimin önemi olmadığını... Dilediğim her şeyi yapabileceğimi, hiçbir hayalin ulaşılmayacak kadar büyük olmadığını... Bence her insan sonsuz olasılıklarla dolu bir dünyayı hak eder."

Boğuk, umutsuzluk dolu bir ses çıkardı. "Bazı günler..." dedi, sonra sustu. Sanki daha fazlasını söylemeye korkuyordu. Ama sonra cesaretini toplayıp dürüstçe konuşmaya devam etti. "Bazı günler sanki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Her şey üzerime üzerime geliyor sanki."

"Ah, James," diye fısıldadım. Onun için üzülmüştüm. Üzerindeki baskının bu kadar büyük olduğu, ailesine karşı hissettiği sorumluluğun ona bu denli ağır geldiği aklımın ucundan bile geçmezdi. Onu hep güçlü soyadının bıraktığı etkiden keyif alan biri sanmıştım. Oysa şimdi... tüm parçalar yerine oturmuştu: Oxford konusu her açıldığında gerilmesi, Londra'da ailesini görünce takındığı o katı ifade, şirket söz konusu olduğunda bakışlarına inen o gölge.

Birdenbire her şey netlik kazandı. Sene başında neden öyle garip davrandığı, çocukça oyunları ve o "hiçbir şey umurumda değil" tavırları....

"Bu yıl... sorumluluk almadan geçireceğin son yıl," diye mırıldandım.

"Özgür olmak için son şansım," diye onayladı beni yavaşça.

Ona aksini iddia etmeyi çok isterdim ama tıpkı derdine bir çözüm sunamayacağım gibi bunu da yapamazdım. Çünkü bu, ailesini karşısına alıp konuşarak çözebileceği bir mesele değildi. Zaten tüm ihtimalleri etraflıca düşündüğüne emindim. Eğer James'i biraz olsun tanıyorsam, ailesinin beklentilerini karşılamak için elinden geleni yapacaktı. Onları asla zor durumda bırakmazdı.

"Keşke şu an yanında olsaydım," dedim. Kelimeler daha ben onların ne anlama geldiğini düşünemeden ağzımdan çıkıvermişti.

"Yanımda olsaydın ne yapardın?" diye sordu. Bir anda sesi bambaşka bir tona bürünmüştü. Artık umutsuz değil daha çok... arsız gibiydi. Sanki benden yaramaz bir cevap bekliyordu.

"Sana sarılırdım," dedim. Pek yaramaz sayılmazdı ama en azından içtendi.

"Sanırım bu hoşuma giderdi."

Birbirimize hiç doğru düzgün sarılmamıştık ve şu an karşımda duruyor olsaydı muhtemelen ona böyle bir şey söylemeye cesaret edemezdim. Ama şimdi, boğuk sesi kulağımda yankılanıyorken ve gözlerine bakmak zorunda değilken her şey mümkün olabilirmiş gibi geliyordu. Kendimi aynı anda hem cesur hem üzgün hem gergin hem de mutlu hissediyordum.

"Doğum günün güzel geçti mi?" diye sordu James bir süre sonra.

"Evet," dedim ve anlatmaya başladım; bugün neler yaptığımızı, aldığım hediyeleri, akşam Lin'le birlikte sessiz sinemada nasıl kazandığımızı... James gülmesi gereken her yerde güldü, belli ki konunun değişmesinden memnundu. Sonrasında bir sürü konudan konuştuk; hafta sonu neler yaptığı (sıkıcı), yaklaşan İngilizce ödevi (zor ama yapılabilir), en sevdiğimiz müzik grupları (benimki: Iron & Wine, onunki: Death Cab for Cutie) ve en sevdiğimiz filmler (benimki: *Efsane Beşli*, onunki: *Walter Mitty'nin Gizli Yaşamı*). Hakkında öyle çok şey öğrenmiştim ki. Ember gibi onun da bloglara karşı zaafı vardı; bana yakın zamanda keşfettiği bir seyahat blogundan bahsetti. Başta sadece tek bir yazı okuyacakmış ama sonra kendini kaptırıp yazarın

dünya turunu anlattığı yazılara dalmış ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamış, hatta bu yüzden bir aile toplantısını kaçırmış. Şimdi ben de aynı durumdaydım. Farkına bile varmadan saat gecenin üçü olmuştu. Kulağımda hâlâ James'in sesi yankılanırken uykusuz gözlerle yatağımda yatıyordum. Bakışlarım komodinin üzerinde duran, özenle katlanmış lakros kazağına takıldı.

O an aklımdan sadece tek bir şey geçiyordu: James.

21

Ruby

Müdür Lexington'ın çelik gibi bakışları gözlerimi delip geçerken sakin durmaya ve sandalyemde huzursuzca kıpırdanmamaya çalıştım. Odasında oturmak her seferinde tuhaf geliyordu. Duruşu her zamanki gibiydi: Ellerini masasının üzerinde rahatça kavuştursa da keskin bakışları, okulun iyiliği söz konusu olduğunda fütursuzca davranmakta bir sorun görmediği izlenimi veriyordu. Kimsenin onu karşısına almak istemeyeceğinden emindim.

Bu haftalık toplantılara alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Özellikle de bugünkü gibi Lin'in beni yalnız bıraktığı zamanlarda. Yine Londra'ya gitmiş, galerideki bir davette annesine yardım etmesi gerekmişti.

Ama şu anda Müdür Lexington'ın karşısında tek başıma oturuyor olmamın bir avantajı da vardı. En azından önerilerimi dile getirmiş, Lin'in beni hayretler içinde göz ucuyla uyarmasına ya da masanın altından tekmelemesine maruz kalmamıştım.

"Sizi doğru mu anladım, Bayan Bell?" diye sordu Lexington hafifçe öne eğilerek. Çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Bay Beaufort'un cezasını kaldırmamı mı istiyorsunuz?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet, efendim."

Gözlerini daha da kıstı. "Sizce bunu neden yapmalıyım? Dönem henüz bitmedi."

"Gerçekten büyük bir çaba gösteriyor, efendim," dedim. "Bunu ondan hiç beklemezdim. Harika fikirleri var ve sayesinde Maxton Hall etkinliklerini Cadılar Bayramı partisiyle yeni bir seviyeye çıkarabileceğiz."

Lexington arkasına yaslandı ve yüksek sesle nefes verdi.

Bu durum belli ki hoşuna gitmişti. Okulun imajı söz konusu olduğunda Lexington her seferinde parlak bir nesne bulmuş karga gibi davranırdı. O yüzden bir adım daha atmaya karar verdim: "James'in şu anda lakros takımında okula daha faydalı olabileceğini düşünüyorum. Takımın ona ihtiyacı var. Roger Cree iyi olabilir ama yeterli oyun tecrübesine sahip değil. Geçtiğimiz cuma günü *Maxton Blog* için Koç Freeman'la röportaj yaptığımızda o da aynı şeyi söyledi."

Lexington'ın alnındaki çizgiler daha da derinleşti. Zihninde artıları ve eksileri tartmaya başladığını görebiliyordum.

"Bunu sadece onun saçmalıklarından bıkıp ondan kurtulmak için söylemiyorsunuz yani?" diye sordu kuşkuyla.

Eğer Lexington gerçeğin tam tersi olduğunu bilseydi ne derdi acaba? James'ten kurtulmak istemiyordum. Bana kalsa zamanımın her dakikasını onunla geçirirdim.

Ancak James bana içini döktükten ve son yılının onun için ne kadar önemli olduğunu fark ettikten sonra elim kolum bağlı duramazdım. Müdür Lexington'la konuşmak zorundaydım. James'e yardım edebilmenin ve omuzlarındaki yükü, çok az süreliğine de olsa hafifletebilmenin tek yolu buydu. Üstelik bunu ona iyilik yapmak için değil, gerçekten hak ettiği için yapıyordum. James gerçekten çabalayıp emek vermişti; bunun da bir karşılığı olmalıydı. Böylece

en azından sezonun geri kalanında arkadaşlarıyla birlikte lakros oynayabilecek ve kalan zamanının keyfini çıkarabilecekti.

İçgüdüsel olarak bunun bizim için ne anlama geldiği sorusu içimde filizlendi. Sonuçta artık arkadaş sayılırdık. Ya da onun gibi bir şey. Acaba sonrasında yine de benimle vakit geçirir miydi? Hiç sanmıyordum. Bu düşünce kalbimde keskin bir acıya neden oldu ama bunu bastırmak için elimden geleni yaptım. Bunu James için yapıyordum, kendim için değil.

"Bayan Bell?" Müdür Lexington'ın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve soruyu hatırlamam birkaç saniyemi aldı.

Hayır anlamında başımı iki yana yasladım. "Kesinlikle hayır, efendim. Gerçekten sadece okulun iyiliğini düşünüyorum. Bize olabildiğince destek verdi ve şimdi de o desteği takımına göstermeli. Eğer okulun itibarını kaybetmek istemiyorsak geçen cuma olduğu gibi ağır bir yenilgiyi göze alamayız."

Sözlerim onu tam hedeften vurmuştu. Lexington'ın gri gözleri parladı, bir anda omuzları gerildi.

"Anlıyorum." Başını salladı. Elimde olmadan nefesimi tutmuştum. "Pekâlâ. Bay Beaufort etkinlik komitesindeki görevini erken sonlandırıp tekrar lakros oynayabilir." Bir yandan rahatlarken bir yandan da James'e bu yeni haberi verdiğimde tepkisi nasıl olacak diye heyecanlanmadan edemedim. Minnettar bir şekilde gülümsedim ama Lexington uyarırcasına bir parmağını kaldırdı. "Ama ancak önümüzdeki haftadan itibaren, yani parti gerçekleştikten sonra. Okulumuzu küçük düşürecek yeni bir saçmalık yapmasına göz yumamam."

Gülümsemem hafifçe dondu. "Tabii, efendim."

"Ve bunu şimdilik kendinize saklayın." Telefonunun ahizesini kaldırdı, bir tuşa bastı ve sonra homurtuyla mırıldandı: "Koç Freeman'ı ofisime gönderin lütfen."

Ne yapacağıma karar veremeden oturmaya devam ettim. Görüşme sona mı erdi, yoksa Müdür Lexington benimle başka bir şey daha konuşmak istiyor muydu emin olamadım. Fakat başını kaldırıp kaşlarını çattıktan sonra yaptığı el hareketinin odadan çıkmam için bir işaret olduğunu varsayarak sessizce dışarı yöneldim.

O gün Lexington'a Cadılar Bayramı partisinin Maxton Hall'u başka bir seviyeye taşıyacağını söylerken abartmıyordum. Nihayet o gün gelip de son hazırlıklarımızı tamamladığımızda ve misafirler yavaş yavaş gelmeye başladıklarında bunu daha iyi anlamıştım. Üzerimden dev bir yük kalkmış gibiydi. Parti tam anlamıyla bir başarıydı. Hatta bundan daha fazlasıydı: Umduğumdan bile daha güzeldi.

Jessalyn ve Camille'in hazırladıkları dekorlar harika görünüyordu. Weston Hall'un girişine antika görünümlü çerçeveler içinde eski aile portreleri ve farklı açılardan aydınlatılmış dev aynalar asmışlardı. Dans pistinin etrafında siyah tüllerle örtülmüş, dantellerle süslenmiş misafir masaları ve büfe yer alıyordu. Salonun dört bir yanına ince örümcek ağları gerilmiş ve elliden fazla ışık zinciri, mum ışığını andıran ampulleriyle titrek bir parıltı yayıyordu. Avizeleri kullanmamaya karar vermiş, onların yerine masalara ve pencere pervazlarına büyük gümüş şamdanlar yerleştirmiştik. Pek ışık vermiyorlardı ama yarattıkları atmosfer bir o kadar gizemli ve tüyler ürpertici bir hava taşıyordu.

Artık salon gitgide kalabalıklaşmış, neredeyse tüm masalar dolmuştu. O sırada Lexington resmi açılış konuşmasını yapıyor, Lin, ben ve ekibin geri kalanı büfenin kenarından onu dinliyorduk. Bizi ne kadar güzel bir etkinlik

hazırladığımızdan ötürü övdüğü sırada Camille bir adım öne çıkıp kraliçe edasıyla konukları eliyle selamlamıştı. Lin'le göz göze gelip gülmemizi bastırmaya çalıştık ama pek başarılı olamadık.

Doğrusu o gece hepimiz gerçekten birer kral ve kraliçe gibi görünüyorduk. Ben *Beauford* arşivinden alınmış elbiseyi giymiş, Camille de açık tenine mükemmel giden kayısı tonlarında bir elbise tercih etmişti. Jessalyn'in üzerinde kabarık etekli pembe bir elbise varken Lin de okulun resmi rengi olan kraliyet mavisi bir elbise giymişti; ister istemez bunu bilerek mi seçtiğini merak ettim. Erkekler de en az bizim kadar şık görünüyordu. Doug, James'in afişteki takımına benzer kesime sahip sade bir bej takım giymişti. Kieran ise silindir şapkası, siyah takım elbisesi, jakarlı yeleği ve bej rengi fularıyla o kadar etkileyici görünüyordu ki sanki gerçekten başka bir çağdan gelmiş gibiydi.

Müdür Lexington konuşmasının sonunda bize tekrar teşekkür ettiğinde şapkasını çıkarıp hafifçe öne eğildi. Bu kez Lin'e bakmaktan kaçındım, yoksa kahkahama engel olamazdım.

Çok heyecanlıydım. Her şeyin şimdiye dek yolunda gitmesinden mi, yoksa hâlâ ters gidecek bir şeylerin olabileceği endişesinden miydi bilmiyordum. Gergin bir şekilde salonda göz gezdirdim.

"Gelecek, merak etme," diye fısıldadı Lin kulağıma.

"Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim aynı tonda.

Bu apaçık bir yalandı. Neden söz ettiğini gayet iyi biliyordum.

James hâlâ ortalarda yoktu. Ne o ne arkadaşları ne de Lydia henüz gelmişti. Bir tek okul aile birliğinin parçası olan anne babası buradaydı. Ne kadar umursamamaya çalışsam

da James'in yokluğu kalbimi kırıyordu. Sanki partinin en önemli parçalarından biri eksikmiş gibi hissediyordum; sonuçta bu partinin başarılı olmasında onun da emeği çoktu.

Lexington'ın konuşmasının ardından salonda alkış koptu ve hepimiz kendi yerlerimize geçtik. Ben Lin'le büfeye göz kulak olmak için yemek tedarikçilerinin yanına geçerken Jessalyn, Camille, Doug ve Kieran ise tiyatro grubunun bazı üyeleriyle beraber dans pistinde yerlerini aldı. Müzik başlar başlamaz beş çift inanılmaz derecede karmaşık görünen dans adımlarını uyum içerisinde sergilemeye başladı. Onları izlerken bunun ne kadar zor olduğunu düşündüm ve dans etmeme gerek olmadığını savunarak bu işten kurtulduğuma içten içe sevindim.

Ön sıradaki çift, Kieran ve tiyatro grubundan tanımadığım bir kızdı. Diğerlerine öncülük ederek dans pistinin etrafında süzüldüler, ardından kızlarla erkekler karşılıklı gelecek şekilde iki sıra hâlinde dizildiler. Birbirlerinin arasından çapraz geçişlerle geçip dönerek tekrar karşıya geldiler. Tüm salon nefeslerini tutmuşçasına onları izliyordu.

Tam o anda Weston Hall'un büyük çift kanatlı kapısı açıldı. Salonun bazı yerlerinden birkaç kişi başlarını girişe doğru çevirince Kieran ve partneri anlık bir tereddüt yaşadı. Kaşlarımı çatıp kapıya baktığımda kalbim hızla çarpmaya başladı.

Gelenler James ve arkadaşlarıydı; hepsi birbirinden zarif görünüyordu. James'in üzerinde *Beaufort* takımı vardı ve diğerleri de son derece şıktı; ipek mendilleri ve kol düğmeleri tam da olması gerektiği gibiydi. Lydia gümüş renkli zarif bir elbise giymiş, belli ki saatlerce süren şık bir topuz yaptırmıştı. Hepsi Viktorya dönemi filmlerinden fırlamış gibi mükemmel görünüyorlardı. Dans pistinin yanından geçip büfeye doğru ilerlerken yüz ifadelerinden parti hak-

Ninova

kında ne düşündükleri açıkça okunuyordu. Cyril yüzünü buruşturmuş, Wren'in yanakları kızarmıştı; belli ki buraya gelmeden önce bir şeyler içmişlerdi. Kesh'in siyah gözleri misafirlerin arasında dolaşırken beni buldu ve bir anda suratı asıldı, hemen Alistair'la arasına bir miktar mesafe koydu. Sanki bunu içgüdüsel olarak yapmıştı ve buna karşılık Alistair'ın kaşları da öfkeyle çatıldı.

James bana doğru yürüyüşünü âdeta hafızama kazıyarak izledim. Son haftalarda sayısız afişte onu bu takım içinde görmüş olsam da gerçek hâli –tıpkı Londra'daki o ilk sefer gibi– nefesimi kesmişti. Nihayet önümde durduğunda kalbim düzensizce çarpmaya başladı.

"Ee, nasıl gidiyor?" diye sordu dudaklarına yerleşen hafif alaycı bir gülümsemeyle. Sanki partimize bir saatten fazla geç kalmamış gibi davranıyordu.

"Şahane," diye cevap verdi Lin benim yerime. Anlaşılan James'e biraz uzun bakmış olmalıydım.

James başını salladı. "Güzel."

"Umarım bir önceki partiden daha iyi olur. Yoksa hemen gideriz," diye homurdandı Cyril.

"Bizim partimiz için fazla iyiymişsin gibi davranma," dedi Lin sıktığı dişlerinin arasından. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Ama öyleyim."

Lin'in yanakları öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Sen gerçekten..."

"Hey. Sakin olun, arkadaşlar," dedi James alçak ama ciddi bir sesle. Cyril'e bir bakış attı ve oda hemen geri adım atıp kendine meyve kokteyli dolduran Wren'in yanına gitti.

Tek bir sözüyle Cyril Vega gibi birini bile susturabiliyordu. James'in bu okulda sahip olduğu güç hâlâ bana ürkütücü geliyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi büfeye döndü ve kanepelerden birini aldı. Burnuna götürüp kokladı ve yeterince inceledikten sonra ağzına attı: "Geçen seferkinden çok daha iyi."

Gözlerimi devirdim. "Yemek şirketini sen önermiştin."

Gülümseyip bakışlarını üzerimde gezdirdi. Yüz ifadesinin değiştiğini, alaycı gülümsemesinin yerini daha yumuşak, daha içten bir tebessüme bıraktığını görünce içimi bir sıcaklık kapladı; sanki bu yalnızca bana özel bir gülümsemeydi. "Çok güzel görünüyorsun."

Midemde kelebekler uçuştu, zorlukla yutkundum. "Beni daha önce bu elbisenin içinde görmüştün."

"Bu, içinde güzel göründüğün gerçeğini değiştirmez."

"Teşekkürler. Sen de çok iyi görünüyorsun." Düzeltecek bir şey olmamasına rağmen hafifçe öne eğilip ellerimi elbisenin üzerinde gezdirdim. James aniden önümde eğilip elini bana uzattığındaysa şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. Arkadaşlarına baktığımda hepsinin bardaklarına cep şişelerinden gizlice içki doldurmakla meşgul olduklarını gördüm. Bir tek Lydia gözlerinde tuhaf bir ifadeyle kardeşine bakıyordu. Tekrar James'e döndüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum yanaklarım alev alev.

"Benimle dans eder misin, Ruby Bell?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Açılış dansında ya da provalarda yer almamanın bir nedeni var, James. Ben dans edemiyorum; en azında bu şekilde."

"Eskiden dans teklifini geri çevirmek büyük bir kabalık sayılırmış."

"O hâlde nezaketsizliğimi bağışla lütfen. Ne yazık ki büfeye göz kulak olmam gerekiyor."

James doğrulup iki adımda Lin'in yanına gitti. Kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldadı, Lin de başını sallayıp eliyle ona gitmesini işaret eden bir hareket yaptı. James tekrar

yanıma geldiğinde koluna girmem için kolunu uzattı. "Lin kısa süreliğine yerine bakabileceğini söyledi."

Bir an tereddüt ettikten sonra koluna girdim. Lin'e omzumun üstünden sinirli bir bakış attım ve o da özür dilercesine omuz silkti. James beni dans pistine götürdüğünde açılış dansının bittiğini ve Viktorya dönemi kıyafetleri içindeki çiftlerin pistte yerlerini almaya başladığını fark etmemiştim bile. Şimdi etrafıma bakarken gerçekten de zamanda yolculuk yapmış olduğumuzu düşünüyordum.

Orkestra yeni bir şarkı çalmaya başladığında yumuşak ama ritmik bir melodi tüm salonu doldurdu. James elimi tuttu ve diğer elini sırtıma yerleştirdi. Beni yana doğru birkaç adım atmaya yönlendirdi, sonra da hafifçe ileri geri salınıp ardından iki adım geri, bir adım sola götürdü. Ben de onu takip ettim ve gözlerimi sadece ayaklarıma odakladım; daha doğrusu elbisemin kabarık eteğine.

"Aşağı bakma," dedi alçak sesle.

Huzursuzca başımı kaldırdım. James sanki doğduğundan beri balolarda dans ediyormuş gibi görünüyordu. İşin tuhafı bu gerçekten de doğru olabilirdi. Keşke provalara katılsaydım ya da en azından internetten birkaç video izleyip Ember ile deneme yapsaydım.

Aniden James başını eğdi, dudakları neredeyse kulağıma değiyordu. "Rahatla," diye fısıldadı.

Söylemesi kolaydı ama yine de denedim. Kollarımdaki gerginliği azaltmaya çalışarak adımları kusursuz atmak için vücudumu kasmaktan vazgeçtim. Kendimi bıraktım; tıpkı bu kıyafetleri ilk denediğimizde hayal ettiğim gibi.

James beni tuttu ve pistin üzerinde zarifçe yönlendirdi, sanki havada süzülüyormuş gibiydim. Acaba bir daha hiç böyle dans etme şansımız olacak mı diye merak ettim. Ona artık toplantılarımıza katılmak zorunda olmadığını söylediğimde ne olacaktı?

Hiç istemesem de göğsümde bir ağırlık hissettim. Bunu görmezden gelmeye çalıştım ama olmadı. James'le aramızda ne olacağını düşündükçe o ağırlık giderek daha da arttı.

"Ne oldu?" diye sordu James aniden, gözlerini kısıp yüzümü incelerken.

"Sana bir şey söylemem lazım."

James'in mavi-yeşil bakışları üzerimdeydi; sabırla bekliyordu ama aynı zamanda bir kuşku kıvılcımı da taşıyordu.

"Doğum günümde söylediğin şeyleri düşündüm. Bu senin okuldaki son yılın ve sonra..." Sesim çatallaşmasın diye hafifçe öksürdüm ve James'in aniden gerildiğini hissettim.

"Müdür Lexington'la konuştum ve artık senin tekrar antrenmanlara katılma zamanının geldiğini düşünüyoruz."

Hareketleri bir an için yavaşlasa da sanki koreografiyi ezberlemiş gibi dans etmeye devam etti.

"Ne?" dedi boğuk bir sesle; onu her zaman ele veren sesiydi zaten. Bakışları sert, duruşu dimdik, hareketleri hâlâ kendinden emindi ama sarsıldığında sesi her şeyi açık ediyordu. Tıpkı şimdiki gibi.

"Gerçekten ekibimiz adına çok güzel işler yaptın. Lexington da bunun karşılığını vermeli." Rahat bir ses tonuyla konuşarak aramızdaki gergin havayı dağıtmak istemiştim fakat bunun tam tersi oldu. James'in gözleri kararda ve bir anda beni kendine doğru çekti; Viktorya dönemi kuralları-na göre fazla yakındık şimdi. Ancak dans pisti kalabalıktı ve bütün misafirler dans etmekle meşgul olduğundan kimse bize dikkat etmiyordu. Ne bize ne de James'in yoğun bakışlarla nefesimi kestiği gerçeğine.

Yine boğazını temizledi. "Sen..."

Aniden tüm ışıklar söndü. Orkestradaki bazı müzisyenler şaşkınlıktan yanlış notalara bastı, tiz sesler tüm salonda yankılandı. Ortamdaki tek ışık şamdanlardaki mumlardı.

"James, eğer bu senin şakalarından biriyse yemin ederim..."

"Değil," diye sözümü kesti. Yüzünü zar zor görebiliyordum ama o da benim kadar şaşkındı. Ardından alçak sesle küfretti. "Hemen elektrik panosuna gitmeliyiz. Orkestra bu şekilde çalmaya devam edemez. Az sonra atmosfer falan kalmayacak."

Başımı salladım ve James elimi daha sıkı tuttu. Dans pistindeki şaşkın kalabalığın arasından geçerken neredeyse elbisemin ucuna basıp düşecektim. Koridora çıktığımızda rahat bir nefes aldım. Merdivenden bodrum katına inerken James elimi bıraktı, ben de korkuluklara tutunarak indim. Elinin sıcaklığını özlerken bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. Bodrum kapkaranlıktı. James telefonunu çıkarıp fenerini açarak koridoru aydınlattı.

"Ne kadar da soğuk," diye mırıldandım kollarımı ovuşturarak. "Ve ürkütücü." Her an bir palyaçonun ya da bir canavarın –belki de ikisinin karışımı bir şeyin– köşeden fırlayabileceğimi hissediyordum.

James cevap vermedi, doğrudan koridorun solundaki büyük kutuya gitti.

"Aslında elektrik panosunun yerini bilmen bile beni tedirgin etmeli."

James yaramazca gülümsedi. Anahtarlığındaki ana anahtarla kutuyu açtı, sonra ikimizin de içine bakabilmesi için bir adım kenara çekildi. İki sigorta atmıştı ve James şalterleri yukarı kaldırınca uzaktan misafirlerin rahatlamış uğultuları duyuldu. Bir saniye sonra, floresanların cızırtısıyla birlikte bodrumun ışıkları da yandı. Rahat bir nefes aldım. James elektrik panosunu kapatır kapatmaz hızla arkamı döndüm. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyiydi.

Elbisemin eteklerini toplayıp yukarı çıkan merdivenlere yöneldim. Tam yukarıya varmak üzereydim ki James'in, "Bekle," diyen sesini duydum. Dönüp ne olduğunu anlamaya çalışırcasına ona baktım.

"Böyle bir şeyi tekrar yapacağıma cidden inandın mı?" Sesi gerçekten de şaşkındı; sanki hakkında böyle bir şey düşünebilmiş olmama inanamıyor gibiydi.

Ama dürüst olmam gerekirse... düşünmüştüm.

James'le aramızda ne olduğunu bilmiyordum. Son haftalarda yakınlaşmış olsak da bu ona güvendiğim anlamına gelmiyordu. Geçmişte çok şey yaşanmıştı ve Lydia'yla onun beni uyaran sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Lin'e dikkatli olacağıma söz vermiştim ve bu sözümü de tutacaktım.

"Bir anlığına... belki," diye itiraf ettim.

Kararlı gözlerle bana baktı. "Bir daha asla böyle bir şey yapmam, Ruby. Özellikle de senin bu etkinlikler için ne kadar uğraştığını ve tüm bunların anlamının senin için ne kadar büyük olduğunu bildikten sonra."

Sanki biri nefes almamı zorlaştırmak için iki eliyle göğüs kafesime bastırıyordu. "Üzgünüm," dedim yavaşça. "Sanırım... her şeyin başa döneceğinden korktum."

James hemen başını iki yana salladı. "Hayır."

Bir basamak daha çıktı, şimdi gözlerimiz aynı hizadaydı. Yüzü öylesine yakındı ki gözlerindeki minik mavi benekleri, irisinin etrafındaki koyu çerçeveyi görebiliyordum.

Artık James'i iki günde bir olan toplantılarımızda göremeyeceğim fikrini zihnimden atamıyordum. Düşüncesi bile boğazımı düğümlüyordu. Hâlâ benimle vakit geçirmesi için bir sebebi var mıydı ki? Tekrar antrenmanlarına dönecek ve arkadaşlarıyla daha sık görüşecekti. Peki ya o zaman, onları daha çok özlediği fark ederse? Cumartesi akşamla-

rını benimle İngiltere'nin siyasi durumu ya da en sevdiğim manga hakkında mesajlaşarak geçirmek yerine arkadaşlarıyla içip eğlenmekten daha fazla keyif aldığını düşünürse?

Ya onun dünyasıyla benim dünyamın aslında ne kadar farklı olduğunu görürse?

Son haftalardan o kadar keyif almıştım ki onu kaybetmek istemiyordum. Ama korkarım ki bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu. İkimiz de James'in hangi dünyayı seçeceğini biliyorduk.

Göğsümdeki baskı daha da şiddetlendi. Belki de onun beni incitmesine izin vermeden bu işi bitirmek benim için daha kolay olurdu.

"Demek bu, ekip arkadaşı olarak son görevimiz," dedim gözlerinin içine bakarak. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Biraz daha yakınıma gelirse sesi kesinlikle duyabilirdi.

"Evet, öyle," diye cevap verdi James yavaşça.

Bir süre sessizce birbirimize baktık. Sonra sanki bir şey söyleyecekmişiz gibi aynı anda nefes aldık ama ikimiz de sustuk. Aramızdaki hava öyle yoğun, kalbim öyle hızlı atıyordu ki daha fazla dayanamayarak aklıma gelen ilk şeyi yaptım: James'e elimi uzattım.

"Seninle çalışmak çok güzeldi," dedim mümkün olduğunca resmi bir şekilde.

İlk anda James'in yüzü şaşkınlıktan dondu. Sonra mavi yeşil gözlerinde, daha önce de gördüğüm ama anlamlandıramadığım bir duygu belirdi. Artık bunun ne olduğunu biliyordum: Özlem.

Elimi tutup nazikçe sıktı. "Sanki bana veda ediyormuş gibisin."

Sözleri bana ulaştığı anda haklı olduğunu fark ettim. Ve bunu hiç istemediğimi... Onunla vedalaşmak istemiyordum. Onunla konuşmaya devam etmek istiyordum. Ona

kendimle ilgili daha çok şey anlatmak ve bana içini döktüğü zamanlarda onu dinlemek istiyordum.

Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum.

Bu düşünce tüm şiddetiyle üzerime çöktü ve onun gözlerinde gördüğüm aynı özlem beni de ele geçirdi. İçimi yakıp geçen, çaresizce kanımda dolaşan bu duygu elini daha sıkı kavramama neden oldu. Bana neler olduğunu bilmiyordum ama dizlerim güçsüzleşmişti; elimdeki eli tenimi kavuruyordu sanki. Vücudumun diğer yerlerinde de o sıcaklığı hissetmek istiyordum. Bu dokunuştan daha fazlasını istiyordum. *Onun* daha fazlasını istiyordum.

"James..."

"Evet," diye mırıldandı tekrar. O da en az benim kadar şaşkın ve nefessizdi.

Bir sonraki an beni kendine çekti ve kollarının arasına aldı.

Birkaç saniyeliğine gözlerimin içine baktı. Sonra elini enseme götürerek beni sıkıca kavradı.

Ardından dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Artık düşünemiyordum. Beynim ve mantıklı düşünceler devre dışı kalmıştı, geride sadece tüm bedenimi saran yakıcı bir ateş vardı. Kollarımı boynuna doladım, ellerimi saçlarına gömdüm. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hareket ettirmeye başladı.

James'in öpücüğü, hareketleri ve tavırları kadar kendinden emin ve gururluydu. Bana nasıl dokunması gerektiğini, bu ateşi nasıl yangına dönüştüreceğini çok iyi biliyordu. Hiç tereddüt etmeden, çekinmeden dilini ağzıma doladı ve diliyle benimkini dansa davet etti. Dizlerim her an pes edecekmiş gibi hissediyordum. Ama öyle bile olsa James beni yakalamak için buradaydı. Kolunu belime iyice dolamış, beni kendine bastırıyordu. Kat kat kumaşın altından bile

bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum ama bu yetmiyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Hafifçe inleyip ellerimi omuzlarına, oradan boynuna ve gömleğinin açıkta bıraktığı tenine kaydırdım. Teni sıcacıktı, kadife gibiydi. İçimden bir ses daha, daha, *daha* diye haykırıyordu.

Daha fazlasını istiyordum. Onu soymak istiyordum; burada, okulun ortasında, bu merdivenlerde. Şu an biri gelse ve bizi yakalasa umurumda olmazdı. Benim için artık sadece James ve dudaklarımdan çeneme, oradan da boynuma süzülen öpücükleri vardı. Dudaklarımı hafifçe dişlerinin arasına aldı, minik bir acı hissettim ama bu, daha sert davranmasını istememe neden oldu. Vücudumda izler bırakmasını istiyordum ki saatler sonra bile bunların gerçekten yaşandığını, bir düşten ibaret olmadığını anlayabileyim.

"Ruby..." Sesinin tüm tınılarını bildiğimi düşünüyordum. Ama bu yeniydi. Demek aklımı başımdan alacak kadar tutkuyla öpüştükten sonra sesi böyle çıkıyordu. Yüzümü ellerinin içine alıp bana baktı. Başparmaklarıyla yanaklarımı, çenemi, dudaklarımı ve tekrar yanaklarımı okşadı. "Ruby."

Yeniden eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Acı tatlı bir his karın bölgemden yukarı çıkarak nefes almamı zorlaştırdı. Şimdi neden sürekli adımı fısıldadığını anlıyordum. Ben de aynısını yapmak istiyordum. James, *James*. Defalarca James.

Aniden "James," diyen buyurgan bir ses yükseldi yukarıdan.

İrkilerek birbirimizden ayrıldık. Elbisemin eteğine basarak dengemi kaybettim ama James öne doğru uzanıp beni belimden yakaladı. Ben korkulukları tutana kadar bekledi.

Sonra hemen elini geri çekti ve arkamdan yukarı baktı. Ben de onun bakışlarını takip ettim.

Mortimer Beaufort merdivenin en üst basamağında duruyor, ellerini arkasında kavuşturmuş bir hâlde karanlık gözlerle bizi izliyordu. Kalbim tekledi.

"Annen seni arıyor."

James hemen sırtını dikleştirip sertçe başını salladı. "Hemen geliyorum."

Bay Beaufort'un kaşları hafifçe kalktı. "Hemen değil, şimdi seni istiyor."

James'in tüm bedeni bir anda gerildi. Elimi uzatıp babasının görmemesini ümit ederek yavaşça koluna dokundum. James elimi tutup birbirine geçmiş parmaklarımıza baktı. O an derin bir iç çektiğini uydum. Sonra elimi dudaklarına götürüp üzerine küçük bir öpücük kondurdu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, tenimde yankılanan sesini hissedebiliyordum. Bir an sonra dikkatlice yanımdan sıyrılıp sert omuzları ve buz gibi bakışlarıyla onu bekleyen babasına gitmek üzere merdivenlerden çıktı. Oraya ulaştığında babası elini oğlunun omzuna koyup salona yönlendirdi. Bense merdivenlerin ortasında kalakalmış, alev alev yanan yanaklarıma dokunurken James'in neden benden özür dilediğini kendime soruyordum.

22

James

"Bu kızdan uzak durman gerektiğini sana söylemiştim."

Gözlerimi dikmiş pencereden dışarıyı seyrediyordum. Karanlığa gömülmüş çayırlar, artık neredeyse tamamen yapraksız kalmış ağaçlarla birlikte tek bir kasvetli kütleye dönüşmüştü sanki. Benim de içimde buna benzer bir his vardı. Aynı anda hem üşüyor hem yanıyordum; avuç içlerim terden sırılsıklamken boğazım kupkuruydu. Kendimi hasta gibi hissediyordum, oysa hasta olmaktan çok uzaktım.

Tekrar Ruby'ye, onun o güzel dudaklarına ve bana hissettirdiklerine geri dönmek istiyordum. Zihnimde hâlâ onu kollarımda tutuyor; ellerini saçlarıma gömdüğü ve hafifçe dudaklarımı ısırdığı ânı yaşıyordum.

Eğer yarıda kesilmeseydi onu sadece öpmekle yetinmez çok daha fazlasını yapardım.

"Seninle konuşuyorum," diye tekrarladı babam. Muhtemelen birazdan elindeki bardağı arabadan dışarı fırlatacaktı. Percy'ye ailemle eve döneceğimi söylemek son zamanlarda verdiğim en aptalca karardı.

"James, canım, biz sadece senin iyiliğini istiyoruz," diye ekledi annem uzlaştırıcı bir tonda. İkisinin de yüzüne ba-

kamıyordum. Eğer bunu yaparsam öfkelenecek ve şimdiki gibi onları bu kadar kayıtsız dinleyemeyecektim.

Neden tam da bugün olmak zorundaydı? Neden babam tam da o anda beni Ruby'yle yakalamak zorundaydı?

"Orta sınıftan, trajik bir aile hikâyesine sahip burslu bir kızı sana uygun görmemiz mümkün değil," diye devam etti annem. Başımı hızla çevirip gözlerimi ona diktim. Lanet olsun, Ruby hakkında bunca şeyi nereden bildiklerini sormak istiyordum ama aslında bu beni hiç de şaşırtmamıştı. Ne de olsa bu ailede hiçbir şey beni şaşırtmazdı.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun, canım. Mesela Elaine Ellington gibi birini. Duyduğuma göre iyi anlaşıyormuşsunuz, neden onu bir ara bize yemeğe davet etmiyorsun?" Annemin sesi sakin ve yatıştırıcıydı. Babamla aramdaki gerginliği düzeltmek için elinden geleni yapıyordu ama artık bunun için çok geçti.

"Elaine ile aramızda hiçbir şey olmayacak, anne." Ayrıca okulu yarım bıraktığından ve bunu herkesten gizlemeye çalıştığından da oldukça emindim. Sırf soylu bir aileden geliyor diye Ruby'den daha iyi değildi. Ruby istediklerine ulaşmak için herkesten çok çalışıyordu. Zekiydi, iyi kalpliydi ve... çok güzeldi. Ayrıca muhteşem öpüşüyordu. Ve daha da iyisi harika bir dinleyiciydi.

Yeniden zihnimi ele geçirmişti. Bu araba yolculuğuna katlanabilmemin tek yolu dudaklarının anısıydı. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Geçirdiğimiz o birkaç dakika kesinlikle bana yetmemişti.

"Kendini onun gibi bir zengin koca avcısına kaptırırsan ailemizi rezil edersin," diye devam etti babam. "Böyle davrandığına inanamıyorum. Seni daha iyi yetiştirdik biz."

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım artık onu görmezden gelemiyordum. Özellikle de Ruby hakkında böyle konuşur-

ken. Sinirden âdeta gözüm dönerek öfkeyle babama baktım. "Kapa çeneni."

Annem huzursuzca nefes aldı, yanımda oturan Lydia ise gerildi. Elime uzanmaya çalıştı ama onu ittim. O öğretmeniyle birlikte olabiliyordu ama ben hoşlandığım kişiyle biraz zaman geçirince hemen sorguya mı çekiliyordum?

Araba durdu ve kemerlerimizi çözdük. Annem ve Lydia inene kadar bekleyip sonra da onların peşinden gittim. Babam hemen arkamdaydı ve ben daha iki adım bile atamadan omzumdan tutup beni kendine çevirdikten sonra yakamdan yakalayıp sertçe sarstı.

"Sen bana kapa çeneni diyemezsin," diye hırladı ve beni öyle sert bir şekilde itti ki geriye doğru sendeledim. Sonraki an elini kaldırıp tersiyle yüzüme tokat attı. Yanağıma bir acı saplandı ve birkaç saniye boyunca gözlerimin önünde rengârenk noktalar uçuştu. Derken ağzıma metalik bir tat yayıldı.

"Tanrım, baba!" diye bağırdı Lydia ve bana doğru koştu. Ben bir aptallık yapıp karşılık vermeyeyim diye kollarını sırtıma dolayıp beni sıkıca tuttu. Bunu yapmayı ne kadar da çok isterdim; çocukluğumdan beri bana yaşattığı acının aynısını ona tattırmayı.

Annem babamın koluna yapıştı. Babam hızla onu itti ve sinirle eve doğru yürümeye başladı. O uzaklaştıktan sonra annem hüzünlü bir ifadeyle bana baktı. "Dengin olmayan insanlarla takılırsan böyle olur, James." Ardından kabarık eteklerini toplayıp aceleyle babamın arkasından gitti. Bense ikisinin arkasından bakakaldım ve içimde yavaşça nefrete dönüşen öfkemi bastırmaya çalıştım. Elimin tersiyle ağzımı sildim ve parmaklarımda gördüğüm kanın bana ait olduğuna inanmakta zorlandım.

Lydia karşıma geçip beni omuzlarımdan tuttu. "James. O kız gerçekten bunca strese değer mi?"

Sadece gözlerinin içine baktım, şu an bunu düşünemeyecek kadar öfkeliydim. "Sen kendi işine bak," diye homurdanarak elinden kurtuldum. Arkamı dönüp avluyu geçerek mülkün ana giriş kapısına doğru yürürken cebimden telefonumu çıkarıp Wren'i aradım.

Acilen dikkatimi dağıtmam gerekiyordu.

Ancak üçüncü kadehten sonra öfkem dinmeye başladı. Wren'in salonunda bir duvara yaslanmış, kristal bardaktan viski içiyor, gümbürdeyen müziğin yavaş yavaş düşüncelerimi bastırmasına izin veriyordum.

"Bak bak. Kimler gelmiş," dedi Cyril arkamdan. Döndüm ve onu kollarını iki yana açmış, alaycı bir gülümsemeyle bana doğru geldiğini gördüm. Diğerleri gibi o da kostümünün yarısını çıkarmış, üzerinde sadece yüksel bel pantolonu ve beyaz gömleğiyle kalmıştı.

"Bu şerefi neye borçluyuz?" diye sordu devam ederek. Tam bir şey daha söyleyecekti ki ağzımı gördü ve ıslık çalarak başını iki yana salladı. "Kötü görünüyorsun, dostum."

Cevap vermek yerine bardağımdaki viskiyi tek dikişte içtim. Alkole alışık olmama rağmen yanaklarım şimdiden uyuşmaya başlamıştı.

"Onu rahat bırak, Cy," diye seslendi Wren kanepeden. Yanında oturan sarışın kız, elini Wren'in bacağında gezdiriyordu. Kız bana tanıdık geldi ve başını Wren'in omzundan kaldırdığında nedenini anladım. Camille. En son Kesh ile birlikte olduğunu duymuştum ama bizim çevrede böyle şeyler gayet olağandı.

"Ne oldu sana, Beaufort?" diye sormaya devam etti Cyril ve kolunu omzuma atarak beni kanepelerden birine yönlendirdi. Kendimi koltuğa bırakıp acıyan yüzümü ovuşturdum, bu sırada Cyril bir bardak daha doldurup bana uzattı. "Benim tanıdığım James hiç kimseye boyun eğmez. Takımdan atılmaz ve başkalarının ayak işlerini yapmaz."

Son haftalarda ekiple yaptıklarımızı ayak işi olarak nitelendirmesi içimde yeni bir öfke patlamasına neden olsa da kendimi tuttum. Cyril böyle biriydi ve bu akşam yeteri kadar sinirlenmiştim zaten. Tek istediğim sarhoş olup hiçbir şey hissetmemekti; ne babamın elini ne de Ruby'nin dudaklarını. "Başka seçeneğim yoktu. Bunu sen de biliyorsun."

"Saçmalık," diye araya girdi Wren. Gözleri alayla parlıyordu. "Sen sadece Ruby'ye deli oluyorsun."

Cevap vermek yerine içkimden bir yudum alıp gözlerimi kapattım. Cyril'in verdiği içki o kadar sertti ki boğazımdan mideme kadar yakarak ilerledi.

"Cidden mi? Tüm bu saçmalıklara Ruby Bell'i istediğin için mi katlandın?" diye sordu Cyril hayretle.

"Bu yüzden böyle değişti," dedi konuşurken bana değil yavaşça saçını okşadığı Camille'e bakarken.

"Resmen Ruby'nin yalakası gibiydi," diye araya girdi Camille. "Son toplantılarda onu görmeliydiniz." Bana acırcasına bir bakış attı. "Yoksa bunu tekrar lakros oynayabilmek için mi yaptın?"

Bardağımı dudaklarıma götürmek üzereyken duraksadım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ruby partiden önce bize söyledi."

Kaşlarımı çatarak hâlâ Camille'in saçlarını okşayan Wren'e baktım. Bu akşam Camille'le birlikte olmasının sebebi bu muydu yani? Hakkımda ondan bilgi almak mı?

"Ayrıca ben değişmedim." Dilim ağzımda ağırlamış, kelimeler neredeyse fısıltı hâlinde çıkmıştı.

"Tabii ki değiştin," dedi Alistair soluma oturarak. Altın sarısı saçları karmakarışıktı, yanakları kızarmıştı. Ya fazlasıyla içmişti ya da birini ayarlayıp Wren'in misafir odasında hoş vakit geçirmişti.

"Nasıl değişmişim acaba söyler misin?" diye karşılık verdim, ses tonumu özellikle sakin tutmaya çabalayarak.

Bir yandan da onların düşüncelerinin umurumda olmadığına kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Alistair elini kaldırıp saymaya başladı. "Birincisi, artık partilerimize gelmiyorsun ya da güneş doğmadan gidiyorsun ki eski James Beaufort asla böyle bir şey yapmazdı. İkincisi, boş zamanlarını gönüllü olarak etkinlik komitesindeki ineklerle geçiriyorsun. Kusura bakma Camille." Camille orta parmağını havaya kaldırdı. "Üçüncüsü, artık anlaşmamız umurunda bile değil."

"Ben buraya bu saçmalıkları dinlemek için gelmedim."

Alistair kaşını kaldırdı. "Bu saçmalık değil ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Alistair haklı. Bu sene bizim yılımız olacaktı ve sonuna kadar eğlenecektik," dedi Wren. "Anlaşmamız buydu. *Carpe diem*, dostum. Her günü dolu dolu yaşayacaktık. Ama bizi bu yola sokan James anlaşılan yolunu kaybetmiş."

Arkama yaslanıp bir yudum daha aldım. İçkinin yakıcılığı artık dayanılmaz bir hâl almıştı. Sözlerinin doğruluğu içime işledi ve midem altüst oldu.

Haklıydılar.

Planım, okulun son senesini hayatımın en güzel dönemi yapmak ve ailem gibi gördüğüm bu çocuklarla kalan zamanın keyfini çıkarmaktı. Gelecekte birlikte olma şansımın bile olmadığı birine karşı duygular beslemek değil.

Ama dudaklarının tadı hâlâ dudaklarımdaydı; bana dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum. Ne yazık ki bu, hâlâ yeteri kadar sarhoş olmadığım anlamına geliyordu.

Ruby bana daha önce hiç tatmadığım bir duygu hissettirmişti: Yanımda olduğu sürece her şeyin mümkün olduğu duygusu. Güzel ama acı bir yalandı bu. Gerçek şu ki benim için hiçbir şey mümkün değildi. Onun aksine benim ayaklarımın altında serili bir dünya yoktu. Hayatımda neyin nasıl olacağı önceden belirlenmişti.

Belki de en başından beri beni Ruby'ye çeken buydu. O hayatını kendi elleriyle şekillendirirken ben satranç taşı gibi oradan oraya sürükleniyordum. O yaşarken ben sadece var oluyordum.

Biz birbirimize uygun değildik.

Keşke bunu onu öpmeden önce fark etseydim.

23

Ruby

Biriyle öpüştükten sonra onunla nasıl konuşulurdu?

James'ten önce öpüştüğüm tek çocuk Wren'di ve o zamanlar onu tamamen görmezden gelmiş, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmıştım. Ama söz konusu James olduğunda bu mümkün değildi. Pazar gününün büyük kısmını yatağımda yatarak ve hâlâ çalışma masamda duran kazağına bakarak geçirdim. Ona mesaj atmak ya da aramak çok istesem de *Lütfen bunu bir kez daha yapabilir miyiz? Bu şimdi bizim için ne anlama geliyor?* dışında söyleyebileceğim hiçbir şey bulamadım ve bunları sormaya da cesaret edemedim. Üstelik dün ailesiyle birlikte öyle ani ortadan kaybolmuşlardı ki onunla vedalaşamamıştım bile.

Sonunda bu kadar düşünüp durduğum için kendimi kızdım ve dikkatim dağılsın diye etkinlik sonrası işlerle uğraşmaya karar verdim. Başlangıçtaki kısa süreli elektrik kesintisi dışında her şey yolunda gitmişti ve bu sabah Müdür Lexington'dan ekibimizin iyi iş çıkardığına dair övgü dolu bir e-posta almıştım. Aynı e-postayı birkaç güzel cümle ekleyerek tüm ekibe ilettim. Sonrasında büyükannem ve büyükbabamın doğum günümde hediye ettikleri kitaplardan birini alıp ilk birkaç bölümü okudum. Önemli yerleri fosforlu kalemle işaretleyip renkli post-itlerle donatmak

dağınık düşüncelerimi toparlamama daima yardımcı olurdu. Bir yandan not alıp kafamı bilgilerle doldururken diğer yandan da James'in ensemi sıkıca kavrayışını ve dudaklarının anısını kovmaya çalıştım.

Acaba bu kadar iyi öpüşebilmek için şimdiye kadar kaç kızla öpüşmesi gerekmişti?

Acaba babası bizi durdurmasaydı ne kadar ileri giderdik?

Acaba onu bir daha böyle öpebilmek için başka fırsatım olacak mıydı?

Tamam... Belki de kitap okumak düşündüğüm kadar etkili olmamıştı. Ama James'in kafamı karıştırmasını reddediyordum ve onun aklımı başımdan almasına izin vermemeye kararlıydım. Aklımı başıma toplayacaktım. Aklım bana aitti ve sırf James karnımda birkaç kelebeği özgür bıraktı diye hiçbir yere kaybolmayacaktı.

O öğleden sonra aşırı abartarak kitabın neredeyse yarısını okudum. Akşam olduğunda o kadar yorgundum ki ölü gibi yatağa devrildim. Ne yazık ki rüyamda James'i, onun o karanlık gözlerini ve adımı boğuk bir sesle tekrar tekrar fısıldayışını gördüm.

Ertesi sabah sanki okulun ilk günüymüş gibi bir his vardı içimde. Gergin ve heyecanlıydım; otobüs durakta durduğu anda midem tepetaklak oldu. James'le tekrar karşılaşmanın nasıl olacağını merak ettim. Yanıma gelecek miydi? Yoksa ben mi onun yanma gitmeliydim? Acaba bu çok yakışıksız mı olurdu? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktık? Yoksa artık birbirimiz için daha fazla şey ifade ettiğimiz çok mu açıktı? Kafamda dönüp duran düşünceler arasında dün neden onu aramadığım için kendime kızdım. Aramış olsaydım, en azından şu anda nerede durduğumuzu ve nasıl davranmam gerektiğini bilirdim. Kafamın böylesine karışık olmasından nefret ediyordum.

Okul otobüsünden indikten sonra üniformamı düzeltmek için fazladan özen gösterdim. Eteğim kırışık olmamalı, kravatım düzgün durmalıydı. Bir de James'in hediye ettiği çantayı takmıştım. Onun ağırlığı bana tuhaf bir güven veriyordu. Sanki aramızda gerçekten bir şeyler değiştiğinin kanıtı gibiydi. Maxton Hall'un demir kapısına bakarken parmaklarımla çantanın kapağındaki başharflerimin üstünden geçtim.

Bunu yapabilirim. Sakin ol. Her zamanki gibi davran, diyerek kendimi cesaretlendirdim ve sırtımı dikleştirerek okulun bahçesine girdim.

Toplantı sırasında James ortalıkta görünmedi. Arkadaşları en son sırada yerini almıştı ve önlerinden geçerken Cyril'in homurdandığını duydum. Bunun benimle ilgisi olup olmadığını bilmiyordum ama yine de içimde garip bir huzursuzluk belirdi. Arkama dönüp baktığımda Cyril'in bana soğuk bir şekilde baktığını gördüm ve onu görmezden geldim.

İlk ders sanattı ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü odaklanamıyordum. Düşünebildiğim tek şey, bir sonraki dersin matematik olduğu ve James'in şu anda bulunduğu sınıfta yapılacağı gerçeğiydi. Ders aralarında, özellikle Bayan Wakefield derslerini hep uzattığı için James'le o koridorda sık sık karşılaşırdık.

Zil çaldığında yerimden çok hızlı kalkmamaya çalıştım ama Alistair'ın odanın öbür tarafından bana yolladığı bakışlara bakılırsa bunda pek başarılı olamamıştım. Ana binaya doğru yürümeye başladım. Sınıfa yaklaştıkça kalbim giderek hızlandı. Koridora sapmadan önce durdum ve siyah dizüstü çoraplarımın aynı hizada olduğundan emin olmak için onları düzelttim. Sonra derin bir nefes alıp köşeyi döndüm.

Zihinsel olarak James'le karşılaşmaya hazırdım ama onu Lydia'nın yanında gördüğümde yine de bir anlığına

kalbim durdu. Onu okul üniformasıyla görmek, içimde hem yabancı hem de tanıdık bir his uyandırdı. Kalbimin çarpıntısını yavaşlatmaya çalıştığım sırada yürümeye devam ettim. İkisine de selam versem yeterdi. Sadece "merhaba" daha fazlası değil. Bunda tuhaf bir şey yoktu. İstediğim son şey bu durumun tuhaf olmasıydı çünkü. Ne hissettiğini anlamam için sadece gözlerine bakmam yeterdi. Acaba o da pazar günü boyunca bana eziyet eden aynı gerginliği hissetmiş miydi?

Beni ilk Lydia fark etti. Hafifçe dirseğiyle James'i dürttü. James bir şeyler mırıldandı ve başını salladı. Sonra bana doğru yürümeye başladı. Gülümsemem kendiliğinden büyüdü. Benden sadece birkaç adım uzaktaydı, tam ona selam vermek için ağzımı açmıştım ki...

... yanımdan geçip gitti.

"Hey," dediğini duydum arkamdan. Döndüm ve onun Cyril'i selamladığını gördüm. Kısaca sohbet ettiler, James el hareketleriyle bir şeyler anlattı ve Cyril kahkaha attı. Sonra arkalarına bile dönüp bakmadan birlikte sınıfa doğru yürüyüp içeri girdiler.

Göğsümde keskin bir acı hissettim. Koridorun ortasında öylece kalakalmıştım. Zorlukla yutkundum. Başımı kaldırdığımda etrafta benden başka sadece Lydia vardı. Bir an bana bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama ben daha adım atamadan sessizce dönüp sınıflardan birine girdi. Sanki hareket etmeyi unutmuştum.

Günün geri kalanını trans hâlinde geçirdim. Her ders, bir öncekinden daha uzun geliyordu. Öğretmenlerin anlattıklarını duyuyor ama hiçbirini anlamıyor ve aklımda tutamıyordum. Öğle arasında yemekhaneye gitmek bile içimden gelmedi. James'i arkadaşlarıyla birlikte, tamamen kendi dünyasına dönmüş bir şekilde görme düşüncesi mi-

demi bulandırdı. Bunun yerine kütüphaneye gidip pencereden dışarıyı seyrettim.

Neyi yanlış yaptığımı bir türlü anlayamıyordum. Neden böyle davrandığını kendime açıklayamıyordum. Tekrar tekrar düşündüm ama hiçbir hata bulamadım. Ki bir şey yapmış olsam bile bana böyle davranmaya hakkı yoktu. Matematik dersinde kendimi belki de beni görmemiş olduğuna inandırmaya çalıştım. Ama dersten sonra koridorda karşılaştığımızda yine yüzüme bakmadan yanımdan geçip gitti. Bu artık apaçık bir mesajdı.

Lin tabii ki bir şeylerin yolunda olmadığını fark etmişti ama ona henüz öpüştüğümüzü bile anlatamamıştım ki bu saatten sonra da anlatmaya cesaret edemezdim. Göğsümün ortasında açık bir yara varmış gibi hissediyordum. Nefes almak, hareket etmek, konuşmak... her şey canımı acıtıyordu.

Lin ekip toplantısını tek başına üstlenmek zorunda kaldı, ben sadece yanında oturup ajandama bir şeyler karaladım. Bir ara James'in adını düzelticiyle kapattığım yeri buldum. Kimse o beyaz lekenin altında ne yazdığını bilmiyordu ama ben parmağımı üzerinde dolaştırıp zorlukla yutkundum.

Öpüştüğümüzü ben uydurmamıştım. James'in adımı söyleme şekli, bana bakışı ve dokunuşlarındaki çaresizliği de... Aramızda bir şeyler olmuştu. Büyük bir şey. Eğer bunu hata olarak görüyorsa bunu bana söyleyebilirdi. Ben mantıklı bir insandım ve bazı şeylerin yürümeyeceğini anlayabilirdim. Gerçi o da canımı yakardı ama en azından üstesinden gelebilirdim.

Ama katlanamadığım şey, şu anki davranışıydı. Toplantı boyunca onun boş kalan sandalyesine bakarken içimdeki öfke giderek büyüdü. Bütün bunlar onun için sadece bir oyun muydu? Benim ne kadar ileri gideceğimi mi görmek istemişti? Bel-

ki de sadece arkadaşlarıyla girdiği iddianın bir parçasıydım. Ya da Lexington'a onun hakkında olumlu bir şey söylemem için beni tavlamak istemişti. Düşüncesi bile midemi altüst etmeye yetti. Son haftalarda onun hakkında öğrendiğim her şey yalan mıydı? En başta tanıdığım James Beaufort'tan, o sinsi, bencil, kibirli çocuktan farksız mıydı aslında?

Pencereden dışarı baktığımda, biraz uzakta, spor sahasında antrenman yapan lakros takımını gördüm. Öfkem tahmin edilemeyecek boyutlara ulaşmıştı. Beni içten içe alevlendiren, aynı anda hem yakan hem de üşüten bir öfkeydi bu. Kendimi o kadar sıkmıştım ki farkında olmadan dişlerimi gıcırdattım. Toplantı boyunca içimdeki duygu karmaşasını fark ettirmemek için büyük çaba harcadım. Toplantı biter bitmez de Lin'e döndüm.

"Ben gitsem olur mu? Pek iyi hissetmiyorum."

Dikkatle bana baktı ve sonra yavaşça başını salladı. "Tabii ki, geri kalanı ben hallederim. İstersen daha sonra telefonlaşırız." Sesi anlayışlı ve temkinliydi, minnetle omzuna dokundum.

Diğerleriyle vedalaşmadan odadan çıktım. Omzumdaki çanta artık bana bir arkadaşımın hediyesi gibi değil de rüşvetmiş gibi geliyordu. Kütüphaneden çıkıp spor sahasına doğru yürürken tüm düşüncelerim öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu.

Daha sahaya varmadan bağırışları ve gürültüyü duydum. Lanet olası lakros.

Saha kenarında durdum, kollarımı kavuşturup etrafa bakındım. O parlak mavi formanın üzerindeki beyaz on yedi sayısını görmem uzun sürmedi.

"Beaufort, kız arkadaşın burada," diye bağırdı Wren hemen ardından. Kaskın ardından sırıttığını göremesem de ses tonundan belli oluyordu.

James yan tarafına baktığında saha kenarında durduğumu gördü. Yine beni görmezden geleceğini düşündüm ama sonra bir el hareketi yaptı.

"Devam edin," diye bağırdı ve bana doğru koştu. Yanıma geldiğinde o gün ilk kez yüzüme baktı; en azından ben öyle olduğunu düşündüm. Kasktan dolayı yüzünü tam göremiyordum.

"Ee?" Sesim öfkeyle titredi. Kendimi tanıyamıyordum. Aslında soğukkanlı biriyimdir, hiçbir zaman kontrolümü kaybetmem. Ne zamandan beri bu hâldeydim? Ne zamandan beri olaylara eskiden olduğu gibi mantıklı yaklaşamıyordum?

James hayatıma girdiğinden beri, tabii ki. Onu tanıdığımdan beri böyleydim.

Bir şey söylemedi. Herhangi bir tepki versin diye bekledim ama hiçbir şey yapmadı.

"Şu şeyi başından çıkarabilir misin?" diye sordum kaskını işaret ederek.

Sinirli bir şekilde oflasa da dediğimi yaptı. Saçları terden ıslanmış, dağılmıştı, yanakları kıpkırmızıydı. Tam karşımda durduğunda dudağındaki yarayı gördüm. Görünüşe göre kavga etmişti. Elimi kaldırıp ona dokunmak istedim –tamamen içgüdüsel bir hareketle– ama kendini geri çekti. Elimi yumruk yapıp cesaretim kırılmış bir hâlde aşağı indirdim.

"Senin derdin ne?" diye sordum öfkeyle.

İfadesiz bir yüzle bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Eminim benim yanaklarım da onunkiler gibi kıpkırmızıydı ve bunun nedeni sadece şu an inanılmaz sinir bozucu davranmasıydı. "Bir pislik gibi davranıyorsun."

Kaşları çatıldı. "Öyle mi yapıyorum?"

"Aptalca davranmaktan vazgeç de neden beni görmezden geldiğini söyle," dedim alçak ama kararlı bir sesle.

Yine cevap vermedi; sanki bu konuşmayı ölümüne can sıkıcı buluyormuş gibi sadece bana baktı. Bir adım atıp ona yaklaştım.

"Bütün bunlar planının bir parçası mıydı?" diye sordum. "Takımına dönebilmek için mi iyi davrandın bana?"

Gülmeye benzer bir ses çıkardı ama artık gözlerime bakamıyordu. Gözlerini aşağıya, ayak uçlarımızın neredeyse birbirine değdiği yere dikmişti.

"Hatırlatmam gerekirse diye söylüyorum, beni *öpen* sendin; hem de artık etkinlik komitesine gelmene gerek olmadığını söyledikten sonra. Yani bunu yapmana hiç gerek yoktu."

Susmaya devam etti.

"Neden böyle davranıyorsun? Baban yüzünden mi? O mu bir şey yaptı?"

James tekrar bana baktı, bu kez gözlerinde benim öfkemin yansımasını gördüm. "Eğer bu seni rahatlatacaksa, öyle olduğunu düşünebilirsin."

Göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim. "*Beni* öpen *sendin*. Tam tersi değil. Sonrasında bu kadar pişman olacaksan yapmayabilirdin."

Kaşları daha da çatıldı. "Her şeye bu kadar anlam yükleme. Bana bir şey verdin ve bu hoşuma gitti. Hepsi bu."

"Hoşuna gitti... hepsi bu mu?" dedim güçlükle. Karşımda duran kişinin, cumartesi günü beni merdivenlerde öpen kişi olduğuna inanamıyordum. Dudaklarımı aralayan dili, dizlerimin bağını çözen dokunuşu... bu kişi o James olamazdı.

Sadece omuzlarını silkti.

"Tanrım James, neyin var senin?" diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak.

Bu kadar öfkeliyken bile dudağındaki yaranın nasıl olduğunu merak ettim. Kiminle kavga etmişti acaba? Buna engel olabilir miydim?

"Öpücüğün bir hata olduğunu söylesen yeterdi," dedim olabildiğince sakin bir sesle.

"İyi, o zaman şimdi söylüyorum," diye karşılık verdi soğukkanlı bir tavırla. "Güzeldi ama artık eskiye dönmenin vakti geldi."

Bunu ciddi ciddi söylediğine inanamıyordum. Kendimi olmamam gereken bir senaryonun içine düşmüşüm gibi hissettim. Bir şeyler feci şekilde ters gidiyordu ama buna engel olamıyordum. Sanki etrafındaki her şeyi önüne katıp götüren, durdurulamaz bir çığ tarafından sürükleniyordum.

"Sırf arkadaşların veya ailen laf ediyor diye arkadaşlığımızı mahvetmek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

Gülümsedi ama bu daha çok bir maske gibiydi, son haftalardaki bakışlarıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Onu artık tanıyamıyordum.

"Etrafındaki her şeyi takıntılı bir şekilde kontrol etmeye, başkalarında gördüğün her hatayı düzeltmeye çalışıyorsun ama işler böyle yürümüyor, Ruby. Bu mesele ne arkadaşlarımla ne de ailemle ilgili. Bu tamamen benimle ilgili." Elini göğüs koruyucusunun üzerine koydu. "Ben rezil, sahte ve yalancı biriyim. Bu fikre alışmaya başlasan iyi edersin."

Öfkem yavaşça dağılmış, yerini tarifsiz bir umutsuzluğa bırakmıştı. Partide onunla vedalaşmayı düşündüğümde içimi kaplayan duygunun aynısıydı bu. Ama şimdi çok daha yoğun ve acı vericiydi. Çünkü bu vedanın geri dönüşü yok gibiydi.

Son bir çabayla elimi kaldırıp yanağına dokundum. Başparmağımla hafifçe tenini okşadım. "Sen ne rezilsin ne sahte ne de yalancı."

Acı bir kahkaha atıp başını iki yana salladı.

"Seni kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadım içimde kalan son cesareti toplayarak.

Elini, yanağındaki elimin üzerine koydu. Gözlerini kapattı, sanki bu hâlimiz ona fiziksel bir acı veriyordu. Parmakları elimin üzerini hafifçe okşarken içime tanıdık bir karıncalanma yayıldı. "İnsan kendine ait olmayan bir şeyi kaybedemez, Ruby Bell."

Elimi yüzünden çekti. Hemen arkasından gözlerini açıp bana baktı. Bu, iki ay önceki bakışının aynısıydı; soğuk ve mesafeli. Bir anda kendimi bomboş hissettim. Sözlerinin anlamını idrak ettiğimde içime buz gibi bir soğukluk yayıldı.

"Beaufort!" diye seslendi Wren spor sahasından. "Haftalardır yaptığın ilk antrenmanı kaçırıyorsun. Hadi ama, dostum!"

James'in arkasını dönmek üzere olduğunu vücut dilinden anlamıştım. Sanki görünmez bir iple arkadaşlarına bağlanmıştı.

"İşimiz bitti mi? Çocuklar bekliyor da," dedi duygusuzca, başının üzerinden omzunu işaret ederek.

Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim. Acı, çaresizlik ve öfke birbirine karışırken vücuduma adrenalin hücum etti. Yumruklarımı sıkıp göğsüne vurmamak için kendimi zor tuttum. Bunu yapmayı her şeyden çok istiyordum ama o kadar soğuk ve kayıtsızdı ki arkadaşlarının önünde kendimi kaybedip ona bu zevki yaşatmak istemedim.

"Evet. Bitti," dedim olabildiğince gururlu bir sesle.

Ama James benim gururumu umursamıyordu. Cümlemi bitirmemi beklemeden arkasını dönüp arkadaşlarına doğru yürümeye başladı. Attığı her adımla gururum biraz daha eksildi, öyle ki sonunda ayakta duramaz hâle geldim.

24

Ruby

Yeşil – Önemli!
Turkuaz – Okul
Pembe – Maxton Hall Etkinlik Komitesi
Mor – Aile
Turuncu – Beslenme ve spor

Eğer öğleden sonramı renklere göre ayırmam gerekseydi liste şöyle görünürdü:

Mor – Ember'ın omzunda ağlamak
Mor – Annemin omzunda ağlamak
Mor – Bana çok fazla soru sormasın diye babamın yoluna çıkmamak
Turuncu – Kafamı toparlamak için Ember'la yürüyüşe çıkmak
Yeşil – James Beaufort'a çantasını geri verip canın cehenneme demek

Bence gayet yerinde bir listeydi. Tabii gerçekten var olsaydı, sonuncusu dışında tüm maddelerin üstünü çizmiş olurdum.

Bir saattir, başımda havluyla ona mektup yazmaya çalışıyor, kelimeleri bir araya getirmeye uğraşıyordum. Hâlâ başladığım yerdeydim –sadece etrafım buruşuk kâğıtlarla çevriliydi– ve sonunda pes etmeye karar verdim. Ona öfkemi ve hayal kırıklığımı anlatan bir şeyler yazmak istemiştim ama kelimeler kâğıda döküldüğünde birdenbire tüm düşüncelerim mantıksız görünmeye başlamıştı. Keşke bütün bunları ona saha kenarıda söyleyebilseydim ama o an şaşkınlıktan tek kelime edecek gücü kendimde bulamamıştım.

Duvarda asılı mantar panonun üzerinde James'in bana doğum günümde yazdığı kart duruyordu. O zamanlar bu kelimeler bana o kadar çok şey ifade ediyordu ki. Samimiyetine gerçekten inanmıştım. Şimdi, aramızda geçen her şey hayal ürünüymüş gibi geliyordu. Telefon konuşmalarımız, birlikte güldüğümüz anlar, o öpücük... Hepsi zihnimde uydurduğum canlı bir düşten ibaretti sanki.

Artık o karta bir saniye daha bakacak gücüm kalmamıştı. Onu duvar panosundan çekip aldım, siyah bir kalem kaptım ve o an içimden geçen en anlamlı cümleyi yazdım:

James,
Siktir git.
–Ruby

Başımı hafifçe yana eğerek eserime baktım. Kelimeleri hemen onunkilerin altına yazmıştım, onlara bakmak ve nasıl bu noktaya gelmiş olduğumuzu düşünmek acı veriyordu.

"Ruby?" Ember başını odama uzattı. "Babam akşam yemeğini hazırlamış. Geliyor musun?"

Başımı salladım. Gözlerimi karttan ayıramıyordum.

Ember yanıma gelip omzumun üzerinden karta baktı. Derin bir iç çekerek kolumu okşadı. Sonra da tek kelime

etmeden kapının arkasında duran kutuyu aldı ve çantayı onun içine koymama yardım etti. Kartı da çantanın üzerine koyup kapağını kapatırken kalbim resmen kan ağlıyordu.

"Yarın okula giderken postaya verebilirim," dedi alçak sesle.

Boğazıma giderek büyüyen bir yumru oturmuştu sanki. "Teşekkürler," dedim Ember beni kucaklarken.

Görmek zorunda kalmayayım diye Ember kutuyu odasına götürdü. James'in kazağını gördüğünü biliyordum çünkü bakışları bir anlığına orada takılı kalmıştı ama yine de hiçbir şey söylemediği için ona minnettardım. Kazağı o kutuya koymaya gönlüm elvermemişti ve bunun ne anlama geldiğini düşünmeye cesaret bile edemiyordum.

Akşam yemeğinden sonra yatağıma uzanıp gözümü tavana diktim. Bu gece James ile aramda geçenlerin yasını tutmak, nedenini bile bilmeden kaybettiğim birinin hatırasını unutmak için kendime izin vermiştim.

Ama sadece bu geceliğine, fazlası değil. Çünkü ben hâlâ bendim ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin beni yolumdan alıkoymasına izin vermeyecektim. Yarından itibaren her şey eskisi gibi olacaktı. Okula odaklanacak, etkinlik toplantılarına katılacaktım. Lin'le öğle yemeğinde buluşacak, Oxford'daki mülakatlara hazırlanacaktım.

Ve yine James Beaufort'un ve Maxton Hall'daki herkesin adımı dahi bilmediği bir dünyaya geri dönecektim.

James

Ruby benden uzak durma konusunda inanılmaz başarılıydı. Benimle hiçbir yerde karşılaşmamak için sanki ders programımı ezberlemişti. Yine de yollarımız kesiştiğinde yüzüme bile bakmadan, askılarını sıkı sıkı kavradığı yeşil

sırt çantasıyla sert adımlar atarak yanımdan geçip gidiyordu. Onu her gördüğümde, cüzdanımda katlanmış hâlde duran kartı düşünüyor ve Ruby'nin özlemi bir kez daha dayanılmaz hâle geldiğinde çıkarıp tekrar okuyordum.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Bu ne zaman geçecekti? Ne zaman Ruby'den başka bir şey düşünebilecektim? Üstelik şu an dikkatimin dağılması için en kötü zamandı. Perşembe günü TSA vardı ve eğer Oxford için en ufak bir şansım olmasını istiyorsam mükemmel bir performans göstermeliydim.

Gel gör ki Lydia'yla son yarım saattir ne çalıştığımızı bile hatırlayamıyordum. Bulabildiğimiz tüm sınav sorularını yazdırmış, Lydia'nın odasına yayılıp beynimiz yanana kadar hepsini tek tek çözmüştük. En sonunda Lydia bir sorunun cevabını aradığı kitabı kapattı ve dirseklerinden destek alarak karın üstü yatağa uzandı. Bacaklarını bükerek arka planda hafifçe çalan müzik eşliğinde sallamaya başladı. Elini uzattığında, bir saattir dönüşümlü olarak yediğimiz cips paketini ona uzattım.

Sonra bir kez daha parmağımı Ruby'nin kartının kenarlarında dolaştırdım. Kenarları kıvrılmış, yüzeyi matlaşmıştı artık. Tam kartı yerine koyacaktım ki Lydia karmnın üzerinde sürünerek bana yaklaştı.

"Bu ne?" diye sordu aniden ve ben daha hiçbir şey yapamadan kartı elimden kaptı. Hemen geri almaya çalışsam da Lydia kartı açıp benim ve Ruby'nin cümlelerini okudu. Bakışları karardı, başını kaldırdığında gözlerinde yalnızca acıma duygusu vardı. "James..."

Kartı hızla elinden çekip cüzdanıma yerleştirdim ve pantolonumun cebine koydum. Sonra Lydia'nın kenara ittiği kitabı alıp tekrar açtım ve okumaya başladım. Ancak ne kadar uğraşsam da kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Lanet olsun, neden kalbim bu kadar hızlı çarpıyordu? Neden kendimi suçüstü yakalanmış gibi hissediyordum?

"*James.*"

Başımı kitaptan kaldırdım. "Ne?"

Lydia bağdaş kurup oturdu, saçlarını gevşek bir topuz hâline getirip başının tepesinde sabitledi. "Bu kartın anlamı ne?"

Omuz silktim. "Hiçbir şey."

Lydia tek kaşını kaldırıp cüzdanımın olduğu yere şöyle bir baktı, sonra yine göz göze geldik. Bu sefer bakışı daha yumuşaktı. "Ruby'yle aranızda ne geçti?"

Birden gerildim. "Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Lydia hafifçe gülüp başını iki yana salladı. "Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum," dedi kısa bir sessizliğin ardından. "Aranızda geçenler seni etkilemiyormuş gibi yapmana gerek yok, James. Kör değilim. Ne kadar kötü olduğunu görebiliyorum."

Tekrar gözümü kitaba diktim. Haklıydı; berbat hâldeydim. Bir anda her şey altüst olmuştu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Asıl canımı sıkan," dedim sonunda, "berbat bir ailemin olması ve geleceğimle ilgili her planın içimi ürpertmesi."

Lydia'nın hâlden anlayan bakışlarını üzerimde hissediyor ama yüzüne bakamıyordum. Eğer bakarsam elimde kalan o azıcık kontrolü de kaybetmekten korkuyordum ve buna izin veremezdim. Babamın her köşede gözü kulağı olan ve kendimi hiçbir zaman güvende hissetmediğim bu evde olmazdı.

"Ruby de iyi değil. Neden..."

"Ruby'yi sadece *senin yüzünden* göz önünde tuttum," diyerek sözünü kestim. "Hepsi bu." Kelimeler boğazımda düğümlendi ve onları söylerken bile kendimi tarif edilemez

derecede kötü hissettim. Doğru dürüst nefes alamıyordum ve Lydia'nın bakışları o kadar ısrarcıydı ki göğsümdeki ağırlık gittikçe artıyordu. Gözlerimdeki alışılmadık yanmayı bastırmak için gözkapaklarımı kırpıştırdım ve zorla yutkundum.

"Ah, James," diye fısıldadı Lydia, soğuk elimi tutup başparmağıyla elimin üstünü okşadı. En son ne zaman birbirimizi teselli ettiğimizi hatırlamıyordum bile. Bir süre benimkilere dolanmış soluk parmaklarını izledim. Bu küçücük dokunuş bile daha rahat nefes almamı sağlamıştı.

"Bu hayatı dayanılabilir kılan tek şeyin o olduğunu bildiğin hâlde ona sahip olamamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedi Lydia birdenbire ve elimi sıktı. "Graham'la tanıştığımız anda aramızdakinin özel bir şey olduğunu anlamıştım."

Başımı hızla kaldırdım. Lydia sakince bakışıma karşılık verdi. Şimdiye kadar Sutton hakkında benimle tek kelime dahi etmemişti ve onunla konuşmaya çalıştığım her seferde kesin bir dille beni susturmuştu. Şimdi bu konuyu kendi açmış olması, derdimi ondan saklamakta ne kadar başarısız olduğumu ve benim için ne kadar üzüldüğünü gösteriyordu. Yine de konuyu değiştirdiği için ona minnettardım.

"Siz nasıl tanıştınız ki? Okulda mı?"

Hayır anlamında başını salladı ve bir anlığına doğru kelimeleri arıyormuş gibi göründü. Bu hikâyeyi anlatmanın ona zor geldiğini görebiliyordum. Nihayetinde bu sırrı uzun zamandır saklıyordu.

"İki sene önceydi, Gregg'le yaşadıklarımdan kısa bir süre sonra," diye başladı Lydia. O adı duyar duymaz içimi korkunç bir öfke kapladı. Gregg Fletcher, gerçekte ulusal bir gazetede muhabir olmasına rağmen aylarca Lydia'nın erkek arkadaşı gibi davranmıştı. Lydia'yı yalnızca ailemiz

ve şirketimiz hakkında bilgi almak için kullanmış, en sonunda da onun kalbini paramparça etmişti.

Lydia'nın elini daha sıkı tuttum. "O zamanlar canım hiçbir şey yapmak istemiyordu," diye devam etti. "Tamamen içime kapanmıştım."

"Hatırlıyorum." Fletcher'ın ifşa haberinden sonra medya sırtlanlar gibi ailemizin üzerine üşüşmüştü. Korkunç bir dönemdi ve hepimiz bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmak zorunda kalmıştık. Benimki kokain ve alkolken onunki aşırı sessizlik ve etrafına ördüğü duvardı.

"Bir akşam çok çaresizdim. Konuşacak birine ihtiyacım vardı ama kimsem yoktu. On beş yaşındaydım ve sırf bizi haber malzemesi yapmak için beni kandıran bir muhabire bekaretimi verdiğim gerçeğiyle başa çıkmaya çalışıyordum. O kadar saftım ki Beaufort soyadı için değil, beni *ben* olduğum için sevdiğine inanmıştım. Berbat hâldeydim. Kendimi suçluyor ve nasıl bu kadar aptal olabildiğimi düşünüyordum."

Kısa bir ara verip derin bir nefes aldı.

"O akşam Tumblr'da anonim bir hesap açtım. Tek istediğim sonuçlarına katlanmak zorunda kalmadan içimi dökmekti. İlk gönderim, dağınık bir kelime yığınıydı. Sadece nasıl hissettiğimi ve başka biri olmak istediğimi yazdım. Ertesi gün gelen kutumda çok tatlı bir mesaj buldum."

Gözlerimi ona diktim. "Sutton'dan değildi herhalde, değil mi?"

Başını o olduğunu ima edercesine salladı. "Çok fazla bir şey yazmamıştı, sadece birkaç nazik ve anlayışlı cümle işte. Ama o zaman bana dünyaları vermişti." Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Sonrasında düzenli olarak yazışmaya başladık. Her şeyi konuştuk, birbirimize daha önce kimseye anlatmadığımız şeyleri anlattık. Bana Oxford'dan ve oradaki korkunç rekabet ortamından bahsetti. Ben de ona

kırık kalbimden ve gelecek kaygımdan söz ettim. Birbirimizi yüreklendirdik. Gerçek ismimi ona asla söylemedim, ben de onunkini bilmiyordum. Buna rağmen onunla paylaştıklarım bana hayatımdaki her şeyden daha gerçek geliyordu."

"Bu gerçekten çılgınca."

"Biliyorum."

"Peki sonra?"

"Altı ay sonra ilk kez telefonda konuştuk. Tam beş saat boyunca. Telefonu kulağıma o kadar sert bastırmıştım ki kulağım acımıştı. Sonra giderek daha sık konuşmaya başladık."

Aklıma Ruby'nin doğum gününde konuştuğumuz o gece geldi, biz de saatlerce telefonda konuşmuştuk. Onun sesini duymaya devam edebilmek için Wren'in partisinden eve erken dönmüştüm.

"Demek o yüzden o zamanlar beni sürekli odandan kovuyordun," dedim gülümseyerek. "Ee, peki ne zaman buluştunuz?"

"Tanışmamızın üzerinden bir yılı aşkın bir süre geçtikten sonra onunla buluşmaya cesaret edebildim. Mezuniyetini kutlamak için kahve içmeye gittik."

Tüm bunları fark etmemiş olmam akıl almaz bir şeydi.

"Peki, ne zaman... birlikte oldunuz?" diye sordum ve o an, ilkokul öğrencisi gibi konuştuğumu fark ettim.

Lydia kıpkırmızı oldu. "Asla tam anlamıyla birlikte olmadık ama yaz tatilinde beraber çok vakit geçirdik." Boğazını temizledi. "Graham Maxton Hall'daki işi aldığında aramızdaki her şeyi bitirdi. Hem de anında. Arkadaş kalabileceğimizi, eskiden olduğu gibi telefonda konuşabileceğimizi söyledi ama fazlası mümkün değildi." Gözleri doldu, sesi titriyordu. "Bu benim için sorun değildi, anlıyor mu-

sun? Onu tamamen kaybetmektense böylesi daha iyiydi. Ancak okul yılı bitmek üzereyken kadroya alınmayınca tekrar umutlandım. Her şey başa dönmüş gibiydi ama sonra yaz ortasında yeni bir kadro açıldığı haberi geldi. Kalbim bir kez daha kırıldı. Üstelik bu sefer benimle telefonlaşmak bile istemedi. Bunun ikimiz için de en iyisi olduğunu söyleyerek beni hayatından tamamen çıkardı."

Bir süre anlattıklarını sindirmeye çalıştım. "Peki, o gün okulda olan şey neydi?" diye sordum. "Ruby'nin ikinizi beraber gördüğü gün?"

Zorlukla yutkundu. "Duygularımız depreşmişti sadece."

Yavaşça başımı salladım. Sutton'ın Lydia için gelgeç bir ilişki olmadığını biliyordum. Son haftalarda onun nasıl acı çektiğini ve Sutton hakkında kötü bir şey söylediğimde onu nasıl savunduğunu görmüştüm. Ama iki yıllık bir geçmişleri olduğunu ve aralarındaki şeyin bu kadar ciddi olduğunu asla tahmin edemezdim.

"Sadece bir yıl kaldı, belki sonra..." Ne önermeye çalıştığımı ben bile bilmiyordum. Lydia, Maxton Hall'dan mezun olsa bile eski öğretmeniyle ilişkisinin olduğu duyulursa itibarı sonsuza dek yok olabilirdi. Annemle babamın buna ne diyeceğiyse malumdu.

"Aptal değilim, James. Graham'la bir geleceğim olmayacağını biliyorum." Elini elimden çekti ve sanki az önce bana en büyük sırrını açmamış gibi cips paketine uzandı. Buğulu gözlerle yatak örtüsüne bakarken bir avuç cipsi ağzına attı.

Onu böyle görmek canımı acıtıyordu. Özellikle de ona yardım edememek canımı yakıyordu. Çünkü haklıydı: Ruby'yle benim gibi, onun da Bay Sutton'la bir geleceği yoktu.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," dedim en sonunda.

Lydia cipsleri yutarken su şişesinden büyük bir yudum aldı. "Belki sen de bir gün Ruby'yi anlatırsın."

Onu dinlerken içimdeki baskı biraz olsun hafiflese de bu sözlerle tekrar geri geldi. Lydia'nın meraklı bakışlarını görmezden geldim ve önümdeki yığının içinden bir sonraki alıştırma kâğıdını çektim. "Anlatacak bir şey yok."

Lydia'nın hafifçe iç çekişi, sanki çok uzaklardan geliyordu. Kâğıdın üzerindeki sorular, Ruby'nin spor sahasında yanıma gelişi ve ona söylediğim acımasız sözlerin anısıyla birbirine karıştı. Tüm bunlar korkunç bir döngü hâlinde tekrar tekrar zihnimde dönüp dururken bir noktadan sonra sorulara odaklanamaz hâle geldim ve gözlerimi duvara dikip boş boş baktım.

TSA iyi geçmişti. Ailemdeki herkes sınavı geçeceğimden o kadar emindi ki aksi durumda ne olacağını düşünmek bile istemiyordum.

TSA'dan sonraki hafta, Oxford çalışma grubumuzun son toplantılarından biri vardı. Ruby, Lin'le beraber odanın öbür ucunda oturuyordu. Her zamanki gibi benimle göz göze gelmekten kaçınıyor ama aramızda bir şey yaşanmış gibi de davranmıyordu. Tavırlarında hiçbir farklılık yoktu, keskin zekâsıyla herkesi alt ediyordu, hatta bir keresinde eğitmenimizi bile cevapsız bırakmayı başarmıştı.

Ona durmadan bakma isteğime karşı koymakta zorlanıyordum. Hem de çok. Konuştuğunda dikkatle onu dinliyor, dudaklarını öpmek için içimde dayanılmaz bir istek duyuyordum.

Böyle anlarda babamın yüzünü aklıma getirir; yanağımda patlayan elinin tersini ve sonrasında günlerce zonklayan çenemin ağrısını hatırlardım. Bu bana ilk vuruşu değildi. Pek sık olduğu söylenemezdi ama yine de yeterince sıktı; özellikle de onun gözünde beklentilerini karşılayamadığım zamanlarda.

Ruby'nin onun beklentilerine uymaması içimi acıtıyordu ama bununla yaşamayı öğrenmek zorundaydım. Ne kadar istesem de kendimi soyutlayamayacağım bir ailenin içine doğmuştum. Oxford'a gidecek ve *Beaufort* mirasını devralacaktım.

Artık bunu kabul etmenin ve kendime acımayı bırakmanın zamanı gelmişti.

"Şimdi ikinci soruya bakalım. James, düşüncelerini bizimle paylaşmak ister misin?" diye sordu Pippa aniden. Az önce ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek anladığım şey ismimdi.

"Pek değil," diye yanıtladım ve arkama yaslandım. Dürüst olmam gerekirse sadece eve gitmek istiyordum. Ve daha da dürüst olmam gerekirse, sadece Ruby'yi istiyordum ama bu mümkün değildi.

Bu odada oturup yüzüme bakmaması tam bir işkence gibiydi. Beni motive eden tek şey oydu. Şimdi geriye yalnızca lakros kalmıştı, bunun dışında hiçbir şey ilgimi çekmiyordu. Arkadaşlarımla gittiğim partiler bile şu anda hayatımdaki her şeyin anlamsız olduğu gerçeğinden beni uzaklaştıramıyordu. Mezuniyet vakti gitgide yaklaşırken zamanı nasıl durduracağımı da bilmiyordum. Varoluşum bana bu denli anlamsız gelirken nasıl devam edebilirdim ki?

"Eğer mülakatlara çağrılırsan, her soruya verecek bir cevabın olmalı," dedi Pippa kararlılıkla ve cesaret verici bir el hareketi yaptı.

Önümdeki kâğıdı hafifçe kaldırıp italik yazılmış soruyu daha net görebilmek için göz gezdirdim.

Affetmenin yanlış olduğu bir an var mıdır?

Uzun bir süre soruya baktım. Önce on saniye, sonra bir on saniye daha. Sessizliğim rahatsız edici boyuta ulaştığında biri hafifçe öksürdü. Sırtımdan kollarıma doğru soğuk bir ter

boşaldı. Elimdeki kâğıt giderek ağırlaştı ve sonunda onu masanın üzerine bırakmak zorunda kaldım. Ağzımda hiçbir şey olmamasına rağmen boğazıma sert bir şey takılmış gibi hissettim. Dilim, kelimeleri söylemekten acizdi resmen.

"Affetmek genellikle zarar veren bir davranışın ardından gelir," dedi Ruby aniden. "Ama söz konusu kişiyi çektiğin acı için affettiğinde acı öylece ortadan kaybolmaz. Affeden kişi, acıyı hissettiği sürece affetmek yanlıştır."

Başımı kaldırdım. Ruby ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu, tek istediğim elimi ona uzatmaktı. Aramızda sadece birkaç metre vardı ama bu mesafe öylesine aşılmaz geliyordu ki nefes almakta zorlandım.

Lanet olsun, topla kendini Beaufort.

"İnsanları kolayca affedersen onlar da canlarının istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünürler. Bu yüzden zarar gören kişinin öfkesi, çaresizce affedilmeyi bekleyen suçlu için bir cezadır aslında," diye ekledi Lin.

Evet, Ruby'nin öfkesini hak ettiğim bir ceza gibi hissediyordum. Ama yine de okulun geri kalanında benden nefret etmemesini umuyordum. Yakında Oxford hayaline kavuşacak olmak onu mutlu ediyor olmalıydı.

Eğer bunu hak eden biri varsa o da oydu.

"Affetmek hiçbir zaman yanlış olmaz," dedim alçak bir sesle. Ruby'nin o delip geçen yeşil gözlerinde bir şey yanıp söndü. "Affetmek, yüceliğin ve gücün göstergesidir. İnsan yıllarca öfkeye saplanıp kendini mahvederse, asıl kötülük eden kişiden bir farkı kalmaz."

Ruby alaycı bir homurtuyla karşılık verdi. "Bunu ancak başkalarına sürekli haksızlık eden biri söyleyebilir."

"Bu konu hakkında bir deyiş yok muydu? 'Affet ama unutma' diye?" Alistair etrafına bakındı, Keshav ve Wren de mırıldanarak onayladı. "Birini yaptığı şey için affede-

bilirsin ama bu, olanların mucizevi bir şekilde yok olacağı anlamına gelmez. Affetmek konuyu kapatmana yardımcı olur. Unutmak ise uzun zaman alan, hatta bazen hiç gerçekleşmeyen bir şeydir. Ve bunda da sorun yoktur. Affetmek, insanın yoluna devam etmesine yardımcı olur."

Yanımda oturan Lydia doğruldu. "Sanki affetmek parmak şıklatmak kadar kolaymış da unutmak zormuş gibi algılanıyor böyle de. Oysa insan, kendisine yapılan her şeyi affetmemeli. Eğer çok kötü bir olay yaşamışsa bunu ardında bırakması çok daha zor olur."

"Bence de," diye onayladı Ruby. "Eğer çok çabuk affedersen kendine gereken önemi vermediğin ve acını kolayca bastırdığın zannedilebilir. Bu da kendi kendini yok etmektir. Yoluna ne zaman devam etmen gerektiğini anlamak zaman alır, evet, ama affetmeyi sadece bir araç olarak görürsen o zaman da affetmek yanlış olur."

"Belki burada sağlıklı ve sağlıksız affetme arasında bir ayrım yapılabilir," dedi Lydia ve Ruby de başıyla onayladı. "Sağlıksız bağışlama çok hızlı gerçekleşir ve insanın yeniden kötü davranışlara maruz kalmasına neden olabilir. Ama sağlıklı affetme, ancak derinlemesine düşündükten sonra gerçekleşir. Böyle bir durumda kişi, tekrar zarar görmemek için kendine yeteri kadar değer vermeyi öğrenir."

"Ama affetmemeyi barışmakla bir tutmamak gerekir," dedi Lydia'nın yanında oturan Wren. Onu görebilmek için biraz öne eğildim. Ellerini başının arkasında birleştirmiş ve sandalyesinde iyice geriye yaslanmıştı. "Affetmenin esas anlamı içindeki öfkeden kurtulmaksa o zaman bu, suçludansa kurbanın lehinedir, yani neye göre affedeceğine kurbanın kendisi karar verir."

"Tabii affedilemez şeyler de vardır," dedi Kesh sessizce. Herkes ona döndü ama o sanki söylemek istediği şey bu kadarmış gibi kollarını kavuşturdu.

"Bunu biraz daha açabilir misin, Keshav?" diye sordu Pippa yumuşak bir sesle.

"Cinayet ya da o tür şeyleri kastediyorum; bence kurbanın yakınlarının affetmemesi gayet doğal. Yani, neden affetsinler ki?"

Boynumda hafif bir karıncalanma hissettim ve fark ettirmeden tekrar Ruby'ye baktım. Göz göze geldiğimiz anda karıncalanma daha da arttı. Aramızda sadece iki masa vardı ama ben bu mesafeyi aşmak, yüzünü ellerimin arasına almak ve onu bir kez daha öpmek istiyordum.

"Bu yine de kişinin ahlaki değerlerine bağlı. Herkesin affedilemez olarak gördüğü davranışın ya da eylemin sınırı farklıdır," dedi Lydia.

Kesh bir şeyler daha söyledi ama artık dinlemiyordum. Ruby'nin bakışlarından onun ahlaki sınırının nerede olduğunu apaçık görebiliyordum. Söylediğim şeyler onun için affedilemezdi. Birbirine bastırıp ince bir çizgi hâlini aldığı dudakları, gözlerinin altındaki koyu halkalar da muhtemelen benim eserimdi. Beni asla affetmeyecekti ve birlikte bir geleceğimiz olamayacağını anlamış olsam da bunun gerçekte ne manaya geldiğini ancak o saniyede idrak ettim. Ona bir daha asla dokunamayacaktım. Onunla bir daha asla konuşamayacaktım. Gülüşünü duyamayacak, dudaklarını öpemeyecektim.

Bu farkındalık beni bir anda darmadağın etti. Sanki ayaklarımın altındaki zemin yarılmış, sonsuz bir boşluğa düşmeye başlamıştım.

Derin ve sakin nefesler almaya çalışırken tartışmanın geri kalanını kaçırdığımı fark ettim. Tıpkı hayatımın geri kalanı gibi.

25

Ruby

Eskiden rüya görmeyi çok severdim. Rüyalarımda imkânsız olan şeyler gerçek olurdu. Uçabilir, hatta bazen büyü yapabilirdim; bir keresinde Oxford'a gitmiş ve büyükelçi olarak bütün dünyayı dolaşmıştım. Rüyalarım öyle canlı ve gerçekçiydi ki ertesi gün okula büyük bir motivasyonla gidip elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdım.

Şimdiyse rüyalarımdan nefret ediyordum. James, çoğu rüyamın başrolündeydi ve tek istediğim bunun bir an önce son bulmasıydı. Gecenin bir yarısı kâbuslar yüzünden değil de bacaklarımın arasındaki zonklama yüzünden uyanıyordum çünkü rüyamda James'in beni tutup öptüğünü görüyordum. Rüyamda bana susmam karşılığında bir kez daha kendini sunuyordu ve bu kez gömleğinin düğmelerini açarken onu durdurmuyordum. Rüyamda, beni hayatından silmediği bir dünyaya götürdüğünü görüyordum.

Bu sabah yine yanaklarım yanarak ve yorganımı bacaklarımın arasına sıkıştırmış hâlde uyanmıştım. İnleyerek sırtüstü uzandım ve kolumu gözlerimin üzerine kapattım. Bu böyle devam edemezdi. James'i bilinçaltımdan çıkarmanın yolunu bulmak zorundaydım, yoksa çıldıracaktım. Her gece rüyalarımda onunla yaşayabileceklerimi görürken onu nasıl unutabilirdim ki?

Gözlerimi ovuşturdum ve komodinimin üzerindeki telefonuma uzandım. Saat altıya geliyordu, alarmım on dakika içinde çalacaktı. Uykulu bir hâlde doğruldum ve gelen kutumu açtım. Dün akşamdan beri sekiz yeni e-posta gelmişti. Önemli bir şey var mı diye yavaşça aşağı kayarak inceledim.

Son e-postanın kimden geldiğini görünce yatakta öyle hızlı doğruldum ki bir an başım döndü.

Gelen kutumda Saint Hilda's Koleji'nden bir ileti vardı.

Nefesimi tutarak mesajı açtım.

Sevgili Ruby,

Sizi Oxford bünyesinde bulunan Saint Hilda's Koleji'ndeki mülakatlara davet etmekten mutluluk duyarız. İlk eleme aşamasını başarıyla tamamlamanızı tebrik ederiz.

Devamında ne yazdığını algılayamadım bile. Öyle bir çığlık atmıştım ki bütün ev inlemişti. Ember koşarak odama geldiğinde yataktan âdeta fırladım. Birkaç saniyede dengemi toparladıktan sonra telefonu yüzüne doğru tuttum. Aynı anda da zıplamaya başladım.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı o da ellerimi tutup ve benimle beraber odanın ortasında dönerek zıplamaya başladı. "Aman Tanrım, Ruby!"

Sonrasında merdivenlerden o kadar hızlı koştum ki az kalsın yuvarlanıyordum. Babam çoktan tekerlekli sandalyesiyle koridora gelmişti, annemse büyümüş gözlerle mutfaktan çıktı. Gururla telefonumu havaya kaldırdım. "Mülakatlara davet edildim!"

Annem elleriyle ağzını kapadı, babamsa sevinçle haykırdı. Ember kolunu belime dolayıp beni iyice kendine çekti. "Senin adına çok sevindim! Ama evden gitmeni de hiç istemiyorum."

"Sadece mülakatlara davet edildim, kabul edildiğim anlamına gelmiyor zaten bu. Ayrıca Oxford buraya yalnızca iki saat uzaklıkta." O kadar heyecanlıydım ki yerimde duramıyordum. Yıllardır ulaşılamaz gibi görünen Oxford hayalim şimdi bir adım daha yakınıma gelmişti. O kadar gerçek görünüyordu ki uzanıp onu tutabilirdim.

"Hepimiz mülakatlara damga vuracağını biliyoruz," dedi babam. Ember'la onun kelime seçimine güldük. "Seni kabul etmekten başka şansları olmayacak."

Öyle çok sırıtıyordum ki yanaklarım ağrımaya başlamıştı. Ama kendimi durdurmayı da başaramıyordum. Uzun zamandır hiçbir şey beni bu kadar mutlu etmemişti.

"Seninle gurur duyuyorum, canım," dedi annem ve başımın tepesine bir öpücük kondurup sıkıca bana sarıldı. O beni bıraktıktan sonra babama doğru eğilip onun da beni kucaklamasına izin verdim.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu babam yeniden doğrulduğumda.

E-postayı bu sefer sonuna kadar okudum. "Burada yazdığına göre önümüzdeki pazar akşamı orada olmam gerekiyor. Mülakatlar pazartesi ve salı günüymüş. Dönüş çarşamba sabahı."

"Oxford'da dört gün," diye fısıldadı annem başını iki yana sallayarak. "Seni davet edeceklerini biliyordum."

Tekrar sevinçle ona baktım. "Konaklama ve yemeğin onlar tarafından karşılanacağı yazıyor."

"O zaman demek ki senin için doğru üniversiteyi seçmişiz," dedi babam, gözleri mutluluktan parlayarak.

Ember, "Ne giyeceğini şimdiden biliyorum," deyip elimden tutarak beni merdivenlere doğru çekti.

"Oxford'da ne giyeceğim yaz tatilinden beri belli." Aslında daha da uzun süredir belliydi çünkü bir yılı aşkın sü-

redir Pinterest'te "Oxford tarzı" adında bir ilham panosu oluşturmuştuk ve Ember'la sık sık oraya yeni fikirler ekliyorduk. Ember beni arkasından sürüklemeden önce annemle babama el salladım. Merdivenin ortasında hâlâ annemle babamın fısıltılarını duyabiliyordum:

"Oxford," dedi annem usulca.

"Oxford," diye fısıldadı babam da aynı tonda.

Sesleri öyle mutlu geliyordu ki. İçten içe TSA'yı geçtiğimi ve mülakatların da üstesinden başarıyla geleceğimi umdum. Onları gururlandırmaya devam etmek, yüzlerindeki o sevinci görmek istiyordum. Ailem mutluysa ben de mutluydum.

Ember'ın beni gardırobuma kadar sürüklemesine izin verdim. O, birbiri ardına kıyafetleri çıkarıp yatağın üzerine sererken ben üniversite için geri bildirim formunu doldurup mülakatlara katılacağımı bildirdim. Hemen ardından e-postanın ekran görüntüsü alıp Lin'e yolladım ve heyecanla onun cevabını bekledim.

Hâlâ inanamıyordum.

Sadece dört günlüğüne de olsa Oxford'a gidiyordum.

Pazar akşamı Oxford'a vardığımızda hava zifiri karanlıktı. Yine de annem, babam, Ember ve ben kampüste kısa bir yürüyüş yapmaya karar verdik. Saint Hilda's Koleji, Oxford'un High Street'teki doğu ucunda yer alıyordu. Sokak lambalarının ışığı altında büyüleyici bir şekilde parıldayan Cherwell Nehri boyunca yürüyüp aşınmış, gri taşlı binaların arasından geçtik. Ancak binalar hiç de harap görünmüyordu. Aksine beyaz çerçeveli yarım daire şeklindeki pencereleri ve küçük balkonlarıyla, dinlemeye can attığım eski hikâyelerin sihirli havasını yayıyorlardı.

Saint Hilda's gerçekten büyüleyiciydi. Babamın sandalyesini kaldırım taşı döşeli yolda iterken annem ve Ember

yanımızda yürüyordu ve ben kendimi sanki bir peri masalındaymışım gibi hissediyordum. Geçen haftadan beri yüzümden düşmeyen gülümsemem daha da genişledi.

"Gelecek yıl tam şurada oturacaksın," dedi babam birdenbire solumuzdaki çimenliği işaret ederek. "Önünde bir yığın kitap. Ekose bir yün battaniyenin üstünde."

"Oldukça net hayallerin varmış baba," dedim gülümseyerek.

"Kesinlikle öyle."

Saint Hilda's sadece güzelliğiyle değil, aynı zamanda çeşitliliğe, toplum ruhuna ve öğrenciler arası saygılı iletişime verdiği önemle de beni etkilemişti. Burada, hangi ülkeden ya da sosyal sınıftan gelirse gelsin herkes iyi karşılanıyordu. Maxton Hall'daki tecrübemden sonra ihtiyacım olan şey kesinlikle buydu. Kendimi rahat hissetmek istiyordum, yeniden saklanmak zorunda kalmak istemiyordum. Bu yüzden önümüzdeki dört yılı, Balliol gibi katı kurallarıyla tanınmış bir kolejde geçirdiğimi hayal bile edemiyordum.

Ayrıca Saint Hilda's armasında tek boynuzlu atlar vardı.

"Gerçekten burada olduğuma inanamıyorum," diye fısıldadım. "O kadar şanslıyım ki."

Ember diliyle olumsuz bir ses çıkardı. "Bu şans değil. Sen bunun için çok çalıştın."

Haklıydı. Yine de önümüzdeki günlerde beni bekleyen mülakatları düşündüğümde şimdiden mideme kramplar giriyordu. Bu akşam acilen biraz çalışmam ve Pippa'nın dersinde aldığım notların üzerinden geçmeliydim. Gerçi hepsini ezberlemiştim ama yine de tekrar göz attığımda kendimi daha iyi hissedecektim.

Kalacağım odanın anahtarını danışmadan teslim alıp içim buruk bir şekilde ailemle vedalaştıktan sonra küçük seyahat çantamı alıp öğrenci yurduna girdim. İçerisi mavi

halıları ve çıplak beyaz duvarlarıyla pek de etkileyici değildi ama üst kata çıkan merdivenleri tırmanırken yine de içim kıpır kıpırdı. Belki de bu bina yakında yeni evim olacaktı. Odam koridorun sol tarafında en baştaydı. Anahtarı çıkardım ve tam kilide yerleştirmek üzereydim ki arkamdan birinin daha koridora girdiğini duydum. Gülümseyerek arkamı döndüm.

Ama gülümsemem dudaklarımda dondu kaldı.

Gelen kişinin rüzgârda dağılmış sarı saçları ve üzerine tam oturan bir paltosu vardı.

James.

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedim kendimi tutamayıp.

O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Bakışları karardı ve elindeki anahtara baktı. Ardından arkasında küçük valizi sürükleyerek birkaç uzun adım attı ve benim tam karşımdaki odaya yöneldi.

Sanki kader kötü bir oyun oynuyordu.

James tek kelime etmeden kapıyı açıp odasına girdi. Karanlık bakışları bir kez daha bana döndükten sonra arkasından kapıyı kapattı ve ben koridorda kalakaldım.

Son haftalarda kendimi gayet iyi kontrol etmiştim. Canım yansa bile onu görmezden gelmiş, aramızdakiler sanki hiç yaşanmamış gibi davranmıştım. Beni ne kadar öfkelendirdiğini, kalbimi kırdığını ve onu ne kadar çok özlediğimi bilmesini istememiştim. Fakat şimdi bastırmaya çalıştığım öfkenin tekrar yükseldiğini hissediyordum. Tek istediğim gidip onun kapısını tekmelemek, son haftalarda içimde biriktirdiğim her şeyi suratına haykırmaktı.

Oysa söylenecek hiçbir şey kalmadığını biliyordum. O böyle bir insandı. Ben onun için kısa bir molaydım ve James'in benim için bir arkadaş, hatta daha fazlası olabileceğini düşünmek baştan beri hataydı.

Onun da burada olması beni etkilememeliydi. Bir hedefim vardı ve sadece ona odaklanmalıydım. Bunun için çok çalışmıştım. Belki de bunu Oxford'a giden yolda aşmam gereken bir engel olarak görmeliydim. Karşıma çıkmadığı sürece onun tam karşımdaki odada kalmasının üstesinden gelebilirdim. Tıpkı okulda yaptığım gibi davranacaktım; sanki o yokmuş gibi yaşayacaktım.

Kararlı bir şekilde kapıyı açıp içeri girdim. Oda çok sade döşenmişti; küçük bir masa, beyaz bir gömme dolap ve basit bir yatak vardı. Pencereden, ortasında devasa bir ağaç yükselen avluyu görebiliyordum. Ağacı daha yakından görebilmek için pencereye yaklaştım. Kızıl kahverengi yaprakları yere saçılmış, çimenlerin üstünü neredeyse tamamen kaplamıştı. Çimenlik alanın çevresini de yol boyunca sokak lambalarının ve bankların sıralandığı bir yürüyüş yolu sarmıştı. Babam gibi ben de hayal ettim; birkaç ay sonra burada oturduğumu, yanımda bir yığın kitap olduğunu, zihnimin yeni bilgilerle dolup taştığını ve her şeyin mükemmel olduğu bir kampüste öğrenci olduğumu...

James ile yaşadıklarım hâlâ canımı acıtsa da bir anda her şey gözüme daha iyi görünmüştü. Eminim ki bunun da üstesinden gelecektim.

26

Ruby

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda üzerimdeki çıplak beyaz tavan bir an aklımı karıştırdı. Yatak da farklı geliyordu ve burası benim odam gibi kokmuyordu.

Oxford'daydım.

Aniden doğrulup etrafıma bakındım. Ardından boğuk bir sesle mırıldandım. Hızla komodinin üzerindeki telefonumu alıp mesajlarımı gözden geçirdim. Annemle babam iyi bir kahvaltı etmemi tembihlemişlerdi çünkü çok gergin olduğumda iştahımın kapandığını biliyorlardı. Ember tam da ajandama not etmek istediğim türden motive edici bir alıntı yollamıştı. Kieran ise bol şans dileyip başaracağımdan emin olduğunu yazmıştı. Son mesaj Lin'dendi. St. John's'taki odasının bir fotoğrafını yollamıştı, neredeyse benimkiyle aynıydı. Ona, bu akşam barda buluşacağımız için çok heyecanlı olduğumu yazdım –sekreterliğin önceden gönderdiği e-postada yer alan etkinliklerden biriydi bu– ve mülakatlarda ona bol şans diledim.

Sonra yerimden kalkıp yavaşça hazırlanmaya başladım. Makyajımı yaparken ve kıyafetimi giyerken heyecandan ellerim titriyordu.

Aylar önce bu özel gün için seçtiğim taba rengi kadife eteğimi ve incecik çiçeklerle işlenmiş beyaz bluzumu giy-

dim. Yanıma küçük bordo çantamı aldım, Ember'ın bana hediye ettiği örme deri bilekliği taktım.

Aslında kıyafetime pek uymuyordu ama bluzun uzun kollarının altından pek fark edilmiyordu ve onu takar takmaz kız kardeşimin ve ailemin bir parçası sanki benimleymiş gibi hissettim.

Kahvaltı salonuna girdiğimde kimlerin gerçek öğrenci, kimlerin mülakat için burada olduğunu ilk bakışta anladım. Öğrenciler doğrudan yemek sırasına yöneliyor, keyifle gülüşüyor ve birbirleriyle sohbet ediyorlardı; büyük bir arzuyla onların yerinde olmayı diledim. Bir yıl sonra o öğrencilerden biri ben olabilirdim. Kahve makinesini iki kez etrafta dolanmadan bulabilmeli, arkadaşlarımın masasına geçip hafta sonu planlarımızdan bahsedebilmeliydim. Ve mülakatlar için gelen öğrencilere, kendilerini daha iyi hissetmeleri için yüreklendirici bir gülümseme gönderebilmeliydim.

Dün akşam her şey bana bir hayal gibi geliyordu. Ama şimdi Oxford giderek gerçeğe dönüşüyordu. Yanımda oturan iki kız dersleri hakkında konuşurken farkında olmadan onlara kulak kesildim ve aniden beni yakalayan bakışlarıyla karşılaştım. Hemen başımı öne eğip gözümü birkaç ısırıktan sonra mideme oturan tostuma diktim.

Programımda kahvaltıdan sonra ortak salona gitmem gerektiği yazıyordu. Kapıyı açtığımda küçük salonun ne kadar gürültülü olduğuna şaşırmadan edemedim. Ancak daha sonra içeride sadece adayların değil, yıpranmış kanepelerin üzerine yayılmış yüksek sesle sohbet eden ve belli ki ortamı neşelendirmeye çalışan eski öğrencilerin de olduğunu gördüm.

Koltuklardan birinin yanındaki boş sandalyeye oturdum. Yanımda benim yaşlarımda görünen bir çocuk otu-

ruyordu, kucağında bir kitap ve bir yığın not kartı vardı. Bana bakıp gülümsedi ancak gülümsemesi daha çok suratını ekşitmiş gibi durmuştu. O da en az benim kadar gergin görünüyordu. Ben de titreyen parmaklarımla notlarımı çıkardım ve son bir kez üzerlerinden geçmeye başladım.

Aniden ensemden başlayıp bütün gövdeme yayılan bir karıncalanma hissettim. Başımı kaldırıp ortak salonun girişine baktım. İşte o an keşke bunu yapmasaydım diye geçirdim içimden. James, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ellerini ceplerine sokmuş orada duruyordu.

Lütfen beni görme, beni görme, görme...

Gözleri bir anda beni buldu. Bakışları yavaş yavaş yüzümde dolaştı, oradan kıyafetime ve en sonunda elimde tuttuğum not kartlarına kaydı. Dudakları sanki gülümseyecekmiş gibi belli belirsiz yukarı kıvrıldı ama hemen ardından ifadesi tekrar donuklaştı. Başını çevirip odada boş bir sandalye aramaya koyuldu.

"Ruby Bell?" dedi yabancı bir ses. Koltuklardan birinde oturmakta olan eski öğrencilerden biri ayağa kalkmıştı. Boyu çok uzundu –neredeyse bir doksandan fazla–, dalgalı kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı ve gülümserken bembeyaz dişleri parlıyordu. Az önce neşeli sohbetiyle ortamı yumuşatmaya çalışan öğrencilerden biriydi; bu da onu bir anda gözümde sempatik biri hâline getirdi.

Çatlak bir sesle, "Buradayım," diyerek ayağa kalktım. Ellerim buz gibi ve nemliydi. Tokalaşmak için elimi uzattığımda rahatsız hissetmemek için ellerimi eteğimin ucuna sildim. Not kartlarımı çantama koydum ve kapının önünde beni bekleyen gence doğru yürüdüm.

James'in yanından geçerken onu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde çenemi kaldırdım. Fakat o, elimi yakaladı. Sıcak parmakları bileğimi nazikçe sardı ve başparmağı hassas tenimi okşadı.

"Bol şans," diye fısıldadı. Sonra elimi bıraktı ve az önce oturduğum sandalyeye geçti.

Kendimi toparlamam birkaç saniyemi aldı. Kalbim deli gibi çarpıyordu ama bu sefer sebebi heyecan değildi.

İsmimi seslenen çocuk bana gülümsedi ve eliyle yanma çağırdı. "Selam. Ben Jude Sherington. Seni mülakatına ben götüreceğim," deyip başıyla koridoru işaret etti. Ortak salondan çıkarken tekrar arkamı dönüp bakmadım. Birkaç dakika içinde her şey belli olacak, hayalimin gerçekleşip gerçekleşmediğini anlayacaktım.

James'in başparmağının okşadığı yere dokundum. Konsantre olmam gerekiyordu ama parmaklarının tenimde bıraktığı hissi, profesörün ofisine giden yol boyunca aklımdan silemedim.

Tek istediğim gerginliğimi üzerimden atabilmek için ayağa kalkıp birkaç kez ileri geri yürümekti. Ama Jude hâlâ yanımdaydı ve birkaç dakikada bir bana gülümsüyordu. Beni labirenti andıran sayısız koridorlardan geçirip ofisin önündeki sandalyeye oturtmuş, kendisi de sessizce duvara yaslanmıştı. Artık o kapı her an açılabilirdi.

Derin bir nefes verdim.

"Gergin misin?" diye sordu Jude.

Bu ne biçim bir soru, diye düşündüm. "Hem de nasıl. Sen kendi mülakatında nasıldın?"

"Aşağı yukarı böyle," dedi bir elini kaldırıp abartılı bir şekilde titretirken. Bu dürüstlüğü hoşuma gitti.

"Ama başarmışsın."

"Aynen." Yüzünde cesaret verici bir gülümseme belirdi. "Sihirbazlık gerektirmiyor. Sen de yaparsın."

Başımı iki yana sallayıp omuzlarımı silktim ve hepsini aynı anda yapınca Jude gülmeye başladı, ben de yüzümü buruşturdum. O esnada kapı açıldı ve içeriden bir kız çıktı.

Kızın yanakları kıpkırmızı ama dudakları solgundu. Anlaşılan gerginliğin ele geçirdiği tek kişi ben değildim. Ne yazık ki nasıl geçtiğini soramadan kız ortadan kayboldu. Ofisin kapısı tekrar kapandı ve ben merak dolu gözlerle Jude'a baktım, yüzünde hâlâ güven verici gülümsemesi vardı.

"Endişelenme, ne zaman içeri girmen gerektiğini sana söyleyecekler."

Bekleyiş yeniden başladı. Uzun süre öylece oturmaktan tüm heyecanımı tüketmiş gibiydim. Beş dakika daha geçti ve sol ayağım uyuştu, karıncalanmayı geçirmek için belli etmeden bacağımı salladım. Sanki ayakkabımın içinde bir sürü karınca dans ediyordu. Ayağımı tekrar salladım ve tam o sırada kapı gıcırdayarak açıldı. Profesör kapının eşiğinde belirdi ve ben ayağım tuhaf bir açıyla havadayken kalakaldım.

"Ruby, lütfen içeri gelin." Gerilmiş sinirlerimin üzerini bir battaniye gibi örten yumuşak ve sakin bir sesi vardı. Ayağa kalktım ve sırtımı dikleştirdim. Arkamdan Jude'un "Bol şans" dediğini duydum ama ona teşekkür edecek hâlde değildim. Profesör kapıyı açıp beni içeri buyur etti; birlikte odaya girerken kendini Prudence olarak tanıttı.

Ofisin büyüklüğü aşağı yukarı bizim evimizin oturma odası kadardı, ağzına kadar eşyalarla dolu olmasına rağmen yine de sıcak bir havası vardı. Mobilyalar, sanki kolejin kurulduğu günden bu yana oradalarmış gibi antika görünümlüydü ve havaya eski kitapların kokusu hâkimdi. Duvarları boydan boya kaplayan raflarda kitaplar gelişigüzel dizilmişti. Odanın karşı tarafında duran bir masada başka bir akademisyen daha oturuyordu. Sadece not almakla meşguldü ve ancak Prudence beni masaya doğru götürdüğü sırada başını kaldırıp bana baktı. Tekrar eteğimi düzelttim ve omuzlarım dik bir şekilde oturdum. İki hoca

da karşıma geçip oturdu; not defterlerini açtılar ve arkalarına yaslandılar.

Kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi atıyordu ama bunu belli etmemeye ve soğukkanlı görünmeye çalışıyordum. Bu mülakatı başarıyla geçeceğime olan inancım tamdı. Elimden gelenin ne iyisini yaparak kendimi buna hazırlamıştım.

Derin bir nefes alıp yavaşça geri verdim.

"Davetimizi kabul etmeniz bizi çok memnun etti, Ruby," diye söze başladı ikinci akademisyen. "Adım Ada Jenson ve Prudence ile beraber Saint Hilda's'ta siyaset dersi veriyoruz." Aynı Prudence gibi onun sesinin de rahatlatıcı bir etkisi vardı; bu kadınların hem ülkenin en zeki insanları arasında yer alıp hem de böyle bir ortamda adayları rahatlatma gibi bir yeteneğe sahip olmalarına içten içe imrendim.

"Davetiniz için çok teşekkür ederim," dedim hafifçe boğazımı temizleyerek. Sesim, hâlâ boğazımda bir şey takılı kalmış gibi çıkıyordu.

"İlk sorumuzla başlayalım," diye devam etti Prudence. "Niçin Oxford'da eğitim almak istiyorsunuz?"

Bir an donakaldım. Böyle bir soru beklemiyordum. Mülakatlarla ilgili okuduğum pek çok yazıda başlangıç sorularının doğrudan konuya girdiğinden bahsediliyordu. Elimde olmadan yüzümde bir gülümseme belirdi ve her şeyi anlatmaya başladım. Küçük bir kızken siyasete duyduğum ilgiden, henüz yedi yaşındayken Oxford'da okumayı kafama koyduğumdan, on ikinci doğum günümde babama beni *Spectator* ve *New Statesment* gibi haber dergilerine abone etmesi için yalvardığımdan ve birlikte saatlerce televizyon karşısında parlamentodaki tartışmaları izlediğimizden söz ettim. Organize etmeyi ve tartışmayı ne kadar çok sevdiğimden, dünyayı daha iyi bir yer hâline getirme arzumdan bahsettim. Fazla aşırıya kaçmadan Oxford'un, bu hedefe

ulaşmak için ihtiyaç duyduğum her şeyi öğrenebileceğim en iyi üniversite olduğunu vurguladım.

Konuşmam bittiğinde neredeyse nefes nefese kalmıştım ve cevabımdan memnun kalıp kalmadıklarını kestiremiyordum. Zaten kimsenin bana bir beşlik çakmasım ya da bunun gibi bir şey yapmasını beklemediğim için bunu pek sorun etmedim. Ardından iki soru daha geldi; bu seferkiler gerçekten de siyasetle ilgiliydi. Mantıklı cevaplar vermeye, sorularla beni köşeye sıkıştırmalarına izin vermeden düşüncelerimi ifade etmeye çalıştım. Tüm bunlar on beş dakikadan fazla sürmedi ve mülakat sona erdi.

"Görüşme için çok teşekkürler," diye ekledim ama Ada çoktan notlarının arasına gömülmüş, beni duymamıştı. Prudence beni kapıya kadar geçirdi ve vedalaşırken bana son bir kez daha gülümsedi. Ben de ona karşılık verip dışarı çıktım. Kapı arkamdan kapanırken bir anda tarifsiz bir yorgunluk çöktü üzerime.

Kapının karşısındaki sandalyede bekleme odasında bana gülümsemeye çalışan çocuk oturuyordu. Aklıma, daha onunla konuşma fırsatı bulamadan ortadan kaybolan o solgun kız geldi. Ondan gelecek birkaç cesaret verici sözün beni ne kadar motive edeceğini biliyordum ama neden bu kadar hızlı kaçtığını da anlayabiliyordum. Adrenalin yavaş yavaş etkisini yitirirken tek istediğim binadan çıkmak ve temiz hava almaktı. Yine de oradan çıkıp öğrenci yurduna giden yolu bulmaya çalışmadan önce içtenlikle "Başarılar ve bol şans," demeyi becerdim.

27

Ruby

Günün geri kalanını kampüsü dolaşarak geçirdim. Kendime bir kahve aldım, geniş çimenlik alanlardan geçerek öğrenci rehberine göre içlerinde felsefe, siyaset bilimi ve ekonomi derslerinin verildiği binaları gezdim. Gerçek üniversite öğrencilerinin arasında dolaşmak heyecan vericiydi ve bir ara düşüncelerimin içinde o kadar kaybolmuştum ki onların peşinden doğrudan bir amfiye yürümüş olduğumu fark etmemiştim. Kimse benimle ilgilenmediğinden temkinli bir şekilde son sıraya oturdum ve sonraki bir buçuk saat boyunca Immanuel Kant'ın eserleri hakkında bir ders dinledim.

Bu, hayatımın en güzel bir buçuk saatiydi.

Akşam, tüm Oxford adayları için Turf Tavern adlı efsanevi bir barda buluşma ayarlanmıştı; burası Oscar Wilde, Thomas Hardy, Elizabeth Taylor, Margaret Thatcher ve *Harry Potter* oyuncularının vakit geçirmiş olduğu meşhur bir yerdi. Toplanma yerine bulaşma saatinden çok daha erken vardım ama neyse ki tek gelen ben değildim. Bu sabah ortak salonda gördüğüm birkaç genç şimdiden küçük gruplar oluşturmuştu ve Jude da oradaydı; beni kocaman bir gülümsemeyle karşıladı ve hemen mülakatla ilgili sorular sormaya başladı. Herkes geldiğinde yürüyerek yola koyulduk. Bar, Saint Hilda's kampüsünden yaklaşık iki ki-

lometre uzaklıktaydı. Yolumuzun üzerinde Magdalen Köprüsü vardı, altımızdan geçen Cherwell Nehri batan güneşin kızıl-turuncu ışığında parlıyordu. Ardından bir geyik parkının yanından geçtik. Geyikler, bizi duyunca kulaklarını dikleştirip başlarını kaldırdı. Diğerleri gibi ben de onları sevmek için elimi uzattım ama sanırım o kadar evcil değillerdi; hepsi bir anda dönüp çayırın öbür ucuna kaçtılar.

Yolun geri kalanı, eski binaların arasından ve zaman zaman sadece iki kişinin yan yana yürüyebileceği dar sokaklardan geçiyordu. Hava kararmaya başlamıştı. Eğer yalnız olsaydım bu dar sokaklara girmeye korkardım ama yanımda yürüyen Jude bana okuldaki deneyimlerini anlatıyordu ve ben âdeta ona kilitlenmiştim. Bugün burada gördüklerim ve Jude'un anlattıkları Oxford'da okuma arzumu daha da artırmıştı. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Şimdi, bu hayalin tadını almışken kabul edilmemek beni yıkardı. Acaba bunu kaldırabilir miydim? Bilmiyordum. B planım da yoktu.

Yol bir anda genişledi. Sokak lambaları ortalığı aydınlatıyor, tek tük konuşmalar ve çalan müzik kulağıma geliyordu. Birkaç dakika sonra vardığımız meydan aşırı kalabalıktı. Çoğu, üniversite öğrencisine benziyordu; sohbet ediyorlar ve bira içiyorlardı.

Kalabalığın arasından kıvrıla kıvrıla geçip Turf Tavern'a ulaştık. Barın içinde bulunduğu bina oldukça eski görünümlüydü. Koyu renkli kirişler, beyaza boyanmış ön cephenin çaprazına uzanıyordu. Çatı biraz yamuktu, bazı yerlerine yeşillik yürümüş ve yosun kaplamıştı. Ön tarafında, şemsiyeler altındaki oturma gruplarında birkaç kişi keyif yapıyordu. Hava o kadar soğuktu ki nefesimin buharlaştığını görebiliyordum, neden herkesin kalın paltolara, berelere ve yün battaniyelere sarınmış olduğu belliydi.

Barın tabelasının altında, rengârenk ampullerden oluşan küçük ışıklar asılıydı, hemen altındaysa giriş kapısı yer alıyordu. Koyu yeşile boyanmış kapının bazı yerlerindeki boya pul pul dökülmüştü. Jude kapıyı benim için tuttu, ben de içeri girdim.

İçeride tam bir ortaçağ havası vardı. Barın tavanı alçak, duvarlarıysa iri kayalarla örülmüştü. Duvarlarda küçük fenerler asılıydı ve masaların üzerinde de tabak şekilli abajurlar vardı. Bizi dar bir koridordan geçirip gürültülü ana salondan biraz daha uzakta kalan bir bölüme götürdüler.

Jude neredeyse iki metre boyuyla önümde yürüdüğünden, onun sırtı dışında pek bir şey göremiyordum.

Ama sonra onu duydum. Çok iyi tanıdığım bir kahkahaydı.

Jude, bizim için ayrılmış masalardan birine yönelip kendine bir sandalye çekti. Diğerleri de sırayla yerlerine otururken ben ayakta dikilmiş, yan masayı işgal eden grubu izliyordum. Wren, Alistair, Cyril, Camille, Keshav, Lydia ve... James.

Bu sabah bana bol şans dileyip bileğimi okşayan James.

Elindeki birayı tam ağzına götürecekken beni fark edip duraklayan ve ardından saniyeler içinde kendini toparlayıp hiçbir şey olmamış gibi davranarak sağındaki Cyril'e dönen James.

Zorlukla yutkundum.

Onu ve arkadaşlarını görmenin beni neden bu kadar hazırlıksız yakaladığını bilmiyordum. Sonuçta Oxford'a başvurduklarını ve bu akşamki buluşmanın yer aldığı programa dahil olduklarını biliyordum. Yine de onları görmek bugünkü coşkuma soğuk duş etkisi yaratmış ve bugün hayalini kurduğum o yeni başlangıcın Oxford'da pek mümkün olmayacağını anlamamı sağlamıştı. Bu insanlardan ba-

zılarını tekrar görmek zorunda kalacağım fikrine alışmak zorundaydım.

Tabii Oxford'a kabul edilirsem.

"Ruby!"

Hızla arkamı döndüm ve Lin'in açık kollarla bana doğru geldiğini gördüm. Soğuktan yanakları kızarmış, boynuna yüzünün yarısını kapatan kalın gri bir atkı sarmıştı. Bir an sonra beni sıkıca kucakladı, ben de ona sıkı sıkı sarıldım.

"Her şeyi anlat," dedi heyecanla, birbirimizden ayrıldıktan sonra.

"Otursanıza," diye araya girdi Jude karşısındaki bankı işaret ederek. Önce Lin oturdu, ben de paltomu çıkardıktan sonra onun yanına geçtim. Bir şekilde James'in bulunduğu tarafa bakmamayı başardım.

"Burası harikaymış," dedi Lin menülere göz gezdirirken. "Sanki zamanda yolculuk yapmışız gibi."

"Evet, barın tarihi dokusunu gerçekten hissedebiliyorsun," diye onu onayladım. "Anlat hadi artık! Mesajlarından hiçbir şey anlamadım. Nasıl geçti?"

"Önce sen!" dedi Lin ve ben de sabahki mülakatın özetini geçtim.

"İkisinin de yüzünde hiçbir ifade yoktu; anlattıklarımı beğenip beğenmediklerini hiç anlayamadım. Muhtemelen daha ilk soruda kendimi tutamayıp sırıtmam onları biraz şaşırtmıştır," dedim.

"En azından sana ters ters bakmamışlar. Benim mülakatımdaki hocanın kaşları o kadar çatıktı ki birkaç kez duraklamak zorunda kaldım. Bittiğinde öyle rahatladım ki." İç çekip keyifsizce çenesini eline dayadı. "Pek iyi değildi yani."

"Ama bir mülakatın daha var," dedim cesaret verici bir sesle ve koluna hafifçe dokundum. "Başarırsın."

"İki tane var hatta. Benim ekonomiyle felsefe mülakatlarını birleştirmemişler. Şanslısın."

"Bu da demek oluyor ki iki kere daha kendini gösterme şansın var. Bu iyi bir şey, inan bana."

"Bana mülakatımda kanepenin altına yuvarlanan bir kalemi alıp alamayacağımı sormuşlardı," diye konuşmamıza katıldı Jude aniden.

"Ne?" diye sordu Lin.

"Ben de acaba bu, mülakatın bir parçası mı diye düşünerek soruyu bilimsel olarak analiz edip ona göre cevaplamaya başladım," dedi gülerek. "Ama kadın sadece kalemi yerden almamı istiyormuş."

Lin ve ben gülmeye başladık.

Bir garson gelip siparişlerimizi aldı. Jude, Turf Tavern'da en az bir kez bira içmenin şart olduğunu söyleyince biz de Lin'le birlikte birer bira ve biraz atıştırmalık söyledik. Siparişlerimiz gelene kadar Lin'e öğleden sonra gizlice girdiğim dersi anlattım. Ayrıca Jude'un yanımızda olmasını fırsat bilip Oxford'daki dersleri, hocaları, arkadaşları ve genel yaşam hakkında bir sürü soru sorduk.

Bir süre sonra garson elinde siparişlerimizle geri döndü. İlk kez önümde bir bira vardı. Şimdiye dek içtiğim tek içki Wren'in o zamanlar partide elime tutuşturduğu tatlı bir kokteyldi. Ama bu kez bardaklarımızı tokuştururken ne yaptığımın farkındaydım. Bu benim kararımdı. Kendi isteğimle içiyordum çünkü bu, yaşadığım deneyimin bir parçasıydı. Uzun zamandır kendime yasakladığım bir şeyi yapmak insana hem kendini büyümüş hem de heyecan dolu hissettiriyordu.

Bardağı dudaklarıma götürdüm ve ilk yudumu aldım. Anında yüzümü buruşturdum. "Bunun tadı *korkunç*," dedim güçlükle.

Jude ve Lin kahkahalara boğuldu, bense ciddi bir ifadeyle ikisi arasında göz gezdirdim. "Bunu nasıl gönüllü içebiliyorsunuz?"

"İlk biran mı?" diye sordu Jude.

Başımı salladım. "Ve kesinlikle sonuncusu."

"*Şimdi* öyle diyorsun," dedi Jude kaşlarını oynatarak. Lin de başıyla onayladı. "Tıpkı kahve gibi. Çocukken nefret edersin ama büyüdükçe tadı güzelleşir." Sonra ağzımı işaret etti. "Bu arada bira bıyığın olmuş."

Şaşkınlıkla elimi ağzıma götürüp sildim. "Ben kahveyi hep severdim. Ama bu... bu sanki... ağaç kabuğu yalıyormuşsun gibi."

Lin ve Jude kendilerini tutamayarak güldüler.

"Ağaç kabuğunun tadını nereden bildiğini öğrenmek istemiyorum," diye takıldı Jude.

Birayı göstere göstere masanın ortasına ittim. "Alın, sizin olsun. Ben kendime bir kola alacağım."

Banktan kayarak ayağa kalktım, iki masanın arasından sıkışarak geçtim ve dar koridordan bara doğru yürüdüm. Bar ilk girdiğimizden daha da kalabalıktı, anlaşılan *Turf Tavern* sadece öğrenciler için değil turistler için de cazip bir yerdi. Barmenin siparişimi alıp kolamı tezgâhın üzerinden bana doğru itmesi neredeyse on dakika sürdü. Gülümseyerek teşekkür ettim ve arkamı döndüm.

O anda Lydia'yı fark ettim. Aceleyle kalabalığın arasından geçerek tuvalete gitmeye çalışıyordu ve beni görmemişti. Yüzü bembeyazdı ve önündeki adamı kenara itmek için kaldırdığı eli titriyordu. Tuvalet kapısının ardında kaybolana dek şaşkınlıkla arkasından baktım.

Muhtemelen fazla içmişti. Halbuki saat daha sekiz bile değildi. Başımı iki yana sallayarak masama geri döndüm. Jude, Lin ve birlikte geldiğimiz birkaç kişi hararetli bir soh-

bete dalmışlardı. Ben de sohbete katılıp arada kolamdan bir yudum aldım. Fark ettirmemeye çalışarak Lydia'nın daha önce oturduğu yere bakıyordum ama hâlâ tuvaletten dönmemişti. Tekrar düşündüğümde aslında hiç de iyi görünmüyordu. Hatta oldukça kötüydü.

Dikkatlice arkadaşlarını gözlemledim. James ve Wren sanki bir şey hakkında tartışıyorlardı, Camille ise neredeyse Keshav'ın kucağına oturmuş, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Onların karşısındaki Alistair yarısı dolu büyük bira bardağını tek dikişte bitirdi. Bakışları huzursuz ve kaşları iyice çatılmıştı. Wren'in sorduğu soruya cevap veriyor gibiydi ama gözlerini tam karşısında flört eden Camille ve Keshav'dan ayırmıyordu. Keshav'ın Alistair'la olan ilişkisini arkadaşlarından saklaması yeterince kötüydü ama şimdi onun gözü önünde bir kızla sarmaş dolaş olması gözümdeki itibarını iyice düşürmüştü.

Masadaki hiç kimse Lydia'nın dönmediğini fark etmiş gibi görünmüyordu. Bir an daha tereddüt ettikten sonra Lin'den özür dileyip ayağa kalktım. Son bir saatte içerideki alkol seviyesi bariz şekilde artmıştı; bunu gelenlerin ses tonlarından da anlayabiliyordum. O kadar bağırarak konuşuyorlardı ki sesleri neredeyse müziği bastırıyordu ve ben aralarından geçmeye çalışırken kimse bana doğru düzgün yol vermiyordu. Nihayet barın öbür ucuna ulaştığımda rahat bir nefes aldım. Dikkatlice kadınlar tuvaletine girdim ve etrafıma bakındım. Birçok küçük kabin vardı. Bir tanesi dışında hepsinin kapısı açıktı.

Kapalı kapının ardından hafif bir hıçkırık sesi geldi. Ardından da... şiddetli bir öğürtü.

Yavaşça kapıyı tıklatıp kilitli olup olmadığını kontrol ettim. Kapı hafifçe aralandı ama yine de tamamen açmaya cesaret edemedim. "Lydia?"

"Lütfen beni yalnız bırak," dedi boğuk bir sesle.

Partiden sonraki pazartesi günü öğle arasında yanıma oturup özür dilemesi aklıma geldi. O gün bana iyi davranmıştı, hem de hiçbir sebep olmadan. Şimdi ona bu iyiliğini geri ödeme fırsatım vardı. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum yavaşça.

Bir cevap yerine Lydia'nın tekrar öğürdüğünü ve hemen arkasından kusma sesini duydum. Hızla lavaboya gidip birkaç peçete çekerek musluğun altında ıslattım. Sonra hafifçe öksürerek onları tuvaletin kapısının altından Lydia'ya uzattım. "Al."

Peçeteyi elimden aldı.

Ne yapacağımı bilemeden çömelmiş hâlde bekledim. Lydia'yı bu durumda yalnız bırakmak istemiyordum ama ona nasıl yardım edebileceğimi de bilmiyordum.

Klozetin sifonu çekildi ve kısa süre sonra kapı aralığından Lydia'nın yüzünün bir kısmı göründü. Bu gerçekten haksızlıktı; şişmiş gözlerine ve kızarmış yanaklarına rağmen hâlâ çok güzel görünüyordu. James'le ne kadar benzediklerini fark etmemek imkânsızdı.

Ama şimdi James'i düşünmenin sırası değildi.

"Sana su veya başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır, iyiyim," dedi sırtını duvara yaslarken. "Başımın dönmesinin durması için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var." Sonra gözlerini kapatıp başını arkaya doğru eğdi.

"Çok mu içtin?" diye sordum.

Lydia başını belli belirsiz iki yana salladı. "Hiçbir şey içmedim," diye fısıldadı.

"Hasta mısın?" diye sormaya devam ettim. "Belki de buralarda nöbetçi eczane falan vardır. Eğer daha da kötüleşirsen diye."

Lydia cevap vermedi.

"Yoksa..." diye devam ettim kesik kesik. "Gergin misin? Yarın için mi heyecanlandın?"

Bu kez Lydia bana döndü. Yüzündeki ifade hem üzgün hem de alaycı bir gülümsemenin karışımıydı. "Hayır," dedi. "Heyecanlı değilim. Mülakatlarımın ikisi de bugündü ve gayet iyi geçti."

"E, bu harika bir şey," dedim temkinli bir şekilde. Ama Lydia bu durumdan pek mutlu değildi. Tam tersine gözlerinde yeniden yaşlar parlamaya başladı. "Neden sevinmiyorsun?"

Omuzlarını silkip bir elini karnının üzerine koydu. "Mülakatların nasıl geçtiği önemli değil. Burada okumayacağım."

"Neden? Oxford'a gitmek istemiyor musun?"

Yutkundu. "İstiyorum. Elbette istiyorum."

"O zaman sorun ne? Eğer mülakatlar iyi geçtiyse zaten kabul edilirsin."

"Onu demek istemedim. Ben... burada okuyabileceğimi sanmıyorum."

Anlamıyordum. "Neden?" diye sordum şaşkınlıkla.

Cevap vermedi. Onun yerine gözlerini karnındaki eline indirdi ve bluzunun üzerindeki kumaşı nazikçe okşamaya başladı ya da daha doğrusu, kumaşın altındaki küçük şişkinliği.

Normal şartlar altında bu harekete bir anlam yüklemezdim. Her insanın göbeği zaman zaman şişerdi. Ama kimse bu şişkinliği okşamazdı. Hele de böyle sevgi dolu bir ifadeyle.

O anda jeton düştü ve derin bir nefes aldım. "Gerçekten hiçbir şey içmedin," diye fısıldadım.

Yavaşça hayır dercesine başını salladı. Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. "Aylardır içmiyorum."

Cyril'in partisinde James'ten istediği ama sonra almadığı içki aklıma geldi. Ve tabii ki o gün onu Bay Sutton'la yakaladığım an. Boğazıma bir yumru oturdu.

"Yoksa..." diye başladım ama cümleyi bitirmeye cesaret edemedim. Zaten gerek de kalmamıştı, Lydia ne demek istediğimi anlamış ve kısaca başıyla onaylamıştı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de öyle," dedi gözlerini silerken.

"Kaç haftalık?" diye fısıldadım.

Lydia hafifçe karnını okşadı. "On ikinci haftadayım."

"Kimler biliyor?"

"Hiç kimse."

"James bile mi?"

Başını salladı. "Hayır. Ve öyle de kalmalı."

"Bana neden söyledin peki?"

"Çünkü sen soru sormayı bırakmadın," dedi hemen. Sonra derin bir iç çekti. "Ayrıca James sana güveniyor. O kimseye güvenmez."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. "Yakında saklaman o kadar da kolay olmayacak," dedim karnını işaret ederek.

"Biliyorum." Sesi o kadar kırgın, o kadar üzgündü ki ben de duygulandım.

"Ne zaman istersen benimle konuşabilirsin. Önümüzdeki haftalarda ya da aylarda. Eğer konuşacak kimsen yoksa diye."

Lydia şüpheyle bana baktı. "Neden konuşayım ki?"

Nazikçe koluna dokundum. "Ciddiyim, Lydia. Bu büyük bir mesele. Kimseyle konuşmak istememeni anlayabiliyorum ama..." Bakışlarımı karnına kaydırdım. "Sen hamilesin."

"Bunu duymak çok tuhaf," dedi bakışlarımı takip ederek. "Yani ben elbette biliyorum ama şimdiye kadar kimseden bunu yüksek sesle duymamıştım. Öyleyken sanki gerçek değilmiş gibi geliyordu."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Bir şeyleri dile getirdiğinde ona yer verir, geliştirir ve gerçek olduğunu anlardın.

"Seni eve götürmemi ister misin?" diye sordum bir süre sonra.

Lydia durup birkaç saniye sessizce bana baktı. Sonra başını sallayıp temkinli bir şekilde gülümsedi; gecenin ilk gülümsemesi. Bana gerçekten güvenip güvenmediğini bilmiyordum ama güvenmiyorsa da belki bir gün fikri değişirdi. Hayatındaki en büyük iki sırrı biliyordum ve bunları kendime saklamaya kararlıydım. Lydia'ya ihanet etmeyecektim. Aksine bu zor zamanında bir dosta ihtiyacı olacak diye düşünüyordum.

Ayağa kalkıp doğrulmasına yardım etmek için elimi uzattım.

"Daha birkaç dakika önce eğilmiş klozete kustuğumu biliyorsun, değil mi?"

Umurumda olmadığını belli edercesine yüzümü buruşturdum. "Hatırlattığın için teşekkürler," dedim elimi geri çekmeden.

Lydia gülümseyerek elimi tuttu.

28

Ruby

Ertesi günkü mülakat tam bir kâbustu. Bunun nedeni hem gece boyunca uyumayıp Lydia'nın durumunu düşünmem hem de mülakattaki hocalarla hiç anlaşamamamdı. Başlangıçta hiç anlamadığım espriler yaptılar ve en sonunda sohbet ciddileşince verdiğim cevaplardan memnun kalmadılar. Bana odada kaç kişi olduğunu sordular, ben de bunun tam olarak belirlenemeyeceğini söyledim. Sonuçta rüya görüyor olabilirdim ya da karşımdaki iki akademisyen de yalnızca zihnimde var olabilirdi. Bu, Pippa'yla üzerinde çalıştığımız sorulardan bir tanesiydi ama benim çözüm yaklaşımım hiç hoşlarına gitmedi. Felsefe hocası düşüncemi "sözde entelektüel" olarak nitelendirip bunu sorgulamamı ve neden yanlış olduğunu çözmemi istedi. Ardından mantıklı bir cevap vermemi talep edince bende başımı eğerek, "Üç," dedim.

O andan sonra kendime olan güvenim sarsıldı ve her soruda cevap vermeden önce üç kez düşündüm. Yarım saatlik mülakat bittiğinde kafam kazan gibi olmuştu.

Âdeta otomatiğe bağlamışçasına kibarca akademisyenlerle vedalaşıp ofisten çıktım. Dışarı çıktığımda başım dönmeye başladı ve dengemi kaybetmemek için duvara yaslanmak zorunda kaldım.

Gözüm bir an benden sonra mülakata girecek olan adaya takıldı.

James.

Dibe vurduğum her anda ortaya çıkıp bu duruma şahit olması beni delirtecekti. O esnada kendisine eşlik eden kız öğrenciyle konuşuyordu ya da daha doğrusu kız konuşurken o, ayakkabılarına bakıyordu. Ancak profesör arkamdan kapıyı kapattığı zaman başını kaldırdı.

Harika görünüyordu. Siyah pantolon ve omuzlarıyla gövdesini vurgulayan koyu yeşil bir gömlek giymişti. Her ikisinin de ona bu kadar yakışmasından nefret ettim. Ayrıca bu kadar resmi giyinmiş olmasına rağmen küçük bir burjuva gibi görünmemesinden de nefret ediyordum. Aslında onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

En çok da kalbimi kırma biçiminden. Ne zaman bana baksa, son haftalarda bastırmaya uğraştığım o acı yeniden uyanıyordu. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, ağzım kuruyor ve midem bulanıyordu. Ve bir de o kahrolası özlem vardı. Yanına gidip elini tutmak, tenine dokunmak ve o sıcaklığı hissetmek istiyordum. Dün onun bana yaptığı gibi ben de ona bol şans dilemek istedim ama ağzımı açacak cesareti bulamadım. Konuşursam sesim titrerdi. Zaten ağlamanın eşiğindeydim.

Aniden James ayağa kalkıp bana doğru bir adım attı. O daha bir şey söyleyemeden başımı çevirdim ve hızlı adımlarla oradan uzaklaştım.

Günün geri kalanı sakız gibi uzayıp gitti. Mülakattan sonra istediğim tek şey, odama gidip battaniyenin altına kıvrılmaktı ama birkaç aday, üst sınıflardan iki öğrenciyle kampüsü dolaşmaya karar verince beni de yanlarına aldılar. Gerçi kampüsün çoğunu dün zaten gezmiştim ama o berbat mülakattan sonra Saint Hilda's'ta bir daha bulunma

şansım olmayabileceğini düşünerek onlara katıldım. Böylesine muhteşem bir kampüste olmama fikri beni çok üzüyordu ama Tom ve Liz turun her ânını öyle güzel anlatıyorlardı ki karamsar düşüncelerimi bir kenara bırakmaya ve sadece anlatılanlara odaklanmaya karar verdim.

Saint Hilda's, Oxford'da yalnızca kadınlar için kurulan ilk kolejlerden biriydi. Ancak dokuz yıldır erkek öğrenciler de kabul ediliyordu. Kolejin yeniliklere açık olmasıyla tanındığını biliyordum ama kampüste dolaşırken ve binaların aralarından geçerken bunun sadece lafta olmadığını açıkça görebiliyordum. Öğrenciler birbirlerini selamlıyor, hatta kütüphanede kitap yığınları arasında kaybolmuş, çok gergin görünenler bile bize zaman ayırıp sorularımızı yanıtlıyorlardı. Buradaki yaşam Maxton Hall'dakinin tam tersiydi. Zengin-fakir, popüler-ezik, saygın-basit gibi bir ayrım yoktu; burada herkes eşitti.

Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmış olma ihtimalim aklıma gelince içimi yine bir hüzün kapladı.

Öğle vakti Lin mesaj atıp mülakatımın nasıl geçtiğini sorduğunda ona cevap veremedim. Tıpkı aileme ve Ember'a da yazamadığım gibi. O kadar hayal kırıklığına uğramıştım ki onlarla yüzleşmek için önce olanları kendi içimde sindirmem gerekiyordu. Çünkü onların verecekleri tepkiyi çok iyi biliyordum: anlayışlı, sevgi dolu ve teselli edici. Ama şu anda buna hiç hazır değildim.

Akşamüstü hep birlikte ortak salona döndük. Artık gerçekten de odama gidip kaybolmak istiyordum ama son bir etkinlik daha vardı; Oxford'daki öğrencilik hayatı hakkındaki sorularımızı cevaplandıracak olan Jude birkaç öğrenciyle birlikte bir buluşma düzenlemişti. Pozitif enerjimi geri kazanmak için elimden geleni yapsam da başaramıyordum. Böylece rahat görünen koltuklardan bir tanesini se-

çip ayaklarımı altıma topladım ve sadece oturup dinlemeye karar verdim.

Salon yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Bir süre sonra James de içeri girdi. Yanında o sabah gördüğüm, kendisine mülakata kadar eşlik eden kız vardı ve sohbet ediyorlardı. Ne kadar istesem de bakışlarımı ondan alamıyordum.

Kalp kırıklığının neden "kalp" ile ilişkilendirildiğini hiç anlamazdım, şimdi de anlamıyordum gerçi. Çünkü James'i gördüğümde sadece kalbim değil tüm bedenim acı çekiyordu. Nefes almak bile zordu. Aslında bu duruma *tüm vücut solunum yolları tıkanıklığı ağrısı* denmeliydi. Bu, kulağa hiç romantik gelmese de bana göre daha uygundu.

Tam James'in beni fark ettiği anda bakışlarımı kaçırmayı başardım. Sadece bir saniyeliğine göz göze gelmiştik ama yine de tenimde bir karıncalanma hissetmiştim.

Buna karşı koymak için fazla yorgundum.

"Evet millet!" diye başladı Jude ve ellerini çırptı. "Herkes burada mı? O hâlde başlayabiliriz. Arkada hâlâ boş yerler var," diyerek benim bulunduğum tarafı işaret etti. Kanepeler ve tekli koltuklar çoktan dolmuştu ama yanımdaki çiçek desenli minderleri olan birkaç sandalye hâlâ boştu. Göz ucuyla James'in ve iki erkek öğrencinin bana doğru ilerlediğini gördüm. Yan tarafa bakmaya cesaret ettiğimde James karanlık bakışlarıyla benimkilere karşılık verdi. Koltuğun üzerinde biraz sağa kaydım. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Sadece ona çok yakın oturmak istemiyordum. Hatta onunla aynı odada bile bulunmak istemiyordum. Göğsümdeki sızı yeterince kötüydü zaten.

"Bize her şeyi sorabilirsiniz," dedi Liz. "Eğitim, özel hayat, kariyer hedefleri."

"Gerçekten her şeyi mi?" diye araya girdi James'in solunda oturanlardan biri.

"Her şeyi *sorabilirsin* ama cevap verip vermeyeceğimiz bize kalmış." Jude ona göz kırptı ve birkaç kişi kısık sesle güldü.

"Pekâlâ, ilk soru kimden geliyor?" diye sordu James'e eşlik eden kız. Uzun siyah saçları, esmer teniyle çok hoş görünüyordu. Yüzünde makyaj yok gibiydi ama yine de yanaklarında hafif bir ışıltı vardı. Ona bunu nasıl başardığını sormak istedim ama sanırım şu an bunun için yanlış ortamdı.

"Buradaki eğitim gerçekten ne kadar yoğun? Özel hayatınıza vakit kalıyor mu hiç?" diye sordu daha önce hiç görmediğim bir kız.

Jude, Liz ve güzel kız öğrenci birbirlerine baktılar ve Jude sözü Liz'e bıraktı.

"Elbette, buradaki eğitim diğer üniversitelere göre daha yoğun," dedi Liz. "Özellikle de kampüste yaşıyorsan ve henüz alışma sürecindeysen. Ama özel hayat için yeterince zaman kalıyor."

Odada hafif mırıltılar dolaştı. Çoğu kişi cevaptan dolayı rahatlamış görünüyordu.

"Sıradaki soru gelsin!" dedi Jude ve beklentiyle etrafa bakındı.

Kısa bir sessizlik. Sonra...

"Herkesin söylediği doğru mu? Buradaki eğitim Balliol ile kıyaslandığında zayıf mı?"

Hızla başımı James'e çevirdim. Gözlerini karşıda oturan öğrencilere dikmiş, ciddi bir ifadeyle cevap vermelerini bekliyordu.

"Bölüm aynı bölüm," diye başladı Jude kaşlarını hafifçe çatıp temkinli bir şekilde. "Ama ben orada değil burada okuyorum. O yüzden net bir kıyas yapamam. Sana sadece Saint Hilda's'taki deneyimlerimden bahsedebilirim."

"'Evet' demen yeterli olurdu," dedi James.

Hayretler içinde ona baktım. Bunu gerçekten söylediğine inanamıyordum. Üstelik bir de babasından aldığı kesin olan, içimdeki öfkeyi harekete geçiren o korkunç, kibirli tonlamasıyla.

Ağzımı açıp bir şey söyleme isteği her geçen saniye artıyordu ve koruma kalkanlarım teker teker yıkılıyordu.

Yapma bunu, yapma bunu, yapma bunu...

Mantığımın sesini duymazdan geldim.

"Şimdi anlaşıldı," dedim pat diye.

James yavaşça bana döndü. "Neymiş anlaşılan?"

"Sırf baban burada okumadı diye Saint Hilda's'ın yeteri kadar iyi olmadığını düşünüyorsun." Sesimi sakin tutmaya çalıştım ama başaramadım. Hele böyle bir günün ardından. Hele o böyle davranırken.

James'in gözlerinde acıya benzer bir duygu parladı. "Bu doğru değil."

Bu yalanla birlikte haftalardır zar zor bastırdığım öfkem bir fırtına gibi kopuverdi. Bir saniye daha tutamazdım artık içimde; kelimeler öylece dökülüverdi ağzımdan. "Doğru olmayan ne? Sırf ailen öyle düşünüyor diye Saint Hilda's'ın senin için yeterli olmadığı mı? Tıpkı aynı şekilde benim senin için yeterli olmadığım mı? Bir kez bile hayattan ne istediğini düşünmek yerine sürekli onların istediklerini yapman mı? Korkağın tekisin sen!"

Ortak salon bir anda ürkütücü bir sessizliğe büründü. Kesik kesik nefes alıyor, göğsüm hızla inip kalkıyor ve gözlerimin ardında tehlikeli bir yanma hissediyordum.

Ah, hayır. *Hayır.*

Bir de bunca insanın önünde ağlayamazdım. Zaten fazlasıyla rezil olmuştum.

Aniden ayağa kalkıp tek kelime etmeden salondan çıktım. Koridor boyunca koşup merdivenlere vardığımda ar-

kamdan gelen hızlı adımları duydum. Yukarıya çıkıp başka bir koridora sapana kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım. James hemen arkamdaydı. Beni geçip önümde durunca ben de durmak zorunda kaldım.

"Bu doğru değil," dedi nefes nefese. Yanakları kızarmış, saçları dağılmıştı. Onu her gördüğümde sanki bedenim tuhaf bir şekilde onunkine bağlıymış gibi hissediyordum. Ona ne kadar kızsam da yakınıma geldiğinde ona dokunma ihtiyacım daha da artıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Canımı bu kadar yakmışken nasıl hâlâ onu isteyebilirdim?

"Doğru olmayan ne?" diye fısıldadım. İçimde biriken duyguların yoğunluğundan dolayı zar zor konuşuyordum.

Gözlerindeki acı beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Benim için yeterli olmadığın."

Bir an şaşkınlıkla ona bakakaldım. Yumruk yaptığım ellerimi o kadar sıkmıştım ki tırnaklarım derime batıyordu. "Ne büyük bir yalan bu," diye tısladım.

Bana doğru bir adım attı. "Ruby..."

"Hayır!" dedim sözünü keserek. "Bunu bana yapamazsın. Benimle ilişiğini kesip arkadaşlarının önünde beni küçük düşürdükten sonra bileğimi okşayıp bana 'Bol şans' diye fısıldayamazsın. Senin o harika hayatında olmamı istemediğini bana çok net bir şekilde gösterdin."

"O... ben... değildim..."

Önce peşimden geliyor, sonrasında doğru düzgün bir cümle bile kurmayı başaramıyordu. Şu anda tek istediğim onu omuzlarından tutup sarsmaktı. "O sen değil miydin?" Sesim alay doluydu.

"Davranışım için üzgünüm. Çok üzgünüm, Ruby. Ama ben... yapamıyorum. Olmuyor."

Kollarımı havaya kaldırdım. "O zaman neden buradasın? Neden hâlâ benimle konuşuyorsun?"

"Çünkü ben..." Yine sustu. Sanki cevabı kendisi de bilmiyormuş gibi kaşlarını çattı. Konuşacakmış gibi yapıp tekrar sustu. Sanki dilinin ucundaki sözleri söylemekten kaçınıyordu.

"Benden ne istediğini bilmiyorsun. Hayattan ne istediğini bilmiyorsun. Bence sen hiçbir şey bilmiyorsun."

Yanakları daha da kızardı. Duruşu aynı benimki gibiydi; omuzları gerilmiş, ellerini yumruk yapmıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bana doğru öfkeli bir adım attığında sıcaklığını tüm bedenimde hissettim.

"Ben ne istediğimi çok iyi biliyorum." Artık kem küm etmiyordu, kararlılığı sesine işlemişti.

"O zaman neden onu almıyorsun?"

"Çünkü benim ne istediğimin hiçbir zaman önemi yoktu."

Pamuk ipliğine bağlı olan kontrolüm bu sözlerle birlikte kopuverdi.

"Benim için önemliydi! Senin ne istediğin benim için *her zaman* önemliydi!" diye bağırdım ve ellerimle onu göğsünden sertçe ittim.

James yıldırım hızıyla bileklerimi yakalayıp beni sıkıca göğsüne bastırdı.

Nefes nefeseydik. Parmaklarımın altında gümbürdeyerek atan kalbini hissedebiliyordum. O kadar hızlı atıyordu ki. Benim yüzümden. Aramızda olan ve aylardır büyüyen bu şey yüzünden.

Aynı anda hareket ettik; James beni kendine çekti, ben de onun üzerine atıldım. Dudaklarımız birleşti. Öfkeyle ellerimi saçlarının arasına daldırıp çektim, o da beni kalçalarımdan kavrayıp parmaklarını tenime gömdü. Alt dudağını ısırdım çünkü hâlâ çok kızgındım. İnledi ve bir eliyle popomu kavradı. Diğer elini sırtımdan yukarı çıkarıp enseme koydu. Haftalardır onu görmezden gelip duygularımla savaşmanın yarattığı baskı bir kasırga gibi üzerime çökmüştü.

Öpüşmemiz kavgamızın devamıydı; içimdeki öfkeyi başka bir şeye dönüştüren, daha önce hiç çıkarmadığım sesleri çıkarmama sebep olan bir savaş. Çaresizce inliyor, dilimi onun alt dudağında gezdirerek tadını içime çekiyordum.

Bir sonraki an James ensemi kavrayıp beni derin bir tutkuyla öpmeye başladı. Bu kez öpücüğüyle özür diler gibiydi. Titreyen parmaklarından bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğini ve kendine engel olmakta ne kadar zorlandığını tahmin edebiliyordum. Beni öyle bir tutkuyla öpüyordu ki sanki içimde erimek istiyordu. Arzu, çaresizlik, öfke ve bunların arasındaki tüm duyguların karışımı beni delirtse de haftalardır ilk kez kendimi bu kadar canlı hissediyordum. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Ona böylesine öfkeliyken nasıl onu bu kadar çok isteyebilirdim?

James belimden tutup beni havaya kaldırdı ve birbirimize sarılmış hâlde, sendeleyerek koridoru geçtik, dudaklarımız bir an bile birbirinden ayrılmadı. Sırtım James'in odasının kapısına çarptığında keskin bir nefes aldım. Öfkeyle ensesini tırmaladım. James ağzımın içine inleyip tüm vücuduyla bana yaslandı; yere düşmemi önleyen tek şey onun sert bedeniydi. Eli belimden bacağıma inip yok oldu, hemen arkasından anahtarların sesini duydum. Bir sonraki an tekrar beni tuttu ve arkamdaki kapı açıldı. James beni içeri taşıdı, ayağıyla kapıyı kapattı. Kapının çarpma sesini zar zor algıladım. Artık hiçbir şey önemli değildi; sadece biz ve bizi yönlendiren duygular vardı. Bu sefer kimse bizi bölemeyecekti. Kimse aramıza giremeyecekti.

Bundan sonra olacaklara sadece biz karar verecektik.

Hareketlerim yavaşlasa da tutkusundan hiçbir şey kaybetmemişti. Birkaç adımda yatağa ulaştık ve James kendini yatağın üzerine bıraktı. Düşüşümüzü yumuşatmak için elini sırtımın altına koyup bedenini bana bastırdı; her şey o

kadar mükemmeldi ki inledim ve bacaklarımı kalçalarına doladım.

Dudakları yüzümün her milimetresinde gezindi. Yanaklarıma, dudak kenarlarıma, burnumun ucuna öpücükler kondurdu. Çenemden aşağı kaydığında omuzlarına tutunup gözlerimi kapattım. Nabzımın hızla attığı noktaya dudaklarını yerleştirip bastırdığında gözkapaklarımın ardında yıldızlar patladı.

"Ruby..." Tıpkı bir ay önce, okulun merdivenlerinde öpüştüğümüz o geceki gibi fısıldadı adımı. Aniden tüm yoğunluğuyla o ânı hatırladım; çaresizlik ve acı da peşinden geldi. Gözlerimin yanmasını engelleyemedim ve gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

James dondu kaldı. Biraz geri çekilip yarı kapalı gözlerinin arasından bana baktı. Büyümüş gözbebekleri ve kızarmış yanaklarıyla uyuşturucu almış gibiydi. Şefkatle yüzümü okşadı ve adımı fısıldamaya devam etti.

Gözyaşlarımı görmesin diye kolumla yüzümü örttüm ama James elimi tutup nazikçe yukarı kaldırdı. Parmaklarımızı birbirine geçirip elimi başımın yanına yatağın üzerine koydu. Diğer eliyle de alnıma düşen saç tutamını geriye itti. Ardından işaretparmağıyla göz altımdaki ince deriye dokunarak dikkatlice yaşları sildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı şakağıma doğru ve başıma bir öpücük kondurdu.

Yüzümü okşamaya devam etti. Kollarıyla sanki yalnızca bize ait korucuyu bir alan yaratmış gibiydi. Başımı kaldırıp ona baktığımda alt dudağının ne kadar şişmiş olduğunu gördüm. Isırdığım yeri açıkça görünce biraz vicdan azabı duydum. Kızarmış tenini nazikçe okşadım ve James gözlerini kapattı. Çenesine dokunup parmağımı çatık kaşlarının üzerinden geçirdim ve yanağındaki tek tük çilleri okşadım.

Kış mevsiminde olduğumuz için öylesine solmuşlardı ki yalnızca yakından fark edilebiliyorlardı.

"Gerçekten çok özür dilerim," diye fısıldadı tekrar, sesi her an çatlayacakmış gibiydi.

"Bu yeterli değil," dedim aynı alçak sesle.

Öne doğru eğilip sıcak alnını benimkine yasladı. "Benim için de."

Bir süre bu şekilde kaldık. Üzerimdeki ağırlığı o kadar huzur vericiydi ki kollarımı sırtına dolayıp parmaklarımı gömleğinin içine kaydırdım ve ona sarıldım. Benimkiler kadar hızlı ve düzensiz olan kalp atışlarını hissediyor, ona bu kadar yakın olmanın tadını çıkarıyordum.

Ancak bunların hiçbiri aramızda geçenleri değiştirmiyordu. Bana söylediklerini, beni nasıl kırdığını unutamazdım. Bunun için fısıltıyla söylenmiş bir özürden fazlası gerekiyordu. Bir açıklama istiyordum ve buna hakkım olduğunu düşünüyordum.

"Bu böyle devam edemez, James."

Gülümsedi. Dudaklarının kenarları belli belirsiz yukarı kıvrılmıştı ama ben güldüğünü anlayabiliyordum. Aynı anda vücudundaki gerginlik de azalmış, alnındaki çizgiler yok olmuştu; sanki her şeyiyle rahatlamıştı.

"Gülümseyecek ne var?"

Biraz geri çekilip bana baktı. Bakışları umut doluydu. "Uzun zamandır adımı söylememiştin. Hoşuma gitti."

Başımı iki yana sallayarak yüzünü ellerimin arasına aldım, öne eğildim ve usulca onu öptüm. Bunu yapabilmek hâlâ rüya gibi geliyordu; bir daha asla böyle bir fırsatım olmayacağından o kadar emindim ki... Dudaklarının şekli, benimkilere mükemmel bir biçimde uyuyordu. Sanki doğru yere konan bir yapboz parçası gibi her şey yerli yerine oturmuştu. James'in eli yüzümden boynuma, oradan da

omzuma kaydı. Parmağı bedenim boyunca süzülürken tenimde sıcak bir ürperti dolaştı. Nihayet elini belime koydu. Bedenini, benimkine yaslayarak titredi. Bıraktığımız yerden devam etmek istesem de aramızdakinin ne olduğunu bilmeden bunu yapamazdım.

Sanki bunu hissetmiş gibi yavaşça benden uzaklaştı. "Spor sahasında... sana ait olmayan bir şeyi kaybedemezsin demiştim."

Bu sözlerin anısı yüreğimi acıyla burktu. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. Çünkü şu anda hissettiğim birçok duyguyu James'in gözlerinde de görebiliyordum.

"Yalan söyledim. Paramı yüzüme fırlattığın günden beri sana aitim, Ruby Bell."

29

James

Bunu duyunca gözleri kocaman açıldı. Üzerinden yuvarlandım ve onu da beraberimde çekerek yan yana uzanmamızı sağladım. Şimdi yüz yüzeydik. Elim hâlâ belinde, nazikçe tenini okşuyordum. Şu an tek istediğim her yerine dokunarak onu hissetmekti; hemen ve sonsuza dek. Onu o kadar özlemiştim ki bu duygu neredeyse beni öldürecekti. Şimdiyse haftalar sonra ilk kez ciğerlerime hava doluyormuş gibi hissediyordum.

Ama bu sefer her şeyi doğru yapmak zorundaydım. Sırf derdimi ona söyleyemediğim için Ruby'yi kaybetmeyi göze alamazdım. Neden böyle biri olduğumu, neden ikimizin de canını bu kadar yakan bir karar aldığımı bilmesini istiyordum. Doğru kelimeleri bulmak zordu, özellikle de beni affetmeyeceğinden duyduğum korku beni ele geçirmişken. O zaman ne yapardım bilmiyordum.

Ruby sakince bana bakıyor, bekliyordu. Saçları darmadağındı, yanakları ve dudakları kızarmıştı. O kadar güzeldi ki gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım ve elimin belindeki duruşuna odaklandım. Sonunda boğazımı temizleyip konuşmaya başladım:

"Mezun olduktan sonra aile şirketinde çalışmaya başlayacağımı sana anlatmıştım. Ve o zaman geldiğinde... ailem

için yanımda bir eşin olması çok önemli. Onlara göre bu, işin bir parçası. Aslında her şeyi garantiye almak için beni şimdiden nişanlamak istiyorlar."

Ruby anlaşılmaz bir ses çıkardı, başımı kaldırıp baktığımda yüzünü buruştuğunu gördüm. Bu düşüncenin hoşuna gitmediğini görmek içimi rahatlattı; sonuçta ailesi onu benim dışımda biriyle evlendirmeye kalksaydı ne yapardım bilmiyordum.

"Sen en başından beri benim için çok özeldin. Kendim hiç fark etmesem de arkadaşlarım ve aileme göre çok değişmiştim. Haftalarca neyin var, kafan neden sürekli başka yerde gibi sorulara maruz kaldım. Babam bizi terzi atölyesinde gördüğünde şüphelenmeye başlamıştı. Ve Cadılar Bayramı'nda bizi yakaladığında da..." Yutkundum. "Artık emin oldu."

"Bu yüzden mi dudağın patlamıştı? Sana vurdu mu?" diye sordu Ruby dikkatlice parmağını dudağıma götürerek. Beni ısırdığı yer hâlâ zonkluyordu ama kötü bir şekilde değil.

"Evet," dedim usulca. Daha önce hiç kimseyle babam hakkında konuşmamıştım. Pek çok şeyi bilse de her şeyden haberi olmayan Lydia'yla bile. Arkadaşlarımın da evde ne olduğuna dair bir tahminleri olduğuna emindim ama morarmış gözle veya patlamış dudakla karşılarına çıktığımda bunu hiç sorgulamadılar. Sanki bir gün aramızda bu konunun hiç konuşulmayacağına dair sessiz bir anlaşma yapmıştık. Bu da benim işime gelmişti.

"Bunu çok sık yapıyor mu, James?" diye fısıldadı Ruby.

Cevap veremedim, özellikle de o şefkat dolu, güzel gözleriyle bana bakarken. Ama konumuz bu değildi. Ben sadece ona neden bu kadar kötü davrandığımı açıklamak istiyordum; durumum ne kadar sıkıntılı olursa olsun davranışımın sorumluluğu tamamen bana aitti.

"Önemli değil," dedim kısa bir aradan sonra. Sesim boğuk çıkınca tekrar boğazımı temizlemem gerekti. "Sonuçta ailem seni bir tehlike olarak gördü. Benim için ne kadar önemli olduğunu, sana bu lanet olası şirketten bile daha çok önem verdiğimi fark ettiler."

Ruby'nin bakışında bir şeyler değişti. O kadar yoğun ve derin bakıyordu ki sanki ruhumun içini görebiliyordu. Ondan saklanmak imkânsızdı ve o an bunu zaten hiç istemediğimi fark ettim. Ailem endişelenmekte yerden göğe kadar haklıydı. Ruby onlar ve benim adıma hayal ettikleri gelecek için bir tehlikeydi.

Bunu şimdi fark ettiğime inanamıyordum.

Ruby Jemima Bell'e âşık olmuştum.

Ona karşı hissettiklerim beni çepeçevre saran, karşı konulmaz bir duyguydu. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da yok olmayacaktı ki bunu son haftalarda açıkça fark etmiştim. Ruby sessizce hayatıma sızmış, her şeyi altüst etmiş ve yarattığı kaosun içinde kendine bir yer bulmuştu.

Kime karşı gelmem gerektiği umurumda değildi; hatta babam sırf bu yüzden beni evden kovacak olsa bile. Lydia bir keresinde Ruby'nin bunca şeye değip değmeyeceğini sormuştu. O an çevremdekilerin sözlerinden etkilenip değmeyeceğine inanmıştım. Hayatımda verdiğim en aptalca karardı bu ve Ruby'yi kendimden böylesine uzaklaştırdığım için kendimden nefret ediyordum. Olanları değiştirmem mümkün değildi ama en azından denemek zorundaydım.

"Sen haklıydın; gerçekten de bu hayattan ne istediğimi bilmiyorum. Bu zamana kadar ne yapıp ne yapmamam gerektiği hep başkaları tarafından belirlendi. Bazen kendimi başkası tarafından yazılmış bir senaryoda figüranmış gibi hissediyorum."

Ruby hafifçe mırıldandı.

"Babam bizi yakaladıktan sonra çılgına döndü. Ona göre benim için uygun olmadığını düşündüğü biriyle zaman geçirmem kabul edilemezdi."

Bunun üzerine Ruby hafifçe gerildi ve hemen elini elimin içine alıp sımsıkı kavradım.

"Bizi gelecekte neyin beklediğini düşündüm ve görebildiğim tek şey sorundu. Söz konusu çocuklarının hayatı olduğunda annemle babam diktatör kesilirler. Ve sen... sen o zaman bana başarılı bir kariyer istediğini söylemiştin. Babamın sırf oğluyla birlikte olmandan hoşlanmadığı için sana bir şekilde engel olması fikrine katlanamadım. Korktum çünkü elimden hiçbir şeyin gelmeyeceğini biliyordum. Seni ondan asla koruyamazdım."

Kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi atıyordu. Acınası bir aptal gibi konuştuğumun farkındaydım ama dürüst olmak istiyordum, ne pahasına olursa olsun.

"Sen dünyayı fethedeceksin, Ruby. Ve yanında seni destekleyecek, ailesi sana kucak açacak birine ihtiyacın var. Ama ben sana bunu veremem. Sana sunabileceğim tek şey, nasıl çözeceğimi bile bilmediğim bir sürü sorun."

Ruby sessizce bana baktı, nefes almaya dahi cesaretim yoktu. Her an kalkıp tek kelime etmeden odadan çıkmasını bekliyordum. Bunu hak etmiştim. Ancak böyle yapmadı. Sadece öne eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

O kadar şaşırmıştım ki öpücüğüne karşılık bile veremedim.

"Ah, James," diye mırıldandı. Elini elimden kurtarıp kalbimin üzerine gelene kadar onu göğsümde yukarı kaydırdı. "Sen... salağın önde gidenisin."

Pekâlâ, bunu hesaba katmamıştım.

"Elimizde şu an varken neden gelecek hakkında bu kadar kafa patlatıyorsun ki?"

"Çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun. Benim geleceğim boktan olmaya mahkûm. Seninki öyle değil."

Yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. "Bu doğru değil," diye fısıldadı kararlı bir şekilde. "Senin de en az diğerleri kadar çok fırsatın var. Sadece onları kullanmayı bilmen lazım, James."

Adımı söyleyişine bayılıyordum. Sesi, harfleri sarıp sarmalarken tek istediğim gözlerimi kapatıp ondan bir daha adımı söylemesini istemekti.

"Neden bana bunu en baştan söylemedin?" diye sordu başını iki yana sallayarak. "Beni hiçbir açıklama yapmadan kendinden uzaklaştırmak yerine."

Gözlerinde ona yaşattığım acıyı görebiliyordum. Elimi, elinin olduğu yere getirdim ve göğsümün üzerinde parmaklarımız birbirine kenetlendi. "Çok üzgünüm, Ruby. Beraber olmazsak ikimiz için de daha iyi olur diye düşündüm."

"Ama bu hiç de *öyle* hissettirmedi," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Beni yok saydın ve bana insanlık tarihinin en sert reddedilişini yaşattın."

"Biliyorum. Tanrım, Ruby. Çok özür dilerim."

Gözlerimi kapattım. Beni affetmezse ne yapardım bilmiyordum. Ya hayatına getirdiğim onca stresin çok fazla olduğuna karar verirse. Ya bir daha asla ona bu kadar yakın olmama izin vermezse...

Elini deli gibi çarpan kalbimin üzerine bastırdım ama ona bakmaya cesaret edemiyordum.

"James," dedi Ruby. Elini yavaşça çekmeye başladı; tek istediğim onu sıkı sıkı tutmaktı ama buna hakkım olmadığını biliyordum. Eğer gitmek istiyorsa gitmesine izin vermek zorundayım. Ama sonra parmaklarını saçlarımda hissettim. Hafifçe başımı okşuyordu, tekrar ve tekrar.

Ne kadar süre öyle uzandığımızı bilmiyorum ama ânı bozma korkusundan kımıldamaya cesaret edemedim. Ru-

by'ye bu kadar yakın olmak dünyanın en güzel hissiydi. Bunun için her şeyden vazgeçebilirdim. Bu gerçeği kabullenmemin neden bu kadar uzun sürdüğüne anlam veremiyordum.

"James," diye fısıldadı Ruby uzun bir süre sonra yeniden. Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Tamam. Seni affediyorum."

Bir özür daha dilemek için derin bir nefes aldım ama söylediklerinin anlamı zihnimde yankılandığında donup kaldım. Gözlerimi açtım. Ruby biraz geri çekilmiş, kararlı bir şekilde bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Seni affediyorum," dedi tekrar, nazikçe göğsümü okşarken. "Davranışlarını unutacağım anlamına gelmiyor ama bu. Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan..." Belli belirsiz omuzlarını silkti. Az önceki sözleri ve temkinli gülüşüyle hissettiğim rahatlama beni gafil avlamıştı. Kollarımı ona dolayıp kendime çektim ve soluğum kesilmiş hâlde dudaklarına doğru fısıldadım: "Yapmayacağım. Söz veriyorum, yapmayacağım."

Sonra onu öptüm.

Bu öpücükle ona ne kadar minnettar olduğumu göstermek ve içimde yükselen tüm duyguları onunla paylaşmak istiyordum. Ruby üzerime doğru yuvarlandığında onu sımsıkı tuttum. Dilini dudaklarımda gezdirerek hâlâ zonklayan alt dudağımı yaladı. Göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseldi ve ben de ona karşılık verdim, bu da onu nefes nefese bırakmaya yetti.

Nasıl bu noktaya geldiğimizi bilmiyordum ama şu anda düşmekten çok uçuyor gibiydim. Ruby beni affetmişti. Affetmiş ve hayatımda kalmak istemişti.

Bir sonraki an dudaklarını benimkilerden ayırıp gömleğimin düğmelerini açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Seni soyuyorum."

Son düğmeyi de açıp çıplak göğsümü açığa çıkardığında alt dudağını ısırdı. Önce çekinerek, sonra biraz cesaretle karnıma dokundu. Bedenimi inceleyen bakışlarından son zamanlarda fazladan yaptığım antrenmanlara değdiğini düşündüm.

Ruby öne eğilip göğsüme küçük öpücükler kondurduğunda derin bir nefes aldım. Sonra aniden kasık bölgemde dilini hissettim ve dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Ne yapıyorsun?"

Yarı kapalı gözlerinin arasından bana baktı. "Barışan çiftler böyle yapmıyor mu?"

"Yani... biz çift miyiz?"

"Yedeğim olmayacağın kesin. Öyle bir şey istemem."

Gülümsedim. "Yedek mi?"

"Ne kastettiğimi biliyorsun."

"Nasıl olur da senin gibi yüksek IQ'ya sahip biri, hiç utanmadan 'yedek' terimini kullanabilir?" diye mırıldandım gülerek ve karın boşluğuma beni acıyla inleten bir yumruk yedim. "Dilinle devam etmeni tercih ederdim."

Bir yumruk daha yedikten sonra yeniden üstüme çıktı. Yüzü, benimkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. "Gerçekten bu kadar arsız olmaya devam mı edeceksin?"

Kalbim her an göğüs kafesimi patlatacakmış gibi gümbür gümbür atıyordu. Ruby bacaklarını açmış üzerimde oturuyor, göğsü göğsüme dayanmışken gömleğinin düğmeleri hafifçe tenime sürtünüyordu. Sertliğim acı verici bir şekilde pantolonumun kumaşına dayanmıştı ve Ruby kalçalarını hafifçe oynattığında gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Onu istiyordum.

Onu, daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

"Sen ne istersen ben oyum," dedim boğuk sesle ve her kelimemi ciddiyetle vurguladım. "Erkek arkadaş, yedek sevgili, ne istersen." Ailem ne derse desin, gelecek ne getirirse getirsin; umurumda değildi. Ruby haklıydı; elimizdeki tek şey şu andı. Ve artık hissettiklerimi bir saniye daha fazla inkâr edemezdim.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

"Evet," diye tekrarladım ve ellerimi kalçalarından yukarı kaydırdım. Ruby'nin yeşil gözlerinde bir şey parladı. Başparmağımla bacaklarının iç tarafını okşadığımda nefesi hızlandı. Dudaklarıma zafer dolu bir gülümseme yerleşti. Öyle hassastı ki. Bu sefer dokunuşumu daha yukarıda tekrarladım. Ruby gözlerini kapattı. Dalgalı saçları, koyu renkli uzun kirpikleri ve yakasında fiyonk bulunan şirin gömleğiyle harika görünüyordu. O siyah kurdeleyi çekmek istesem de buna cesaret edemedim. Eğer gerçekten bir sonraki seviyeye geçeceksek sonraki adımı o atmalıydı.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi eğilip dudaklarını kulağımın kenarına götürdü. Ardından ağzını yavaşça aşağı kaydırarak kulak mememi dişlerinin arasında aldı. Bedenim tepki vermekte gecikmedi: Tüylerim diken diken oldu ve arzudan başım dönmeye başladı. Beni uyarmaya devam ederek boynuma öpücükler kondurdu ve daha da aşağı inerek boynumun kıvrımını öptü.

İçimden boğuk bir küfür koptu.

Ruby başını kaldırıp bana baktı. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Gitti." Sesim hissettiğim arzudan boğuk ve çatlak çıkmıştı. "Hem de çok."

Ona zaman tanımak istemiştim. Onu zorlamamak, bir centilmen gibi davranmak istemiştim. Ama artık dayana-

mıyordum. Bana ne yaptığını göstermek istiyordum. Titreyen ellerimle yüzünü kavradım ve dudaklarına yapıştım. Onu döndürüp altıma aldığımda Ruby şaşkınlıkla inledi. Sertliğimi ona bastırdığımdaysa tırnaklarını sırtıma geçti. Daha şimdiden böyleyse içindeyken nasıl olacağını hayal bile edemiyordum.

Bir sonraki an gömleğimi kollarımdan sıyırıp yere attı. Elleri önce tereddütle, sonra da tırnaklarını omurgam boyunca hafifçe batırarak sırtımda dolaştırdı. Parmak uçları kalçama ulaştığında popomu sert bir şekilde sıktı.

"Lanet olsun, Ruby," diye hırıltıyla mırıldandım.

"Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum," diye karşılık verdi ve popoma hafifçe vurdu. Boynuna doğru sessiz bir kahkaha attım ve ceza olarak onu hafifçe ısırdım. O ise bacaklarını belime dolayıp kendini bana daha sıkı bastırarak cevap verdi. Tanrım, bu kız beni öldürecekti.

Biraz geri çekilip parmaklarımı yakasındaki fiyongun arasına geçirdim. Kurdeleyi yavaş yavaş çekerken gözlerinin içine baktım. Ruby yutkundu ve ardından hipnotize olmuş gibi düğmelerini açışımı izledi. Üzerindeki gömleği omuzlarından sıyırabilmem için doğruldu. Onu nereye fırlattığımı bile bilmiyordum çünkü gözlerim sadece Ruby'yi görüyordu. Dışarıdaki sokak lambasının ışığı tenine ve soluk renkli sutyenin üzerine düştü. Ruby'nin vücudu kıvrımlı, yumuşak ve dolgun göğüsleriyle âdeta göz kamaştırıcıydı. Okulda onu görür görmez ne istediğini bilen biri olduğunu hissedebilirdiniz ama görünen o ki yatakta da durum pek farklı değildi ve bu düşünce beni soluksuz bırakmıştı.

Öne doğru eğilip göğüslerini öpücüğe boğdum. Onları avuçlayıp okşadığımda Ruby şaşkınlıkla inledi. Tek istediğim kalan kıyafetlerini çıkarmak ve içine gömülmekti ama kendimi tuttum.

Bu bizim ilk seferimizdi. Yıllar sonra bile bu ânın ne kadar güzel olduğunu ikimizin de hatırlamasını istiyordum.

Bu yüzden acele etmeden bedeninin üst kısmını keşfe çıktım. Dudaklarımı teninin her bir noktasında gezdirdim, dişlerimin arasına aldım ve göğüslerinin üstünü yalayarak onları daha sıkı kavradım. Daha aşağılara inip dişlerimi kaburgalarına değdirdiğimdeyse hafifçe inleyip kasılması sanki bana bedeninin kullanım talimatını sunuyor gibiydi. Pantolonunun beline ulaştığımda parmaklarını saçlarımın arasına gömdü ve soru sorar gibi ona baktım. Kontrol ondaydı, bundan sonra olacaklara yalnızca o kadar verebilirdi.

"Devam et," diye fısıldadı belli belirsiz.

Daha fazlasını duymaya ihtiyacım yoktu.

Önce ayakkabılarını çıkardım, sonra çoraplarını. Ruby dudaklarında hafif bir gülümsemeyle beni seyrediyordu. En sonunda pantolonunun düğmesini açtım ve onu bacaklarından sıyırmasına yardım ettim. Artık karşımda sadece iç çamaşırlarıylaydı ve ben nefesimi tutuyordum. Bunu nasıl hak ettiğimi bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Belki de bu, insanların durmadan sözünü ettikleri karma dedikleri şeydi: *Hey, hayatında her şey boktan mı? Al sana dünyanın en harika kızı. Hem seni affediyor hem de senden hoşlanıyor ve onu hak etmemene rağmen kendini sana teslim ediyor.*

Ya da bunun gibi bir şey.

Sebep ne olursa olsun Ruby'nin bana izin vermesini karşılıksız bırakmayacak, ona ne kadar değer verdiğimi gösterecektim.

Öne eğildim ve bacaklarının biraz yukarısını öptüm. Artık düşünmek yoktu, sadece hisler vardı. Ellerimi kalçalarına götürdüm. Yan taraflarını nazikçe okşadım, elimi karnından aşağı kaydırarak iç çamaşırının beline ulaştım. Ruby'nin nefesi daha da hızlandı.

Devam et, kelimelerinin yankısı kafamda çınlıyordu.

Ve devam ettim. Parmaklarımı külotunun altından geçirip aşağı doğru sıyırdım. Ruby önümde çıplak bir şekilde yatarken artık net düşünemiyordum. Bir an bile tereddüt etmeden kalçasına doğru öpücüklerle bir yol çizdim. Sonra da dudaklarımı tam merkezine bastırdım ve Ruby yüksek sesle küfretti. Tekrar ellerini saçlarımın içine gömdü ve bir an beni kendinden uzaklaştırmak mı yoksa daha da yakınına çekmek mi istediğini anlayamadım. Ağzımı oynatıp sıcaklığını öptüm. Dilimi içeri doğru kaydırdığımda vücudu titredi ve onu sabit tutmak için bir elimi karnına bastırdım. Parmak uçlarının saçlarımda dolaşmasından beni nerede ve nasıl istediğini göstermesinin tadını çıkardım. Nefes alması giderek hızlanıp bacakları kasıldığında bir parmağımı ıslaklığının içine kaydırdım ve onu emerken parmağımı da yavaşça hareket ettirdim. Ruby'nin adımı haykırması ve altımda kasılması uzun sürmedi.

Vücudunun titremesi hafifleyene dek onu yalayıp öpmeye devam ettim. Sonunda başımı kaldırıp ona baktığımda resmen soluksuz kalmıştı. Saçları dağılmış, yanakları kızarmıştı. Gözünü dikmiş tavana bakarken nefesinin normale dönmesi birkaç dakika sürdü.

Ardından kollarını boynuma dolayıp bana sırıttı.

"Bunu kesinlikle tekrar yapmalısın."

Ben de ona gülümsedim ve o anda bütün geceyi Ruby'nin bacakları arasında geçirmeye karar verdim.

"Becerikli ağzın aşağıda da çok işe yaradı."

Başımı sallayarak ona baktım ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Ruby öpücüğün hafif kalmasına izin vermeyerek beni kendisine çekti ve dilini ağzıma daldırdı. Bu kadar tutkulu bir öpücük beklemiyordum. Anlaşılan kendi tadını dudaklarımdan almak hoşuna gidiyordu. Bir

bacağını bana dolayıp kendini bana bastırdı. Vücuduma ateş bastı ve ağzına doğru inleyerek kalçamı öne ittim; bu da Ruby'nin dudaklarından bir "Oh" sesi dökülmesine neden oldu. Bir sonraki an elleri kemerimdeydi. Hareketleri heyecanlı, arzu doluydu. Onu böyle görmek inanılmaz hoşuma gidiyordu.

Pantolonumun düğmesini açtıktan sonra aşağı indirmek istedi ama onu durdurdum. "Bir saniye," diye mırıldandım ve arka cebimden cüzdanımı, onun içinden de prezervatifi çıkararak yastığın yanına koydum, ardından pantolonumu ve çoraplarımı çıkardım. Hepsini yatağın yanına bıraktım ve hemen Ruby'nin üzerine döndüm. Elimi sırtının altına uzatıp sutyeninin kopçasını açtım ve çıkarmasına yardım ettim. Artık aramızda bir milim bile kumaş kalmamıştı. Bir elimle göğsünü kavrayıp okşamaya başladığımda Ruby hafifçe inledi.

Her dokunuşuma tepki vermesine bayılıyordum. Onun gibi bir kızla daha önce hiç beraber olmamıştım. Verdiği tepkiler beni o kadar azdırıyordu ki zor dayanıyordum. Ruby elini iç çamaşırıma sokup onu popomdan aşağı sıyırdığında neredeyse aklımı yitiriyordum.

"Beni nasıl istiyorsun?" diye fısıldadım ve dudaklarımla tekrar boynuna, ardından yüzüne doğru yol aldım. Saçlarını alnından geriye ittim ve parmağımla çenesini okşadım. Her dokunuşumla ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyordum.

"Tam böyle," diye karşılık verdi Ruby ve sırtımı nazikçe okşadı. Başımı sallayarak plastik pakete uzandım ve titrek ellerle prezervatifi taktım. Ruby dirseklerinin üzerine kalkarak her hareketimi gözlerinde ışıldayan bir merakla izliyordu. Aniden elini tuttum ve avucunu sertliğimin üzerine koydum. Parmaklarının arasındaki sertliğim hafifçe seğirir-

ken Ruby karanlık gözlerle bana baktı. Dikkatlice ellerimizi yukarı aşağı hareket ettirerek daha da bastırdım. Ruby zar zor yutkundu. Elini tutmayı bıraktım ve o da önce tereddütle, ardından giderek kendinden emin bir şekilde sertliğimi okşamaya başladı. Doğru noktaya bastırdığında boğazımdan bir inilti koptu.

"Ruby..." diye fısıldadım.

O an elini çekti ve tekrar yatağa uzandı.

Koyu renk saçları beyaz yastığın üzerinde bir yelpaze gibi dağılmış, yeşil gözleri bir rüyanın içinden fırlamış gibi parlıyordu. Ben de bedenimle onun üzerine eğildim ve bacaklarının arasındaki yerimi aldım. Her şey sanki kendiliğinden oluyordu, ucuyla içine doğru kaydım ve o altımda inlerken nefesimi tuttum. Ruby inanılmaz derecede dardı ama yeterince ıslak olduğu için dikkatlice ilerlemeye cesaret ettim. Yanağını okşadım, başparmağımla alt dudağının üzerinden geçtim ve ardından dudaklarımı onunkilere bastırdım. Onu usulca öperken hafifçe geri çekilip nazik bir hamleyle daha da derinlere ilerdim. Tam o sırada Ruby kalçasının açısını değiştirdi ve vücudunu tamamen bana açtı. En derinlerine gömüldüğümde ikimiz de aynı anda inledik. Zihnimde bir düşünce kıpırdandı ama onu tam olarak kavrayamadım. Aklımda başka hiçbir şeye yer yoktu. Sadece Ruby vardı; onun tadı, sıcaklığı ve beni sarıp sarmalayan varlığı. Bir daha kendimi ittim ve Ruby nefessiz bir şekilde inledi. Bacaklarını kalçalarıma doladı ve ben onun poposunu tutarak kendime daha da yaklaştırdım.

Her şey o kadar mükemmeldi ki keşke birbirimize engel olmak yerine bunu daha önce yapsaydık diye düşündüm. Parmaklarımı kalçalarına gömüp onu sabit tutmaya çalışırken ritmimi bulmaya çalıştım. Ruby'nin elleri her yerimdeydi; göğsümü öptü, her hamlede sanki daha fazla-

sını istiyormuş gibi kendini bana bastırdı. Ben de aynı durumdaydım. Bana öyle şeyler hissettiriyordu ki kontrolümü kaybetmemek için âdeta kendimle mücadele ediyordum.

"Titriyorsun," diye fısıldadı parmaklarını sırtımda gezdirirken. Ben kulağının arkasındaki hassas noktayı dudaklarımın arasına alıp yavaşça içine girerken omuzlarıma tutundu.

"Çünkü kendime hâkim olmak zorundayım."

"Bu seks sırasında su yataklarını patlatan James Beaufort mu?" diye sordu nefes nefese.

Boynunu hafifçe ısırdım. "Su yatağı olmadığını sana söylemiştim."

Ruby sözlerimi umursamayarak diğer bacağını da belime doladı. Kalçalarını hareket ettirerek beni daha da derinlerine çekti. İnledim ve bedenim neredeyse içgüdüsel olarak onun isteklerine boyun eğdi. Başını yatağa çarpmaması için bir elimle boynunun arkasını kavrayarak onu sıkıca tuttum. Ardından daha hızlı ve sert bir biçimde içine girdim. Ruby karşılık olarak tırnaklarını sırtıma geçirdi ve her dokunuşuyla kontrolümü kaybetmeme sebep oldu. Çok geçmeden yatağın başlığı gürültüyle duvara çarpmaya başladı ve göğsümden kopan sesleri artık bastıramayacak hâle geldim. Ruby'nin solukları hızlandı ve tırnakları derime daha da gömüldü. Gözleri kapalıydı ama şu anda onun ne hissettiğini görmek zorundaydım.

"Bana bak," diye fısıldadım nefes nefese.

Gözlerini açtı ve bakışlarımız karşılaştı. Aramızdaki bağ hiç olmadığı kadar yoğundu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum, o da aynı durumdaydı. Sanki başından beri bunun için yaratılmışız gibi ikimiz de uyum içinde hareket ediyorduk. Her seferinde daha da derinlere indim, ta ki Ruby'nin içindeki o noktaya ulaşıp onu yüksek sesle inletene kadar.

Kasları etrafımda kasıldı ve bir anda her şey çok fazla gelmeye başladı. Beraber doruğa ulaştığımızda yatağın gıcırtısı seslerimizi bastırmaya yetmedi. Dünyam patladığında geriye sadece Ruby'ye ait olan, rengârenk yıldızlardan ve ışıklardan oluşan bir evren kaldı.

30

Ruby

"Bunu bana önceden söylemen gerekirdi," dedi James bir parmağını omurgam boyunca aşağı indirirken. Bu hareketiyle ürperdim.

"Neden?"

Başımı göğsüne yaslamış, düşüncelere dalmış bir şekilde sert karın kaslarını okşuyordum. Bacaklarımız birbirine dolanmıştı ve hâlâ çıplaktık ancak James yorganı üzerimize çekmişti.

"Çünkü o zaman daha yumuşak davranırdım," diye mırıldandı, dudaklarını saçlarıma bastırıp.

"Bence o zaman seni korkuturdum ve sen de kaçardın."

"Kaçmazdım. Sadece daha dikkatli olurdum."

Başımı geriye yaslayarak yüzüne baktım. Kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu; hayli endişeli görünüyordu.

"Ama ben yumuşak ve dikkatli olmanı istemiyordum."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ve gözlerinde karanlık bir parıltı yanıp söndü. "Belki farklı bir yer düşünürdüm. İnsan bekaretini yatağı gıcırdayan bir yurt odasında kaybetmemeli."

Şaşkınlıkla doğruldum. Bir anlığına James'in bakışları göğüslerime kaydı ama hemen sonra yüzüme döndü. "Par-

don? Eğer bekaretimi bir yerde kaybedeceksem bu kesinlikle Oxford olmalıydı."

Gülerek başını iki yana salladı. Ardından dirseklerimden kavrayıp beni kendine çekerek üzerine düşürdü. Kollarını sıkıca etrafıma dolayıp beni sıcak vücuduna bastırdı. "Sen delisin, Ruby Bell."

Belki birazcık, diye içimden ona hak verdim.

Ama her şey doğru hissettirmişti. James ve ben; belki hiçbir zaman kolay olmayacaktı, belki de James'in babası beni oğlunun hayatından çıkarmak için her şeyi yapacaktı ama ben James için savaşmaya hazırdım. Aramızda şey çok özeldi. Artık bundan emindim; bana bakışında, dokunuşunda onun da aynı duyguları hissettiğini biliyordum. Bunu başaracaktık. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

"Seninki nasıldı?" diye sordum bir süre sonra, gözlerine bakmadan.

"Hımm?"

Karın kaslarına çizdiğim desene odaklandım. "Yani... ilk seferin nasıldı?"

Sesli bir şekilde nefesini bıraktı ve karnı elimin altında içeri çöktü. "Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

Ona bakmadan edemedim. "Tabii ki."

"Eh, idare ederdi. On dört yaşındaydım, sarhoştum ve işi tam anlamıyla berbat etmiştim."

"On dört mü?" diye inledim. Aman Tanrım, demek ki dört yıldan fazla bir süredir bu konuda deneyimliydi. Bu kadar iyi olmak için şimdiye kadar kaç kızla sevişmiş olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

"Wren'le iddiaya tutuştuk, ben de yapmak zorunda kaldım. İki dakika sürdü ve hiç de iyi hissettirmedi."

"Demek sen başarılı bir ilk sefer için tavsiye verecek doğru kişi değilsin."

"Eğer bir gün kendi hikâyeni anlatırsan, umarım bu ânı daha iyi anarsın."

Göğsüne bir öpücük kondurdum. "Kesinlikle. Mükemmeldi."

Nedenini tam bilmiyordum ama onunla burada yatmak tamamen doğal geliyordu. Sanki ait olduğum yer onun yanıymış gibi. Haftalardır kendimi böyle iyi hissetmemiştim ve bacaklarımın arasında hafifçe zonklayan ağrı bile umurumda değildi. Söylediklerimin arkasındaydım: Her şey mükemmeldi ve bunun için daha iyi bir yer ya da zaman düşünemezdim.

"Bu sabah çok üzgün görünüyordun," dedi James ve aniden keyfim kaçtı.

"Mülakatım berbat geçti," diye mırıldandım.

Dudaklarını saçlarıma ve alnıma hafifçe dokundurarak öptü. "İki profesör de aptaldı. Bence bu, adayların güvenini sarsmak için bilerek yaptıkları bir şey. Eminim sen harikaydın." Bunu öyle inanarak söylemişti ki benim de inanasım geldi. Neredeyse.

"Gerçekten iyi değildim. Bir soruyu tamamen yanlış cevapladım. O anki yüz ifadeleri bunu açıkça belli etti."

"Nasıl yani?"

Sabahki faciayı anlattım.

"Yine de eminim bu sadece bir taktikti. Kendine bu kadar yüklenme. Eğer sen Oxford'a giremezsen hiç kimse giremez." Sözleri benden daha umutluydu ama bu konu hakkında konuşmak iyi gelmişti. Özellikle de Oxford'un benim için ne kadar önemli olduğunu bilen James'le.

"Teşekkür ederim."

Cevap olarak beni dudaklarımdan öptü. Kendimi ona kaptırmamak için büyük bir çaba harcadım ve sonunda geri çekilip sordum: "Seninki nasıl geçti?"

James anlaşılması güç bir mırıltı çıkardı ve yüzüne konu ne zaman *Beaufort*, Oxford veya geleceğine gelse ortaya çıkan o tanıdık ifade belirdi. Umutsuz görünüyordu. İçim burkuldu.

"Konuş benimle," diye fısıldadım.

James gölge düşmüş yüzüyle bakışıma karşılık verdi. Sonunda pes edip derin bir nefes aldı. "Oxford'un senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu seninle konuşmak bana zor geliyor ama... tüm bu saçmalık bana o kadar aptalca geliyor ki."

Bunu kişisel algılamamaya çalıştım. Herkesin hayalleri ve hedefleri aynı değildi. James'in böyle hissetmesi benimle değil kendisiyle ilgiliydi.

"Bu sabah mülakattayken... her şey önümden siyah beyaz bir film gibi akıp geçti. Sanki herkes ilerlerken ben yerimde sayıyordum."

"Eğer burada okumak ya da ailenin şirketinde çalışmak istemiyorsan, ne istiyorsun?"

Başını iki yana salladı ve bakışlarındaki paniği gördüm. "Lütfen bana bunu sorma."

"Neden?" Parmaklarımı yanağında gezdirirken oradaki derinin ne kadar pütürlü olduğunu hissettim. Birkaç günlük sakalını sabah olduğunda tıraş etmesi gerekecekti. Bu arada eminim ki James kirli sakalla da mükemmel görünürdü.

"Hayattan ne istediğimi bilmediğimi söylerken haklıydın. Eğer kendime hayal kurma izni verirsem sonrasında çok daha büyük bir umutsuzluğa düşerim."

Hâlâ kendi hayatı üzerinde söz sahibi olmadığını düşünüyordu. Omuzlarına koca bir yük gibi yüklenen böyle bir miras varken nasıl aksini düşünebilirdi ki?

"Hayaller önemlidir, James," diye fısıldadım.

"O zaman benim hayalim sensin."

Bir an nefesim kesildi ama hemen bunun sadece konuyu kapatmak için kaçamak bir cevap olduğunu fark ettim. "Ne yazık ki işler böyle yürümüyor."

Çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. "Keşke o kadar kolay olsaydı."

"Ne seviyorsun peki? Nelerden heyecan duyuyorsun?"

Bir süre düşündü. Bedeni hafifçe gerildi ve cesaret vermek istercesine göğsünü öptüm.

"Sporu seviyorum," dedi sonunda çekingen bir edayla. "Ve edebiyatı. Sanatı. İyi müziği. Bir de acılı yemekleri. Özellikle Asya mutfağını. Bir gün Bangkok'a gidip sokak satıcılarındaki her şeyi denemek istiyorum."

Gülümsedim. "Kızarmış çekirgeler gibi mi?"

"Aynen öyle." Gerginliği yavaş yavaş azaldı.

"Tüm bunlar kulağa gayet mümkün geliyor."

"Bunlar, insanın tatildeyken yaptığı şeyler, hayat amacı hâline getireceği şeyler değil."

Yumuşak daireler çizerek karnını okşadım. "Bu daha başlangıç. Kendine engel olmaktan vazgeçersen her şeyi yapabilirsin."

James hiçbir şey söylemedi.

O an aklıma bir fikir geldi. Hızla ayağa kalkıp yerdeki iç çamaşırlarıma bakındım. Hepsi yatağın hemen yakınında yerde duruyordu; önce külotumu, sonra sutyenimi giydim. Ardından çalışma masasının yanındaki sandalyenin üzerinde James'in gri gömleğini bulup üstüme geçirdim, sonra da masasının üzerine bakındım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu James arkamdan. Ona doğru dönmeden önce üzerinde süslü bir B harfi olan siyah not defterini ve tükenmez kalemini kaptım. O da iç çamaşırını giymişti.

"Şimdi bir liste yapıyoruz," diye cevap verdim ve elimdeki not defteriyle yatağa tırmandım.

James meraklı gözlerle bana baktı. Elimle yanımdaki boşluğa vurdum. Yatak hâlâ sıcaktı ve James gibi kokuyordu. Yavaşça ve temkinli bir ifadeyle yanıma geldi. Oturduğunda ağırlığıyla beraber yatak hafifçe çöktü.

Üzerinden eğilip yatağın yanındaki gece lambasını yaktım. Ardından defteri kucağımda açtım.

"Ne zaman kendimi kötü hissetsem hemen bir liste yaparım. Çocukken bile motivasyonumu korumak ve kafamı toparlamak için böyle yapardım," diye açıkladım. "İlham verici alıntılar bulurum ya da bir gün mutlaka yapmak istediğim şeyleri, dünyada değiştirmek istediklerimi yazarım." Kalemi havaya kaldırdım. "Normalde listelerim rengârenk olur ama şimdilik bununla yetinmek zorundayız."

Bakışındaki şüphe yavaşça kaybolmuş, yerini gülümsemeye bırakmıştı. "Benim için bir liste mi yapacaksın?"

Başımı evet anlamında salladım. "Belki sana da iyi gelir."

Defterinin boş sayfasına baktıktan sonra başıyla onayladı. "Tamam."

Gülümseyerek kalemi kâğıdın üzerine getirdim. Sonra da en üste kıvrımlı harflerle *Yapılacaklar* yazdım. Başlığın altına dalgalı bir çizgi çekip hemen ardından ilk maddeyi yazdım: *1. Bangkok'a seyahat et.* Beklenti içinde James'e baktım. "Sırada ne var?"

Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu.

"Her şey olabilir," diye hatırlattım.

"Lakros oynamaya devam etmek istiyorum," dedi sonunda alçak sesle.

"Harika," diye mırıldanıp ikinci maddeyi de listeye ekledim. Hemen yanına da küçük bir lakros sopası ve James'in

17 numaralı formasını çizdim. Başımı kaldırdığımda bakışları öyle sıcaktı ki karnımda kelebekler uçuşmaya başladı.

"Başka?"

Tekrar düşünmesi gerekti. Onu acele ettirmemek için sabırla bekledim.

"Daha çok kitap okumak istiyorum," dedi. "Normalde okuduğum türlerin dışında."

"Normalde ne okuyorsun ki?"

"Babamın bana verdiği kitaplar. Başarılı iş insanlarının biyografileri falan." Kaşlarını çattı. "Ama okunacak o kadar çok şey var ki. Mangalardan başlayabilirim mesela," diyerek imalı bir şekilde gülümsedi.

"Sana bir öneri listesi yapabilirim," dedim gülümsemesine karşılık vererek.

"Listedeki her şeyi bir çırpıda okurum."

Gülümseyerek listeye *3. Daha çok ve daha çeşitli kitaplar oku* diye not ettim. "Daha başka?"

James zorlukla yutkundu. "Beni gerçekten tatmin eden bir işim olsun istiyorum. Ne olabileceğini ya da bunun mümkün olup olmayacağını bile bilmiyorum ama..." Omuzlarını silkti. Sanki daha fazlasını söylemek istiyor ama kendine engel oluyor gibiydi. Kalemi yere bıraktım ve yanaklarını avucumun içine alarak başparmağımla hafifçe sıcak tenini okşadıktan sonra onu öpmek için eğildim. Gözlerini kapatıp sessizce iç çekti.

"Her şey mümkün, James," diye fısıldayıp tekrar arkama yaslandım. Kalemi elime alıp *4. Mesleki tatmine ulaş* diye not ettim. Sonra düşünceli bir şekilde yazdıklarımı inceledim.

"Bir madde eksik," dedi James aniden ve deftere uzandı. Tükenmez kalemi elimden alıp bir şeyler yazdı.

"Şimdi oldu," diye mırıldandı ve defteri bana doğru kaldırdı. Yanma sokulup çıplak bacağımı onunkine yaslayarak ne yazdığını okudum.

5. Ruby

Nefesim kesilmişti. Bakışlarım bir süre listeyle James arasında gidip geldi.

"Sen yanımda olduğun sürece her şeyi başarabileceğimi hissediyorum," dedi boğuk bir sesle. "O yüzden beni mutlu edecek şeyler listesine sen de dahilsin."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bunun yerine kucağına tırmanıp kollarımı boynuna doladım. Elini başımın arkasına koyup beni tutkuyla öptü. Dudaklarımız birbirine kenetli, ellerimizde hayallerimizle birlikte yastığa gömüldük.

31

James

Hayatımın açık ara en güzel gecesi ne yazık ki sona ermişti. Ruby ve ben geceyi uyumadan geçirmeye çalışmış ama sabah dörde doğru uyuyakalmıştık. Üç saat sonra aniden uyanmış, Ruby'nin ailesinin çoktan kapıda beklediğini sanmıştık. Neyse ki yanılmıştık ama yine de fazla vaktimiz yoktu.

Ruby'nin odasına dönmesine izin vermek bana inanılmaz zor geliyordu. Onunla vedalaşmak istemiyor, sanki en az bir ay görüşemeyecekmişiz gibi onu tekrar tekrar kendime çekip öpüyordum. Halbuki en geç yarın okulda yeniden görüşebilecektik; hatta belki evden kurtulmayı başarabilirsem bu akşam. Şans benden yana gibi duruyordu: Mülakat için Saint Hilda's'a çağrılmış olmam babam için hakarete eşdeğerdi. Öyle ki benim aksime Balliol'dan davet edilen Lydia ile yer değiştirmemizi bile önermişti. "Rezalet" ve "işe yaramaz" gibi hakaretleri hâlâ kafamda dönüp duruyordu. Mülakatlarımın nasıl geçtiğiyle biraz olsun ilgilendiğini sanmıyordum.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Percy beni almaya geldi ve bavulumu elimden alıp onu Rolls-Royce'un bagajına yerleştirdi, ardından direksiyona geçip Lydia'yı almaya gittik. Ara bölme yukarıya çekilmiş, hoparlör de kapatılmıştı,

anlaşılan Percy bugün benimle konuşmak istemiyordu. Bu işime gelmişti, böylece bir kez daha Ruby'nin listesine göz atabilirdim. Listedeki maddelerin ne kadar gerçekçi olduğunu bilmiyordum ama en azından dün geceyi daima hatırlamamı sağlayacaklardı.

Ruby'nin sabaha kadar üzerinde olan gri gömleği giymiş, kumaşına sinen kokusuyla çevrelenmiştim. Sanki tadı hâlâ dilimdeydi, inleyerek adımı fısıldadığı ânı düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Bunu bir an önce yeniden yaşamak istiyordum; tercihen hemen şimdi.

Lydia arabaya binip yanıma oturduğunda bende bir şeylerin değişmiş olduğunu hemen fark etti. Kısık gözlerle beni baştan aşağı süzdü ve tekrar yüzüme baktı. Ardından yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. "Harika bir gece geçirmiş gibi görünüyorsun." Beni çok iyi tanıyordu.

Listeyi tekrar katlayıp cüzdanıma geri koydum. Dün gece yırtıp çöpe attığım o lanet olası *siktir git* kartının yerine geçmişti.

"Detayları alabilecek miyim?"

Sorusu beni şaşırtmıştı. Her ne kadar geçenlerde bana Bay Sutton olayını anlatmış olsa da normalde aşk hayatlarımız hakkında pek açık konuşmazdık.

Kuşkuyla ona baktım. "Geceleri ne yaptığım ne zamandan beri seni ilgilendiriyor?"

Omuzlarını silkti. "Takıldığın kişi Ruby olduğundan beri."

"Takılmak" kelimesi Ruby ile geçirdiğim geceyi adlandırmak için bana çok yetersiz gelmişti. "Birincisi, Ruby ile olduğumu nereden çıkardın? İkincisi de ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

Lydia gözlerini devirdi. "Birincisi ben aptal değilim. İkincisi eğer onu seviyorsan ben de seviyorum. Bu kadar basit."

"İyi. Çünkü bundan sonra onu sadece okulda değil yanımda da sık sık göreceksin."

Lydia'nin ağzı açık kaldı. "Onunla ciddi mi düşünüyorsun?"

Yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemedim. Lydia hayretle koluma vurdu. "İnanamıyorum! James!"

"Ne?"

"Babam bunu öğrendiğinde çıldıracak," dedi başını iki yana sallayarak. Hâlâ üzerimde olan eliyle kolumu sıktı. "Ama çok mutlu görünüyorsun. İkiniz adına sevindim."

Böyle olacağını bilmiyordum. Âşık olmanın nasıl hissettireceğini ya da Ruby'nin düşüncesinin bile kalbimi hızlandıracağını bilmiyordum. Aslında tek istediğim Percy'ye doğrudan onun evine gitmesini söylemekti çünkü onsuz bir saniye bile geçiremeyeceğimden korkuyordum.

"Percy'nin nesi var?" diye sordu Lydia aniden, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. Az önce olduğundan daha alçak sesle konuşuyordu; başıyla sürücü kabinini işaret etti.

"Hiçbir fikrim yok."

"Bana mülakatların nasıl geçtiğini bile sormadı," diye mırıldandı.

"Bana anlatabilirsin," dedim ama Lydia burun kıvırdı.

"Âşık olduğunda tuhaf oluyorsun."

Yüzümü buruşturmakla yetindim.

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Lydia telefonuyla oynuyor, ben de camdan dışarıyı seyredip önceki geceyi düşünüyordum. Eve vardığımızda bavulları taşıması için Percy'ye yardım etmek üzere arabanın arkasına doğru gittim. Ancak o bir el hareketiyle beni durdurdu ve ciddi bir ifadeyle bana baktı.

"İçeri girin, Bay Beaufort." Yedi yaşında, yeni döşenmiş arka koltuklara kola döktüğümden beri benimle bu kadar

sert konuştuğunu duymamıştım. Percy'nin bakışları Lydia ile benim aramda gidip geldi ve zorla yutkunduktan sonra bavullara yöneldi. Lydia ile hayretle birbirimize baktık ve sessizce giriş merdivenlerine yöneldik. "Bunun nesi var?" diye fısıldadı Lydia, Percy'nin bizi duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde.

"Hiçbir fikrim yok. Dünden beri babamla konuştun mu?"

Hayır anlamında başını salladı, ardından kapıyı açtım ve giriş holüne adım attık. Lydia, çantasını kapının hemen arkasındaki küçük masanın üzerine koydu ve o sırada hizmetçilerimizden Mary bizi görünce yüzü bembeyaz kesildi. Tam ona selam verecekken hızla arkasını döndü ve salona doğru koşturdu. Tekrar Lydia'yla bakıştık. Holü geçerek Mary'nin girdiği salona doğru ilerledik.

Babam şöminenin önünde, sırtı bize dönük bir şekilde duruyordu. Elinde açık kahverengi sıvıyla dolu bir bardağı tuttuğunu görebiliyorum, halbuki daha öğle vakti bile değildi. Şöminedeki ateş hafifçe çatırdarken Mary, babama bir şeyler fısıldadı ve ardından koşar adımlarla uzaklaştı.

"Baba?"

Döndü, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Ne var ki gözlerinin altındaki koyu halkaları görünce içimi kötü bir his kapladı.

"Oturun," dedi eliyle yeşil kadife kaplı kanepeyi işaret ederek. Kendisi de hemen onun yanındaki koltuğa geçti.

Oturmak istemiyordum. Burada ne haltlar döndüğünü bilmek istiyordum sadece. Lydia oturdu ama ben girişte dikilerek babamı izlemeye devam ettim. Elindeki viskiyi tek dikişte bitirdi ve bardağı yan sehpaya bıraktı.

"Otur, James," dedi. Bu artık rica değil bir emirdi. Ama olduğum yerden kıpırdayamıyordum. Gerginliğim had saf-

hadaydı. Eve adımımı attığım anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım zaten.

"Annem nerede?" diye sordu Lydia. Sesi, sanki babamla aramızdaki havayı düzeltmek istermişçesine zoraki bir neşeyle çıktı. Halbuki o da bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış olmalıydı.

"Anneniz beyin felci geçirdi."

Babam koltuğunda geriye yaslanmış, ellerini kolçakların üzerine koymuş, bir bacağını, bileği dizinin üzerine gelecek şekilde atmıştı. İfadesi çelik gibiydi. Duygusuz. Tıpkı her zamanki gibi.

"Nasıl... nasıl yani?" dedi Lydia kekeleyerek.

"Cordelia beyin felci geçirdi." Kelimeleri sanki ezberlemiş gibi tekrarlıyordu. "Anneniz öldü."

Lydia elleriyle ağzına kapattı ve hıçkırmaya başladı. Bense sanki bedenimden ayrılmış gibiydim; olayları uzaktan, bir yabancı gibi izliyordum.

Babam konuşmaya devam ediyordu ama benim tek duyabildiğim bölük pörçük kelimelerdi.

Damar patlaması... çok geç geldiler... hastane... yapılacak hiçbir şey yoktu.

Babamın ağzı hareket ediyordu ama kelimeleri Lydia'nın çıkardığı hıçkırıklarla karışıyordu. Başka bir ses daha eklendi bu karmaşaya. Hızlı ve kesik kesik alınan bir soluk sesi.

Sanırım o ses benden geliyordu.

Elimi sıkıca göğsüme bastırıp sesi durdurmaya çalıştım. Ama işe yaramadı. Nefesim giderek hızlandı ama buna rağmen ciğerlerime hava dolmuyordu. İnternette panik anları hakkında okuduğum tüm o makaleler şu an hiçbir işe yaramıyordu. Vücudum kontrolü eline almış, soğuk soğuk terlemeye başlamıştım.

Annem ölmüştü.

Ölmüştü.

Babamın ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. Belki de bu kötü bir şakadır. Balliol'dan davet almadığım için bana verilen bir ceza.

"Ne zaman?" diye sordum zorlukla nefes alarak. Başım dönüyordu. Ayaklarımın altındaki zemin sallanıyordu sanki. Bir yere tutunmam gerekiyordu ama kollarıma hareket etmeleri için nasıl komut vereceğimi unutmuştum.

Babam ifadesiz bakışlarla bana döndü. "Pazartesi öğleden sonra."

Kalbim. Her an durabilir ya da göğsümden fırlayabilirdi. Önce sözlerini idrak edemedim çünkü ciğerlerime hava çekmeye uğraşıyordum. Fakat birkaç kesik nefesin ardından kelimeler anlam kazandı.

Pazartesi öğleden sonra.

Bugün çarşambaydı.

"Yani sen... sen diyorsun ki," diyebildim titrek bir sesle. "Annem iki gün önce beyin felci geçirdi ve sen bize bunu ancak şimdi mi söylüyorsun?"

Bu soruyu sormak zorunda kalmamalıydım. Çoktan Lydia'nın yanına gidip ona sarılmalı, birlikte ağlamalıydık. Fakat bu yaşananlar bana gerçekmiş gibi gelmiyordu. Sanki tüm bunlar benim başıma değil de kısa süreliğine bedenimi ele geçirmiş başka birinin başına geliyordu. Bense sadece uzaktan seyrediyordum. Aciz ve tamamen çaresiz bir şekilde.

Babam koltuğun kolçağına parmak uçlarıyla ritmik bir şekilde vurdu. "Mülakatlarda çuvallamanızı istemedim."

Sonrasında olanları tam olarak açıklayamazdım. Sanki kafamın içinde bir şimşek çakmıştı; bir anda babamın üzerine atılıp yumruğumu suratına indirdim. Yumruğum

o kadar şiddetliydi ki koltuk arkaya devrildi ve ikimiz de yere yuvarlandık. Lydia tiz bir çığlık attı. Bir şey yere düşüp kırıldı. Yumruğum bir kez daha babamın ifadesiz suratına indi. Burnundan fışkıran kan üzerime sıçradı ve elimdeki bir kemiğin çatırdadığını hissettim. Etrafımız cam kırıklarıyla doluydu. Elim yanıyor, zonkluyordu ama yine de bir darbe daha indirmekten kendimi alamadım.

"James, dur artık!" diye bağırdı Lydia.

Birisi beni arkamdan yakaladı ve babamdan uzaklaştırdı. Vahşi bir hayvan gibi kıvranıp kurtulmaya çalıştım. Babama her şeyin hesabını ödetmek istiyordum. Her şeyin.

Babam Lydia'nın yardımıyla yerden kalkmaya çalıştı. Burnundan ve ağzının kenarından kan sızıyordu. Yüzüne dokundu ve parmaklarına bulaşan kana baktı. Sonra beni hâlâ sımsıkı tutan Percy'ye baktı. "Sakinleşene kadar dışarıda tutun onu."

Percy beni çeke çeke koridora sürükledi. Kollarıyla göğsümü o kadar sıkıyordu ki nefessiz kalmam an meselesiydi. Beni sürüklerken bir büfeye çarptık ve bir şey daha devrilip kırıldı. Ancak dışarı çıktığımızda Percy beni bıraktı. Hemen arkamı dönüp eve girmek istedim.

"Bay Beaufort, durun," dedi Percy beni omuzlarımdan yakalayarak. Ellerinden kurtulup onu göğsünden ittim.

"Çekil yolumdan, Percy."

"Hayır," dedi kararlı bir sesle ceketimin kumaşını sıkıca kavrayarak.

"O bunu bizden gizledi. *Sen* bunu bizden gizledin," diyebildim. Onu tekrar ittim. "Annem öldü ve sen bana bunu söylemedin." Kelimeler ağzımda acı bir tat bıraktı ve yanma hissi boğazıma, göğsüme, gözlerime yayıldı. Görüşüm bulanıklaştı.

"Annem öldü."

İçimde tarifsiz bir acı büyüyordu. O kadar canım yanıyordu ki buna dayanabileceğimi sanmıyordum. Acı beni yiyip bitiriyordu ve hâlâ doğru dürüst nefes alamıyordum. Bitmek zorundaydı. Bu acı susmak zorundaydı.

Ellerim öyle şiddetli titriyordu ki Percy'nin ceketini tutamadım. Bir sonraki an arkamı dönüp garaja doğru koşmaya başladım.

"Bay Beaufort!"

Elimle onu savuşturan bir hareket yaptım ve Percy arkamdan koşarken garaja daldım. Ayaklarım beni doğrudan arabama götürdü. Titreyen ellerle cebimden anahtarı çıkarıp hızla sürücü kapısını açtım. Görüş alanımın çevresi kararıyordu ve kendimi her an bayılacakmış gibi hissediyordum. Umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi. Arabayı çalıştırdım. Percy arabanın önüne geçip tam karşımda durdu. Ama bu da umurumda değildi. Gazı kökledim ve Percy son anda yoldan çekildi. Patinaj çekerek yola çıktım ve elimin tersiyle ıslak yanağımı silerken hızla uzaklaştım.

32

Ruby

Jenga oyunundaki tahta bloğu çektiğim anda kapı çaldı. Bir anda irkildim ve kolumun titremesiyle tüm kulenin çökmesi bir oldu. Annem, babam ve Ember beni yuhaladı ve ben de sessizce küfrettim.

"Bir sonraki turda cezalısın," dedi annem ellerini ovuşturarak. Aramızda en iyisi oydu ve neredeyse hiç kaybetmezdi.

Oxford gezimden ve hazırladığım küçük slayt gösterisinden bahsettikten sonra hep birlikte yemek yemiş ve oyun oynamaya karar vermiştik. Bu artık üçüncü Jenga turumuzdu ve ben şimdiden iki kez kaybetmiştim. Yenilgimi kabul edip ayağa kalktım. Bizimkiler küçük tahta blokları tekrar üst üste dizmeye başlarken kapıyı açmaya gittim. Karşımda kimin durduğunu gördüğümdeyse gözlerim büyüdü. "Lydia?"

Harap bir hâldeydi. Yanakları kızarmış, gözleri şişmişti. Ona doğru bir adım attım ama o hemen elini kaldırarak beni durdurdu. "James burada mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ne oldu?" diye sordum endişeyle.

Lydia sanki beni duymuyordu. Cebinden telefonunu çıkarıp bir numaraya basarak kulağına götürdü. Çorapla-

rımla dışarı çıkıp onun yanına gittim ve kolundan tutarak ısrarla gözlerinin içine baktım. "Ne oldu?"

Sadece başını salladı.

"Cy? Benim," dedi aniden. "James senin yanında mı?"

Karşı taraftan gelen Cyril'in sesiyle yüzüne bir ferahlık yayıldı. "Tanrı'ya şükür."

Cyril'in konuşmaya devam ettiğini duydum ama ne söylediğini anlayamamıştım ama ne demişse Lydia'nın yüzünün yeniden düşmesine sebep oldu.

"Tamam. Hayır, geliyorum." Cyril bir şey daha dedi ve Lydia bana kısa bir bakış attı. "Evet. Birazdan görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra dönüp Percy'nin kapısına yaslandığı arabaya yöneldi. Onun da yüzünde derin bir kaygı vardı ve bu içimde kötü bir his uyandırdı.

"Lydia, lütfen bana ne olduğunu söyle," diye tekrarladım.

Durup omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Yapamam."

"İzin ver seninle geleyim," dedim aniden.

Ağzını açıp kapadı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum."

Ona beklemesini işaret ettim ve hızla içeri koştum. Botlarımı giydim, montumu ve babamın ördüğü kalın atkıyı kaptım. Aileme kısa süreliğine dışarı çıkmam gerektiğini söyledim ve kapının yanındaki askıdan anahtarımı aldım. Yürürken atkıyı boynuma doladım. Lydia beni durdurmak istermiş gibi bir anlığına tereddüt etti ama sanki bunu yapacak gücü yoktu.

Hiçbir şey söylemeden arabaya bindi. Percy'ye başımla selam verdim, o da kısaca başını salladı, ardından ben de arabaya bindim. Lydia, James'in her zamanki yerine oturmuştu. Bakışları donuktu ve kırmızı paltosunun kenarla-

rıyla oynuyordu. Elini tutmak istedim ama buna cesaret edemedim.

"Konuşmak istersen... teklifim hâlâ geçerli," dedim yavaşça.

Lydia sanki ona bağırmışım gibi ürktü. Başını kaldırdığında gözleri yaşlarla parlıyordu. Yanında olduğum her saniye midemdeki bulantı hissi daha da kötüleşti. Bu kadar perişan görünmesine sebep olan şey neydi? Aniden aklıma korkunç bir düşünce geldi. Yukarıya göz attım, küçük kırmızı ışık yanmıyordu, yani Percy bizi duyamazdı. Biraz öne eğildim.

"Bebekle ilgili her şey yolunda mı?" diye fısıldadım.

Lydia panikle şoför kabinine baktı ama ara bölme de kapalıydı. Sonra tekrar bana döndü. "Evet," dedi boğuk bir sesle. "Evde bir..." Durdu, sanki bana ne oranda güvenebileceğini tartıyordu. "Tartışma çıktı."

James'in dün gece bana babasını anlatmasından sonra Beaufortların evindeki "tartışmaların" ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordum. Bütün vücudum diken diken oldu.

"James iyi mi, Lydia?" diye fısıldadım sesimdeki paniği gizleyemeden.

Lydia çaresizce omuz silkti. "Cyril iyi olduğunu söyledi."

Sonraki on beş dakika hiç geçmeyecekmiş gibi geldi. Montumun kenarlarını sıkıca kavradım, endişeden delirmek üzereydim. Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum, Lydia gözlerini benden kaçırıyor, düşüncelere dalmış bir şekilde karnını okşuyordu. Arada sırada da gözyaşlarını engellemek istercesine hızla gözlerini kırpıştırdı. Bir kez telefonu titredi, gelen mesajı okuyunca dudaklarını birbirine bastırdı ve sonrasında iyice içine kapandı.

Nihayet Cyril'in evine vardığımızda Lydia arabadan fırladı ve hızlı adımlarla evin kapısına gitti. Buz tutmuş merdivende ayağı kayınca tam düşecekken onu kolundan yakaladım. Mırıldanarak teşekkür etti.

Cyril çoktan kapıya çıkmış bekliyordu. Lydia yanına geldiğinde Cyril kollarını açtı. "Bak, bak, partiyi varlığıyla kim şenlendirirmiş."

Ona sarıldı ama Lydia hareketsizce duruyor, cansız bir oyuncak bebek gibi kucaklamasının bitmesini bekliyordu. Bir süre sonra Cyril onu bıraktı ve beni fark etti. "Bir de yanında artı bir getirmişsin. Ne hoş." Fakat bunu öyle bir imayla söylemişti ki tam tersini kastettiğinden hiç şüphe yoktu. Sonra bir adım kenara çekildi ve biz de içeri girdik. Evin arka tarafında gümbürdeyen müzik daha buradan duyuluyordu. Cyril'in bir kolu hâlâ Lydia'nın omzundaydı. Acaba o ne olduğunu biliyor muydu, yoksa Lydia'ya sormayarak kibarlık mı ediyordu, bilemiyordum.

Geçen sefer yürüdüğüm koridordan geçtik. Bu kez burada dolanan kimse yoktu, anlaşılan parti sadece salondaydı. İçeri girdiğimize müzik âdeta kulaklarımızda patladı ve etrafıma baktım. Bu sefer kalabalık oldukça azdı. Aslına bakılırsa oldukça derli toplu bir partiydi. Neden bilmiyorum ama bu beni daha huzursuz etti. Odanın ortasında tanımadığım birkaç kişi iç çamaşırlarıyla dans ediyordu. Alistair kanepelerden birine oturmuş, dövmeli, iri yarı adamın tekiyle öpüşüyordu. Arkada, içki arabasının yanında duran Kesh'i fark ettim, kısık gözlerle onlara baktıktan sonra kadehini tek dikişte bitirdi.

Tüm vücudumda garip bir karıncalanma hissettim... ve sonra James'i gördüm. Havuzun yakınındaki oturma gruplarından birinde oturuyordu. Bakışlarım ona doğru kayarken omuzlarım kasıldı. Perişan hâldeydi. Saçları darmada-

ğınık, gömleğinin kolları yukarı kıvrılmış ve gri gömleğinin –dün gece benim giydiğim– üzerinde birkaç kırmızı leke vardı. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Tam yanına gidecekken öne doğru eğildiğini gördüm. Başını masanın üzerine eğip, bir parmağıyla burnunun bir yanını kapattı ve diğer tarafından beyaz bir maddeyi içine çekti. Ağzım açık kaldı. Az önce gerçekten de...

Yüzü bana yabancı gelmeyen sarışın bir kız havuzdan çıktı ve sallana sallana James'e doğru yürüdü. Bir parmağını kıvırarak ona yanına gelmesini işaret etti. James ayağa kalkıp başını yana eğdi. Kız birkaç metre daha ilerleyip James'in hemen önünde durdu. Sonra ellerini kaldırıp James'in gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. O anda kızı tanıdım. Erkek arkadaşımı elleyen kız Elaine Ellington'dı. Sırtımdan aşağıya soğuk terler boşandı ve karnıma bir sancı saplandı. Olduğum yerde donakaldım.

"Ne zamandır bu hâlde?" diye sordu Lydia Cyril'e.

"Öğleden beri. Kafayı tamamen çekti."

Lydia tükürükler saçarak bir küfür savurdu. İkisi konuşmaya devam etti fakat ben kulaklarımdaki uğultu yüzünden onları duyamıyordum. Elaine James'in gömleğini omuzlarından sıyırıp yere düşürdü. Hemen arkasından kemerine yöneldi.

Bu kadarı da fazlaydı.

O an içimdeki öfke sudan duyduğum korkuya ağır bastı ve birkaç adımda yanlarına gittim.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdım.

James başını bana doğru çevirdi ama beni görmüyordu sanki, bakışları bomboştu.

Sanki karşımda bir yabancı duruyordu. Yüzü donuk, gözbebekleri o kadar büyümüştü ki irisinin büyük bölümünü kaplamış, gözlerinin o eşsiz mavisini silmişti. Yanakları solgun, gözlerinin akı kıpkırmızıydı.

Bu, benim tanıdığım James değildi. Bu, aylar önceki James'ti; insanlara para yediren, her hafta sonu arkadaşlarıyla uyuşturucu partisi yapan, önüne gelen her kızla yatıp kalkan James. Hiçbir şey hissetmeyen ve hiçbir şeyi umursamayan biri.

"James," diye fısıldadım ve elini tuttum. Eli buz gibiydi.

Bir anlığına karanlık bakışlarında bir şey parladı; içten içe onu yiyip bitiren, yakıcı bir duygu. Yüksek sesle derin bir nefes aldı, kısa bir an gözlerini kapattı. Tekrar açtığında o ifade kaybolmuştu. "Sen buraya ait değilsin, Ruby."

"Ama ben..."

Daha ben sözümü bitiremeden arkasını dönüp havuza atladı. Gürültülü bir şekilde suya çarpması bir anda irkilmeme neden oldu. Küçük su damlacıkları yüzüme sıçradı ve hızla geriye çekildim. Elaine ve üzerlerinde sadece iç çamaşırları olan birkaç kişi daha James'in peşinden suya atladı. Wren de onların arasındaydı. Suyun yüzeyine çıktıklarında kahkahalarla gülüyor, James'e su atıyorlardı. James de gülerek saçlarındaki suyu silkeledi.

Burada olup biten her şey bana fazlasıyla yanlış geliyordu. Her ne kadar James'le konuşmak istesem de bu mümkün değildi. Hem suya yaklaşmaya korkuyor hem de onun bu hâldeyken söylediklerimi anlayacağını sanmıyordum. James dünyadan kopmuş gibiydi; sanki hayat önünden geçip gidiyor da o da uyuşmuş bir şekilde akıntıya kapılmış gidiyordu.

Elaine James'e doğru hareketlendi. James havuzun kenarına ulaşana dek sırtüstü yüzdü, Elaine de gülerek onun peşinden gitti. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Neler olduğunu anlayamıyordum. Bir kâbusun içine sıkışmış gibiydim. Suyun içinde bulanık hatlar hâlinde Elaine'nin vücudunu James'inkine bastırdığını görebiliyordum. Şim-

di onun bacaklarının arasındaydı ve kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Aralarındaki yakınlık tüylerimi ürpertti. Sanki bu ilk kez olmuyordu. İçimden bir ses oraya gidip James'i onun elinden almamı söylüyordu ama hareket edemiyordum. Elaine onun yüzünü iki elinin arasına alıp öptüğü sırada James hiçbir şey yapmadı.

İçim bir anda paramparça oldu. Sanki minik cam kırıkları göğüs kafesimden içeri saplanmış da kalbimi delik deşik ederek derinlere ilerlemişti. Nefes almakta zorlandım.

O anda biri omzuma dokundu. "İşte, benim tanıdığım James Beaufort bu," diye fısıldadı Cyril kulağımın dibinden.

Ona şöyle söylemek istedim:

Ama o benim tanıdığım James Beaufort değil.

Onun gerçekte nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

O benim erkek arkadaşım, seni lanet olası göt herif.

Ama artık bu doğru değildi. Eğer James Beaufort gerçekten benim erkek arkadaşım olsaydı bunu yapmazdı. Bir sorun olduğunda bana gelir; arkadaşlarının yanında kendini uyuşturucuya ve alkole vermek yerine derdini benimle paylaşırdı. Eğer erkek arkadaşım olsaydı şu anda başka bir kızın dilini boğazına sokmasına izin vermezdi.

Hızla arkamı dönünce ıslak zeminde düşecek gibi oldum ama son anda kendimi toparladım. Elimden geldiğince hızlı adımlarla salonu geçip kapıya yöneldim. Çıkışa doğru koşarken ayak seslerim devasa holün mermer zemininde yankılandı. Buradan hemen çıkıp gitmeliydim. Ama dünyanın hiçbir yerinde az önce yaşananları unutabileceğim bir yer olduğunu sanmıyordum.

"Ruby!" diye seslendi Lydia arkamdan. Durup omzumun üzerinden ona baktım. Onun ne kadar çaresiz olduğunu görünce vicdanım sızladı.

"Aileniz bu kadar boktan olduğu için çok üzgünüm, Lydia," dedim titreyen bir sesle. "Ama ben bunu yapamam.

Bu şekilde değil, özellikle de..." Özellikle de ne? Özellikle de bunu aştığımızı sandıktan sonra mı? Seviştikten sonra mı? Bunu ona asla söyleyemezdim.

"Şu anda sana ihtiyacı var," diye yalvardı Lydia bana.

Acı bir kahkaha attım ve başımı geriye atıp tavanı izledim. Bu ev o kadar abartılı bir gösteriş içindeydi ki. Göz alabildiğine altın varaklar, paha biçilmez yağlı boya tablolar, servet değerindeki antika vazolar; bir anda hepsi gözümde değersizleşti. Arkamı dönüp kapıya ulaşana kadar yürümeye devam ettim. Lydia hâlâ bir şeyler söylüyordu ama artık onu duymuyordum.

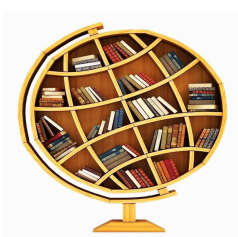
Ağır kapı arkamdan kapandığında bunu bir işaret olarak kabul ettim.

Kısa süreliğine de olsa, eğer ikimiz de yeteri kadar istersek James'le aramızdaki şeyin yürüyebileceğine gerçekten inanmıştım. Fakat şimdi acı gerçeği görüyordum.

Ben asla onun dünyasının bir parçası olamayacaktım.

Ve ne yazık ki bunu her şey için çok geç olduğunda fark etmiştim.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın ortaya çıkmasında emeği geçen pek çok kişi var ve onlara teşekkür etmek istiyorum:

Bana her zaman destek olan, fikirleri ve cesaret verici sözleriyle daima yanımda duran eşim Christian'a.

Oxford'a başvuran ve böylece bu hikâyeyi kurgularken bana büyük yardımı dokunan Jerome Scheuren'e.

Görüşleri benim için altın değerinde olan taslak okuyucularım Laura Janßen, Ivy Bekoe ve Saskia Weyel'e.

Ruby ve James'in kurgusal vaftiz annesi olan, bitmeyen heyecanı ve birlikte geçirdiğimiz çalışma günleriyle beni motive eden Kim Nina Ocker'a.

Her zaman beni dinleyen ve hayatı çok daha eğlenceli kılan dostlarım Lucie Kallies ve Maren Haase'ye.

Bana büyük destek veren temsilcilerim Gesa Weiß ve Kristina Langenbuch'a.

Birlikte bu hikâyeye şekil verdiğimiz, rasgele ortaya attığım fikirlerimi dikkatle dinleyen, benim için K-Pop dünyasına adım atan ve metin üzerinde sıkı bir işbirliği yürüttüğümüz editörüm Stephanie Bubley'e.

Ve ayrıca LYX Yayınevi'ndeki tüm ekibe, özellikle de bana bu yeni seriyi yazma fırsatını tanıyan Ruza Kelava ve Simon Decot'ya sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Ve son olarak, bu kitabı eline alıp okuyan tüm okurlara teşekkür ederim.

Siz harikasınız ve... son için üzgünüm. Neyse ki Ruby ve James'in hikâyesi devam ediyor!

Ninova